

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

— От автора на •ЗЛАТОТО НА КИВИРА• —

ЛИНКЪЛН ЧАЙЛД

УТОПИЯ
ЛЕНД

НАПРЕГНАТ И
БЕЗМИЛОСТЕН
ТРИЛЪР!

ЛИНКЪЛН ЧАЙЛД УТОПИЯЛЕНД

Превод: Мариана Димитрова

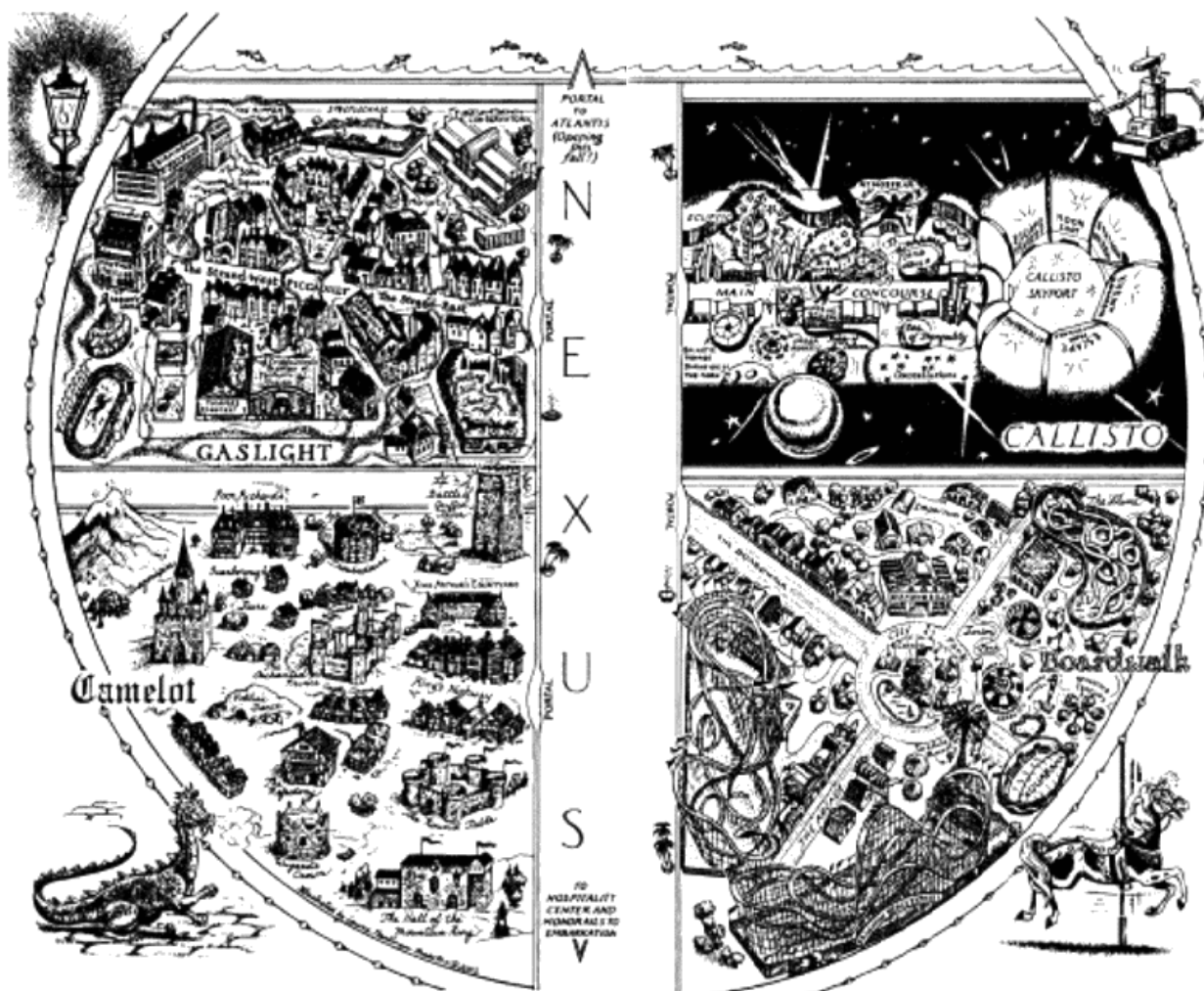
chitanka.info

Утопия е парк, известен със съвременните си роботи, невероятните, но реалистични холограми и страховитите атракции. Той всекидневно привлича 65 000 посетители и възпламенява новото поколение увеселителни паркове.

Докато един ден дружелюбен робот става агресивен, а една от най-любимите атракции започва да убива. В същото време група безмилостни наемници овладява компютърната система на парка с едно просто изискване: или ще се изпълняват техните нареждания, или всички ще загинат.

Минутите отлитат...

На дъщеря ми
Вероника

Атракции

Газените фенери

Бирмингамска компания	въглищна	Странд-изток
Изкормвача		„Оръжията на регента“
Стипълчейз		Ветрилото на лейди Уиндърмиър

Оранжерия	Вихрушка в Уайтчапъл
Площад Сохо	Конни надбягвания в Аскот
„При Мориарти“	Буря на Темза
Майски шеги	Стаята на фантастични илюзии на професор Крипълууд
Странд-запад	
Пикадили	Преследване в Нотинг Хил
Камелот	
„При Бедния Ричард“	Кралският път
Четириимата трубадури	Танцът на таласъмите
Битката в кулата на грифоните	Кръглият замък
Драконовият шип	Оранжерия
Панаир в Скарбъро	Кръглата маса
Село Камелот	Короната на магьосника
Дворът на крал Артур	Имението на планинския крал
Омагьосаният принц	
В средата	
Портал към Атлантида (Откриване тази есен)	Към Медицинския център и въздушно влакче към изхода
Нексус — по цялата дължина	
Калисто	
Еклиптика	Обратната страна на Луната
Страх от дишане	Съзвездия
Голямата мечка	Космодрум Калисто
Ракообразната мъглявина	Скорост на изтичане
Галактическо пътешествие	Полет към Луната
Ракети паяци	Станция Омега
Пръстените на Сатурн	Хоризонтът на събитията
Галерия „Въображение“	Бягство от Уотърдарк
Море на спокойствието	Изстрелване

Дървените тротоари	
Емпориум	Павилион
Водна пързалка	Омагьосаната въртележка
„При диамантения Бил“	Чудо наред път
Съвременно ревю	Въртящите се чаени чаши
Дървен тротоар	Аркада
Лентън парк	Скачане с парашут
Събор	Акварама
Градски парк	Брайтън Бийч Експрес

ПРОЛОГ

Кори знаеше, че е ударил в десетката. Не само беше спечелил фланелка с Джак Изкормвача, за която майка му от три месеца се кълнеше, че никога няма да му купи, а сега и цялото семейство щеше да посети атракцията „Преследване в Нотинг Хил“. Всички знаеха, че това е най-страхотната обиколка не само в Газените фенери, но и в целия парк. Двама от съучениците му бяха идвали тук миналия месец, но не им бяха разрешили да се качат. Кори обаче беше твърдо решен. Беше забелязал, че родителите му се забавляват въпреки желанието си. Точно както беше предвидил — все пак това беше най-новият и най-интересен увеселителен парк в целия свят. Едно по едно малките семейни правила бяха отпадали и накрая той опита късмета си за голямата награда. Половин час непрекъснато хленчене се оказа достатъчен. И сега, докато опашката пред тях все повече намаляваше, Кори сияеше от задоволство, че е постигнал целта си.

Беше ясно, че „Преследване в Нотинг Хил“ е изключителна атракция дори за Утопияленд. Намираха се на някаква лъкатушеща алея, от двете страни на която бяха разположени старинни къщи. Лекият студен вятрец носеше мирис на плесен — бяха се постарали дори за това. Малки пламъчета проблясваха на върха на железните улични лампи. Имаше и мъгла, разбира се, както навсякъде в Газените фенери. Той вече виждаше платформата за качване. Две жени със смешни шапки и дълги тъмни рокли помагаша на група хора да се качат в нисък вагон без покрив и с големи дървени колела. Жените затвориха вратите и отстъпиха назад. Колелата ритмично се завъртяха, вагонът се стрелна напред и изчезна в мъглата, а на негово място веднага се появи друг. Още една група се качи и се изгуби от поглед, още един празен вагон застана до платформата. Беше негов ред.

За един страшен миг Кори си помисли, че може би е много нисък и няма да го допуснат на обиколката, но с херкулесови усилия изпъна врат и главата му стигна до ограничителния белег. Докато дамата ги

настаняваше във вагона, той трепереше от възбуда. Веднага се спусна към едно от предните места и здраво се вкопчи в облегалката.

Баща му се намръщи:

— Сигурен ли си, че искаш да седнеш там, шефе?

Кори храбро кимна. Нали именно това правеше пътуването толкова страшно. Местата бяха разположени едно срещу друго, а това означаваше, че двамата, които седяха отпред, щяха да се движат назад.

— Това не ми харесва — изхленчи сестра му и седна до него.

Той я сръга в ребрата, за да млъкне. Защо си нямаше готин голям брат, както Роджър Прескот, а му бяха натресли тази хленчеща сестра, която четеше книги за коне и смяташе, че видеоигрите са глупост.

— Дръжте ръцете и краката си в каретата през цялото време, моля — каза дамата със странен акцент.

Кори реши, че е британски. Не знаеше какво е карета, но това нямаше значение. Щеше да пътува из Нотинг Хил и никой вече не можеше да го спре.

Дамата затвори вратата и предпазната преграда автоматично се намести пред гърдите му. Вагонът се разтърси и сестра му тихичко изписка от страх. Кори изсумтя.

Докато се изкачваха нагоре, той протегна врат през страничната стена и погледна първо нагоре, а после надолу. Майка му бързо го издърпа обратно, но той бе успял да забележи, че ги теглят с някакъв ремък, хитро прикрит и почти невидим в полумрака, и че колелата се въртят само за ефект. Нямаше значение. Вагонът се втурна в тъмнината и внезапно се чу силен тропот на конски копита. Кори затаи дъх, неспособен да скрие възторжената си усмивка, когато започнаха рязко да се изкачват. Сега вече различаваше в мрака смътните очертания на града, който се разстилаше край него — хиляди островърхи покриви, трепкащи и пушещи в нощния въздух, а в далечината съзря зловеща кула. Но не забеляза малката инфрачервена камера, скрита зад най-горния ѝ прозорец.

Дванадесет метра по-надолу Алън Пресли наблюдаваше разсеяно монитора, докато хлапето с фланелка с Изкормвача изкачваше склон Алфа. Тези фланелки бяха най-търсеният сувенир в Газените фенери през последните четири месеца, макар да струваха по двадесет

и девет долара парчето. Забавно беше как щедро развързваха кесиите си хората, когато идваха тук. Челюстта на хлапето беше увиснала от възторг почти като на карикатура — главата му се въртеше насамнатам, оставяйки бледозелени топлинни следи върху инфрачервения монитор, докато вагонът се издигаше над многобройните покриви на викториански Лондон. Разбира се, хлапето нямаше и представа, че се изкачва през цилиндричен екран, на който се прожектира дигитален образ, излъчван от две дузини проектори върху фиброоптичните светлини на градския пейзаж. Всичко беше илюзия, разбира се. В Утопияленд илюзията беше всичко.

Очите на Пресли бегло се спряха на момичето до хлапака. Твърде малка беше, за да представлява интерес. Пък и родителите им бяха с тях. Той въздъхна.

При най-вълнуващите атракции камерите бяха стратегически разположени около финалното страховито спускане и запечатваха изражението на посетителите. За пет долара на изхода човек можеше да си купи снимка, на която се хили маниакално или е вцепенен от страх. По негласна традиция по-дръзките млади жени оголваха гърдите си пред камерата. Разбира се, тези снимки никога не ставаха обществено достояние. Но мъжете от екипа „зад кулисите“ добре се забавляваха. Дори си бяха измислили име за тази практика — „бомбардиране“. Пресли поклати глава. Екипът на канала в Дървени тротоари си пълнеше очите по десет-петнадесет пъти на ден, но тук, в Газените фенери, „бомбардирането“ ставаше много по-рядко, особено толкова рано.

С нова въздишка той остави „Георгики“ на Вергилий и бързо огледа останалите четиридесетина монитора, наредени по стената в контролната стая. Всичко беше спокойно, както обикновено. По стандартите на Утопия Преследването беше относително остаряла атракция, но все пак малко или много се управляваше автоматично. Единствените проблеми за Пресли се появяваха, когато някой глупак решише да слезе от вагона наред обиколката. Но дори за такъв случай имаше установена процедура — аварийните сензори по трасето се активираха, той предупреждаваше оператора в кулата да спре атракцията, а после изпращаше диспечера да изведе госта от Парка.

Очите на Пресли отново се върнаха на четвърта камера. Хлапето вече беше на върха на склона. След миг и малкото светлина щеше да

изчезне, вагонът щеше да полети в първото спускане и истинското забавление щеше да започне. Улови се, че наблюдава възторга, изписан на мъничкото лице — видим дори на инфрачервения екран — и се опита да си спомни първия път, когато самият той беше направил обиколката на Нотинг Хил. Въпреки безбройните повторения, които беше направил като контролор, все още можеше да я опише само с една дума — вълшебна.

Високоговорителят на командното табло изпраща.

— Здравсти, Елвис.

Той не отговори. Да си бял мъж с фамилия Пресли в Америка водеше след себе си неизбежни последствия. Все едно да се казваш Хитлер. Или може би Христос, ако някой имаше тази наглост...

— Елвис, чуваш ли ме?

Разпозна носовия глас на Кейл, който работеше на атракцията Стипълчейз.

— Да, какво? — каза Пресли в микрофона.

— Нещо интересно?

— Нищо. Мъртвило.

— Тук има. Е, почти. Тази сутрин петима повръщаха, един след друг. Трябваше да го видиш — площадката за слизване приличаше на военна зона. Трябваше да затворят за десет минути, за да я почистят.

— Страхотно.

Дълбок вътрешен трус разтърси контролната стая, когато един от вагоните се засили за последното отвесно спускане, с което завършваше обиколката. Докато вагонът се насочваше към площадката за слизване, Пресли автоматично погледна към моторите. Замаяни, щастливи лица.

— Обади ми се, ако ти се случи нещо интересно — продължаваше Кейл. — Един от заместник-шефовете ми каза, че очакват някакво женско дружество довечера. Може да намина след смяната.

На панела пред Пресли предупредително проблесна червена лампа.

— Трябва да приключвам — каза Пресли и натисна бутона за връзка с оператора на кулата. — Имам сигнал за проблем с предпазител на завой Омега.

— Да, виждам го — беше отговорът. — Къде да пратя пчеличките?

— При Призрачното езеро.

— Добре. Ще се обадя в „Поддръжка“.

— Прието.

Пресли се облегна и отново загледа в мониторите. Предупредителните сигнали не бяха рядкост. Атракциите бяха така претрупани с излишни обезопасителни механизми, че нямаше сериозни причини за тревога. Пък и повечето пъти тревогата се оказваше фалшива. Най-голямата опасност беше за механиците, които трябваше да пазят главите и пръстите си от вагоните, докато атракцията работеше.

Кори отчаяно се беше вкопчил в предпазната преграда и крещеше от дъното на дробовите си. Усещаше как гравитацията притиска гръдния му кош и го дърпа под мишниците, сякаш се опитваше да го повдигне от вагона. На върха на хълма — според сценария — въображаемите им коне бяха подплашени от някакво привидение и сега каретата се носеше устремно надолу. Обкръжаваше го какофония от звуци — трополенето на каретата, тревожното цвилене на конете. И над всичко пронизителният писък на сестра му, който го изпълваше със задоволство. Това беше най-прекрасният миг в живота му.

Сега преминаваха през поредица от изключително реалистични местности, докато се спускаха по каменистия хълм — пусто призрачно езеро, лабиринт от тъмни и тесни алеи, изгнил дървен кей с призрачни кораби. Каретата подскочи веднъж, после втори път. Кори се хвана още по-здраво, защото беше чувал какво ги очаква в края на обиколката — вагонът щеше да се преобърне по склона и да пропадне надолу в пропастта.

— На предпазител 91 съм. Нищо му няма. Ей, Дейв, знаеш ли защо лекарят те кара да си обърнеш главата, когато ти преглежда оная работа?

— Не.

Пресли автоматично слушаше бърборенето на механика по радиостанцията, без да му обръща особено внимание. Огледа мониторите, после отново отмести поглед към „Георгики“. Беше завършил семестриално старогръцки, латински и литература в университета в Бъркли и все се канеше да се дипломира, но не можеше да събере достатъчно сили да напусне Утопия. Сигурно беше единственият човек в целия щат Невада, който говореше латински. Веднъж се беше опитал да го използва, за да свали една мадама. Не се получи.

— Не иска да го опръскаш със слюнка, когато се изкашляш.

— Сериозно, това ли било? А аз винаги съм мислел, че има някаква анатомична причина, защото... Господи, предпазител 94 е изгорял!

Пресли се изправи и се заслуша внимателно.

— Как така изгорял? Това да не е електрическа крушка?

— Сериозно ти говоря, пуши и вони ужасно. Сигурно се е претоварил. Не съм виждал подобно нещо даже в симулатора. Изглежда и 95 е в същото положение...

Пресли рязко скочи, столът му се завъртя и се понесе назад. Погледна към диаграмата на обиколката. Предпазител 94 и 95 контролираха финалното вертикално спускане след завой Омега.

Това не беше на добро. Разбира се, аварийните механизми щяха да спрат движението, но той никога досега не беше чувал предпазител да отказват, особено два поредни, и това никак не му хареса. Грабна радиостанцията и се свърза с оператора в кулата.

— Франк, спри обиколката. Веднага.

— Вече действам. О, боже, един вагон тъкмо минава оттам...

Тренираният поглед на Пресли се плъзна по мониторите. От това, което видя, кръвта във вените му се смръзна.

Един вагон поемаше последното отвесно спускане на Нотинг Хил. Но това не беше плавното контролирано движение, което беше наблюдавал безброй пъти. Вагонът се беше наклонил и шасито му се тресеше ужасяващо. Притиснати до предпазните прегради, пътниците се бяха вкопчили един в друг, бялото на очите им и розовото на езиците изглеждаха бледозелени на монитора. Нямаше звук, но Пресли виждаше, че крещят от ужас.

Когато набра скорост, вагонът се наклони още повече напред. Последва рязко друсване и един от пътниците увисна през стената. Малките му ръчички трескаво се опитваха да се вкопчат в нещо, но гравитацията беше твърде силна — плъзнаха се по предпазната преграда, по ръцете на възрастните, които отчаяно се опитваха да ги хванат. Докато посетителят се премятеше във въздуха надолу към камерата с убийствена скорост, Пресли едва успя да различи фланелката с Джак Изкормвача, преди видеовръзката да прекъсне от удара.

ДВЕ СЕДМИЦИ ПО-КЪСНО

7:30

След като тръгне от булевард Чарлстън, който се намира над главната улица на Лас Вегас, „Ранчо Драйв“ небрежно завива наляво и се насочва право към Рио. Върви право на северозапад, без да се поддава на нито едно естествено или изкуствено изкушение да завие, сякаш бърза да остави неона и зелените мокети далеч зад себе си. Кънтри клубове, търговски центрове, най-накрая дори умърлушените предградия с фалшиви тухлени фасади остават зад него. Пустинята Мохаве, затисната от асфалта и бетона, отново властва. Фини пясъчни паяжини се простират върху онова, което знаците обявяват за шосе 95. Клонести диви рожкови се мяркат тук-таме из голата пустиня. Кактуси стърчат наперено като знаменосци в пустошта. След трескавия блясък на препълнените улици огромното празно пространство изглежда нереално. Ако не беше шосето, ще имаш чувството, че човешки крак никога не е стъпвал тук.

Андрю Уорн рязко завъртя огледалото за обратно виждане нагоре и вдясно и въздъхва с облекчение, когато заслепяващата светлина помръкна.

— Как можах да дойда във Вегас без тъмни очила! Тук слънцето пече 366 дни в годината.

Момичето до него се усмихна и намести слушалките си.

— Типично за баща ми, разсеяния професор.

— Искаш да кажеш бивш професор.

Пътят напред приличаше на нажежена до бяло черта. Пустинята наоколо сякаш беше избеляла под блясъка на слънцето, дори храстите приличаха на безплътни привидения. Уорн лениво допря дланта си до прозореца и бързо я отдръпна. Седем и половина сутринта, а навън сигурно вече беше 40 градуса. Дори взетата под наем кола сякаш се беше приспособила към пустинните условия — плъзгачът на климатика се бе заклецил в максимално положение.

Когато приближиха Индиан Спрингс, на изток се появи ниско плато — въздушна база Нелис. На всеки няколко мили изскачаха бензиностанции, странна гледка сред пустошта, блестящо чисти и

толкова нови на вид, сякаш току-що са ги отворили. Уорн погледна схемата, прикрепена към папката между двете седалки. Още малко. И ето го знакът за отклонение, прясно боядисан в светлозелено. Утопияленд. Една миля.

Момичето също го забеляза.

— Там ли сме вече? — попита то.

— Много смешно, принцесо.

— Знаеш, че мразя да ме наричаш така. Аз съм на четиринайсет, а това е галено обръщение към малко момиченце.

— Понякога се държиш точно така.

Тя се намръщи и усили звука на дискмена. В резултат ритмичният тътен от слушалките се чуваше ясно дори през бръмченето на климатика.

— Внимавай, Джорджия, ще оглушееш. Какво слушаш всъщност?

— Суинг.

— Е, това е напредък. Миналия месец беше готически рок. А преди това... какво беше?

— Еврохаус.

— Еврохаус. Не можеш ли да решиш кой стил харесваш?

Джорджия сви рамене.

— Прекалено интелигентна съм за това.

Когато стигнаха до отклонението, пейзажът рязко се промени. Вместо напукания сив асфалт на щатско шосе 95, нашарен като змийска кожа от многобройните ремонти, пред тях се простираше гладка червена настилка с повече платна от магистралата, която току-що бяха напуснали. Декоративни лампи грациозно се привеждаха над макадама. За пръв път от двадесет мили Уорн видя коли по пътя пред себе си. Последва ги по шосето, което започна плавно да се изкачва нагоре. Знаците тук бяха бели със сини букви и на всички пишеше едно и също: Паркинг за посетители.

Почти празен в този ранен час, паркингът беше смайващо голям. Следвайки стрелките, Уорн премина покрай група огромни туристически автобуси, които изглеждаха дребни като мушици на фона на огромното асфалтово поле. Беше изсумтял недоверчиво, когато някой му беше казал, че всеки ден седемдесет хиляди души посещават парка, но сега беше склонен да повярва. Джорджия се оглеждаше.

Въпреки отработения израз на тийнейджърска досада, тя не успяваше напълно да прикрие вълнението си.

След два километра стигнаха до предната част на паркинга и дълга ниска сграда, на чийто покрив с букви в стил арт деко беше написано ВХОД. Тук имаше повече коли, край които се въртяха хора по шорти и сандали. Когато стигнаха една от бариерите, служител от паркинга се приближи и даде знак на Уорн да свали прозореца. Носеше бяла риза с висока якичка, на левия му джоб имаше стилизирано лого с някаква малка птичка.

Уорн бръкна в папката и извади ламинирана карта. Служителят я огледа внимателно, после извади дигитална писалка от колана си и погледна екрана ѝ. След малко върна пропуска на Уорн и му направи знак да мине.

Уорн паркира до редица жълти трамваи и прибра пропуска в джоба на ризата си.

— Пристигнахме — каза той. После, загледан в сградата с надписа, за миг се замисли.

— Няма да се опиташ да се сдобриш със Сара, нали?

Изненадан от въпроса, Уорн погледна дъщеря си. Джорджия издържа на погледа му.

Наистина беше забележително как понякога четеше мислите му. Може би защото прекарваха много време заедно и до голяма степен бяха свикнали да разчитат един на друг през последните години. Каквато и да беше причината, понякога това го вбесяваше. Особено когато изкажеше на глас най-болезнените му мисли.

Момичето свали слушалките.

— Татко, не го прави. Тя е истинска мъжемелачка.

— Внимавай какво говориш, Джорджия. — Той извади малък бял плик от папката. — Струва ми се, че няма жена на този свят, която да отговаря на изискванията ти. Да не искаш да остана вдовец до края на живота си?

Каза го малко по-рязко, отколкото би искал. Единствената реакция на Джорджия беше да извърти очи и да сложи отново слушалките.

Андрю Уорн обичаше дъщеря си до болка, но никога не беше предполагал колко трудно ще му бъде да се справя с живота и с

Джорджия съвсем сам. Понякога се чудеше дали успява. Точно в такива моменти жена му Шарлот му липсваше най-много.

Той погледа Джорджия още малко, после въздъхна и отвори вратата.

Нажеженият въздух моментално нахлу вътре. Уорн тресна вратата, изчака Джорджия да сложи раничката на раменете си и да излезе, после пое по блестящата настилка към Транспортния център.

Вътре беше приятно хладно. Центърът беше блестящо чист, функционален, обзаведен със светло дърво и полиран метал. Отдясно и отляво в безкрайни редици се простираха остъклени гишета за билети, празни с изключение на едно в дъното. Отново проверка на ламинираната карта и те тръгнаха по ярко осветен коридор. Той знаеше, че след час-два тук ще бъде претъпкано с притеснени родители, вилнеещи деца и бърбиви екскурзоводи. Но засега единственият звук беше шляпането на подметките му по чистия под.

На площадката за качване вече чакаше ниско увиснало сребристо влакче с отворени врати. Огромни прозорци покриваха двете му страни, които образуваха купол към транспортирания механизъм, захванат за висяща във въздуха релса. Уорн не беше се возил на въздушно влакче досега и перспективата не го радваше. Вътре се виждаха неколцина души, главно мъже и жени в делово облекло. Разпоредител ги насочи към първия вагон. И той беше безупречно чист. Единствените пътници бяха набит мъж най-отпред и друг — нисък и очилат — на най-задната седалка. Макар влакчето още да не беше напуснало центъра, набитият мъж вече се оглеждаше с интерес и по бледото му лице с дебели вежди личаха нетърпение и възбуда.

Уорн остави Джорджия да седне до прозореца ѝ се настани до нея. Едва бяха седнали, когато прозвуча тих звън и вратите безшумно се затвориха. Вагонът леко се наклони и плавно набра скорост. *Добре дошли във въздушно влакче Утопия*, произнесе женски глас, който идваше отвсякъде и отникъде. Не беше обичайният тип глас, който Уорн беше чувал по високоговорителите — беше мек и изтънчен, с лек британски акцент. _ Пътуването до Нексус ще трае осем минути и тридесет секунди. За вашето удобство и безопасност ви молим да останете по местата си по време на пътуването. _

Ярка светлина обля вагона, когато центърът остана зад тях. Напред и отгоре двойни релси плавно се извиваха из тесен каньон от

пясъчник. Уорн погледна надолу и едва не вдигна крака от изненада. Онова, което беше взел за твърд под, всъщност представляваше стъклен панел и в момента можеше да наблюдава безпрепятствено от около тридесет метра дъното на скалистия каньон. Той пое дълбоко дъх и отмести поглед.

— Супер! — каза Джорджия.

Каньонът, през който преминаваме, е много стара геоложка структура — гладко продължи гласът. — По ръба му можете да видите хвойна, пелин и испански бор, характерни за високите пустинни области.

— Можете ли да повярвате? — прошепна в ухото му някакъв глас.

Уорн се обърна и видя, че въпреки нареждането да останат седнали набитият мъж беше минал назад, за да седне срещу тях. Носеше яркооранжева риза на цветя, имаше бляскави черни очи и усмивка, която изглеждаше твърде голяма за лицето му. И той като Уорн стискаше малък плик в ръка.

— Пепър, Норман Пепър. Господи, какъв изглед! Особено в първи вагон. Ще видим и Нексус добре. Досега не съм бил тук, но съм чувал, че е изключително. Изключително! Представете си да купиш цяла планина или плато, каквото и да е, за увеселителен парк! Това дъщеря ви ли е? Хубаво момиче.

— Кажете „благодаря“, Джорджия — рече Уорн.

— Благодаря, Джорджия — послушно повтори момичето.

... На дясната страна на каньона можете да видите поредица от пиктограми. Тези червено-бели изображения са дело на праисторическите обитатели на района през Втория кошничарски период преди почти три хиляди години...

— Каква е вашата специалност? — попита Пепър.

— Моля?

Мъжът сви широките си рамене.

— Очевидно не работите тук, след като се возите с въздушното влакче. Но паркът още не е отворен, следователно не сте и посетител. Това означава, че сте консултант или специалист, нали? Както всички останали в момента, обзалагам се.

— Аз... Занимавам се с роботика — отвърна Уорн.

— Роботика?

— Изкуствен интелект.

— Изкуствен интелект — повтори Пепър, пое си дъх и отвори уста за нов въпрос.

— Ами вие? — изпревари го Уорн.

Мъжът се усмихна още по-широко. После сложи пръст от страни на носа си и заговорнически намигна.

— *Dendrobium giganteum*.

Уорн го погледна неразбиращо.

— *Cattleya dowiana*, нали разбирате. — Мъжът изглеждаше шокиран.

Уорн разпери ръце.

— Съжалявам.

— Орхидеи — подсмръкна събеседникът му. — Реших, че сте се досетил, когато ви казах името си. Аз съм специалистът по екзотични растения, който свърши цялата работа на миналогодишното Световно изложение в Ню Йорк — може би сте чел за него? Както и да е, трябва им специални хибриди за храма, който строят в Атлантида. Имат проблеми и с нощните растения в Газените фенери. Не понасяли влагата или нещо подобно. — Той разтвори широко ръце и бутна и двата плика на земята. — Поемат всички разходи, билет първа класа, тлъст хонорар за консултацията, пък и ще тежи в автобиографията ми.

Уорн кимна, когато мъжът вдигна падналите пликове и му подаде неговия. Вярваше му. Говореше се, че в Утопия са такива фанатици по отношение на точното пресъздаване на тематичните си светове, че от време на време тук могат да се видят учени, които обикалят с отворена уста и си водят бележки. Джорджия разглеждаше каньона и не обръщаше внимание на Пепър.

... Утопия заема двадесет квадратни мили, изпълнени с природни богатства и красота, включително два извора и водосборен район...

Пепър погледна през рамо.

— А вие?

Уорн почти беше забравил за слабичкия очилат мъж, който седеше отзад. Той примигна, сякаш обмисляше въпроса.

— Смайт. — В говора му се долавяше лек австралийски акцент. — Пиротехник.

— Пиротехник? Онези, които правят фойерверките?

Мъжът приглади с пръсти тънките щръкнали мустаци, които растяха в сянката на носа му.

— Аз организирам специалните тържества като празника по случай шест месеца от откриването. Отстранявам и повреди. Някои от фойерверките на закрито в късното шоу излитат твърде високо и чупят прозорци или стъклата на купола.

— Това не бива да става — обади се Пепър.

— А в „Кулата с грифоните“ посетителите се оплакват, че „гръмотевиците“ били твърде силни.

Мъжът рязко млъкна, сви рамене и обърна глава към прозореца.

Уорн също отпрати поглед към ръждивите скали, после отново огледа вътрешността на влачето. Нещо го притесняваше и той внезапно осъзна какво е. Обърна се към Пепър.

— Ами къде са героите? Оберон, Морфей, Пендрагон? Досега не съм видял нито един.

— О, тук са — в магазините и при някои от детските атракции. Но няма да видиш хора в костюми на плъхове да се разхождат наоколо. Казват, че Найтингейл много държал преживяването да е реалистично. Затова всичко — той махна с дундестата си ръка, — Транспортният център, въздушното влаче, дори Нексус — е толкова скромно. Без комерсиализация. Така истинските светове изглеждат много по-реални. Или поне така съм чувал. — Той се обърна към тихия мъж зад тях. — Нали?

Смайт кимна.

Пепър се приведе по-близо до Уорн.

— Лично аз никога не съм харесвал произведенията на Найтингейл — онези анимационни филмчета, „Хроники от Фивърстоун“, направени по старите му фокуси. Твърде мрачни са. Но децата ми са луди по тях. Гледат ги всяка седмица. Едва не ме убиха, когато разбраха, че идвам тук, а те не могат да дойдат с мен.

Пепър се засмя и потри ръце. Уорн беше чел книги, в които хората нетърпеливо потриваха ръце, но не беше сигурен дали досега е виждал някой наистина да го прави.

— Дъщеря ми щеше да ме убие, ако не я бях довел — отвърна той и изохка, защото Джорджия го срита под седалката.

Настъпи кратка тишина. Уорн разтриваше прасеца си.

— Мислите ли, че наистина имат ядрен реактор под парка? — внезапно попита Пепър.

— Какво?

— Така говорят слуховете. Само си представете електрическата инсталация. Това място е самостоятелна обществена единица, за бога! Помислете колко електричество е нужно, за да функционира — климатична инсталация, обиколки, компютри. Попитах една от служителките в Центъра и тя ми каза, че използвали водноелектрическа енергия. Водноелектрическа! Насред пустинята! Аз... Ей, вижте — ето го!

Уорн погледна напред и застина. Чу как Джорджия рязко си пое дъх.

Влакчето току-що беше взело един особено остър завой и отпред каньонът рязко се разшири. От стена до стена, от горе до долу, се издигаше фасадата с меден цвят, която ярко блестеше на утринното слънце. Сякаш каньонът внезапно свършваше, преграден от тази масивна стена от полиран метал. Разбира се, това беше илюзия — голямата скалиста долина под тях обграждаше целия парк — но беше смайваща и красива по особен аскетичен начин. Единственото, което нарушаваше гладкостта на фасадата, бяха две малки квадратчета в средата близо до върха, където влизаха релсите на влакчето. На горния ръб една-единствена дума УТОПИЯ, изписана с огромни букви от някакво вещество, подобно на слюда, примигваше и блестеше, появяваше се и изчезваше, в зависимост от ъгъла, под който я осветяваше слънцето. Отгоре и отвъд нея огромен кръгъл купол — сложна мрежа от кристални полигони и метални паяжини — покриваше всичко. На върха му се вееше флаг със стилизирано лого — виолетова птица на бяло поле.

... Пожелаваме ви приятно прекарване. И помнете — ако имате въпроси или притеснения, посетете някой от салоните ни за обслужване на гостите в Нексус или в самите светове. Моля, останете по местата си, докато влакчето спре.

Във вагона цареше мълчание, когато се плъзнаха напред в сянката.

8:10

Нексус беше огромна елегантна сграда, изградена от метал и дърво, както Транспортния център. Ресторанти, магазини, бутици за сувенири и салони за обслужване на гостите се редуваха отдясно и отляво и се простираха сякаш до безкрая. Уорн последва другите пътници и слезе от рампата заедно с Джорджия, която любопитно се оглеждаше. Таванът беше отворен към стъкления купол високо над тях, през който се виждаше безоблачното небе. Гишета за информация и ниски красиви фонтани блестяха под косите лъчи на слънцето. Големи, но дискретни знаци насочваха посетителите към четирите свята на парка: Камелот, Газените фенери, Дървените тротоари и Калисто. Въздухът беше хладен, леко влажен и изпълнен с приглушени звуци — гласове, ромолене на вода и някакъв неясен по-тих шум.

Група млади мъже и жени чакаха на рампата. Носеха еднакви бели блейзъри и държаха еднакви папки. Всъщност изглеждаха като роднини. Уорн се зачуди не на шега дали за служителите в парка не съществуваха ограничения за височината, теглото и възрастта, но пропъди тази мисъл, когато видя, че една от жените енергично се отправи към него.

— Доктор Уорн? Аз съм Аманда Фрийман — каза тя и разтърси ръката му.

— Виждам — отвърна Уорн, кимайки към табелката с името, прикрепена към ревера ѝ. Чудеше се как го е познала.

— Аз ще ви разведа из Утопия, за да се ориентирате. — Гласът ѝ беше приятен и почти толкова енергичен, колкото походката ѝ. Тя кимна към неговия плик. От едната му страна беше отпечатан миниатюрен код. — Мога ли да го взема?

Уорн ѝ го подаде, тя го разкъса и изсипа съдържанието му в дланта си. Беше друга стилизирана птичка, този път зелена. Аманда я прикрепил към самото му.

— Моля ви, носете тази значка, докато сте тук.

— Защо?

— Тя показва, че сте външен специалист. Носите ли пропуска си? Добре. Той и значката ще ви осигурят необходимия достъп. Това дъщеря ви ли е?

— Да, Джорджия.

— Не знаех, че ще идва с вас. Ще трябва да намерим значка и за нея.

— Благодаря ви.

— Няма проблеми. Може да изчака в Детския център, докато ви развеждам. После ще я вземете.

— Детския център? — попита Джорджия и гласът ѝ беше пълен с нескрито възмущение.

Фрийман отново се усмихна.

— Всъщност това е младежкото отделение на Детския център. Мисля, че ще бъдете приятно изненадана.

Джорджия го погледна мрачно.

— Дано да си заслужава, татко — промърмори тя. — Няма да си играя с „Лего“.

Уорн погледна покрай нея към рампата. Специалистът по пиротехника Смайт вървеше решително към вътрешността на Нексус. Норман Пепър оживено разговаряше с един от мъжете в бели блейзъри. Дватама тръгнаха нанякъде, Пепър потриваше ръце и широко се усмихваше.

— Имате красива дъщеря — забеляза Фрийман, докато вървяха.

— Благодаря, но моля ви, не ѝ го казвайте. Достатъчно си вири носа.

— Как беше въздушното влакче?

— Високо.

— Обичаме да водим за първи път външните специалисти с него. Така могат по-добре да усетят онова, което изпитват посетителите на парка. След като ви разведа днес, ще ви обясня къде се намира служебният паркинг. Е, пътят оттам не е толкова живописен, но съкращава с петнадесетина минути времето за пътуване. Освен ако няма да отседнете тук.

— Не, имаме резервация в Луксор.

За разлика от повечето увеселителни паркове Утопияленд залагаше на пълнотата на едnodневното преживяване, тук нямаше хотели за туристите. Но Уорн знаеше, че съществува малък хотел —

първокласен курорт за знаменитости, звезди и други важни личности, към който имаше и по-скромни апартаменти за външните консултанти, оркестрите и сезонния персонал.

— Какво им е на часовниците? — попита Уорн, мъчейки се да не изостава. Беше забелязал, че в 8:15 електронният часовник на високата стена на Нексус показваше 00:45.

— Четиридесет и пет минути до час Нула.

— Моля?

— Паркът работи всеки ден от девет сутринта до девет вечерта. При затварянето му часовниците започват да отброяват назад дванадесет часа. Така актьорите и персоналът знаят колко време имат до отварянето. Разбира се, в самите светове няма часовници, но...

— Искате да кажете, че за да подготвите парка за работа, са нужни дванадесет часа? — невярващо запита Уорн.

— Има много работа — отвърна Фрийман с лека усмивка. — Хайде, ще минем направо през Камелот.

Тя го насочи към голям портал в близката стена. Над него блестеше думата Камелот, изписана с черни букви на стар английски. Този шрифт беше единственото отклонение от стилизирания дизайн на Нексус, което Уорн беше забелязал; дори табелките на вратите на тоалетните и указателните знаци за аварийния изход бяха в съдържания стил арт деко.

Тримата служители с бели сака, които стояха пред вратите на Камелот, се усмихнаха и кимнаха на Фрийман. Тя преведе Уорн покрай тях през гора от преплетени релси в просторна и празна чакалня. На отсрещната стена имаше дузина метални врати. Една от тях се отвори и Фрийман го въведе в просторен асансьор с тъмни стени.

Вратите отново се затвориха и познатият копринен женски глас каза: *Вие влизате в Камелот. Приятно прекарване.* Дочу се приглушен металически звук и асансьорът сякаш оживя. Само че, забеляза Уорн, не се изкачваше, нито слизаше, а се движеше хоризонтално напред.

— Дълъг ли е пътът до самия парк? — попита той.

— Всъщност ние не се движим — обясни Фрийман. — Това е само илюзия за движение. Изследванията показват, че за гостите е по-лесно да се адаптират към световите, ако повярват в необходимостта да пътуват — макар и за кратко — за да стигнат до тях.

После вратите плавно се отвориха и за втори път през последния половин час Уорн спря изненадан.

Пред него се простираше широка улица, застлана с тъмен паваж. Старинни сгради със сламени покриви се издигаха от двете ѝ страни. В далечината се виждаше някакъв площад. Отвъд него павираният път заобикаляше външния зид на замък — монолитен и с пясъчен цвят. Върху високите му назъбени стени се вееха стотици многоцветни знамена. В далечината се виждаха още кули и скалистите стръмни склонове на планина със заснежени върхове, която се издигаше над тревист хълм. Още по-далеч напред извивката на купола създаваше илюзия за безкрайно пространство. Въздухът ухаеше на земя, на прясно окосена трева, на лято.

Уорн бавно тръгна напред, чувствайки се донякъде като Дороти, която излиза от своята сива къщичка и попада в страната Оз. *Джорджия трябва да види това*, помисли си той. Ярко слънце огряваше цялата сцена, придавайки ѝ свеж и бляскав вид. Градинари тичаха насам-натам по пътя, но не в униформите, които беше виждал досега. Тук мъжете носеха разноцветни панталони, а жените — широки роби и забрадки, имаше и рицар в броня. Само малка група надзорници с бели блейзъри, ръчни компютри и радиостанции, както и един чистач, който миеше пътя, разваляха илюзията.

— Какво мислите? — попита Фрийман.

— Забележително е — искрено отвърна Уорн.

— Да, така е. — Той се обърна и видя, че тя се усмихва. — Обичам да наблюдавам хората, които за пръв път влизат в някой от световите. Не мога да го преживея отново, а това е единственото, което се доближава до усещането.

Тръгнаха през широкия площад. По пътя Фрийман му показваше забележителностите. Когато минаха покрай пекарната, един прозорец се отвори и отвътре лъхна неустоим аромат. Някъде бард настройваше лютнята си, пеейки старинна балада.

— Процедурата в четирите свята е една и съща — каза Фрийман. — Първо посетителите преминават през декора — в Камелот това е селцето, в което сме сега. Това им помага да се ориентират, да се настройат. Наричаме го декомпресия. Има ресторанти, магазини и заведения, разбира се, но в същността си това е място, където посетителите разглеждат и се аклиматизират. Когато навлезеш по-

навътре, атракциите — обиколки, представления, холографски прожекции, каквото и да е — се добавят към обстановката. И всичко върви без грешка.

— Сигурно.

Уорн забеляза, че с изключение на табелите на магазините и заведенията никъде не се виждаха съвременни знаци: стаите за отмора и умело вписаните в декора информационни гишета бяха посочени с изключително реалистични холографски символи.

— Тук идват и учени, защото мястото, през което минаваме, е точна възстановка на Нюболд Соси, английско селце, обезлюдено през четиринадесети век — каза Фрийман. — Посетители идват и защото Драконовият шип е най-вълнуващата атракция в парка след „Машината за писъци“ в Дървените тротоари.

Когато приближиха площада, замъкът се извиси над тях.

— Точно копие на Карнарвън в Уелс — каза Фрийман. — Разбира се, доста умален на места и с изкуствена перспектива.

— Изкуствена перспектива?

— Най-горните етажи не са в пълния си размер, а умалени. Това създава илюзията за правилни пропорции, пък и така са по-уютни и по-малко застрашителни. Използваме тази техника на различни нива в Утопия. Например онази планина е умалена, за да създаде илюзията за разстояние. — Тя кимна към вдигнатата решетка на крепостната врата. — В замъка се появява Омагьосаният принц.

Песента на барда отдавна беше заглъхнала зад тях, но Уорн долавяше други звуци — песен на птиците, ромолене на фонтани и същия тих шум, който беше чул в Нексус.

— Какъв е този шум? — попита той.

Фрийман го погледна.

— Много сте наблюдателен. Нашите изследователи проведоха революционни проучвания за майчината утроба. Когато Камелот се напълни с посетители, шумът няма да се чува. Но пак ще го има.

Уорн я погледна объркан.

— Това помага за възпроизвеждане на част от условията, характерни за майчината утроба, която заобикаля зародиша — температура, околен шум — за да се внуши подсъзнателно чувство за сигурност. Имаме пет патента в тази област. А иначе „Утопия холдинг къмпани“ има над триста патента. Даваме лицензи на химическата,

медицинската и електронната промишленост. Останалите са наша собственост.

Три от които са разработени от мен, помисли си Уорн с леко самодоволство. Чудеше се дали жената знае за приноса му към ежедневната дейност на Утопия — компютърната мрежа, която координираше дейността на роботите в парка. Вероятно не, като се има предвид начинът, по който го развеждаше и му обясняваше — сякаш той беше обикновен помощник-програмист. Отново се зачуди защо Сара Боутрайт го беше повикала толкова спешно.

— Оттук — каза Фрийман и зави по една странична алея.

Мъж с виолетова пелерина и черни бричове до коленете мина покрай тях, упражнявайки английско произношение. Отпред двама яки техници носеха голяма метална клетка. В нея седеше драконче, опашката му се извиваше, алените му люспи блестяха на слънцето. Уорн го загледа. Влажните ноздри се разширяваха, докато си поемаше дъх. Можеше да се закълне, че жълтите очи на създанието проблеснаха, когато спряха върху него.

— Отиват да го монтират в „Кулата на грифоните“ — обясни Фрийман. — Паркът е още затворен, затова не се движат под земята. Какво има, доктор Уорн?

Уорн още гледаше след дракончето.

— Просто не съм свикнал да ги виждам с кожа — промърмори той.

— Моля? О, да, това е във вашата област, нали?

Уорн облиза устни. Костюмите, диалектът, зашеметяващата достоверност на обстановката... Той леко поклати глава.

— Сигурно е още по-реалистично, когато наоколо няма посетители, за да развалят илюзията. — Гласът на Фрийман беше потих и не толкова рязък. — Нека отгатна. Когато пристигнахте, помислихте ли, че Нексус изглежда твърде семпло?

Уорн кимна.

— Хората често се чувстват така, когато влязат в Утопияленд за пръв път. Веднъж една посетителка ми каза, че Нексус ѝ прилича на терминал на голямо летище. Нарочно е проектиран така и това е причината. — Тя посочи с ръка наоколо. — Понякога реализмът дезориентира посетителите. Затова в Нексус обстановката е неутрална, той е нещо като буферна зона, проход между световите.

Тя се обърна към двуетажна сграда от дърво и вдигна желязното резе на вратата. Уорн я последва вътре. За негова изненада това беше само корпус, отворен отгоре. На задната стена имаше обикновена сива врата, а до нея апарати за разчитане на карти и пръстови отпечатыци. Фрийман отиде до скенера и постави палеца си на определеното място. Вратата рязко се отвори. Зад нея се виждаше хладният зелен проблясък на флуоресцентни светлини.

— Обратно в реалния свят — каза Фрийман. — Или поне толкова близо, колкото сме до него тук.

И тя го подкани с жест да влезе.

Сара Боутрайт, която отговаряше за функционирането на парка, седеше до масата за заседания в кабинета си, десет метра под Нексус. Кабинетът ѝ беше студен — тръбите на основната климатична инсталация минаваха зад една от стените — и тя обхвана с две ръце голямата си чаша чай. Сара Боутрайт беше фанатична любителка на чая. На всеки час като по часовник най-добрият ресторант в Газените фенери ѝ изпращаше чаша чай от дневното меню. Днес беше жасминов, първо качество. Тя гледаше как малките топчести цветчета се разтварят в горещата течност и за миг се приведе да вдъхне аромата им. Беше изтънчен, екзотичен, примамващ.

Беше 00:10 по времето на Утопия и всички шефове на отдели в парка се бяха събрали в кабинета ѝ за ежедневната „загрявка“. Тя отпи и почувства как топлината бавно се разпространява по крайниците ѝ. Това беше истинското начало на деня ѝ, не будилникът, не душът, нито първата сутрешна чаша чай. Всичко започваше сега, когато даваше заповедите си на своите капитани и лейтенанти, когато хващаше кормилото на най-големия увеселителен парк, строен някога. Макар че всичко можеше да се случи през деня — две хиляди палави бойскауты, проблеми в електрическото захранване, посещение на премиера и неговата свита — за посетителите този ден не трябваше да се различава по нищо от останалите. Не можеше да си представи работа, която да е по-голямо предизвикателство или да носи по-пълно удовлетворение.

И все пак днес, освен с обичайното чувство на очакване, имаше още нещо. Не беше страх — Сара Боутрайт никога и от нищо не се страхуваше — а по-скоро някаква предпазливост. Андрю е тук, помисли си тя, и едва ли знае истинската причина за това. Принудителното лицемерие я караше да бъде предпазлива — усещаше го съвсем ясно, докато се оглеждаше и проверяваше всички ли са там — Проучвания, Инфраструктура, Игри, Храна, Медицинска помощ, Обслужване. Боб Алоко, шеф на охраната, седеше до отсрещния край на масата, здрав като булдог и почти толкова нисък, с безизразно

загоряло лице. Всички я гледаха бдително и сериозно, адаптираха се към настроението ѝ. Тя предпочиташе нещата да стават така — бързо и делово. Размениха няколко шеги, докато Сара започне със задачите. Фред Барксдейл беше единственото допускано изключение — неговите алюзии с Шекспир и черният му английски хумор на няколко пъти бяха карали всички да избухнат в смях до отмаляване. Ето го и него, с чаша кафе с мляко, внимателно балансирана върху купчина компютърни разпечатки — Фреди Барксдейл, шефът на Системи, с дългата си рошава коса и забележимите бръчки от притеснение на челото. Само видът му я накара да изпита такъв прилив на обич, че измести мислите за Андрю Уорн, които заплашваха да разстроят обичайното ѝ делово поведение. Тя се изкашля многозначително, отпи още една глътка чай и се обърна към групата.

— Така. Да видим какво става. — Сара погледна листа на бюрото пред себе си. — Очаквани посетители днес — шейсет и шест хиляди. Системата работи с деветдесет и осем процента от мощността си. Знае ли се кога Станция Омега отново ще функционира?

Том Роуз, шеф на Инфраструктура, поклати глава.

— Проверките на трасето дават положителен резултат, всичко е наред. Но диагностициращите уреди показват, че има проблем и регулаторите не могат да се включат към мрежата.

— Не можете ли да ги прескочите?

Роуз сви рамене.

— Да, можем. И цяла армия отговорници по безопасност ще се нахвърли върху нас.

— Глупав въпрос, извинявай. — Сара въздъхна. — Продължавайте да работите, Том. С всички сили. Тази атракция е една от най-печелившите в Калисто. Не можем да си позволим да не работи. Ако имаш нужда, Фред ще ти заеме технически екип.

— Разбира се — каза Барксдейл и приглади вратовръзката си.

Беше хубава вратовръзка, вързана с онова изключително внимание към детайлите, което Барксдейл проявяваше във всичките си действия. Макар да нямаше навик да изразява личните си чувства на публично събиране като това, Сара беше забелязала, че той поглажда вратовръзката си, когато е намислил нещо.

Очите ѝ огледаха масата.

— Други новини, които не бих искала да чуя?

Шефът на Развлечения се обади:

— Току-що разбрах, че групата, която трябваше да свири днес в „Умбилик Лоундж“ няма да дойде. Арестували са някого за наркотици или нещо подобно на летището в Лос Анджелис.

— Чудесно, няма що. Трябва да ги заместим с някоя от нашите групи.

— „Фърмуеър“ са подходящи, но те трябва да свирят в „При бедния Ричард“.

Сара поклати глава.

— В „Умбилик“ идват три пъти повече хора. Щом дойдат, веднага ги заведете да се облекат. Ако досега не са свирили в скафандри, ще трябва да свикнат. — Тя отново ги огледа. — Нещо друго?

— В казиното на Газените фенери за трети път хващат измамник — обади се шефът на Игрални заведения. — Представяте ли си, седемдесет и пет годишен! Небесното око го има на запис как пуска завързани монети в игрален автомат.

— Толкова по-зле за него. Разпространете снимката му в Наблюдение и сред охраната на казиното, впишете името му в черния списък на посетителите. — Сара отново погледна към листа пред себе си. — Някакъв напредък в Атлантида?

— Илюзията е готова — обади се някой. — Изглежда ще успеем да свършим в срок.

— Слава на Бога за това. — Атлантида беше нов и доста противоречив свят, който трябваше да бъде открит по-късно през годината. — Доктор Финч, имате ли резултатите от последната седмица?

Началникът на медицинския отдел взе една карта.

— Пет раждания, всички без усложнения. Два смъртни случая — един сърдечен удар, един аневризъм. Двадесет и девет наранявания, най-тежкото е счупване на китка. — Той остави картата. — Спокойна седмица.

Сара Боутрайт погледна шефа на Човешки ресурси.

— Ейми, има ли новини от санитарния отдел за онзи проблем с профсъюзите?

— Нищо. И не знам дали това е на добро, или не.

— Ослушвай се. Веднага щом разбереш нещо, ме уведоми. — Тя отново погледна листа. — Да видим. От Обслужване са в Камелот. Посещенията там са с петнайсет процента по-малко, отколкото в другите светове. Шефовете искат да съставим комисия, която да проучи какъв е проблемът. — Тя замълча. — Ще се занимаем с това, когато се върна от Сан Франциско, съгласни ли сте?

Тя прегледа останалото на листа, отмести го и взе друг.

— Моля за внимание. „Тони Тришка Бенд“ ще свирят в Дървените тротоари, постарайте се да им се осигури храна и нощувка. Между прочутите гости днес са сенатор Чейз от Кънектикът и семейството му, изпълнителният директор на „Джиндийн“... и графът на Уиндмор.

При последното име някой изстена.

— Лейди Уиндмор пак ли ще настоява за замъка? — чу се глас.

— Вероятно. — Сара отмести и втория лист. — Хората от Комисията за контрол върху игралните заведения в Невада ще бъдат тук другата сряда, затова репетирайте най-хубавите си усмивки. И последно. Външният специалист Андрю Уорн пристига днес. — Забелязвайки безизразните им погледи, тя продължи: — Това е специалистът по роботика, който създаде Метанет. Моля ви, оказвайте му пълно съдействие.

Когато това съобщение беше посрещнато с мълчание, Боутрайт се изправи.

— Много добре. Имаме още две минути. По конете!

Тя се обърна към бюрото си, докато групата излизаше от кабинета. Когато отново погледна, само Фред Барксдейл беше останал. Както и беше очаквала.

— Защо Уорн пристига днес? — попита той и в изискания му лондонски акцент пролича леко огорчение. — Нали щеше да дойде чак другата седмица.

Значи това било, помисли си тя.

— Аз изтеглих посещението му.

— Трябваше да ме информираш, Сара. Налага се да преразпределя работата, той ще има нужда от...

Боутрайт сложи пръст на устните си.

— Беше идея на Емъри, реши се едва в четвъртък. След инцидента в Нотинг Хил по-миналата седмица Комисията по

безопасността щеше да се намеси, затова шефовете искат бързо да се справим със случая. Но слушай — тя се приведе към него и понижи глас, — аз заминавам утре за симпозиума на увеселителните атракции във Фриско, нали помниш?

— Как бих могъл да забравя? — Внезапно очите на Барксдейл засияха. На устните му отново изгря усмивка — слаба, но забележима. — А симпозиумът ще те държи далеч от дразнителя, който може би още страда, че отхвърли чувствата му.

— Това изобщо не ме интересува. Щях да те питам можем ли да разчитаме на Тереза Бонифацио да работи с него в мое отсъствие. Той е единственият, който може да се справи, но сам няма да успее. И за двамата няма да е лесно. Все пак оспорваме делото на живота му. А знаеш какво мисли Тереза за това.

Барксдейл бавно кимна.

— С нея сме имали доста спорове, но те никога не са били свързани с качеството на работата ѝ. Дори да не ѝ допада задачата, можем да разчитаме на нея.

— А ти ще ги наглеждаш отблизо, докато ме няма.

Барксдейл отново кимна.

— Благодаря, Фреди. — Тя погледна през отворената врата на кабинета, за да се убеди, че коридорът е празен. После го хвана за реверите, придърпа го и леко го целуна. — Ще ти се реванширам, когато се върна.

После отстъпи и взе чашата си.

— А сега на работа. Трябва да отваряме парка.

9:00

Секунди по-късно десет хиляди часовника в целия парк едновременно се задействаха. Последните секунди изтекоха, циферблатите за миг останаха празни, после върху тях се изписа 9:00 и нормалното време се завърна. Беше настъпил час Нула.

Транспортният център се беше превърнал в място на контролирано безредие. Разпоредители с конусовидни фенерчета се разпръскваха из паркингите и пътищата към парка, превръщайки натоварения трафик в балет с елегантна хореография. Синьо-бели трамваи като змии се виеха между сборните пунктове и Центъра. Екскурзоводи с наперено кривнати бели барети с логото със славея стояха в предната им част и говореха на няколко езика по микрофони, обяснявайки основните правила в парка между шегите и част от историята на Утопия.

В Центъра всички гишета вече работеха. Срещу кредитна карта или седемдесет и пет долара всеки получаваше персонална значка с форма на славей, която гарантираше целодневен достъп до магическите светове. Въздушни влакчета проблясваха под двойните метални релси, които се спускаха през средата на входния каньон с доста по-голяма скорост в натоварените часове, превозвайки на всеки десет минути хиляда души до или от Нексус.

Самият Нексус, доскоро потънал в напрегната и свръхестествена тишина, сега ехтеше от звуците на безброй гласове. Посетители, които идваха за пръв път, стояха в сенките на палмите и фонтаните и се почесваха по главите, консултирайки се с карти и пътеводители. Ветераните утопианци, които създаваха клубове и интернет сайтове, за да споделят страстта си, се движеха уверено, следвани от новациите, към любимите си светове.

В Газените фенери продавачка на риба и чипс изтича покрай входа към „Преследване в Нотинг Хил“ — затворена за ремонт — и се насочи към сергията си. В Дървените тротоари обслужващите „Машината за писъци“ приключиха проверката, вкараха личните си кодове в таблото на контролната стая и наредиха на оператора да

задейства влакчето. В замъка Карнарвън приключиха с пробата на компютрите, които контролираха холографските образи за Омагьосания принц.

Деветдесетте минути след отваряне и преди затваряне, когато най-много посетители влизаха и излизаха от парка, бяха най-натоварени за служителите на Утопия. Специалистите бяха в пълна готовност да се справят с всички проблеми в трафика, които можеха да предизвикат задръствания в Транспортния център, Нексус или самите светове. Хиляди камери, дискретно скрити зад огледални стъкла, фалшиви стени и греди или фасади, оглеждаха парка и предаваха уверения, че световите функционират безпогрешно. Членове на охраната, някои в черни блейзъри, а други в обикновени дрехи, се смесваха с тълпата, търсейки изгубени деца и бродещи джебчии. Но обикновеният посетител не забелязваше тези неща, докато скиташе из парка доволно усмихнат.

Едно от местата, където не се допускаха посетители, беше Подземието — подземните нива под парка. Много посетители дори не знаеха, че съществува — те си мислеха, че се намират на дъното на каньона, а не четири етажа над него. Именно тук се създаваше истинската магия на Утопия. Служители тичаха насам-натам. Някои носеха приказни костюми, защото работеха към атракциите горе; други екипи, които посетителите никога не виждаха, бяха облечени в гащеризони, джинси и костюми. Издълбани в голите бетонни стени диаграми сочеха разположението на барчетата за персонала, гардероба, фризьорските салони, стаите за почивки, складовете, компютърните центрове, научните лаборатории и останалата част от тайния град, разположен под парка. Екскурзоводите и обслужващият персонал използваша тунелите, за да минат по-напряко между два свята. Техници, художници и бюрократи, скупчени в дузина зали за заседания и лаборатории, измисляха нови атракции или се тревожеха за пробива на пазара. Електрически колички бръмчаха из лабиринтите и превозваха известни изпълнители или необходими резервни части.

Том Тиболд вървеше по коридорите на ниво В и тихо си тананикаше. Беше тридесетинагодишен, имаше масивна глава със ситно къдрава кестенява коса и беше започнал да пуска коремче. На белия му блейзър имаше златно лого — знак, че е специалист по електроника. Въпреки тананикането той се чувстваше притеснен от

колегите, които го отминаваха бързо и без поздрав, от камерите за наблюдение, монтирани в сводестия таван на тунела, и особено от малките парченца пластмаса и мед в джоба си. Мина покрай главната гримьорна и Машинен цех 3. Когато наближи пропускателния пункт за служители, тананикането секна.

Пазачът в кабинката погледна пропуска му, кимна и се обърна към клавиатурата, за да отбележи минаването му. Тиболд отново затананика, мина през автоматичните врати и излезе на служебния паркинг.

След хладния въздух и приглушената светлина в тунелите горещината и яркото слънце на Невада го блъснаха като юмрук. Той направи гримаса и се обърна, за да свикнат очите му. После тръгна напред, вече по-бавно, и се огледа внимателно. Търсеше микробуса.

Задната страна на парка не притежаваше величавата красота на главния вход. Стените на каньона се спускаха стръмно от двете страни към кафявото му дъно. Дебелата задна стена на парка бе изградена от плочки от бетон и сгурия; малките прозорчета, разхвърляни тук-там по нея, приличаха на белези от шарка. От двете страни имаше огромни зелени врати, които се отваряха към рампи, плавно спускащи се надолу — аварийни изходи за посетителите, които не се използваха никога, освен при учебна тревога. Между тях, на нивото на земята, имаше товарни рампи, служебни входи, складове за оборудване и гаражи.

Ето го — дълъг кафяв микробус, паркиран встрани от останалите превозни средства. Върху него беше изписано „Дресьори на екзотични птици от Лас Вегас“. Тиболд тръгна към него, надявайки се, че има климатик. Прозорците бяха затворени — това беше добър знак. Но когато стигна до микробуса и отвори вратата на шофьора, не го посрещна приятен полъх от хладен въздух. Той въздъхна със съжаление, оправя яката си и се качи.

Вонята на гуано беше почти осезаема, а предната седалка беше покрита с масленозелена мушама. Не е изненадващо, помисли си Тиболд, с всички пилешки курешки в тази браква. Отзад се виждаше висока бяла клетка с половин дузина големи бледорозови какаду. Те го гледаха мълчаливо, навирили гребените си с цвят на съомга. После Тиболд погледна към шофьора и примигна от удивление.

— Какво стана с другия? — подсмъркна той. — Онзи, с когото се срещах.

Мъжът зад волана отвърна на погледа му. Очите му бяха бадемовидни, остро изпъкналите скули придаваха на лицето му странна сърцевидна форма.

— Има други ангажименти — отвърна той след миг.

Тиболд реши, че това сигурно е шега, и се засмя.

— Донесе ли ги? — попита мъжът.

Говореше бавно и с лек акцент. Тиболд се опита да го определи. Имаше приятели от Обслужване, които непрекъснато разговаряха с чужденци и можеха да определят всеки акцент само от една дума. Но работата на Тиболд не беше свързана с чужденци и след малко той се отказа.

— Ето ги. — Той бръкна в джоба на блейзъра си, извади пластмасовите карти и ги разпери като ветрило. — Любимите ти аромати — лимон, грозде, джинджифилова бира и новата дива череша.

Мъжът се намръщи и му направи знак да ги скрие. Тиболд ги свали под прозореца.

— За още малко пари можех да ти намеря и спецификациите за онази аудиотрансформираща технология, от която се интересуваш. Сега нямаше да се блъскаш сам. За кой парк каза, че работиш? „Райският остров“ или „Фантастичен свят“?

— Не съм казал — отвърна мъжът и посочи пропуските. — Проверени ли са?

Тиболд гордо кимна.

— Лично аз ги препрограмирах. — Той започна да ги изброява. — Този дава достъп до всички зони за посетители, този до Поддръжка, а този до Центъра. — Пръстът му се вдигна над последния пропуск, оцветен в бледорозово. — А този е истинско съкровище. Всички охранявани зони до ниво 3. — Той отдръпна ръката си и на лицето му се изписа безпокойство. — Слушай, ако те хванат, не ме издавай. Аз нямам нищо общо с това, ясно?

Мъжът кимна.

Тиболд се усмихна, после бръкна в джоба си и измъкна шепа значки със славейчета.

— Така. Ето ти значките. Те не са персонални, не могат да бъдат проследени. Просто си закачи една и си готов.

— Всичко друго наред ли е?

— Днес вече всичко е включено. Не мога да го променя сега, дори от това да зависи животът ми. — Тиболд облиза устни. — Сега мога ли да си получа парите?

Макар че го каза небрежно, отново подсмръкна — сухото подсмърчане на човек, който редовно употребява кокаин.

— Разбира се. — Мъжът бръкна в джоба на якето си — Тиболд забеляза, че то беше кожено, въпреки горещината — и извади дебел плик с банкноти. — Добре се справи — каза той и му го подаде.

Докато Тиболд броеше парите, мъжът доброжелателно сложи едната си ръка на рамото, а другата се върна в джоба и извади малък автоматичен пистолет.

Очите на Тиболд бяха вперени в парите и едва когато мъжът допря пистолета до ребрата му и го притегли, той осъзна какво става. Очите му се разшириха, устните му се разтвориха в ням протест, но изненадата го забави.

Макар че куршумите бяха с мек връх, предназначени по-скоро да избухват в плътта, отколкото да минат през нея, мъжът с коженото яке внимателно насочи дулото надолу, към гърба на гърчещия се Тиболд, за да не улучи случайно собствената си ръка, с която го държеше.

Дочу се приглушено *пуф*, после още едно. Папагалите изкрещяха одобрително. Тиболд се сгърчи и се свлече надолу. Чу се тих писклив звук, като от въздух, който излиза от духало. Мъжът отпусна хватката си, облегна програмиста назад и дръпна плика с парите преди да се е изцапал с кръв. После внимателно уви тялото с мушамата и го прехвърли през облегалката в задната част на микробуса. Бързо огледа навън и изсумтя доволно, че всичко е минало незабелязано.

Посегна да прибере пистолета обратно в якето си, после спря. Беше действал бързо, но недостатъчно ефективно — тънка алена струйка се стичаше по предницата на ризата му.

Той изруга, прибра пистолета и закопча ципа на якето догоре. Две минути в мъжката тоалетна щяха да оправят нещата.

Пък и щом облече костюма, няма да има никакво значение.

9:10

Андрю Уорн седеше на плюшен стол в големия кабинет на ниво А. Аманда Фрийман седеше пред компютърния терминал и пишеше. През последните петнадесет минути тя му беше задавала забележително много въпроси. Веднъж, преди години, Уорн беше правил някаква дребна консултация за ЦРУ. Офицерът от Лангли, който проверяваше миналото му, беше далеч по-лаконичен.

Аманда приключи с писането и го погледна.

— Знаех, че се занимавате с роботика, но нямах представа, че вие сте мозъкът зад Метанет. Разбирам, че тя контролира всички работи в парка.

Уорн кимна.

— Освен няколко, които са напълно автономни.

— Много впечатляващо. — Фрийман отново погледна екрана, после написа нещо на лист хартия и му го подаде. — Мисля, че тук приключихме. Срещата ви е в единадесет часа. Ето номера на кабинета. Помолете някой от Информация да ви упъти. Може да използвате времето, за да поразгледате.

— Чудесно. Може да отида при ядрения редактор.

Очите на Фрийман се стрелнаха към лицето му и леката иронична усмивка отново затанцува на устните ѝ.

— Значи и това сте чул. Би трябвало да казвам, че използваме водноелектрическа енергия. — Тя се изправи. — Остава само инструктажът — стандартен за всички външни специалисти.

— Какво, да не ми пуснете филм? Надявах се да поразгледам парка с дъщеря си.

— Ще отнеме само пет минути. Моля, последвайте ме.

Тя го поведе по коридора. Уорн вървеше и усещаше как раздражението му нараства. Вече беше понесъл повече бюрокрация, отколкото се налагаше. А сега и този инструктаж. Сякаш беше майстор, повикан да смени прозорците. Сара ли беше наредила всичко това, за да го унижи? Бързо отхвърли тази идея. Сара Боутрайт можеше да е всичко друго, но не и дребнава.

Докато вървяха, той разтри ръце.

— Мислех, че старата ми компютърна лаборатория е студена. Но тук можете да съхранявате сурово месо.

— Това е заради пречиствателната инсталация. Под парка има двеста хиляди квадратни метра пространство, но чистотата на въздуха тук е приблизително същата като в завод за производство на електронни чипове. — Тя показва коридора. — Естествено, пушенето е забранено. Всички колички и скутери са електрически. Единственото не електрическо превозно средство, което се допуска тук, е бронираната кола, която идва веднъж седмично.

Вървяха покрай редица от офиси като онзи, от който бяха излезли. Уорн надничаше през стъклата, обгърнал тялото си с ръце, за да се затопли. В един офис видя Норман Пепър, приятеля си от въздушното влакче, който оживено размахваше ръце.

— Знаете ли — настойчивият му глас се носеше през отворената врата на офиса, — че орхидеите са сексманияците на растителния свят? Вместо да се оплождат сами като другите растения, те са готови на всичко, за да правят секс с други орхидеи. Например цветът на *Raphiopedilum venustum* е еволюирал дотам, че изглежда точно като...

— Тук е — каза Фрийман, отвори врата без надпис и въведе Уорн в малка стаичка.

Стените, подът и таванът бяха тапицирани със същата тъмна материя. Вътре имаше само два еднакви стола един срещу друг. Той се огледа любопитно. Не беше очаквал такава прожекционна. Приличаше повече на кабинет на психиатър с недоразвито чувство за вътрешен дизайн.

Фрийман му посочи по-близкия стол.

— После можете да си тръгнете. Имате визитката ми, ако ви трябва нещо, звъннете ми на пейджъра. Първото посещение обикновено е доста завладяващо.

Тя излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

Миг по-късно на другия стол седеше Ерик Найтингейл.

Уорн едва не скочи на крака от изненада. Гледаше с удивление.

Холограмата беше невероятно реалистична. Разбира се, Уорн знаеше, че холографската технология е специалитет на парка, но нямаше представа, че толкова са напреднали. Образът на стола можеше да бъде самият Найтингейл. Ето го — ненадминатият илюзионист,

създателят на Утопия — в неизменния си цилиндър, бяла връзка и фрак, със същото слабо лице и искрящи черни очи, малката козя брадичка чак до характерните му бакенбарди. Невероятно преуспелият легендарен ексцентрик, известен с екстравагантните си представления, перфекционизма и желанието си да заличи границата между илюзия и действителност. Комбинирайки традиционните театрални декори с технологията и актьорските дарби, той беше издигнал изкуството на илюзията до огромна машина за развлечение. Двата анимационни сериала на Найтингейл, които използваша герои от негови представления, бяха се превърнали в най-предпочитаните филми за децата от пет до петнадесет години. Именно неговото обаяние на звезда беше събрало множество корпорации и предприемчиви капиталисти, за да се създаде първоначалната „Утопия холдинг къмпани“. Той беше единственият ум зад Утопия до смъртта му при самолетна катастрофа шест месеца преди паркът да отвори врати.

И ето го сега, съвършено изображение от пречупена светлина, което гледаше право към Уорн.

Образът заговори:

— Благодаря ви, че дойдохте в Утопияленд! Оценяваме вашия принос към системата и се надяваме престоят ви тук да бъде приятен.

Уорн слушаше с половин ухо, все още скован от изненада. Това беше човекът, който беше седял в неговата лаборатория преди две години и половина, бе разказал мечтата си за Утопия и беше помолил за помощ. Това беше човекът, оказал такова силно влияние върху живота му — отначало към по-добро, а после — неумишлено — към по-лошо.

Найтингейл беше мъртъв вече повече от година, а ето че седеше до него. Загледан в образа, Уорн усети отново как обичта, която изпитваше към този човек — подхранвана на многобройни чаши кафе, при безброй обсъждания — рязко, почти болезнено се връща в сърцето му. Не беше осъзнал колко му липсваше интелектуалната дързост на тяхното приятелство, мълчаливото взаимно уважение. Найтингейл беше очарован от теориите на Уорн за роботиката и изкуствения интелект. Самият факт, че непрекъснато полемизираха, го вдъхновяваше и той беше станал най-влиятелният поддръжник на Уорн — точно какъвто му трябваше тогава. Уорн почувства

едновременно тъга и неудобство, сякаш пред него се беше появил призрак.

Знаеше малко за холографията. Триизмерните видеосистеми, които създаваха образи само с метър височина, изискваха огромно количество компютърна памет. А фигурата срещу него беше в реален ръст и цветове. И по нищо не приличаше на призрачните неясни холограми от първо поколение. Уорн огледа тъмните стени, но не откри прожекционния апарат. После отново се обърна към холограмата на стола и се опита да се съсредоточи върху онова, което той — по-скоро то — говореше.

— Близко петстотин милиона души ще посетят увеселителни паркове тази година — казваше образът на Найтингейл. — Но ще ви кажа една тайна. Имам за тях нещо по-добро от обикновен увеселителен парк. Виждате ли, искам всички те да дойдат в Утопия. Ако можем да им създадем преживяване, в което напълно да се потопят и което обучава, докато забавлява, ще постигнем целта си. Можем да го направим без ефектни обиколки и евтини номера. И тук идвате вие. — Найтингейл се усмихна с широката, възторжена и почти заговорническа усмивка, която Уорн познаваше толкова добре. — Вие сте тук заради вашите специални умения. Независимо какви са, те ще помогнат да направим Утопия по-реалистична. Или да работи по-добре. Или да доближи още повече границите на въображението. Защото Утопияленд е предизвикателство. Ако не се борим с предизвикателства, няма да се развиваме.

Образът се изправи. Уорн забеляза, че холограмата по непонятен начин излъчваше същата физическа енергия — неспокойна, подвижна, разтърсваща — каквато живият илюзионист притежаваше.

— Когато за пръв път разказах идеята си за Утопия, капацитетите ми казаха, че съм луд. Никой нямало да кара мили из пустинята, за да посети увеселителен парк. Лас Вегас бил ужасно място, казаха те. Детска площадка за възрастни, която не предлага семейни развлечения. Хората не искали забавления, които провокират въображението им. Искали си увеселителните влакчета. Но аз знаех, че Утопия ще оправдае името си. Че ще се превърне в най-популярния увеселителен парк в цял свят. И с помощта на уменията на външни специалисти като вас ние ще продължаваме да се разрастваме.

Найтингейл свали цилиндъра си и го обърна.

— Ще разберете, че в Утопияленд всичко е илюзия. Ние не се срамуваме от това. Напротив, опитваме се да потопим посетителите в тази илюзия. Да ги удавим в нея. — Той бръкна в цилиндъра и когато извади ръката си, на пръста му беше кацнал бял гълъб с наклонена глава и блестящи като мъниста очи. — И щом си тръгват с едни от най-хубавите и живи спомени в живота си, не са ли тези спомени също толкова реални, колкото и другите?

Найтингейл замахна и гълъбът излетя, разперил широко криле. Белите му пера започнаха да искрят с почти металически блясък и внезапно той се превърна в драконче. Струя пламък изскочи от устата му и Уорн инстинктивно се наведе. Драконът се завъртя над главата над илюзиониста и изчезна в облак син дим.

Изображението на Найтингейл гледаше право към Уорн, все още усмихвайки се широко, сякаш се наслаждаваше на ефекта върху слушателя. Несъмнено той беше замислил всичко това като представление, без да знае, че по-късно то ще се превърне в хвалебствена тирада.

Черните очи блестяха под надвисналите вежди.

— Откакто проектът Утопия се разработва, вече сме направили много важни подобрения в областта на увеселителните паркове. Обстановката е реалистична и неотменима. Подсъзнателно стимулираме настроението. Използваме революционни технологии за холографията и другите видеосистеми. Имаме разумни самоуправляващи се роботи.

— Благодаря! — каза Уорн на образа.

— С ваша помощ ние ще продължим да се усъвършенстваме. И Утопия ще се разраства като авангард на новата ера в семейното забавление и люпилня за нови технологии. Приятно прекарване при нас!

Докато говореше, Найтингейл държеше цилиндъра в ръце. После ги разтвори и образът леко започна да избледнява. Силуетът блестеше в златисто и сребристо, откроявайки се в приглушената светлина на стаята. Блясъкът бързо се разпростираше, докато онова, което беше преди малко Найтингейл, се превърна в купчинка златист магически прах с човешка форма. Блестящият облак сякаш лекичко се люлееше.

— До нови срещи — каза Найтингейл, но гласът му вече беше изтънял и нереален като самото изображение. Внезапно силуетът

засия, разпадна се на безброй светлинни точки и под тих струнен акорд изчезна.

Уорн седеше, неспособен да помръдне, взрян в мястото, където беше стоял Найтингейл, разкъсван между настоящето и миналото. После преглътна сълзите си и тихо каза:

— Довиждане, Ерик!

Андрю Уорн вървеше през тълпата покрай бяла дървена ограда, примигвайки на яркото слънце. Тротоарът представляваше голяма площ от съединени дървени греди, очукани и изсветлели сякаш под многогодишно въздействие на слънцето и солта. Наблизо един мъж въртеше дръжка на латерна, а на рамото му седеше питомна маймунка. На другия край на площада имаше съвършен като перла градски парк, пълен с живописни гледки и дървени пейки. В средата му се издигаше павилион, където рагтайм оркестър със сламени шапки и сака на червени и бели ивици свиреше неустойимо жизнерадостна версия на „Роял гардън блус“. А над всичко това се издигаше огромното увеселително влакче, наречено „Брайтън бийч експрес“, чиито сложни паяжини от дървени подпори и огромната рампа в началото сякаш бяха извадени от магически оживяла пощенска картичка.

Това бяха Дървените тротоари на Утопия, точна възстановка на крайморски увеселителен парк от началото на двадесети век чак до уличните лампи от ковано желязо и дори — осъзна Уорн с изненада — с лека миризма на конски фъшкии във въздуха, странно приятна в тази обстановка. Но разбира се, този парк не беше автентичен, защото нито един дървен тротоар от 1910 не е бил толкова съвършен. Беше като припомнено с обич и носталгия минало, лишено от недостатъците си и поддържано от цял арсенал скрита технология. Уорн си проби път през тълпата до началото на малкия парк, извади карта от джоба си, ориентира се и тръгна по най-близката алея.

Скоро видя синия овал на езерото. Гладката светла извивка на стъкления купол в далечината придаваше нереалност на екзотичната обстановка. Деца и възрастни, коленичили на мраморните брегове на езерото, топяха ръце във водата и гледаха малките платноходки, които се накланяха и трепкаха, докато се отдалечаваха по гладката повърхност.

Уорн потръпна. Това му се беше сторило идеалното място за среща — точно в центъра, където хората не бяха толкова много. И през

ум не му беше минало, че тук ще има платноходки. Чудеше се как ще реагира Джорджия.

После се опита да отхвърли тази мисъл. Това желание да я закриля беше инстинктивно, автоматично. Макар да бяха минали почти три години от смъртта на Шарлот, тази реакция не изчезваше. И колкото повече той я проявяваше, толкова повече Джорджия я намразваше. *Вече съм голямо момиче*, винаги казваше изражението ѝ, *мога да се справя сама*. Никога не го изричаше на глас, както не говореше и за майка си, но той го усещаше с присъщото за родителите шесто чувство. Странно, колкото и да се бяха сближили през последните три години, все още съществуваше тази непозната зона, в която той нямаше право да пристъпи.

И тогава я видя, застанала между две групи азиатски туристи на другия край на езерото, вперила поглед във водата.

Известно време продължи да я наблюдава със смесица от любов и гордост. Повечето четиринадесетгодишни деца бяха непохватни и източени — нито деца, нито възрастни. Джорджия беше различна. Стоеше стройна и изправена, несъзнателно самоуверена като породисто животно. Толкова приличаше на майка си във всеки жест — в начина, по който отместваше кестенявата си коса с пръст или бърчеше тъмните си вежди, гледайки във водата. И все пак нейната красота беше много по-различна. Уорн често се чудеше откъде дъщеря му е наследила външността си. Със сигурност не беше от него. Погледна надолу към водата — висок слаб мъж с мургава кожа и изпито лице отвърна на погледа му. Когато ходеше някъде с Джорджия, Уорн обикновено се чувстваше едновременно благодарен и леко разтревожен. Момичето караше хората да се обръщат след него.

Доближи се до нея, тя го видя и завъртя очи в шеговит гняв.

— Време беше — каза Джорджия и свали слушалките от ушите си. — Хайде, да тръгваме.

— Къде да тръгваме? — попита Уорн, крачейки до нея обратно към булеварда. Беше изненадан, че при толкова богат избор на забавления край тях Джорджия беше толкова целенасочена. Но тя крачеше напред, промъквайки се из тълпата като момиче с важна мисия.

— При онова, разбира се — каза Джорджия, без да се оглежда, посочвайки с пръст към небето.

Уорн вдигна поглед.

— Онова? — попита той, но после разбра — над тях се извисяваха огромните дървени валове на „Брайтън бийч експрес“, чиито криволичещи релси се издигаха и усукваха като огромна панделка.

— А, онова — каза той. — Ти... сигурна ли си, че искаш да се качиш точно на него?

— Всичко съм отбелязала на картата. Влязох в маса уебсайтове и намерих класация на атракциите — на най-добрите и най-лошите във всеки от световите. Затова отиваме първо на тази, после на „Машината за писъци“, а след това...

— Ей, чакай малко! — Не така си беше представял Уорн първото си посещение в Утопия — да се блъска като луд из тълпата, толкова съсредоточен върху мисълта къде стъпва, че да няма време да се огледа. — За къде бързаме?

— Ти не ми каза колко дълго ще бъдеш зает. Има много неща, които искам да видя и няма да пропусна нищо. Дженифър от нашия клас беше тук през февруари и така им харесало, че останали два дни, за да не пропуснат нищо. Каза, че дали петстотин долара, за да си сменят билетите.

— Не знам колко дълго ще бъда зает, принцесо, но едва ли ще е много. — Минаваха през Омагьосаната въртележка — Уорн беше чел, че всички дървени кончета на нея са от различна порода — и протяжните звуци на валс се понесоха към тях в хладния, подходящо ароматизиран въздух. — Срещата ми със Сара е в единадесет. Тогава ще разбере повече.

— Каква е голямата тайна? Защо не ти каза за какво те вика?

— Няма голяма тайна. Мисля, че искат да разширят ролята на Метанет. — Всъщност Уорн не беше говорил лично със Сара Боутрайт; срещата в единадесет беше уредена от секретарката ѝ. Въпросът на Джорджия беше ехо на собствените му мисли. Той смени темата. — Познай с кого си говориш. С Ерик Найтингейл.

При тези думи Джорджия леко забави ход и го погледна, сякаш се опитваше да разбере къде е шегата.

— Стига, татко, това е тъпо.

— Мери си приказките. Всъщност говореше само Найтингейл. Беше холограма в естествена големина, невероятно реалистична.

Пускат я на всички външни специалисти. Нещо като инструктаж.

— Като че ли ти е нужен! Ти им даде половината от идеите за това място.

Уорн се засмя на преувеличението.

— Само някои от ранните образци на изкуствен интелект.

— Ей, а къде са роботите? — Джорджия се огледа, без да спира.
— Досега не съм видяла нито един.

— Тук не им трябва работи. Почакай, докато стигнем Калисто.

„Брайтън бийч експрес“ тръгваше от голямо тухлено здание, украсено като бална зала от деветнадесети век, точно под Акварамата. От горните му етажи висяха яркоцветни знамена, на фасадата бяха разлепени рекламни листовки и афиши със старомоден вид, рекламиращи с дебели черни букви какво ли не — от танцови вечеринки до патентовани лекарства. Към атракцията водеха три сводести прохода с различни надписи: Паноптикон, Горящите руини, Метаморфози. Опашки от посетители се виеха пред всеки от тях.

— Току-що учихме за метаморфозата по биология — каза Джорджия. — Беше много скучно.

— Може би, но това е най-късата опашка. — Уорн погледна часовника си. — Да вървим.

Опашката се движеше бързо — Уорн беше чел, че в парка е забавно дори когато се редиш на опашка — и след няколко минути те се озоваха в сянката на сградата. Залата зад прохода беше тъмна. Опашката се раздели на две и жена в строга рокля насочи Джорджия надясно. Уорн я последва бавно, за да даде време на очите си да се адаптират към слабата светлина. Тук въздухът изглеждаше по-хладен и влажен. Някъде напред се чуваха смях и сподавени охкания. Виждаше хората в редицата пред него, загледани в някакви странни високи стъклени пана по стените на коридора.

След миг Уорн и Джорджия застанаха пред първите две от тях. Той погледна към стъклото и видя отражението си. Значи е огледало, помисли си, голяма работа.

До него Джорджия се разсмя.

— Господи! — извика тя, загледана в своето огледало. — Отврат!

Внезапно отражението на Уорн изчезна. Какво е това? Значи не е огледало? Миг по-късно отново се появи, но нещо не беше както

трябва. Уорн обаче не можа да схване какво, сви рамене и мина към следващото, което Джорджия току-що беше освободила.

Отново видя огледалното си изображение. После то пак изчезна и се появи. Само че този път беше рязко надебелял.

Андрю Уорн, който го гледаше от огледалото, беше качил поне сто килограма. Коремът му беше застрашително издут, изпъкналата му адамова ябълка беше скрита от двойната брадичка. Беше изненадваща, шокираща гледка. И все пак това несъмнено беше той, или по-скоро той, какъвто би могъл да бъде. Застанала пред следващото огледало, Джорджия сочеше с пръст и се надсмиваше на себе си.

Разбира се, метаморфози, помисли си той. Но как го правят, по дяволите?

Мина на следващото огледало. В него пък беше ужасяващо слаб. Очите, които плуваха в тлъстини при предишното отражение, сега бяха дълбоко хлътнали. Челюстта му, която по принцип беше широка, изглеждаше твърде голяма за тъничкия му врат.

И тогава той осъзна как го бяха направили. Това беше холографска технология, като образа на Найтингейл. Зад стъклото сигурно имаше камера. Тя сканираше образа му, променяше го със специален софтуер и го проектираше обратно. Като кривите огледала някога, само че светлинни години по-съвършени...

Джорджия се застоя пред следващото огледало по-дълго от обичайното и замислено се взираше в отражението си. Обзет от любопитство, Уорн се приближи. Онова, което видя, го накара да затаи дъх.

Беше изображение на дъщеря му, компютърно състарена с двадесет години. Същата кестенява коса, замислени очи, уста като розова пъпка и поразителна красота. В това лице имаше прилика с починалата му жена Шарлот — сякаш призрак го гледаше през очите на дъщеря му.

Те останаха още миг загледани. После Уорн облиза устни и сложи ръка на раменете на Джорджия.

— Хайде! — каза той. — Задържаме опашката.

След коридора опашката се изви към площадката за качване на влакчето. Мястото приличаше на станция на метрото от началото на двадесети век. На опашката сред посетителите имаше мъже и жени с дрехи от онова време, които се смееха и бърбореха. Продавач на

фъстъци стоеше облегнат на една от стените и шумно хвалеше стоката си. Наблизо имаше сергии с напитки, актьори играеха водевили. Уорн поклати глава. Илюзията беше забележителна. Ако не бяха останалите посетители край него, той би се заклел, че са се върнали обратно във времето на Кони Айлънд преди сто години.

До него Джорджия беше необичайно тиха. Той отново се замисли за изображението, което беше видял в огледалото.

— С майка ти сме те водили в такъв старомоден увеселителен парк. Беше на седем или на осем години. В Кениууд. Помниш ли?

— Не. Ей, защо трябва да чакаме с всички тези хора? Не можеш ли да минеш най-отпред на опашката? Нали си важна клечка тук.

— Миличка, това беше отдавна. Между другото — каза той с присмехулна усмивка — забравих да те питам как беше в Детския център.

Джорджия набърчи нос.

— Всъщност беше супер. Можеш да гледаш която искаш стара серия на „Страх от дишане“, имат хиляди компютри и игри. Но аз не прекарах много време в забавления. Бях заета да правя това. — Тя бръкна в джоба на джинсите си и извади сгънат лист хартия.

— Какво е то? — Уорн автоматично се пресегна.

Джорджия го отдръпна.

— Списък на качества.

Той зачака. Дъщеря му сви рамене.

— Нали ме попита каква приятелка бих одобрила за теб? Написах всичко. — Тя го погледна. — Искаш ли да чуеш, или не?

Той я изгледа с любопитство.

— Да, бих искал.

Опашката мръдна напред и Джорджия също пристъпи. Тя разгърна листчето и започна да чете.

— Първо, да не носи високи токчета. Второ, да не е вегетарианка. Трето, да играе на донка, шах и табла, но не много добре.

Тук Уорн тайно се усмихна. Той беше майстор на таблата и понякога забравяше да остави на Джорджия да спечели поне една игра.

— Да ми носи подаръци при всяко идване. Да обича шоколадова торта.

Уорн обичаше шоколадова торта. Почувства се трогнат — Джорджия наистина беше имала и него предвид, когато беше правила този списък, а не само себе си.

— Да е убедена, че трябва да ми се дават много джобни пари. Да не е с червена коса. — Тя леко се усмихна, когато прочете това. Сара Боутрайт имаше забележителна коса с цвят на мед. — Да играе ролеви игри онлайн. Да не спазва диета.

Това също не беше случайно — макар че Сара беше стройна, откакто я помнеше, постоянно беше на диета.

— Да ходи в Макдоналдс поне веднъж седмично и да обича най-много шейк с брезов сок. Да харесва Тримата комици повече от братя Маркс. Да не се държи гадно с баща ми като Сара.

— Тя не беше гадна — автоматично отвърна Уорн.

— Да носи често джинси. Да мрази аншоа, сардини и всякаква друга риба.

Уорн въздъхна. Беше ясно, че нито една жена не би могла да отговаря на всички тези изисквания.

— Да мисли, че...

— Колко е дълъг този списък? — попита Уорн и го изтръгна от ръцете ѝ. Усмихна се на почерка — макар да претендираше, че е пораснала, дъщеря му все още изписваше точките като малки кръгчета. Усмивката му изчезна, когато прегледа списъка. — Мили боже, цели тридесет и седем точки!

Джорджия гордо кимна.

— Отне ми почти цялото време, докато те чаках. Не записах само едно, защото е прекалено явно.

— И какво е то?

— Трябва да харесва Фетс Уолър. Но пък кой не го харесва?

Вероятно самата ти след някой и друг месец, помисли си Уорн.

Вече приближаваха и отпред се виждаше мъж в кондукторска униформа, който настаняваше няколко души в нещо като открит въздушен трамвай. Той преглътна болезнено.

— Колко е часът? — попита Джорджия.

— Десет без пет.

— Чудесно. Значи имаме време да се качим на „Машината за писъци“ преди срещата ти. Може би и на Воденичния улей.

Уорн усети как устните му се свиват. Очакваха го шестдесет дълги минути.

Човекът, който наричаше себе си господин Доу, стоеше на алеята към Медицинския център, облегнат на парапета. Наслаждаваше се на небрежния начин, по който лепеното му сако падаше върху прясно боядисаното перило. Погледна надолу към Нексус, където широка улица водеше към спирката на въздушното влакче. Макар че беше почти десет часа, все още прииждаха тълпи. Истинска река от хора, помисли си той и това му напомни Книгата на Йоил. Зарецитира на глас: „Множества, множества в долината, където ще се отсъди за тях“. Но не, ако трябваше да бъде честен, в сцената имаше постмодернистичен нюанс, по-подходящ за Т. С. Елиът, отколкото за Библията. Звученето на собствения му глас му харесваше, затова отново зарецитира, този път по-силно:

*Тълпа се стича по Лондонския мост, тъй много са,
Не знаех, че смъртта е поносила толкоз хора.*

Отново погледна към центъра, но служителите зад извитото като полумесец бюро бяха прекалено заети, за да го чуят. Всъщност единственият, който изглежда го беше забелязал, беше мъж в сако от рипсено кадифе, който излизаше от близката тоалетна. Погледите им се срещнаха, мъжът докосна карираното си кепе, обърна се и тръгна по пътя си.

Погледът на Джон Доу отново се върна към Нексус. Реши, че дизайнът не му харесва — конструкцията от хром и дърво приличаше на чудовищен синтез от коренно различни стилове.

Но охранителната система беше друго нещо. Беше впечатлен и от големината, и от компактността ѝ. Наблюдателните камери в Транспортния център и въздушното влакче бяха пето поколение миниатюрно чудо. Той погледна към най-близката стена до Медицинския център. Ето например сензора за близост, скрит зад знака „Само за служебни лица“. Обикновените посетители на парка не

биха го открили, дори ако го търсеха. А и да го открият, няма да знаят за какво служи. Но опитното око на господин Доу разпозна, че е „Де Минима“ — най-нов модел и много скъп, труден за закупуване, освен ако нямаш голямо влияние в целия свят. Каквото, в известен смисъл, Утопияленд притежаваше.

Но функционалността на всяка система зависи от хората, които я обслужват. В крайна сметка укрепленията на Троя не са паднали, а глупците от града са пуснали по свое желание Троянския кон вътре. Служителите от охраната в Утопия изобщо не изглеждаха толкова впечатляващи, колкото играчките, които им бяха поверени. Разхождаха се съвсем явно, облечени в черни блейзъри вместо обичайните бели, със слушалки на ушите... Бяха толкова забележими сред тълпата, колкото ако носеха узита и противокуршумни жилетки. Дори цивилните охранители лесно се различаваха. О, той беше видял и доста преоблечени — дебел турист в хавайска риза, висок слаб мъж, натоварен с фотоапарати, жена, която уж беше бременна. Но всички те носеха същите стандартни черни обувки с дебели подметки, както униформената охрана.

Господин Доу поклати глава. Не можеше да бъде по-добре, дори ако сам си го беше уредил. Кое то, в известен смисъл, беше направил.

Почака още малко, наслаждавайки се на топлината на слънцето върху раменете си. После взе кожената си чанта и тръгна към приземното ниво, откъдето се стигаше до портала за Газените фенери.

Вътре, отново далеч от тълпите, господин Доу тръгна по калдъръмените улици с ръце в джобовете, подсвирквайки си сложен пасаж от „Хроматична фантазия“ на Бах. Очите му непрестанно шареха. Но за разлика от останалите посетители, той не гледаше спектаклите, атракциите или костюмираните актьори. Търсеше онова, което трябваше да е скрито — охранителни постове, входи и изходи за служителите на Утопия, инфрачервени камери. Настроението му се повишаваше и той засвири още по-бодро.

Макар че никога досега не беше идвал в Утопия, господин Доу отлично познаваше разположението на парка. Без усилие откри най-краткия маршрут към казиното в Газените фенери — реалистична възстановка на оранжерията в лондонските кралски градини. Спря

пред южната му врата и с неподправено възхищение се загледа в блестящата фасада от стъкло и метал, в елегантния силует. Това вече си го биваше. Той влезе вътре.

Атмосферата тук беше по-спокойна и тържествена. Липсваше оживлението на атракциите навън. Палми в саксии и викториански знамена се редуваха по стените. Келнерки в униформи от тафта и камгар тичаха наоколо, разнасяйки джин с тоник или бренди със сода. Кружицата в костюми от времето на крал Едуард властваха край многобройните игрални маси. Зад централното помещение имаше два кръга игрални автомати — огромни капани от месинг и олово с механични дискове и рисувани на ръка плодове. Господин Доу се разходи край тях, учудвайки се на начина, по който Утопия беше префасонирала елементите на хазарта, за да изглежда казиното в хармония с останалата част от Газените фенери.

Имаше само един елемент, който умишлено не беше викториански — „небесните очи“, безбройните мехури от тъмно стъкло, с които бе осеян таванът. За разлика от останалите места в парка в казиното наблюдението нарочно беше явно.

Господин Доу се усмихна широко, докато оглеждаше стотиците клиенти — наведени над масите за зарове, залагащи на рулетката, блъскащи по игралните автомати, сякаш самите те бяха автомати. Толкова много хора, съзнателно устремени да изгубят парите си.

Като изследовател на човешката глупост, той много се забавляваше от парадокса, който представляваше оранжерията. Това беше изключително постижение — тематичен парк, изграден не около рекламата на някоя марка бира или герой от анимационен филм, а около казината. Гениално изкривяване на оригиналната идея на Ерик Найтингейл. Коригираният корпоративен вариант на неговия проект изглеждаше напълно ясен на господин Доу — хората идват, попадат под очарованието на перфектно изградената атмосфера и губят задръжките си, а после и парите си.

Наистина забележително — Утопияленд беше отворен вече шест месеца и почти нищо не се беше разчуло за тази малка мръсна тайна. Вероятно това се дължеше на факта, че паркът просперираше.

Господин Доу хвърли последен предпазлив поглед на оранжерията. Каква ирония, и все пак — каква необходимост!

Той пое обратно към мъгливите улици на Газените фенери. Спря пред малко магазинче, на чиято табела пишеше „Тютюни Блекпул и пури Емпориум“. Наблизо имаше малка врата без надпис, скрита в сенките. Той небрежно погледна през рамо, задържа ръка на дръжката ѝ и я завъртя.

Зад нея дълъг коридор от сив бетон криволичеше в двете посоки. Стената срещу вратата беше боядисана, за да наподобява дърво — достатъчно широко, за да се заблуди случайният посетител, че това е част от атракцията. Господин Доу внимателно затвори вратата зад себе си, ориентира се и тръгна по коридора. Когато стигна до широко метално стълбище, той се упъти към ниво А.

На първото разклонение спря. Униформен полицаи се приближаваше от коридор с табела „Централен процесор“. Господин Доу се обърна към него, приемайки изражение на изгубен турист.

Полицаят го видя и рязко спря.

— Мога ли да ви помогна, сър? — попита той сдържано.

— Да, можете. Търся отдела за дресирани животни. Колегата ми ме чака там.

— Вие сте външен специалист? Къде е значката ви?

— Значката? Разбира се, значката — заекна господин Доу, бръкна в джоба на самото си и извади малкото зелено славейче. — Забравих, че трябва да я закача. Съжалявам. — Той я прикрепи към ревера си.

— Мога ли да видя пропуска ви? — попита пазачът.

— Ето го. — Мъжът бръкна в друг джоб и извади ламинираната карта.

Полицаят го огледа, после му го върна.

— Благодаря. Направо по коридора, третото отклонение вдясно, втората врата вляво.

— Благодаря. — Господин Доу се усмихна и кимна, после зачака, докато полицаят продължи по пътя си.

Охраната спазваше точно процедурите. Очевидно нещата стояха така, както му бяха казали — можеше да разчита, че низшите охранители ще реагират по установения ред. Това беше много хубаво.

Отделът за дресирани животни беше джунгла от викове, резове и неприятни екзотични миризми. Бърчейки нос, господин Доу мина покрай малка група спорещи шимпанзета и стигна до вратата, на която пишеше „Външен реквизит 3“. Зад нея мъжът с бадемовите очи и коженото яке стоеше до огромна клетка с папагали.

— Някакви проблеми? — попита господин Доу и затвори вратата след себе си.

Мъжът поклати глава.

— Не си дадох труда да я разгледат отблизо — каза той, посочвайки с пръст зацапания вестник върху дъното на клетката.

— Естествено. А останалите?

— Всичко върви по план.

— А нашият приятел програмистът?

— Почива в мир.

— Радвам се да го чуя.

Господин Доу кимна към клетката и мъжът отвори тайното чекмедже на дъното ѝ. Господин Доу приближи, бръкна вътре и извади тънък черен радиопредавател с дебела антена, стърчаща от върха. Включи го, набра някакъв код и го доближи до устните си.

— Воден бик, тук е Първи фактор. Докладвай за положението.

Последва пауза. После радиото оживя.

— На позиция — чу се глас.

— 10-4. Ще се чуем пак в 13:00. — Господин Доу смени честотата, после отново вдигна предавателя. — Хакер Джак, обади се. Хакер Джак, чуваш ли ме?

Този път паузата продължи по-дълго. После радиото отново изпищя, но много по-силно.

— Започваме. Готов ли си с димните огледала?

— Да — отвърна вторият глас.

— Разбрано, край. — Господин Доу пхна радиостанцията в джоба си, после се обърна отново към чекмеджето, разглеждайки критично съдържанието му. — А сега подходящото оръжие.

Той се замисли дали да вземе ругера, после го отхвърли по чисто естетически съображения. Погледът му се спря на красив блестящ колт, но реши, че не е в настроение за пистолет с толкова силен откат. Накрая одобри „Глок-9“, ефикасен и сигурен в объркани ситуации.

Той прехвърли пистолета от едната в другата си ръка, после го пхна в кобура под сакото си. Клекна до мъжа с бадемовите очи, отвори чантата си и започна внимателно да прехвърля предметите от чекмеджето в нея. Работеше бързо, с опитни движения и за тридесет секунди привърши. Закопча ципа на чантата, изправи се и я подаде на другия, който я преметна през рамо и тръгна към вратата. С ръка на дръжката, той се обърна и кимна.

— Знаеш ли какво? — каза господин Доу, след като кимна в отговор. — Приличаш на Джони Епълсайд^[1].

---

^[1] Американски национален герой, заселник, засаждал ябълки в Охайо. — Б.пр. ↑

Центърът за приложни изследвания на ниво Б изглеждаше като старата лаборатория на Уорн в Карнеги-Мелън — или както би изглеждала, ако той разполагаше с двадесет пъти повече средства. Помещенията бяха просторни, чисти, ярко осветени. Минаха покрай информационен център, пълен с терминали и оптимизирани сървъри, лаборатория, в която техници с бели престилки се суетяха около разглобяването на нещо, което приличаше на система за предаване на холографски изображения.

Джорджия вървеше до него с пътеводител в ръка.

— Трябва ли да се срещнеш със Сара Боутрайт сега? Посетихме само две атракции.

И слава богу, помисли си Уорн. И „Брайтън бийч експрес“ му стигаше, но второто влакче — „Машината за писъци“ — беше още по-ужасно. Стомахът му все още се разхождаше някъде из гърлото му, а ако затвореше очи, виждаше дървените подпори, които профучаваха на сантиметри от лицето му.

— Няма да се забавя. Ще свършим, преди да си се усетила. Пък и — реши да вметне той — не съм й казал, че ти ще дойдеш с мен.

Единственият отговор на Джорджия беше неразбираемо сумтене.

Уорн гледаше номерата на вратите, край които минаваха, после погледна инструкциите, които Аманда Фрийман му беше дала. Заседателна зала Б-23. Защо заседателна зала, запита се той. Странно място за неофициална среща със Сара. Секретарката му беше казала, че срещата е свързана с по-нататъшното разширение на Метанет, компютърната инфраструктура, която беше проектирал, за да управлява роботите в парка. Тази поръчка със сигурност щеше да му дойде добре. Но в началото не смееше да се радва много. Все пак раздялата му с шефовете на парка не беше много дружелюбна. А после, едва миналия четвъртък, секретарката се беше обадила с молба да изтеглят посещението му напред с една седмица. Това означаваше, че бързат — в крайна сметка пусковият срок на Атлантида приближаваше. Метанет трябваше да се разшири, за да включи

роботите в този нов свят. Сигурно това беше причината да го повикат. Несъмнено тази първа среща щеше да бъде кратка и насочена към подобряване на взаимоотношенията, а после щяха да му изложат проблема. След като обиколеше парка с Джорджия, щеше да се прибере у дома, да направи проект и да очаква по-дълги срещи. Така работеха в Утопия.

Отдясно забеляза двойна врата.

— Ето тук е — каза той, грабна дръжката и я завъртя.

Ръката му се хлъзна по полирания метал. Мисълта да види Сара отново го изпълваше със странна смесица от нетърпение и страх. Той пропусна Джорджия вътре, последва я и застина от изненада.

Залата за заседания беше много по-голяма, отколкото беше очаквал. Затвори вратата и тръгна бавно напред, като се оглеждаше. В средата имаше дълга маса, заобиколена от дузина столове. Електронна дъска, покрита с надраскани логически диаграми стоеше в единия край. Екран от течен кристал — в другия. Няколко компютърни терминала върху метални масички с колела бяха наредени един до друг по дължината на едната стена. Джорджия се огледа и любопитно пристъпи към бялата дъска. Уорн я наблюдаваше разсеяно.

В този миг вратата отново се отвори и влезе Сара Боутрайт.

Беше се чудил какво ли ще е да я види отново. Представяше си неловкост, лек укор, дори може би гняв. Но никога не си беше мислил, че ще изпита желание. И все пак копнежът, който се надигна у него при влизането ѝ, не можеше да се обърка с нищо друго.

Бяха изминали дванадесет месеца, откакто тя беше станала шеф на парка, напусна Карнеги-Мелън и прекрати връзката си с Уорн. И все пак изглеждаше някак по-млада, сякаш студеният въздух на Утопия имаше подмладяващо действие. Под изкуствената светлина в Подземието медната ѝ коса изглеждаше почти канелена, а зелените ѝ ириса — напръскани със злато. Както винаги, тя ходеше изправена, с високо вирната брадичка. Както винаги овладяна, самоуверена, несъмнено тя беше най-силната жена, която бе познавал. Но в начина, по който Сара движеше изящното си тяло, се усещаше нещо ново, което той веднага долови — нещо властно. В едната си ръка държеше обичайната чаша чай, а под лакътя на другата крепеше тънък сноп документи.

— Андрю — каза тя и кимна. — Благодаря ти, че дойде. — Остави чашата на бюрото и му протегна ръка.

Уорн я пое. Докосването ѝ беше кратко, професионално, без следа от останали чувства.

И тогава тя видя Джорджия, която ги наблюдаваше мълчаливо, застанала до дъската. Сара отпусна ръка до тялото си. За един кратък миг на лицето ѝ се изписа изненада — смаяно изражение, което Уорн рядко беше виждал. После също така внезапно то изчезна.

— Здравей, Джорджия — каза тя усмихнато. — Не знаех, че ще дойдеш. Това е приятна изненада.

— Здравсти — беше краткият отговор.

Настъпи петсекундно неловко мълчание.

— Пораснала си поне петнадесет сантиметра, откакто не сме се виждали. И си още по-хубава.

В отговор Джорджия се приближи и застана до баща си.

— Как върви училището? Помня, че имаше проблеми с френския.

— Добре, предполагам.

— Чудесно. — Пауза. — Беше ли вече в парка? Посети ли някоя от атракциите?

Джорджия кимна, без да вдига поглед.

Очите на Сара потърсиха лицето на Уорн. *Какво прави тя тук, за бога!* — говореше изражението ѝ.

В този миг още двама души се появиха на вратата — висок строен мъж на около четиридесет години и млада азиатка в бяла престилка.

Сара ги погледна.

— Моля, заповядайте — каза тя дрезгаво. — Запознайте се с доктор Уорн. Андрю, това е Фред Барксдейл, шеф на Технологии и Системи.

Мъжът се усмихна, разкривайки съвършени бели зъби.

— За мен е удоволствие — каза той и пристъпи напред, за да стисне ръка на Уорн. — Добре дошли в Утопияленд! Най-последно... бих добавил.

— А това е Тереза Бонифацио, която работи с Фред в Роботика.

Когато чу това, Уорн погледна азиатката с подновено любопитство. Беше говорил с нея десетки пъти по телефона —

достатъчно, за да станат добри приятели от разстояние — но не я беше виждал лично. Беше висока около метър и шестдесет, с тъмни очи и късо подстригана черна коса. Тя отвърна на погледа му и също го заразглежда внимателно. За миг той се изуми колко е привлекателна. По време на многобройните им разговори не си беше представял лицето зад дълбокия сдържан глас по телефона.

— Тереза — каза Уорн. — Най-после се срещаме.

Тя се усмихна и наклони глава като птичка.

— Не мога да повярвам. Имам чувството, че ви познавам от години. — Усмивката ѝ беше топла и малко дяволита, по носа и в ъгълчетата на очите ѝ се появиха малки бръчици.

— А това е Джорджия — продължи Сара. — Дъщерята на Андрю.

Барксдейл и Тереза Бонифацио любопитно се обърнаха към момичето. Докато ги наблюдаваше, Уорн изпита неясно опасение. Това нямаше да бъде неофициалният разговор, носталгичното тет-а-тет със Сара, което беше очаквал. Беше сбъркал много.

Настъпи ново мълчание. Уорн почувства, че Джорджия леко се приближи до него.

— Е, по-добре да започваме. — Сара подреди документите на бюрото. — Слушай, Джорджия, трябва да поговорим няколко минути с баща ти. Имаш ли нещо против да изчакаш отвън?

Джорджия не отговори и не беше нужно — сбърчването на веждите и внезапното издаване на долната ѝ устна бяха достатъчен отговор.

— Слушайте — обади се в тишината Барксдейл, — имам идея. Защо Тери не я заведе до най-близкото барче за персонала? Имаме всякакви газирани напитки, и то безплатно.

Сега беше ред на Тереза да се намръщи, но Уорн хвърли благодарствен поглед към Барксдейл. Очевидно мъжът беше усетил неловкостта в ситуацията и беше намерил тактично разрешение.

Уорн погледна към Джорджия.

— Как ти се струва това, миличка? — попита той. Представи си как се въртят колелцата в главата ѝ. Тя знаеше, че не може да откаже на такова учтиво предложение от някой възрастен. И — поне така се надяваше Уорн — не искаше да постави баща си в неудобно положение.

Нацупената долна устна се отпусна.

— Има ли черешова кола?

— Цял океан — каза с усмивка Барксдейл.

— Добре.

Тереза Бонифацио погледна първо Барксдейл, после Джорджия и накрая Уорн.

— Беше ми приятно да се срещнем най-после, доктор Уорн — насмешливо прозвуча контраалтът ѝ. — Хайде, малката. — И като побутна Джорджия пред себе си, тя излезе в коридора и затвори вратата.

11:15

Докато се въртеше, опитвайки се да се настани удобно на червения пластмасов стол, Тереза Бонифацио попита:

— Още една черешова кола?

От другата страна на масата Джорджия поклати глава.

— Не — каза тя. А после добави: — Благодаря.

Тереза се усмихна и тайно погледна часовника си. Срещата щеше да отнеме половин час, може би четиридесет минути. Но досега бяха минали само десет, а тя не можеше да измисли какво да каже на момичето срещу себе си. Не успя да въздържи въздишката си. *Отказа проект за 120 хиляди долара в института Ранд, за да забавлява някакво глезено хлапе!*

Отново се размърда на стола. Колкото и дразнещо да беше да се прави на детегледачка, беше почти щастлива, че не остана в заседателната зала и няма да види лицето на Андрю, когато чуе новините. През последната година тя беше започнала да харесва този човек не само интелектуално. Лабораторията по роботика беше самотно място. Все пак роботите не говореха, а когато го правеха, рядко казваха нещо интересно. Беше осъзнала, че с нетърпение чака разговорите по телефона с Уорн. Беше приятно да поговориш с някого, който разбира и споделя радостта ти от малките победи, от оригиналните теории. Той дори оценяваше причудливото й чувство за хумор, а това вече беше сериозно. Андрю Уорн беше страхотен човек, но това място не беше добро. И не само за него.

Тереза гледаше как Джорджия извади дискмен от джоба си и сложи слушалките, после — сякаш осъзна, че постъпката ѝ е груба — отново ги свали. Зачуди се защо Уорн е довел момичето, но почти веднага се досети за отговора. Не би могъл да знае защо са го повикали. Те пазеха всичко в тайна. Сигурно си е помислил, че ще е приятно разнообразие.

Реша да опита друга тактика.

— Какво слушаш? — попита тя и кимна към дискмена.

— Бени Гудман в Карнеги хол.

— Не е лошо. Макар че старият Бени е твърде конвенционален за мен, ако ме разбираш. Харесваш ли Дюк Елингтън?

Джорджия поклати глава.

— Не знам.

— Не знаеш? Та той е в основата на цялата съвременна музика. Нямам предвид само джаза. Много го бива в суинга. Концертът му в Нюпорт през 1956? Чуй „Диминуендо и кресчендо в синьо“. Саксофонистът Пол Гонзалес прави страхотно соло. Невероятно.

Репликата ѝ беше посрещната с мълчание. Тереза отново въздъхна. Осъзна, че разговаря с Джорджия като с възрастен човек, но нямаше представа как трябва да говори с дете. Дори като малка не можеше да общува с другите деца. За бога, понякога ѝ беше трудно да разговаря дори с други възрастни. Но едно беше ясно — ако трябваше да стои тук още половин час, щеше да се побърка. Изправи се рязко.

— Да се поразходим.

Джорджия я погледна въпросително.

— Изглеждаш също толкова отегчена, колкото съм аз. Ела, искам да ти покажа нещо.

По заплетените коридори на ниво Б стигнаха до малка врата без табела. Зад нея имаше тясно метално стълбище. Тереза пусна момичето пред себе си и започнаха да се изкачват.

Стълбите сякаш нямаха край. Най-после стигнаха малка площадка от гофриран метал, обграден от предпазни перила на височината на кръста. От другата ѝ страна тръгваше още по-тясно стълбище и изчезваше в горния коридор. По мълчаливо съгласие спряха, за да си поемат дъх.

— Няма ли асансьор? — задъхано попита Джорджия.

— Да, но мразя асансьорите.

— Защо?

— Страдам от клаустрофобия.

Отново настъпи тишина, докато успокояваха дишането си. После Тереза се обърна към Джорджия.

— Е, какво е да имаш такъв гениален баща?

Джорджия я погледна изненадано, сякаш никога не се беше замисляла по този въпрос.

— Предполагам, че е хубаво.

— Хубаво? Бих убила да имам баща като твоя. Представата на моя баща за висша математика беше да брои зърната на броеницата си.

Джорджия се замисли за миг.

— Той е като всички останали бащи. Приятно ни е заедно.

— Интересуваш ли се от роботика?

Момичето кимна.

— Да, или поне доскоро се интересувах.

Тереза се замисли над отговора. Все още ѝ беше трудно да повярва, че стои тук и разговаря с дъщерята на Андрю Уорн — бащата на Метанет, оспорвания пионер на роботиката и изкуствения интелект, който наскоро беше напуснал Карнеги-Мелън. Докато се занимаваше с Метанет, тя беше провела толкова много телефонни разговори с него, но не бе и помисляла, че той има семейство. Знаеше цялата история — че съпругата му, проектант на мореплавателни съдове, се беше удавила преди четири години, докато изпитвала нов модел лодка в залива Чесапийк. Че е бил близък с Ерик Найтингейл и са работили заедно по първоначалния проект, но след смъртта на Найтингейл бил отблъснат от корпорациите, които довършили Утопия. Беше чувала и клюките, че е излизал със Сара Боутрайт, докато са работели в Карнеги-Мелън. Че оспорваните му теории за обучението на роботите не давали обещаните резултати. Че компанията, която създаде, след като напуснал Карнеги-Мелън, напоследък агонизирала — поредната жертва на интернет. Разбира се, не всички слухове в Утопия бяха верни, но ако последното беше истина, тя би му съчувствала двойно повече.

Тереза се отдръпна от парапета.

— Хайде — каза тя, — още само седемдесет и едно стъпала. Веднъж ги преброих.

Следващото стълбище водеше стръмно нагоре и изчезваше между две дълги тънки греди, които се извиваха като арка над главите им. Тук нямаше прозорци и коридорът, който приличаше на тунел, беше осветен от продълговати флуоресцентни лампи, вградени в стените.

— Почти стигнахме. — Тереза се задъхваше, докато се издърпваше по перилата.

Най-после стигнаха горе. Тереза зави остро, после стъпи на друга метална платформа, отстъпи встрани, пропусна Джорджия и

застана до нея. Наблюдаваше как момичето пристъпи напред и внезапно замря от удивление.

— Дръж се здраво за перилата — каза Тереза, усмихвайки се на слисването ѝ. — Ще ти трябва малко време, за да свикнеш. Затвори си очите, ако това ще ти помогне.

Стояха на платформа за наблюдение от огледално стъкло, разположена високо под сводестия стъклен покрив на Утопия. Под тях се простираше целият парк. Тясната ивица на Нексус го прорязваше през центъра. От нея световите се разклоняваха като парченца разрязан грейпфрут — калейдоскопи от цветове и форми, всеки различен от останалите. Калисто, космодрумът от бъдещето, от тази височина приличаше на тъмен и лъскав фон на черно-бяла снимка, Газените фенери бяха обвити в мъгла, Дървените тротоари изглеждаха като смесица от ярка светлина и пастелни сенки. Навсякъде имаше хора — вървяха по булевардите и уличките, чакаха на опашки, снимаха, проучваха карти, разговаряха със служителите, хранеха се, смееха, викаха. Сякаш гледаха карта на парка, оживяла по вълшебен начин. И все пак не беше точно така, защото от тази височина всички скрити механизми, които туристите не виждаха, ясно се различаваха — скритите входове и изходи, фалшивите стени на сградите, коридорите с електрокари, реквизит и оборудване, които запълваха пространствата между стените и зад фасадите.

Тереза посочи един работник, който с радиостанция в ръка вървеше по тесен коридор точно под краката им.

— Не обръщай внимание на човека зад завесата — каза тя със смях. — Е, какво мислиш?

— Грандиозно е! — каза Джорджия, която наблюдаваше с блеснали очи спектакъла. Внезапно тя посочи: — Виж, това е „Брайтън бийч експрес“. Сутринта бяхме там. А ето я и „Машината за писъци“. Не знаех, че са толкова близо.

— Това е част от идеята на парка — отвърна Тереза. — Изходът на една атракция да бъде близо до входа на друга.

Тя с усмивка отстъпи и загледа как Джорджия очарована изучава гледката. Както и повечето от конкурентните паркове, Утопия не организираше посещения зад кулисите. Никой посетител, освен важните личности, не можеше да види Подземието, нито да се качи тук. В известен смисъл това беше глупаво, защото гледката би замаяла

всекиго — дори предубедени четиринадесетгодишни хлапета, които си мислеха, че вече всичко са видели.

— Виж — каза Тереза и посочи малка табелка на парапета: „Ерик Найтингейл, 1956 — 2002“. — Наричаме това място Гнездото на славея. Посветено е на неговата мечта за Утопия. — Тя погледна към Джорджия. — Познаваше ли го?

— Той често идваше вкъщи и разговаряше с татко за роботика. Няколко пъти играхме табла. Оставяше ме да печеля повече, отколкото татко.

Тереза поклати глава, докато мислено се забавляваше с представата за великия Ерик Найтингейл, който играе табла с някаква гимназистка. После също погледна към парка.

— Всички, които работят в Утопия, идват тук поне веднъж — каза тя. — Обикновено през първия им работен ден. Това е нещо като посвещение. Иначе почти никога няма хора, сигурно заради многото стъпала. Но аз обичам да идвам тук. Пък и упражнението ми е необходимо. Освен това е спокойно. Ако се чувствам потисната — заради работата или нещо друго — знам, че като се кача тук, ще си припомня за какво работя. А днес имам нужда от това.

Тя рязко млъкна, усетила, че е казала повече, отколкото възнамеряваше. Погледна Джорджия, която я наблюдаваше странно съсредоточено. „Мисли си нещо за мен — реши Тереза. — Какво ли е то? Но всъщност може би не искам да знам.“

— Какво? — попита на глас.

Джорджия отмести очи за миг, после отново я погледна.

— Просто се чудех харесваш ли Фетс Уолър?

— Че защо да не го харесвам? Касетата ми с „Връзка ключове“ се развали от слушане. Пък и свиренето на пиано не се е подобрило от „Викът на Каролина“. — Сега беше неин ред да погледне въпросително към Джорджия. — Защо питаш?

Момичето издържа няколко мига на погледа ѝ, после бързо погледна встрани.

— А, нищо — каза то, сякаш внезапно се беше засрамило.

Тереза погледна часовника си.

— Е, успяхме да убием половин час. Да те връщаме при татко ти. И тя тръгна надолу по стълбите.

11:15

Андрю Уорн гледаше ту Сара, ту Фред Барксдейл.

Сара посочи към масата.

— Моля те, седни, Андрю — каза тя, сложи чашата чай точно пред него и сама се настани. После взе пачката документи и му ги подаде. — Преди да продължим, подпиши това.

Уорн взе листата и бързо ги прегледа. После вдигна поглед.

— Това е декларация за секретност.

Сара кимна.

— Не разбирам, вече подписах такава още по време на разработката.

— Заради Чък Емъри и шефовете. Искат да са сигурни, че онова, което ще обсъдим днес, няма да излезе оттук.

Тя не каза нищо повече, просто го погледна. След миг Уорн сведе очи и подписа. *Проклетата бюрокрация*, помисли си той, *писарушките в Ню Йорк изкуфяват с всяка изминала година*. И все пак имаше основание. Разширяването на Метанет щеше да му даде достъп до новата секретна технология на Утопия.

Сара взе обратно листата.

— Благодаря. — Тя ги подреди до чашата си. — Съжалявам, че не можахме по-рано да ти съобщим подробности, но съвсем наскоро се сблъскахме с проблемите и се опитваме да открием някаква закономерност.

Уорн я погледна:

— Проблеми?

Сара се обърна към Барксдейл.

— Фред, ще му разкажеш ли?

— Разбира се — отвърна Барксдейл. Той сложи лакти на облегалките на стола си и сплете пръсти, вперил поглед в Уорн под изрядно сресаната си руса коса. — През последните две седмици забелязахме, че с част от техниката на Утопия стават странни неща. Бъгове в универсалната система за превод в Обслужване, например. Компютърът, който контролира диагностиката на Станция Омега —

свободното падане в Калисто — съобщава за грешки и не ни позволява да включим атракцията. Но най-големи проблеми имаме с роботите. Робот чистач на ниво В се опитал да избърше с мокър парцал електрически панел и бил дезактивиран в последния момент. Робот куриер започна да пуска пощата в кошчетата за боклук, вместо в кутиите за входяща поща. Някои от огнедишащите дракони не се задействат по график. Едва не изгориха една японска туристическа група.

— Продължават ли тези проблеми? — попита Андрю.

— Точно това е най-лошото. Като изключим Станция Омега, изчезнаха. А дори тя се оправи преди час и даде зелен сигнал на инженерите. Никой не знае защо. Направихме пробни тестове, поискахме инженерна оценка, дори използвахме осцилоскопи. Нищо й няма.

— Призрачни аномалии — обади се Сара. — Всичко е наред, а след миг нещо става. После пак се оправят.

Уорн отново се обърна към нея. На дъното на стомаха му внезапно се беше образувала буца лед.

— Има ли промени в електрическото напрежение? — попита той.

Барксдейл поклати глава.

— Всяка линия в Утопия е натоварена под максимума. Електрическата мрежа никога не променя напрежението.

Уорн кимна.

— Да, бях забравил. Ядреният реактор. — Когато никой не се засмя, той зададе нов въпрос: — Бета-тестът показва ли грешки?

— Не — отговори Барксдейл. — Всичко вървеше нормално.

— Бъгове?

— След толкова време работа? И на толкова много места? А как изчезват?

— Опитвахте ли се да изолирате някой от проблемите?

— С няколко от самоуправляващите се роботи, но не знаехме откъде да започнем.

В стаята настъпи мълчание. Ставаше все по-студено.

— Често подобни проблеми означават, че има външна намеса — каза Уорн, внимателно подбирайки думите.

Барксдейл отново поклати глава.

— Напълно изключено. Всички производствени сървъри са изолирани. Няма външни връзки. Единственият външен портал е информационната мрежа за посетители, а тя е на друго място и е пълна със защиты.

Сара Боутрайт отпи от чая си.

— За всеки случай миналия месец Фред повика техници от СКП. Казаха, че това е най-сигурната система, която са виждали някога.

Уорн кимна разсеяно. Беше работил със Службата за компютърно проникване миналата година, когато сървърът в Карнеги-Мелън беше отказал да работи. Служителите ѝ бяха лицензирани хакери, наемани от корпорациите, за да проникват в компютърните им системи и да търсят слабите места. Бяха най-добри в тази област.

Той облиза устни. Трябваше да зададе следващия въпрос.

— Така, значи в рая има проблеми. Съжалявам да го чуя. Но какво общо има това с — как го нарече секретарката ти по телефона — бъдещото развитие на Метанет?

Барксдейл и Сара размениха погледи.

— Доктор Уорн, не знам как точно да го кажа — започна Барксдейл, — надявах се, че вие ще стигнете до същото заключение като нас. Изглежда проблемите са свързани с Метанет.

Макар да допускаше подобен отговор, Уорн беше смаян. Почувства, че устата му пресъхва.

— Не мислите ли, че заключението е прибързано?

— Тя е единственото общо между всички проблеми. Елиминирахме всичко останало. Няма друг отговор.

— Няма друг отговор? — Уорн осъзна, че гласът му прозвуча по-бързо и по-високо, отколкото би искал.

Барксдейл кимна.

— Метанет е мрежа, която би трябвало да се самообучава. Може би с времето тя е създала свой собствен правилник за такива случаи. Нали знаете: „В стремеж към по-добро ние често разрушаваме доброто“.

— Не, не знам. Системата е получила нервен тик и вие обвинявате създателя ѝ.

— Не е само нервен тик — каза Барксдейл. Фините черти на лицето му застинаха в странен израз, като на лекар, който съобщава

предпазливо лошите новини на пациента си. — Има още нещо. Случи се на обиколката Нотинг Хил по-миналия петък.

Уорн беше видял кратка статия за инцидента във вестника.

— Било е техническа авария. Лоша поддръжка или нещо подобно.

— Всичките ни височинни атракции са изработени от швейцарската фирма „Тейтинджър-Рошфор“, ролс-ройсът на увеселителните влакчета.

— Както и да е, било е злополука. Каква е връзката?

— На тази атракция работят два робота. През деня, докато атракцията работи, те се грижат за смазките. След като паркът затвори, правят проверка за безопасност на цялото трасе. Програмирани са да търсят износване на метала, точки на голямо напрежение, да се уверят, че електронните предпазители, които контролират движението на вагоните нагоре и надолу, са в изправност. По неизвестна причина преди седем нощи те са развинтили дузина предпазители, вместо да ги затегнат, и са обърнали поляритета. На следващия ден по време на работа пет от предпазителите изгоряха, като два от тях бяха на критично място. Без предпазители, които да го задържат по трасето, един вагон дерайлира при последното спускане. Резервните обезопасяващи механизми в шасито успяха да го задържат в трасето, но той рязко измина цялото разстояние от двадесет метра.

— Прегледах видеозаписите от инцидента — каза Сара. — Все едно гледах как куче души плъх. Момчето на предната седалка не успя да се задържи и падна от вагона. По чудо оцеля, но със счупени крака и спукани ребра. Месеци наред ще бъде в инвалидна количка. Останалите пътници бяха зле ранени. Бащата си счупи ключицата. Не е нужно да казвам, че оттогава адвокатите ни са непрекъснато заети.

Уорн осъзна, че е затаил дъх, и бавно издиша.

— Сигурни ли сте?

Сара и Барксдейл кимнаха едновременно.

— Но това е невъзможно! Проверихте ли програмирането на роботите?

— Това беше първото нещо, което направихме, след като затворихме атракцията. Накарахме екип, оглавяван от Тери Бонифацио, да провери всички връзки от командната памет до

организационните процедури. Метанет беше препрограмираше роботите да развият предпазители.

— И двата?

— Всеки е развил точно по шест предпазителя.

Уорн почувства как някаква абсурдна паника сковава крайниците му. Отърси се от нея и продължи:

— Чакайте, Метанет е невронна мрежа, която управлява дейността на роботите в парка и оптимизира командите си. Това е всичко, което прави. Тя е пасивно обучаваща се система. Не би могла да... — Уорн млъкна. — Обмислихте ли възможността за вътрешна намеса?

Барксдейл кимна и пригладя вратовръзката си.

— Всички от екипа на Информационни технологии минават обширен психологически тест, а миналото им се проучва детайлно. Компенсациите и облагите, които предлагаме, са най-високи в тази област, служителите ни са задоволени възможно най-...

— Чакайте, чакайте — прекъсна го Уорн. — Това е много хубаво, но всички тези проблеми очевидно са вътрешна работа. Какво друго обяснение може да има?

Той видя, че Сара и Барксдейл се спогледаха. Предполагаше какво си мислят: той се защитава, нападателен е, опитва се да прехвърли вината върху каквото и да е друго, освен върху собственото си творение.

Барксдейл се прокашля.

— Имаме много строги правила за усъвършенстване на програмния код и нищо не се обновява, без да мине през цялата управленска верига и лично през мен. Но, доктор Уорн, важното е, че това не е работа на някой корпоративен шпионин или недоволен служител. Диагностични проблеми с пощенските роботи? Не върви. Пък и е твърде встрани от основната дейност. Въпреки това провеждаме интервюта и правим проверки на достъпа за всеки случай.

Сара отпи от чая си и остави чашата.

— Всъщност, Андрю, искаме да изключим Метанет.

За миг Уорн беше прекалено смаян, за да отговори. Да изключат Метанет, господи! Помисли си за роботите от „Преследване в Нотинг Хил“, за развинтените предпазители. Беше ли наистина възможно той да е косвено виновен за подобно ужасно нещо?

После поклати глава. Не беше възможно, не.

Отново погледна към Сара и Барксдейл. По очите им разбираше, че този разговор е просто формален. Решението вече беше взето.

— Сара — каза той с най-смирения си тон, — знам, че си под голямо напрежение — заради случилото се, но мисля, че това е прибързано решение. Дайте ми няколко дена да проуча проблема. Дайте ми подробности. Сигурен съм, че ще открия причината.

— Всъщност аз утре сутрин заминавам за Сан Франциско, Андрю — каза тя. — Фред ще ти осигури всичко необходимо.

Уорн видя как двамата отново си размениха погледи и осъзна — Сара и Барксдейл бяха двойка.

Внезапно към шока, смайването и унижението, които го бяха обзели, рязко се прибави бясна ревност. Разбира се, не можеше да обвинява Сара — да си падне по някого като Барксдейл беше напълно естествено. Той беше очарователен по онзи британски начин, който винаги се беше струвал на Уорн малко изкуствен — хубавец, галантен и очевидно талантлив професионалист. И все пак му дойде твърде много. Чувстваше се като волво, сменено с дванадесетцилиндров ягуар.

Поклати глава при мисълта за тази горчива ирония. През цялото време се беше притеснявал, че отново ще види Сара — чудеше се как ще се държи, как ще действа, какво ще каже Джорджия. Изобщо не беше мислил за срещата, освен че би могла да поразмърда замръзналата му кариера... Облегна се на стола, чувствайки се много по-стар от мига, когато влезе в стаята.

— Вие закупихте технологията — каза той и гласът му прозвуча твърдо заради изпълващия го гняв, — вие я използвате, както решите. Защо ме повикахте чак тук, за да ми кажете лошите новини?

— Искаме да ръководите деинсталирането — каза Барксдейл.

— Не мислите ли, че това е доста безчувствено? Не само искате да направите лоботомия на работата ми, но и аз да държа скалпела?

Барксдейл се замисли.

— Това не е обичайна операция.

— Със сигурност имате достатъчно програмистчета, които да ви вършат черната работа. Нямаме нужда от мен...

— Доктор Уорн, мислите ли, че идеята беше моя? — Барксдейл се усмихваше, но под мелодичното му английско произношение се

долавяше слабо раздразнение.

— ... или просто ви трябва жертвено агне.

Барксдейл го изгледа изненадано, а Сара скочи на крака.

— Мисля, че ти казахме всичко необходимо — рязко каза тя. — Да приключваме. Фред, ще се видим на срещата за състоянието на парка. Андрю, моля те, остани.

— Добре. — Барксдейл се усмихна леко на Сара, кимна малко уморено на Уорн и излезе.

Сара изчака, докато вратата се затвори, после се обърна към Андрю.

— Радвам се да видя, че не си изгубил способността да отблъскваш публиката.

— Как очакваш да реагирам, след като чуя, че най-голямото ми постижение ще бъде изхвърлено на боклука? Да бъда доволен?

— Не бива да го приемаш по този начин. Изключването на Метанет е временно, пробно.

— Стига, спомни си, че си имах работа с шефовете ти след смъртта на Найтингейл. Видя резултата. Изключите ли веднъж Метанет, повече няма да я включите.

Сара посегна към чашата си.

— Разбирам как се чувстваш, Андрю, но...

— Това е нещо друго. Значи сега съм Андрю?

— Мисля, че така е по-добре. — Тя отдръпна ръката си и го погледна в очите. — Не мислиш ли?

Никой не можеше да излезе срещу Сара. Гневът внезапно изчезна и Уорн се почувства победен. Облегна се на масата и скръсти ръце, после погледна към нея.

— Току-що се сетих, че утре е дваисет и първи юни.

— Е, и?

— Една година от деня, в който ме напусна.

— Не съм те напуснала, Дрю, просто приех работата в Утопия.

— Какво ти пречеше да останеш още малко? Да се опитаме да оправим нещата? Знам, че и двамата бяхме заети и няхаме достатъчно време един за друг. Знам и че не ти беше леко с Джорджия. Но защо не й даде шанс? Не даде и на нас.

— Направих каквото можах. Да не би очакваше да се откажа от работата си?

— Не очаквах, че ще си стегнеш багажа и ще заминеш за Невада.

— Такава възможност се дава веднъж в живота! Би ли предпочел да бях останала и да те намразя, задето съм я пропуснала?

При последните думи тя се беше навела към него. Сега млъкна и умишлено се отдръпна, взе чашата си и отпи.

— Да не се връщаме към миналото — поде с по-спокоен глас. — Безсмислено е, няма да ни доведе до никъде. — Остави чашата с нетрепваща ръка. — Беше ми трудно да взема решение да те повикам, но нямах избор. Никой друг не познава топологията на Метанет като теб. Все пак ти я създаде. И... просто не искаме повече проблеми.

Уорн не отговори. Не виждаше какво друго може да каже.

— Бих искала да ти припомня условията на договора. Не можеш ли да приемеш това като възможност? Мрежата е работила цели шест месеца в активна среда, която не би могъл да пресъздадеш в лабораторията ой.

„В момента нямам лаборатория.“ Уорн просто сви рамене:

— Разбира се. От това ще излезе чудесен епитаф.

Когато мълчанието натежа, Сара го погледна, после се обърна към масата, събра документите и взе чашата си.

— Тереза ще се върне всеки момент — каза тя. — Предлагам двамата да не губите време. Господин Барксдейл ще очаква програмата ви за действие до края на деня.

И тя излезе от залата, оставяйки вратата отворена.

Калисто беше свят от бъдещето, оживен космодрум в геосинхронна орбита — както се обясняваше на посетителите — на шестдесет мили над шестата луна на Юпитер. На Андрю Уорн му беше трудно да не вярва в това. След кратък полет със совалка в непрогледния мрак той беше влязъл през входа заедно с Джорджия, отново се озова сред шумна тълпа и отново застина от изумление. Пред тях се издигаше процъфтяващ център на забавления и търговия, излязъл сякаш от двадесет и четвърти век. Странни извънземни и актьори във футуристични униформи се разхождаха между щракащите с фотоапарати туристи. Рубинени и светлосини лазери пронизваха мрака над главите им. Навсякъде имаше невероятно убедителни холографски изображения — сочеха пътя към обиколките и атракциите, надвисваха като футуристични табели над входовете на ресторантите и залите за почивка.

Както навсякъде, куполът на Утопия се извисяваше над тях. Но тук той не беше ясносин, какъвто го беше видял в Нексус или Дървените тротоари. Вместо това към тях надничаше непрогледният мрак на безкрайния космос, обсипан с безброй звезди. Докато гледаше, Уорн забеляза, че облаците над повърхността се движеха и се вихреха в страховити бури.

— Грандиозно! — възкликна Джорджия, докато се оглеждаше. — Точно като в рекламата. Но защо сме тук? Още не сме свършили с Дървените тротоари.

— По-късно ще имаме достатъчно време за това — каза Уорн. — Но сега искам да ти покажа нещо.

Той погледна часовника си. С Тереза се бяха уговорили да се видят в един — това им даваше малко повече от час. Опитваше се да не издава настроението си, но Джорджия обикновено го усещаше с лекота. Слава богу, не го беше попитала нищо за срещата.

Той се консултира набързо с картата, после побутна дъщеря си към потока от бърборещи туристи. Вълнението и енергията сякаш се засилиха, студеният стерилен въздух беше изпълнен с почти осезаемо

чувство на ликуване. Калисто беше единственият свят, където можеха да се срещнат героите на популярния анимационен сериал „Страх от дишане“ на Найтингейл. Тук се намираха и две от най-вълнуващите атракции в парка — „Хоризонтът на събитията“ и „Полет към Луната“. В резултат навсякъде беше пълно с деца — те тичаха към холограмите в естествен ръст на Ерик Найтингейл и костюмираните актьори, влачеха родителите си към любимите си атракции и молеха за пари, за да си купят сувенирни фигурки.

Но карнавалната атмосфера и екзотичното обкръжение не успяваха да развеселят Уорн. *Да изключим Метанет*. А само преди два часа се мотаеше из Дървените тротоари като пълен идиот, чудейки се какви нови функции иска да добави към мрежата на роботите! Той горчиво поклати глава.

— Какво има, татко? — веднага попита Джорджия.

— Нищо. Просто това място е... Толкова атракции и магазини! Много е комерсиално. Найтингейл би се обърнал в гроба.

— Татко, ти изобщо не разбираш. Страхотно е. Виж това. — Тя посочи към една от предлаганите атракции — разпръснати ракети за деца, които обикаляха на блестящи метални крака. Краката ту се появяваха, ту изчезваха и изглеждаше, че ракетите летят във въздуха. — Дори забавленията за деца са супер.

Уорн кимна. Но всичко това беше далеч от идеята, която Найтингейл беше описвал, седнал на кухненската им маса с недокоснатата чаша кафе, през нощта, когато се бяха срещнали за пръв път. Помнеше как очите на илюзиониста блестяха от почти маниакална енергия; как беше скачал от стола, за да се разхожда възбудено напред-назад докато говореше, как ръцете му не спираха да се движат, докато нахвърляше идеята си за виртуалната среда. Беше обиколил света, посещавайки увеселителни паркове, замъци, храмове, средновековни села. Искеше да създаде виртуални светове, завършени до най-малка подробност; светове от миналото и от бъдещето, където посетителите ще научават по нещо. Светове, които разчитаха на атмосферата, а не на атракциите, за да доставят удоволствие на посетителите. Тематична система — така я беше нарекъл Найтингейл — която да използва последните постижения в електронната медия, холограмите, роботиката, за да се превърне в истинско вълшебство. И беше помолил Уорн да проектира базисната структура за роботите.

Дори без енергията и чара на Найтингейл идеята беше много привлекателна. Тя идеално се вписваше в собствените оспорвани теории на Уорн за изкуствения интелект и самообучението на машините. Затова той беше развил идеята за метамрежа или Метанет, която щеше да свърже всички работи от парка с централен процесор. Процесорът щеше да изучава дейността на роботите, да прави подобрения и да ги предава обратно към роботите ежедневно по мрежата. Това беше идеалният начин да демонстрира теориите си за самообучението на машините. Но щеше да бъде само начало на огромна мрежа от работи и изкуствен интелект, която постепенно щеше да обхване цялостната дейност на парка.

Поне такъв беше планът...

— Японка ли е Тереза? — попита Джорджия.

Уорн се изтръгна от размишленията, леко изненадан от въпроса.

— Не знам, принцесо. Едва ли.

— Татко, казах ти да не ме наричаш принцеса.

Вече бяха навлезли по-навътре в Калисто, където тълпата беше по-гъста, веселеше се, смееше се и сочеше насам-натам. От едната страна посетители се трупаха около висок едър мъж в броня от двадесет и четвърти век и лъскаво черно наметало. Това беше Морфей, демоничният магьосник, управляващ Земя Едно — създание, което 50 милиона телевизионни деца обичаха да мразят. Той позираше за снимки с ръка на рамото на малко момченце, а зловещата му брада беше разтворена в усмивка. Уорн погледна към него и се намръщи. Сега се сети, че не беше разговарял с Тереза поне от три седмици. Това само по себе си беше необичайно, бяха си създали навик да се чуват поне веднъж седмично — говореха за работа, обменяха клюки, шегуваха се, разказваха за себе си.

Тя се занимаваше с Метанет. Можеше поне да го предупреди. Защо не го беше направила? Гневът отново го прониза и той се зачуди дали тя няма някаква вина за всичко това; дали не е направила нещо неумишлено или нарочно, за да саботира творението му. А първата му мисъл, когато я видя, беше колко е привлекателна... Той поклати глава.

Бяха се уговорили да се срещнат в лабораторията ѝ. Точно това трябваше да направи — да обсъди стратегията за изключването, да се увери, че няма проблеми за гладкото протичане на операцията. А после щеше да се наслади на парка заедно с дъщеря си. Тереза и нейните

хора можеха сами да изключат Метанет. По дяволите договора! Проклет да бъде, ако сам изключи най-голямото си постижение.

Сега пред себе си виждаше холограма на съзвездие, надвиснала над входа на ярко осветен ресторант — Голямата мечка. Отвън се беше наредила опашка, която шепнеше и сочеше. Въпреки всичко Уорн се усмихна. Знаеше какво сочат.

До входа на ресторанта имаше гише с рамка от хром. През него се виждаха подредени високи кръгли столчета покрай тезгях от някакъв лъскав прозрачен материал. Зад тезгяха имаше футуристична сладкарница за сладолед, потънала в призрачните сенки на ултравиолетова светлина. Обслужваше го голям подвижен робот. На вид той беше смешно и тромаво създание, приличаше на нестабилна конструкция от метални кубчета, направена от дете. Основата му беше подвижна платформа с шест синхронно действащи колелца. Върху двигателния механизъм имаше голям куб, в който се намираше електронната памет, а над него беше закрепен висок цилиндър, от който излизаха два реда ултразвукови преобразуватели.

Уорн докосна Джорджия по ръката и ѝ го показа. Тя погледна натам и рязко спря. Бавна усмивка изгря на лицето ѝ.

— О, боже! — каза най-накрая. — Знаеш ли, странно е да го видиш тук.

Роботът правеше шейк. Уорн наблюдаваше как той майсторски сипа сладолед в метален миксер — мощните щипци се движеха с къси контролирани движения. Това беше се оказало най-трудно — сонарната геометрия. Тъй като знаеше, че роботът ще работи в постоянна среда, всичко останало — енкодерите в колелата за определяне на позицията и топологичната карта — беше сравнително лесно. Но стереозрението, необходимо за загребване с черпака от непредвидима по форма и размери кутия сладолед, му беше отнело много безсънни нощи. Оттук идваше и името на работа — Засечка. Несъмнено неговият брат Скалата беше някъде в ресторанта. Уорн го беше проектирал да обслужва бар — далеч по-лесна работа, която включваше наливане на предварително измерени напитки и не изискваше толкова съвършен двигателен контрол, както механичните ръце на Засечка.

— Ела — каза Уорн и прегърна Джорджия през раменете. — Да си купим сладолед.

Когато приближиха, Засечка довърши шейка и го подаде на една тийнейджърка зад бара.

— Заповядайте — каза той и панорамната камера кимна по посока на момичето. — Пропускът ви, моля.

Уорн наблюдаваше как Засечка проучи пропуска с ултразвуковите си антени, върна го и остави внимателно шейка на тезгяха. Джорджия беше права — той също беше свикнал да вижда робота в тясното пространство на лабораторията в Карнеги-Мелън и се чувстваше странно да го гледа тук, в тази сюрреалистична обстановка, да сервира сладолед на живи хора.

Роботът се обърна към друг клиент. Уорн поведе дъщеря си към два свободни стола в края на редицата. Джорджия го беше убедила да монтира панорамен ултразвуков сензор върху предната част на робота, за да го насочва към най-близкия човешки глас. Още си спомняше как ѝ го показва за пръв път и как лицето ѝ се набръчка неодобрително.

— Трябва да има глава, татко — беше му казала тя.

Той беше създал тези два робота само като пример за Найтингейл, с които да му демонстрира как гласовото разпознаване и обработката на изображението могат да бъдат използвани с комерсиална цел. Но Ерик Найтингейл обичаше подробностите почти толкова, колкото и цялото и беше също толкова доволен от Скалата и Засечка, колкото от наградната теория на Уорн за йерархията в невронните мрежи или проекта му за самообучаваща се метамрежа. Той беше настоял да ги вземе в Утопия.

Сега Засечка идваше към тях.

— Добър ден! — изскърца той. — С какво мога да ви помогна?

— Сладоледен шейк с брезов сироп.

Не беше нужно да пита Джорджия, тя можеше да живее само с такива шейкове. Това беше първото, което роботът се беше научил да прави.

— Един шейк с брезов сироп — повтори Засечка. Уорн почти беше забравил този глас — дигитализиран вариант на неговия. Очевидно беше забравил и колко голям е роботът — почти два метра и половина със сензорите. — Желаете ли нещо друго?

— Да. Двоен шоколадов сладолед с фъстъци и бита сметана, моля.

Засечка мълчеше.

— Доктор Уорн? — попита той след малко.

— Аз съм, Засечка.

Роботът отново замълча, този път за по-дълго.

— Двоен шоколадов сладолед с фъстъци и бита сметана. Кемо Сабе^[1].

Уорн наблюдаваше как Засечка се завъртя и се отдалечи. Тази шеговита препратка към „Самотния рейнджър“ беше добавена от него — нещо като подписа на художника в ъгъла на картините му. Беше я направил преди година и половина, в деня, когато опаковаха Скалата и Засечка, за да ги изпратят в Невада. Година и половина, но разликата беше като между деня и нощта. Тогава той и Сара току-що бяха започнали да излизат заедно; тя беше забележително самоуверена жена, равна му по интелект, потенциална втора майка за Джорджия. Той започна да работи за Ерик Найтингейл и заради обещанието, че ще има още много поръчки. Бъдещето изглеждаше светло.

Колко бързо се бяха променили нещата. Джорджия не беше приела Сара, както му се искаше, всъщност я беше намразила и беше започнала да се държи ревниво и собственически с баща си. Работата му стана обект на критики в Карнеги-Мелън, защото я смятаха за противоречива и недоказана. И тогава Найтингейл умря. В този момент връзката на Уорн с костюмарите от корпорациите и бюрократите, които се втурнаха да запълнят празнината, се влоши, а после окончателно прекъсна, оставяйки договорените му задължения към Метанет като единствен контакт с Утопия. Сара замина и стана шеф на парка. Каква ирония, че самият той я беше запознал с Найтингейл! С парите от Метанет Уорн напусна Карнеги-Мелън и регистрира собствена изследователска фирма, за да докаже теориите си за самообучението на машините, но постепенно загуби финансиращите го поддръжници с разрастването на интернет. Все пак имаше Метанет — или поне така смяташе до тази сутрин.

Засечка се върна с шейка със сироп.

— Заповядайте! — каза той и го постави на тезгяха пред него.

После се обърна към редицата кутии сладолед, тъй като програмата му вече го насочваше към приготвянето на двоен шоколадов сладолед с фъстъци и бита сметана. Движенията на работа изглеждаха малко по-хаотични, малко по-колебливи, отколкото Уорн си спомняше. Сякаш връзката между системите му беше затруднена.

Можеше ли това да е резултат от онези инструкции? Възможно ли беше наистина Метанет да... Но Уорн отказа да довърши мисълта си. Стигаха му лошите новини досега.

— Може ли да взема картата? — попита Джорджия.

— Разбира се.

— А четирсет кинта?

— Да, просто... Чакай, четиридесет кинта? За какво са ти?

— Искам да си купя тениска със „Страх от дишане“. От онези лъскавите, не ги ли видя?

Уорн беше видял десетки такива по тийнейджърите, които заливаха булеварда. С въздишка отвори портфейла си и подаде парите, наблюдавайки как тя сложи слушалките на ушите си и отпи от шейка.

Ако трябваше да бъде честен със себе си, би признал, че посещението тук беше толкова важно за него, колкото и за нея. Трябваше да види доказателството за успешната си работа, да си припомни по-добрите времена. До днес — когато научи, че Метанет ще бъде изключена — не беше осъзнавал колко важна е тя за него. И сега, въпреки че се правеше на смел, той почувства как го залива отчаяние. Какво щеше да прави сега? Беше напуснал Карнеги-Мелън, изгори мостовете зад себе си. Погледна Джорджия под око. Как щеше да ѝ обясни?

Чу се бръмчене и Засечка се върна.

— Заповядай, Кемо Сабе — каза той и постави сладоледа пред Уорн. Той зачака. Сега роботът щеше да поиска пропуска му, за да пусне сметка до счетоводителя.

Но Засечка не го направи. Вместо това той завъртя сензорите си първо наляво, после надясно и с тихо бръмчене започна да се люлее напред-назад. Движенията му изглеждаха странно колебливи и несигурни.

Джорджия вдигна поглед от шейка си, отмести слушалката от едното си ухо и каза въпросително:

— Татко?

С внезапно рязко движение Засечка се спусна към Уорн. Кутията с електронната памет се блъсна в тезгяха и събори чашите и контейнерите за сламки. Шепот на изненада се понесе сред клиентите. Роботът бързо се оттегли, блъсна се силно в бара отзад, после отново се изстреля напред, въртейки сензорите си.

— Джорджия! — извика Уорн. — Дръпни се!

Роботът отново се блъсна в тезгяха. Чуха се охкания и писъци, когато клиентите, изпадали от столовете си, се опитваха да се отдалечат от робота. Но Засечка отново се беше блъснал с трясък в бара отзад. Дузина бутилки с оцветен сироп се пръснаха на пода. Двигателят изви, когато роботът отново се втурна напред.

Уорн скочи от стола и се вторачи в Засечка с шок и изненада. Никога досега не беше виждал робота да се държи така. Всъщност не можеше да се държи така, нали той самият го беше програмирал! Какво става, по дяволите? Сякаш роботът се опитваше да излезе от сладкарницата на булеварда. Но командите за движение бяха елементарни; ако това станеше, с тази скорост и големина той щеше да смачка всичко по пътя си.

Роботът с трясък се блъсна в тезгяха. Дългият прозрачен плот отгоре потрепери и се смачка от удара, останалите чаши и купички се пръснаха в трескаво стакато по пода. Засечка отново се засили и се устреми напред като разгневен бик в клетка.

Зад Уорн се чуха тревожни писъци и предупредителни викове. Той погледна надясно — Джорджия стоеше малко по-назад и гледаше с широко отворени очи. Мислеше бързо. Можеше да направи само едно — да се опита да стигне до бутона за ръчно изключване, скрит на гърба на централното тяло, и да дезактивира робота.

Уорн внимателно пристъпи напред.

— Засечка — каза той с висок ясен глас, надявайки се да привлече вниманието му и да прекрати това странно поведение. После вдигна лявата си ръка и разпери пръсти демонстративно, а дясната тайно насочи ниско към бутона.

При звука на гласа му Засечка насочи сензорите си към него.

— Кемо Сабе — изскърца той.

И тогава една от щипките се изстреля напред и стисна дясната му ръка.

Уорн изпищя от болка, прикован в желязна хватка. Роботът го дръпна към себе си и Уорн се прехвърли над тезгяха между кутиите със сладолед след робота, за да предпази китката си от счупване.

— Татко! — Джорджия се хвърли напред и понечи да го издърпа.

— Не, Джорджия! — извика Уорн и протегна лявата си ръка към централния корпус на робота.

Пръстите му се хлъзгаха по гладкия метал. Засечка се отдръпна назад, повлече го със себе си, механизмите му виеха от напрежение. Вторият чифт щипци на робота рязко се протегна напред към врата на Уорн точно когато търсещите му пръсти откриха малката издатинка на бутона за изключване.

Засечка замръзна. От платформата му хвърчаха искри. Сензорите му увиснаха. Воят на моторите затихна. Щипците се разтвориха и освободиха китката на Уорн. Той тежко падна на пода, после бавно се надигна измежду кутиите със сладолед, разтърквайки изтръпналата си ръка. Джорджия отново се хвърли към него и те заедно се отдръпнаха от пушеция изключен робот.

Наоколо се беше събрала тълпа, която наблюдаваше битката от безопасно разстояние. Уорн дишаше тежко, омазан в шоколадов и ванилов сладолед, и все още разтриваше китката си. Джорджия стоеше до него, онемяла от изненада.

Известно време всички мълчаха. После се чу ниско одобрително подсвирване.

— Страхотно представление! — каза някой. — За малко да се хвана, че това се случва наистина.

— Невероятно реалистично! — подвикна друг.

И тогава заръкопляскаха — първо един, а после постепенно въздухът заехтя от аплодисменти.

---

[1] Обръщение на индианеца Тонто към самотния рейнджър от едноименния сериал — според една от версиите означава „верен приятел“. — Б.пр. ↑

12:45

Докато слънцето се изкачваше по небето на Невада, всички цветове от пейзажа под него избледняваха. Червените, жълти, кафяви и пурпурни пясъчници на каньоните изсветляха, а после побеляха. Пустинните растения оклюмаха, когато сенките изчезнаха.

На върха на скалистата стена, която ограждаше Утопия като ръб на купа, слънцето огряваше лунен пейзаж от дупки и зъбери. Платото представляваше странна гледка с тихите си пусти дърета, осеяни с редки смрикови храсти и борове. Самото небе приличаше на бледосин купол — празно, сякаш очакваше някой самотен самолет да остави бяла следа на десет хиляди метра височина.

В тесен овраг недалеч от стената нещо се размърда. Мъжът, който се беше придвижил дотук малко преди разсъмване, сега протегна крака и погледна часовника си. Въпреки ужасната жегата той беше задрямал. Обучението го беше подготвило за това. По-голямата част от професионалния си живот той прекарваше в чакане. Беше чакал часове, понякога дори дни наред — в пищните джунгли на Мозамбик, сред коварните блата на Камбоджа, заобиколен от пиявици и маларийни комари. В сравнение с тях пустинната жегата на Невада приличаше на почивка.

Той мързеливо се прозя, изпука с пръсти и завъртя глава, за да раздвижи схванатия си мускулест врат. Зад него куполът на Утопия се издигаше над каньона като връх на някакъв гигантски глобус. Безкрайните редици метална арматура и стъклените панели примигваха и блестяха под обедното слънце. Куполът беше обточен от няколко хоризонтални тесни пътеки, разположени една над друга на разстояние от около петнадесетина метра. Пътеките бяха свързани с поредици от стълби. Огромният сектор с форма на полумесец от едната страна на купола беше тъмен — това беше покривът над Калисто. Гледка, на която не можеше да се наслади никой турист отдолу — внушителната красота на купола беше като от друг свят.

Но мъжът на платото не беше турист и не беше дошъл заради изгледа.

Обърна се към продълговатия сак, който лежеше в дерето до него. Отвори ципа му, извади манерката си и отпи дълга жадна глътка. Макар че горе нямаше пазачи, нито охранителни камери, движенията му бяха пестеливи и отмерени.

Мъжът остави манерката встрани и изтри уста с опакото на ръката си. На врата му висеше голям бинокъл и той го вдигна до очите си. Лазерната система за определяне на разстоянието го правеше тежък и трябваше да го държи с две ръце, за да е стабилен, докато оглежда.

От скривалището му се разкриваше прекрасен изглед към задната част на Утопия. Далеч долу ясно виждаше натовареният път, който се виеше из пустинята. Голям хладилен камион сега се изкачваше по склона към служебния вход. Мъжът видя как шофьорът сменя скоростите. Беше избрал отлично място за наблюдение — всички въздушни транспортни средства или пристигаща помощ щяха веднага да бъдат забелязани. Той насочи бинокъла по-нататък и червените цифри, показващи разстоянието, започнаха да растат.

За да построи парка, „Утопия холдинг कंपनी“ беше закупила участък земя, ограничен от шосе 95 на юг и Въздушна база Нелис на север. Навътре в Нелис съществуваше инсталация, някога отбелязвана на секретните карти като Зона 51. Патрулите имаха разрешение да стрелят по нарушителите. На изток и запад Утопия беше обкръжена от пустиня. Този парк не се нуждаеше от високи стени и огради като другите, той беше оставил на природата и правителството да се погрижат за неговата недостъпност.

Може би Утопия и нейните предшественици бяха жертви на същото безразсъдно усещане за сигурност и благоденствие, което с толкова усилия внушаваха на клиентите си. Когато изобщо се грижеха за защитата на периметъра си, парковете имаха за цел да не допуснат гратисии да се промъкнат вътре. Мерките им за сигурност не предвиждаха хора, чиито умения да се вмъкват и измъкват са били проверени в далеч по-труднодостъпни ситуации.

Мъжът отново отпи от манерката, после я сложи в сака и извади снайпер М24. Подсвирквайки си тихичко, той го провери бързо и внимателно. Изработен по подобие на „Ремингтън-700“, той нямаше равен по точност дори сред по-новите пушки. А тежестта от пет килограма беше относително малка за снайпер. Устройството за

прикриване на блясъка от изстрела и капациите на лещите гарантираха, че няма да издаде местоположението на стрелеца, който го използва.

Сложил пушката на колене, мъжът бръкна в чантата и извади четири патрона „Уинчестър 308“, напълни магазина, зареди първия патрон и внимателно прибра снайпера в чантата. Не се притесняваше от слънцето — просто не искаше тежкото дуло да стане твърде горещо.

Второто оръжие, което извади от сака, беше „Барет М-82“. То изглеждаше доста по-злокобно от М24 и по-неточно, но с 50-калиброви патрони за картечница щеше да свали всичко, което улучеше дори на хиляда метра отгук.

Сакът тежеше около четиридесет килограма и мъжът се беше изкачил по стръмния склон през нощта с него. Но той беше започнал да се обучава още като новобранец на остров Париж^[1].

Радиостанцията приглушено изпука и той я извади от колана си, после бързо набра кодираната честота.

— Воден бик, Воден бик — чу се глас. — Тук е Първи фактор. Как е положението?

Мъжът вдигна радиостанцията до устните си.

— Все още чисто.

— Статус?

— Готов за танци.

— Много добре. Следи тази честота, ще държим връзка. Край.

Радиостанцията замлъкна и мъжът отново я върна на колана си. Погледна часовника си — беше точно един часът. После се обърна към М-82 и я провери като снайпера. Със задоволство прекара ръка по тактическия оптически мерник. Беше стационарен — на подвижните не можеше да се разчита — и проверен. Погледна към огромния купол, който се издигаше зад гърба му и отгоре, и погледът му падна на мъничка черна точица, която пълзеше по него. Той опря приклада до бузата си и погледна през мерника. Сега видя, че черната точка е мъж с бяла униформа на техник от поддръжката, който бавно пълзеше през плетеницата от метални пръчки и проверяваше за счупени стъпала. Заемаше две деления от далекомерната система и се намираше приблизително на триста метра.

Пръстът на мъжа погали спусъка.

— Много внимавай — прошепна той. — Не бих искал да паднеш.

После внимателно и с обич прибора пушката обратно в сака.

---

[1] Остров в Южна Каролина, военна база. — Б.пр. [↑](#)

13:05

След като почистиха и изгладиха костюма му, а той уведоми охраната за случилото се, Андрю Уорн стоеше в един коридор на ниво Б и объркано търкаше брадичката си. Като дете често сънуваше един и същи сън след тежък ден — върви по училищния коридор към кабинета на директора и минава покрай стаите, но не може да се доближи до заплашителната врата в края на коридора. Имаше чувството, че в момента преживява съня си наяве.

До него Джорджия неспокойно се размърда.

— Изгуби ли се?

— Не.

— Аз пък мисля, че си се изгубил.

— Само аз ли? Казах ти да следиш диаграмите на стената, помниш ли?

Те отстъпиха встрани, за да пропуснат електрическа количка. Уорн отново погледна нагоре и надолу по пресечката. Бяха ли минали вече оттук? Разположението му се струваше познато, но с постоянно сменящия се поток от персонал и актьори, които вървяха насам-натам, му беше трудно да се ориентира.

Пък и беше уморен. Китката все още го болеше, там където го беше стиснал роботът. Несъзнателно я разтри.

Джорджия го погледна.

— Добре ли си, татко?

— Просто малко съм уморен. Съжалявам, сигурно много си се уплашила.

Тя поклати глава.

— Не се страхувах.

Това изненада Уорн.

— Така ли? Аз пък се уплаших.

— Стига, татко. — Тя го погледна, сякаш не вярваше, че може да е толкова глупав. — Нали ти го направи? Той не би могъл да причини зло. Сам би се спрял.

Уорн поклати глава. Джорджия не беше присъствала на срещата и не беше чула онова, което беше чул той. Ако не задава въпроси, толкова по-добре. Но той със сигурност имаше въпроси към Тереза Бонифацио — ако все пак откриеха кабинета ѝ.

Съзря табела, която не си спомняше да е видял преди. „Нови технологии“. Е, това беше вече нещо. Хвърли отново поглед през рамо, за да се увери, че някоя кола няма да ги сгази, после поведе Джорджия към табелата.

След още една минута неясно как беше успял отново да се загуби. Тази част на ниво Б изглеждаше предназначена за висшия персонал — имаше дебели килими и бетонните стени бяха смекчени с тапети. Точно когато се канеше да се откаже и да се върне обратно, съзря позната фигура отпред и рязко спря.

Сара Боутрайт стоеше на вратата на един кабинет с гръб към тях и оживено разговаряше с двама мъже в тъмни костюми. Те я слушаха внимателно и кимаха. Правата ѝ медночервена коса леко се развяваше, когато тя махаше с ръце.

Когато я видя така, у него внезапно се пробуди споменът за първата сутрин, когато бяха станали заедно от едно и също легло. Преди да тръгне за работа, Сара беше застанала за няколко минути пред огледалото, оглеждайки се от всички страни. Отначало Уорн помисли, че това е просто суета. Но после разбра, че тя проверява дали всичко е наред, дали не е пропуснала нещо. Сара обичаше във всичко да има ред. Но щом започнеше да работи, така се вглъбяваше, че не обръщаше внимание на подробности като външния си вид. Затова правеше този предварителен оглед. Уорн едва не се разсмя, но осъзна, че от гледна точка на Сара това беше очевидно най-логичното разрешение на проблема.

Тя се обърна и ги видя. Усмихна се леко, махна им да се приближат, после отново се обърна и каза няколко последни думи на чакащите мъже. Те отново кимнаха и се отдалечиха.

— Не исках да те прекъсвам — каза Уорн, когато стигнаха до нея.

— Няма нищо. Това са просто вицепрезидентите на Транспорт и идеи. Пак има проблеми с илюзиите за Атлантида. Работа, както обикновено. — Зелените очи на Сара минаха от Уорн върху Джорджия и обратно. — Закъснявате за срещата с Тери. Изгубихте ли се?

— Да — каза Уорн.

— Не — едновременно с него произнесе Джорджия.

— Всъщност не сте много далеч. Лабораторията на Тери е зад ъгъла. — Сара отново погледна към Джорджия и се поколеба. — Защо не влезете за малко?

Кабинетът беше голям, добре обзаведен и необичайно студен дори за Подземието на Утопия. След ярко осветените коридори изглеждаше мрачен, почти тъмен. На бюрото на Сара имаше само няколко папки, компютърен терминал и огромна чаша за чай. Както обикновено, всичко си беше на мястото. Дори снимките на стената — на Ерик Найтингейл, прегърнал Сара, и на двадесетметровата лодка „Суоп“, чийто екипаж финансираше за състезания — бяха изравнени като по конец.

— Много е хубаво — каза Уорн кимайки. — Явно добре се справяш. Аз сигурно ще трябва да искам назаем ключа от тоалетната за персонала.

— Утопия се отнесе добре с мен.

— Разбирам.

Настъпи неловко мълчание, изпълнено с неизречени думи. Уорн се чудеше малко разсеяно дали трябва да се извини за сутрешното си избухване. Но още щом си го помисли, разбра, че независимо дали е бил прав, или не, последното нещо, което беше в състояние да направи сега, беше да се извини.

— Чух за Засечка — каза Сара. — Радвам се, че не сте пострадали.

— Ако го наричаш така — каза Уорн, потривайки китката си.

— Ще накарам да изпратят логическия блок в лабораторията на Тери за анализ. — Не беше нужно да казва нищо повече, намекът беше ясен.

Уорн погледна към Джорджия. Тя беше седнала на заседателната маса и прелистваше някакво списание, наречено „Портрети от Утопия“.

— Сара — каза той, като сниши глас и се доближи малко, — Метанет не е виновна за това. Невъзможно е. Ти беше в Карнеги-Мелън по време на разработването ѝ, знаеш на какво е способна. Да препрограмира работи не е част от обичайното ѝ поведение.

— Как можеш да кажеш на какво точно е способна? Това е самообучаваща се експертна система. Ти я проектира да се усъвършенства, както и да обучава роботите, така че свиквай.

— Ти се държиш сякаш това е някакъв краден софтуер. Ако не се беше доказала, компанията нямаше да позволи да се инсталира. Работи шест месеца преди монтажа без всякакви проблеми. Така ли беше?

— А сега е работила шест месеца в среда, която постоянно се променя. Може би се е саmomодифицирала по начин, който не сме подготвени да наблюдаваме. Или поне това е теорията на Фред Барксдейл. А той би трябвало да знае.

— Но... — Уорн с мъка се сдържа. Нямаше смисъл да спори, щеше да остави това за срещата с Тереза Бонифацио. Той въздъхна и поклати глава. — Сериозна ли е връзката ви, или е просто пролетен импулс?

Сара рязко го погледна, но Уорн се усмихваше.

— Толкова ли е явно? — попита тя след малко.

— Свети като неонов надпис.

Тя сухо се усмихна.

— Фред е мил човек.

— Не знаех, че харесваш такива мъже. Имам предвид, английски аристократи. Изглежда толкова... Не знам. Представям си го в ловния клуб да пие джин с тоник и да чете изгладени броеве на „Таймс“.

— Той е най-изисканият мъж, когото съм срещала. Мисля, че твърде дълго излизах с учени. Без да се обиждаш.

— Не се обиждам. — Но Уорн усети как усмивката му леко се смръзна.

Видя, че Сара гледа покрай него, и се обърна. Джорджия беше оставила списанието и неодобрително наблюдаваше разговора им.

Сара отстъпи небрежно назад.

— Джорджия, имам нещо за теб. — Тя мина зад огромното си бюро и коленичи. Чу се звук от превъртане на ключ, после тихо бръмчене като от перки, които се завъртат. Сара се отдръпна.

— Излез — каза тя с нежен глас.

За миг на Уорн му се стори, че самото бюро помръдна. После иззад него се появи нещо — тумбесто и грозно, подобно на изправено бирено буре, покачено на големи валчести колела. То спря и бързо

започна да върти главата си. Изглежда ги видя, защото издаде странен тих звук, нещо между лай и оригване, и рязко тръгна напред.

Джорджия скочи от стола и разтвори ръце.

— Уингнът! — извика тя. — Ела тук, момче!

Уорн наблюдаваше как тромавият робот нетърпеливо се спусна към Джорджия. Не успя да спре навреме и я събори на земята.

Беше забравил колко много стереокамерите на главата му приличаха на очи и колко точно въртящият механизъм в основата му имитира резките припрени движения на глуповато едро кученце. Беше създал Уингнът като демонстрация, с която да докаже теориите си за проектиране на роботи с умения да се придвижват в непозната среда и да избягват препятствията. Уорн беше голям привърженик на етологията — използване на поведението на животните като модел от напористите създатели на изкуствен интелект — и Уингнът беше се превърнал в идеален пример. Това беше един от най-ранните прототипи, които беше създал, за да приложи теориите си за самообучаващите се машини. Пък и изглеждаше идеален любимец за Джорджия, която беше алергична към кучета. Но когато интересът ѝ намаля, Уингнът беше върнат в института, където се превърна в атрактивен експонат. Той имаше два съвместно действащи процесора, огромно количество памет и доста скъп — макар и поостарял — хардуер. По времето, когато Уорн го беше създал, петдесетте хиляди реда от програмата му включваха елементарни операции като вдигане, молене, откриване на нежелани посетители и куп други кучешки действия. Но или на Уингнът софтуерът му идваше в повече, или някой от студентите на Уорн си беше направил шега, защото роботът се държеше непредсказуемо, което никога не се беше случвало с останалите му творения. Или поне до тази сутрин.

Сега Уингнът откри и Уорн със сензорите си и се приближи до него, бутайки не много нежно глава в бедрото му, сякаш искаше нещо за ядене.

— Здравей! — каза Уорн.

Той обичаше роботчето и дори изпита нелогичния импулс да го почеше по несъществуващите уши. Но когато се наведе, с изненада видя, че микрофонът и сервомеханизмът му бяха покрити с дебел слой прах. Все едно бяха го измъкнали от някой килер, а не беше стояло в кабинета на Сара.

Той издуха внимателно прахта от важните места, после се изправи.

— Иди да поиграеш с Джорджия.

По време на обсъжданията с Найтингейл илюзионистът беше очарован от робота. Най-накрая Уорн му го беше дал като предварително обещание за още много технологични подобрения. Винаги беше смятал, че дизайнерите на парка ще включат Уингнът в някоя атракция, най-вероятно в Калисто.

— Защо не го използвате в парка? — попита той.

— Канехме се, но се ориентирахме повече към обстановката — холограми, лазерни дисплеи, обиколки, контролирани от компютри. Това искат посетителите.

— Проучванията на пазара. Чък Емъри и неговите бюрократи.

— Освен това сметнахме, че може да уплаши посетителите.

— Да ги уплаши? Добрият малък Уингнът?

— Не е толкова малък.

На вратата се появи мъж с купчина схеми и рисунки на детайли под мишница.

— Извинявай — каза Сара и отиде да поговори с него.

Уорн я погледа още малко. После хвърли поглед към дъщеря си, която стоеше на колене и говореше на робота. Отново огледа кабинета и очите му се спряха на снимката на „Суоп“. На времето това му се беше сторило добра поличба. Шарлот Уорн беше строила лодки, Сара се състезаваше с тях. Не беше осъзнал, че тази прилика ще предизвика точно обратната реакция у Джорджия. Имаше и нещо друго. Жена му беше обичала лодките с чиста и простичка страст. Когато опозна Сара, той разбра, че интересът ѝ към плаването е свързан главно с преодоляването на предизвикателствата.

Отново погледна дъщеря си. Джорджия се беше оказала единственото предизвикателство, с което Сара не успя да се справи. Спомни си неловката сцена в заседателната зала, когато Сара за пръв път видя Джорджия. Нямаше спонтанна прегръдка, само явна нежност, доста притеснено и официално изразена. Сякаш Сара просто „не разбираше“ децата. Беше се опитала — в известен смисъл дори сега, с Уингнът. Но Уорн знаеше, че няма да успее. Сара беше изключително логична личност, но неумолимата логика никога не вършеше работа

при децата — те винаги объркваха плановете ти и правеха обратното на онова, което очакваш.

Телефонът на бюрото иззвъня. Уорн погледна първо към него, а после към часовника си.

— По-добре да тръгваме — каза той. — Съжалявам, къде е лабораторията на Тереза?

— Завийте на второто отклонение вдясно. Третата врата вляво. — Сара освободи мъжа на вратата и пристъпи към бюрото си. — Андрю, една дума за Тереза. Тя не е от типичните служители на парка.

— Какво значи това?

— Разбира се, тя е много умна — нищо лошо не мога да кажа за способностите ѝ за програмиране на работи — но е необикновена. Имахме известни трудности с адаптацията ѝ към стила на Утопия.

— Искаш да кажеш, че е избухлива? Упорита?

— Да речем, че плува срещу течението. Например преди няколко месеца програмира един пощенски робот да ощице по задните части няколко от служителите в пощенския отдел.

Говореше тихо, но в другия край на стаята Джорджия се заля от смях.

— Не думай! — удиви се Уорн.

— Подозираме, че е закачила гола снимка на Маргарет Тачър с монтирана глава на Фред Барксдейл в женската тоалетна на Системи. От отварянето на парка е получила три дисциплинарни наказания. — Устата на Сара неодобрително се сви.

— Не позволява да ѝ промиете мозъка с образцовата ви етика, а? На мен ми прилича на размирница.

Сара отвори уста да отговори, но млъкна, защото жена с бял блейзър подаде глава през вратата.

— Днес тук е като на централна гара — промърмори Уорн.

— Всеки ден е така. — Сара се обърна към жената. — Кажи, Грейс?

— Извинете, че ви прекъсвам, госпожице Боутрайт, но не вдигнахте телефона. Един господин иска да ви види.

— Господин?

— Външен специалист. Казва, че сте искали да говорите с него.

— Не си спомням да имам среща. — Сара се върна до бюрото си, натисна бутон и погледна монитора. — Добре. Помоли го да изчака

малко.

Тя извади нещо от едно чекмедже, заобиколи бюрото и го подаде на Уорн. — Това е ехолокаторът на Уингнът. По-добре да видя какво иска този специалист.

— Благодаря! — отвърна Уорн и пристегна локатора за китката си.

— Заминавам утре рано сутринта. Ако не се видим днес следобед, успех. Надявам се, че всичко ще се оправи.

Уорн се усмихна ледено.

— Фред ще ти помогне с всичко каквото може. Помни, нищо не е вечно. Ако имаме късмет, ще оправиш проблема и ще поискаме от Ню Йорк да я включим отново. — Тя се обърна. — Довиждане, Джорджия. Радвам се, че се видяхме отново. Приятно прекарване!

— Благодаря! — каза Джорджия и стана.

Уорн кимна на Сара, после побутна Джорджия през вратата. В коридора чакаше жената с белия блейзър заедно с висок слаб мъж с ниско подстригана брада. За миг погледите им се срещнаха и той се усмихна на Уорн.

Зад него се чу пронизителен вой като от клаксон и когато се обърна, Андрю видя Уингнът да се носи напред-назад по килима с резки движения, а сензорите му трескаво се въртяха във всички посоки.

— Е, какво чакаш? — попита Уорн. — Да вървим.

Докато вървяха по коридора — мъж, момиче и тромав робот, който се клатушкеше нестабилно — един минувач се притисна до стената, за да им направи път.

Макар че Уорн беше изчезнал зад ъгъла, Сара остана за миг, загледана в мястото, където стоеше преди малко. Опасенията, които я бяха обзели по време на съвещанието, не се бяха разсеяли. Всъщност това не бяха толкова опасения, колкото усещане за нещо недовършено. Никога не беше обичала продължителните самоанализи, предпочиташе действията пред самовглъбяването. Но знаеше, че това усещане е свързано с посещението на Андрю Уорн. Разбира се, идеята беше на Чък Емъри.

— Бързо го извикай — беше й казал шефът от Ню Йорк. — Искам Метанет да бъде изключена, преди да стане нещо по-лошо. Но не му казвай нито дума, докато не дойде на място. Не можем да позволим това да се разчуе. Кажи му каквото трябва, но в парка.

Разбира се, фактът, че трябва да излъже, никак не й беше харесал. Имаше и друго — беше се чувствала спокойна, че ще бъде в Сан Франциско през по-голямата част от посещението на Уорн. А това беше признак на слабост — нещо, което тя презираше. Защо се тревожеше? Никога не се беше страхувала от нечие неодобрение, включително това на Уорн. Може би изпитваше съчувствие към него — предстояха му тежки дни. Щеше да бъде трудно дори ако човек гледаше отстрани, да не говорим — ако ги преживяваше.

Всички тези мисли прелетяха през ума й. После тя се обърна към мъжа, който чакаше навън.

— Съжалявам. Моля, заповядайте.

Той влезе в кабинета, широко усмихнат.

— Не си спомням да съм искала да говоря с вас — каза Сара, сядайки зад бюрото си.

Мъжът кимна и грациозно скръсти ръце пред гърдите си. Тя бегло забеляза, че лепеното му сако беше безупречно скроено и очевидно скъпо. В този мъж имаше нещо необичайно, но Сара все още не можеше да разбере какво.

— Нямате проблеми с паметта, госпожице Боутрайт — каза той. — Не сте искала да ме видите. Боя се, че се наложи да си послужа с

тази дребна измама.

Той се приближи и едва сега Сара разбра какво я притесняваше. Очите му бяха различни на цвят. Лявото беше лешниково, дясното — яркосиньо.

Тя не се уплаши. Това се случваше често. Някои от почитателите на Утопия бяха прекалено пламенни. Те посещаваха парка по десетина пъти годишно, обличаха се в официалното облекло на Ерик Найтингейл, постоянно кандидатстваха за работа в парка, дори за най-ниски длъжности, само и само за да влязат зад кулисите. От време на време успяваха да се промъкнат зад световите и трябваше да ги придружат навън — любезно, но твърдо. Наистина никой от тях досега не беше я търсил по име. Но въпреки необичайните си очи този мъж не изглеждаше нито луд, нито опасен. Лицето му беше красиво, с гордо изражение, усмивката — пряма и искрена. Излъчваше спокойна увереност. За миг Сара си спомни за Фред Барксдейл.

— Мога ли да попитам как се казвате?

— Разбира се, Сара... Мога ли да ви наричам Сара? — Гласът му беше нисък и мелодичен, с лек акцент, може би австралийски. — Първите имена са много важни при установяването на взаимно доверие. Моето име е господин Доу, Сара. Но можете да ме наричате Джон.

Настъпи кратка тишина.

— Разбирам. — Сара се обърна към компютъра си и натисна няколко клавиша. — Тук няма записан външен специалист на име... Джон Доу^[1] за днес.

— Отново сте права. Още една малка измама. Неприятно е, съжалявам. Жасминов чай ли пиете? Ухае прекрасно.

Господин Доу все още й се усмихваше непринудено. После направи нещо много странно. Пристъпи напред, приседна на ръба на бюрото й, вдигна чашата и чинийката и отпи глътка. После одобрително затвори очи.

— Прекрасен. — Той отпи втора глътка. — Но очевидно е от пролетната реколта — нали знаете, първите цветове. По това време на деня втората реколта щеше да бъде по-подходящ избор.

Сара небрежно доближи дясната си ръка до клавиатурата. Кратка комбинация от цифри щеше да доведе охраната за деветдесет секунди. Но мъжът се наведе, за да остави чашата, сакото му се разтвори. Изпод

него я погледна дулото на пистолет в кобур. Отдръпна ръка от клавиатурата.

— Какво искате? — попита тя.

Мъжът изглеждаше наранен.

— Защо да бързаме, Сара? Много скоро нещата ще започнат да се случват твърде бързо. Затова нека първо си дадем малко време, за да се опознаем. Като цивилизовани хора.

Тя побутна стола си малко назад, без да сваля поглед от него.

— Добре. Кой сте вие?

Господин Доу се замисли, сякаш досега не му бяха задавали подобен въпрос.

— Имате предвид с какво се занимавам? — Той замълча. — Мисля, че можете да ме наречете експедитор. Не харесвам тази дума — звучи толкова надутото и ефимерно, но не знам как иначе да опиша онова, което правя. Намирам неща, които други хора търсят. Но „посредник“ звучи твърде простащо. Може би ще ви бъде по-лесно, ако мислите за мен просто като за човек с дарба.

Той пхна ръка в джоба на самото си и Сара се приготви да скочи бързо, ако се наложи. Мъжът поклати глава укорително, сякаш смаян от недоверието ѝ. После сложи на бюрото ѝ малка радиостанция с тънките си фини пръсти и се приведе към нея, сякаш се канеше да сподели някаква тайна.

— Сара, имам добри новини за теб — каза той. — В твоя власт е да направиш така, че никой в твоя парк да не загине този следобед.

Тя го погледна, но не каза нищо.

— Знам какво означава паркът за теб. — Докато говореше, мъжът не сваляше очи от нейните. На лицето му беше изписано съчувствие и разбиране. — Знам, че ти държиш най-много на гладкото му функциониране и безопасността на посетителите. Няма да става нищо, което би могло да попречи на това — абсолютно нищо. Стига да спазваш няколко елементарни основни правила. — Съчувственият разбиращ поглед бе все така втрънен в нея. — Няма да уведомяваш местната или щатската полиция. Няма да се опитваш да евакуираш парка. Работата ще продължи както обикновено. Посетители ще идват и ще си отиват, както всеки ден през годината. Всички ще се забавляват, никой няма да пострада. Като се замислиш, нали точно това е работата ти! Моля те, не нарушавай основните правила, Сара.

— Какво искате? — попита отново тя.

Господин Доу се отдръпна.

— Ще поискам няколко неща от теб. Много е важно да изпълняваш точно и пълно инструкциите ми. Ще държим връзка чрез това. — Мъжът натисна един бутон на радиостанцията и тя тихо избръмча. — Но исках първо да си поговорим лично. Нали знаеш — за да счупим леда, да сложим човешко лице на събитията, всички тези неща.

Той оправи сакото си.

— Надявам се, че ще ми простиш, но стигнахме до неприятната част от разговора.

Сара почувства как челюстта ѝ се стяга.

— Не обичам да ме заплашват — ледено каза тя.

— О, няма да трае дълго. Пък и това са толкова хубави заплахи, Сара. Прави точно каквото ти кажа и когато ти кажа. Не се опитвай да ме спреш, да ми попречиш или да ме измамиш по какъвто и да било начин. Иначе... Ще откриеш, че знам за теб и парка ти повече, отколкото предполагаш. С мен има и други хора, много по-страшни. Разполагахме с много време да се подготвим. Наблюдаваме кой влиза и кой излиза. Ако ни сътрудничите, ще си тръгнем, преди да разберете и вие ще можете да продължите да забавлявате посетителите.

Той слезе от бюрото.

— Това е. Не беше толкова страшно, нали? Винаги съм мислил, че когато заплашваш някого, трябва да е като инжекция. Направи го бързо и няма да боли много. — Той се протегна и Сара отново се напегна. Но мъжът само се усмихна и докосна бузата ѝ с обратната страна на дланта си. — Скоро ще ти се обадя. Изпий си чая, преди да е изстинал, Сара — чудесен е. Но помни какво ти казах за втората реколта.

Когато той се обърна и тръгна към вратата, Сара отново посегна към клавиатурата, но се сети за пистолета и неестественото спокойствие в очите на Джон Доу и реши да изчака.

До вратата мъжът отново се обърна.

— Още нещо. Може да се усъмниш в това, което ти казах. Пък и очевидно си жена, която не се плаши лесно. Например може да се изкушиш и да не допускаш в парка нови посетители. Или да не изпълниш исканията ми. И в двата случая ще последва моментална

наказателна акция. Така че, за да избегнем усложненията, уредих малко шоу. Ти самата поставяш толкова много представления, не ти ли се иска веднъж да погледаш? Ще освободи ума ти от всякакви съмнения.

Той погледна часовника си.

— Започва точно в един и трийсет. Приятно гледане.

И без да каже нито дума повече, излезе.

---

[1] Името Джон Доу се използва от полицията за назоваване на неидентифицирани мъртъвци от мъжки пол. — Б.пр. ↑

13:15

Фред Барксдейл изви волана на електромобила, за да избегне един пешеходец.

— Смяташ ли, че е откачил? — попита той. — Като онзи миналата седмица, който смяташе, че е Авраам, а Утопия е Содом? — Движеха се с петнадесет километра в час — два пъти по-голяма от позволената в коридорите на Подземието скорост.

Сара поклати глава.

— Не ми прозвуча като обичайните шеги за бомба по телефона. Беше твърде учтив. И някак твърде загрижен... — Тя рязко разтърси глава, сякаш за да проясни мислите си. — Потърси ме. Знаеше точно какво иска. А после и това. — Тя потупа джоба на самото си.

Завиха зад ъгъла и колелата на колата изскърцаха върху голия цимент. Сара погледна Барксдейл. Красивото му лице имаше решително изражение, русите му вежди бяха сбърчени.

Той се обърна и срещна погледа ѝ.

— Добре ли си, любов моя?

Сара кимна.

— Да.

Спряха рязко пред двойна врата без табела. Барксдейл паркира колата диагонално на половината коридор, отиде до вратата и сложи пропуска си в скенера. Когато ключалката щракна, той отвори вратата и отстъпи, за да пропусне Сара.

Центърът за наблюдение, известен на персонала на Утопия като Кошера, беше голямо кръгло помещение, претъпкано с монитори от пода до тавана. Тук информацията от главните охранителни камери на парка се събираше в една командна станция. Не всички видеовръзки в Утопия стигаха дотук: инфрачервените камери, монтирани из обиколките и атракциите, бяха затворени системи, а Небесните очи в четирите казина на Утопия се контролираха от специални пунктове. Но в Кошера можеха да бъдат наблюдавани изображенията на повече от шест хиляди места в парка — от ресторанти до гишета с опашки, от цеха за ремонти до въздушните влачета.

Когато влезе, Сара си помисли — както при всичките си редки посещения тук — че прякорът на центъра е много подходящ. Стотиците монитори, които я заобикаляха от всички страни, стъклените лица, които гледаха към нея под болезнено еднакви ъгли, изумително наподобяваха вътрешността на огромен кошер.

Не беше уплашена, или поне не много. През изминалите месеци бяха преживели много фалшиви тревоги, бяха получавали множество заплашителни телефонни обаждания и имейли и нищо не се случваше. Но никой от шегаджиите или откачалките не се беше представил. Никой от тях не ѝ беше оставял радиостанция. И никой от тях не беше носил скрит пистолет. Затова тя се обади на Боб Алоко, шефа на охраната, и му нареди да пази тайна. Просто за всеки случай.

В Кошера въздухът беше студен и сух, с лекия, почти сладникав аромат на чистота. Десетина охранители седяха на мониторните станции, които обграждаха стаята, гледаха екраните или говореха по микрофони. Алоко стоеше до най-близкия от тях и пръстите му нетърпеливо почукваха по черната настилка на масата. Той се обърна, когато влязоха, после се намръщи и им даде знак да го последват.

На отсрещната стена между две колони монитори имаше врата от тъмно стъкло. Алоко я отключи с пропуска си и влезе вътре, после затвори след тях.

Стаята беше малка и тъмна. В нея имаше няколко големи монитора, три телефона, компютърна станция и два стола. Когато ключалката щракна, се включи вентилатор, който издаваше нисък скърцащ звук, за да са сигурни, че няма да ги чуят навън.

Алоко се обърна към тях.

— Смяташ ли, че е сериозно? — попита той.

— Боя се, че трябва да го приемем сериозно, независимо дали е така — обади се Барксдейл.

— Ще разберем в един и половина — тихо каза Сара.

Очите на Алоко се стрелнаха към нея.

— Как така?

— Каза, че ще направи демонстрация, за да разберем, че не е блъф.

— И не ти ли даде поне някаква представа какво иска?

Сара извади радиостанцията от джоба си.

— Каза, че ще се свързваме по това.

Алоко я взе и я завъртя в ръцете си.

— Е, какъвто и да е този тип, очевидно има пари. Вижте това — военна радиостанция с кодирани честоти. Басирам се, че има сигнален дифузер. Няма начин да открием местоположението му. Заплаши ли те?

— Намекна, че ако не правим точно онова, което иска, ще загинат хора.

— Звучи ми точно като заплаха — каза Барксдейл.

— Каза ми също да не се свързвам с полицията и да не евакуирам парка. Да продължим да работим както обикновено. Иначе...

Докато обмисляха чутото, настъпи кратко мълчание.

— И тогава той ми каза още нещо. Че не бил сам. И че са имали достатъчно време да се подготвят.

Тя се обърна и улови погледа на Барксдейл. Дори на слабата светлина лицето му изглеждаше леко пребледняло.

— Какво става? — попита той. — Терористи? Фанатици? Някаква отцепническа група лунатици?

— Няма време за размишления — отвърна Алоко. — Имаме техника. Да открием този тип. — Той вдигна слушалката на телефона и избра някакъв номер. — Ралф? Обажда се Боб Алоко. В Кошера съм. Би ли дошъл при мен? — Затвори телефона. — Ралф Пекъм е моят най-добър видеотехник — обясни той. — Преди това е работил в Системи и познава цялата инфраструктура като петте си пръста.

— Дискретен ли е? — попита Сара.

Алоко кимна.

— По кое време излезе този Джон Доу от кабинета ти?

Сара се замисли за миг.

— Около един и десет.

— Добре. — Алоко се обърна към компютъра и мина през няколко менюта. — Да открием следите му.

На вратата тихо се почука и Сара отиде да отвори. На прага, осветен от призрачната светлина на безбройните монитори в Кошера, стоеше нисък слабичък младеж. Имаше гребен от червена коса и лунички по носа и скулите. Едва ли беше на повече от двадесет години. Златната значка върху старомодното му спортно сако показваше, че е специалист по електроника.

— Ралф — каза Алоко, — сядай.

Младежът хвърли поглед към Сара, после седна пред компютъра, шумно подсмърчайки.

— Имаме малка задача за теб, но трябва да си остане в тази стая.

Пекъм кимна мълчаливо и големите му очи още веднъж проблеснаха към Сара. Очевидно се притесняваше да стои толкова близо до шефа на Утопия.

— Помниш ли учебните проследявания, които правихме? Е, това не е учение. Един мъж е излязъл от кабинета на госпожица Боутрайт преди около осем минути. Да го проследим. — Алоко посочи нещо на екрана. — Намерих списъка на камерите по този коридор. Започни с Б-2023.

Пекъм се обърна към компютъра и въведе серия команди. На единия от мониторите се появи изображение — вратата на кабинета на Сара, снимана от монтирана на тавана камера до другата стена. В долната част на екрана се отчиташе часът, когато е била направена снимката. Докато връщаха филма, изтекоха стотици секунди, почти невъзможни за разчитане. До тях имаше дълги поредици цифри.

— Черно-бял? — учудено попита Сара.

— Всички камери в зоните за персонала са черно-бели. Само в зоните с посетители са цветни. Говорихме за това миналия месец, когато най-последно беше инсталирана новата система. Не си ли слушала?

— Очевидно недостатъчно внимателно. Информирай ме.

Алоко махна с ръка към монитора.

— Сега видеофилмът е в напълно дигитална среда. Няма подобен аналог. Това означава, че сигналът не може да се влоши, има безкрайни възможности за запамятаване и теоретично безкрайно може да се разлага. Всичко се разлага на универсален таймкод със скорост... Колко беше, Ралф?

— Тридесет — каза Пекъм дрезгаво.

— Тридесет кадъра в секунда. Можем да синхронизираме две или три ленти от което и да е място в парка. И можем да го правим до безкрайност.

Сара кимна.

— Значи записвате всичко?

— Донякъде, защото размерът на... Ралф, каква беше конфигурацията?

— Всеки монитор е свързан посредством оптичноканален RAID^[1] масив, който може да се разширява до четири терабайта. — Пекъм шумно кихна.

— Май те е хванала сенна хрема — каза Алоко.

— Преди два часа ходих в медицинския за антихистамин — отвърна Пекъм. — Единственият ефект беше, че ми се доспа.

— Точно сега ни трябваш буден. — Сара отново се обърна към Алоко. — Ако разбирам добре, можем да потърсим из заснетия материал, така ли? Да видим дали този Джон Доу е идвал и преди? И може би какво точно е направил.

Алоко почеса брадичката си.

— Теоретично да, но точно се канех да кажа, че филмите в реално време заемат много памет. Много памет. Няма да повярваш колко бързо се запълват тези четири терабайта. Затова камерите в Подземието са черно-бели. Всяка нощ видеозаписите се прехвърлят на сървърите на Информационни технологии. — Той кимна към Барксдейл. — И тогава твоите момчета поемат работата.

И Сара погледна към него.

— Фред?

Барксдейл, който беше слушал мълчаливо, прочисти гърлото си.

— Пазим видеозаписите на нашата местна мрежа две седмици. После ги записваме на дискове.

— Кога можем да ги видим?

— Довечера.

— Това не е достатъчно бързо.

— Да не изпреварваме нещата. Още не сме видели този тип. — Алоко застана зад Пекъм и погледна изображението на централния монитор. — Добре. Един и десет. Сега напред, двеста кадъра в секунда.

На централния монитор силуети минаваха покрай кабинета на Сара като сиви петна. Изведнъж една сянка подскочи към вратата й.

— Спри — каза Алоко. — Върни сто кадъра.

На екрана замръзна образът на Фред Барксдейл, който влизаше в кабинета на Сара.

— Това е по-късно — обади се тя. — Фред влезе може би две минути след като Джон Доу си тръгна.

— Назад с петдесет в секунда — каза Алоко.

Отново размазани фигури, този път затичаха назад като в пантомима. После една от тях влезе заднишком в кабинета ѝ, обърна се и изчезна.

— Спри — повтори Алоко. — Напред с десет кадъра в секунда.

На монитора в забавен кадър се появи Джон Доу. Той огледа коридора, приглади с една ръка самото си, после се дръпна от вратата и изчезна от околото на камерата.

— Това ли е кучият син? — попита Алоко.

Сара кимна. Когато го видя отново — малката брадичка, непринудената усмивка — я обзе див гняв, примесен с някакво друго чувство, което не можеше да определи. Бузата ѝ гореше там, където ръката му я беше докоснала.

— Назад със сто и спри.

Джон Доу стоеше неподвижно в рамката на вратата.

— Увеличи лицето десет пъти.

Сега лицето изпълни екрана, нашарено от сенките, които хвърляше лампата на тавана. Сара забеляза, че лявото му око изглежда по-тъмносиво от дясното.

— Можеш ли да го изчистиш? — попита Барксдейл. — Изясни го!

— Да — каза Пекъм, — но ще ми отнеме малко време.

— Тогава ще почака. Да разберем къде е отишъл. — Алоко се взря в списъка в края на командния екран. — Пусни Б-2027. Синхронизирай времето.

Централният монитор за миг потъмня. После се появи друг изглед на коридора, две врати след кабинета на Сара.

— Напред с тридесет — промърмори Алоко.

Секунда коридорът беше празен. След това мина жена с кринолин от викторианската епоха. Миг по-късно я последва Джон Доу. Той премина уверено и небрежно от единия до другия край на екрана.

— Б-2051 — каза Алоко. — Същото време.

Сега се появиха два пресичащи се коридора. Появи се жената в кринолина и зави наляво към стълбището. Кола от поддръжката мина направо пред камерата. После се появи Джон Доу, спря за да види не идва ли някой отсреща, и зави наляво след жената.

— Отива към ниво А, може би в Газените фенери — каза Алоко и погледна отново към списъка. — Дай А-1904.

— Помни — обади се Сара. — Не искам пълно издирване. Още не. Нека просто видим къде отива, ако наистина е планирал нещо за един и половина.

Коридорът на ниво А, който се появи сега на монитора, беше по-широк, по-силно осветен и по-оживен. Групи служители минаваха под камерата. Разговаряйки, те влизаха и излизаха от обяд в кафенето на ниво А. Премина жената с кринолина. Очевидно беше видяла приятеля си и сега двамата вървяха ръка за ръка доста по-бавно.

— Тц-тц! — каза Алоко. — ППЧ. Трябва да ги предупредим.

Публичната проява на чувства между членове на персонала, макар да не беше изрично забранена, не се поощряваше.

Джон Доу се появи на монитора. Тръгна напред, после спря наскрѐд движението. Хората минаваха покрай него, без да го забелязват.

— Какво прави, по дяволите? — възкликна Алоко.

Внезапно Джон Доу погледна точно към камерата. Усмихна се и вдигна ръце, сякаш за да оправи възела на вратовръзката си.

— Ама че наглост! — промърмори Барксдейл. — Злодей усмихнат, проклет злодей.

Внезапно картината се разтърси силно и мониторът посивя от смущения.

— Какво е това? — изкрещя Алоко.

Пръстите на Пекъм летяха по клавиатурата.

— Не знам. Таймкодът си тече. Сигурно е бѐг в софтуера.

След няколко секунди образът се възстанови. Тълпите хора продължаваха спокойно да минават под камерата, но Джон Доу беше изчезнал.

— Дай А-1905 — каза Алоко, след като погледна списъка. — Същото време.

Последва същата буря от смущения, която се беше появила на предишния филм. След миг и тя се изчисти.

— А-1906. Хайде, по-бързо.

Отново нямаше картина.

— Исусе! — промърмори Алоко.

Отиде до вратата и я отвори.

— Слушайте — обърна се той към всички в Кошера, — имало ли е проблем с дигиталните записи преди пет-десет минути?

Служителите от охраната се обърнаха към него. Един от тях кимна.

— Да, изгубихме сигнала за около десет секунди.

— Какво? В цялата мрежа?

— Не, сър, само в част от ниво А и на площад Сохо в Газените фенери.

Алоко затвори вратата и се върна при Пекъм.

— Да проследим възможните маршрути. Дай А-1940. Синхронизирай с десет секунди по-късно.

Няколко минути проверяваха безрезултатно записите от различни камери. Най-накрая Алоко въздъхна и разпери ръце.

— Какво мислите за това? — попита той.

— Не може да е от техниката — каза Барксдейл. — Не може да има такъв срыв, не и с резервните системи. — Той погледна към Сара. — Още един бърз.

— Не можем ли да проследим значката му? — попита тя.

— Вече опитахме — отвърна Алоко. — Сигурно е универсална. Ралф, продължавай да търсиш. Съобщи ми, ако го намериш.

Алоко се извърна от монитора.

— Какво ще правим сега?

— Ще чакаме — отвърна Барксдейл.

Сара погледна часовника си.

Беше един и двайсет и пет.

---

[1] Redundant Arrays of Independent Disks — масиви от самостоятелни дискове или комбинация от няколко твърди диска, които се управляват така, че се подобрява скоростта на трансфера или сигурността на данните. — Б.пр. ↑

13:15

Лабораторията по роботика на Тереза Бонифацио беше най-разхвърляното работно място, което Уорн беше виждал, откакто беше напуснал студентското общежитие на Технологическия институт в Мичиган. Тук, в Утопия, където всичко се градеше на основата на реда и точността, това изглеждаше почти като революция — като декларация за независимост. Дебели технически наръчници лежаха разтворени, с намачкани страници и счупени гърбове. Подобен на скелет робот стоеше в единия ъгъл с вдигната ръка като Статуята на свободата, облечен в зелено-бели ивици от компютърни разпечатки. Някъде отзад се чуваше „Парадайз сити“. За разлика от останалата част на Подземието, в която не се усещаше никаква миризма, тук имаше лек аромат — странен, като от риба. Уорн неволно сбърчи нос, докато се оглеждаше. В кабинета на Тереза липсваха обичайните лъскави снимки на атракциите в Утопия, както и мотивиращи лозунги в рамки. Вместо това по стените висяха ярки плакати на „Гънс енд Роузес“. На единия имаше автограф „Мир, Любов, Слаш“, написан с червен маркер. Пощенска картичка с надпис „Плажът Борокай, Филипините“ беше прикрепена от вътрешната страна на вратата. До нея някой беше залепил написан на ръка откъс:

Когато една работа не може да бъде поделена поради ограничаващи условия, полагането на повече усилия няма да има ефект върху срочното ѝ изпълнение. Едно дете се износва девет месеца, независимо колко жени се грижат за него.

Фредерик П. Брукс младши
„Легендарният човекомесец“

Тереза седеше в отсрещния ъгъл, почти невидима зад купчините професионални списания и стари броеве на „Дайджест на развлекателната индустрия“. Запояваше нещо и между ръцете ѝ се

издигаше тънка струйка дим. Когато видя Уорн, тя остави поялника встрани, вдигна защитните очила на челото си и заобиколи купчините.

— Андрю, толкова се радвам, че си тук — каза тя с дълбокия си мелодичен глас, широко усмихната. — Не мога да повярвам, че след толкова много време си... Господи!

Андрю проследи погледа ѝ. Джорджия току-що беше влязла в помещението, следвана по петите от Уингнът. Роботът моментално спря и сензорите му започнаха да изследват обстановката, сякаш не можеше да възприеме всички обкръжаващи го препятствия.

— Не се тревожи — каза Джорджия. — Това е просто Уингнът.

— Разбира се. — Тереза огледа за миг тумбестия робот, после отново насочи очи към Уорн и се засмя с богатия присмехулен контралт, който толкова често беше слушал по телефона. — Знаеш ли, ти си нещо като легенда в Информационни технологии. Никой никога не те е виждал. Единствените хора, разговаряли с теб по телефона, бяхме аз и Барксдейл. Дори се шегувах, че всъщност не съществуваш, а си просто измислица на Найтингейл. Когато стана ясно, че пристигаш тази сутрин, двама души дойдоха да ме попитат вярно ли е.

— Хайде де!

Уорн погледна към Джорджия, която стоеше до вратата и оглеждаше с любопитство бъркотията. Докато тя беше тук, той не можеше да каже на Тереза какво мисли за всичко това. Още не. Проклет да е, ако се поддаде на това ласкателство.

Тук миризмата беше по-силна и Джорджия сбърчи нос.

— Това е багунг — каза Тереза, като се обърна към нея и отново се разсмя.

— Бага... какво?

— Пастет от скариди. Той мирише. Много е вкусен със зелено манго, но никой не го понася, освен мен. — Дяволитата усмивка се разшири. — Затова обикновено обядвам тук, а не в кафенето.

Уорн си помисли за картичката с плажа. После се разрови в паметта си.

— Мирише мавахо — каза той. — Нали? А на вкус е масарап.

Тереза го погледна.

— Говориш тагалог^[1]?

— Знам около пет думи. Някога имах помощник филипинец.

— Да. Тези дни сме превзели залите на науката. — После тя отново се обърна към Джорджия, която беше неспокойна и очевидно бързаше да се върне в парка. — Имам нещо интересно за теб. Новият геймбой. „Археоптерикс: идеално издание“.

— Играла съм го — каза Джорджия.

— Не, този не си. — Тереза отвори едно чекмедже и порови вътре. Когато се обърна, държеше джобна видеоигра. Но тя не приличаше на онези, които Уорн беше виждал: пластмасовият капак беше свален и половин дузина „крокодилчета“ бяха прикрепени към електронните му механизми. Цветни жици висяха навън като опашки.

— Някои от тези игри имат забележителен изкуствен интелект — каза тя. — Понякога преглеждам инструкциите им и търся нещо, което можем да използваме. Докато работех с тази, открих дузина тайни нива, които авторите не са предоставили на играчите.

— Майсторските нива? — каза Джорджия с разширени очи. — Четох за тях в Мрежата. Мислех, че това са простотии.

— Джорджия! — каза ядосано Уорн.

— Е, не са простотии. — Тереза ѝ подаде играта. — Ето, действай. Само не вади никоя от щипките или ще трябва наново да ги свързвам. Можеш да седнеш на онази маса там. Просто бутни всичко на земята.

Уорн погледна как Джорджия се отдалечава, приведена и вече погълната от играта. Значи Тереза прекарваше свободното си време, като проникваше в компютърните игри. Може би ако вместо това беше обръщала повече внимание на Метанет, той нямаше да е сега тук.

Обърна се и видя, че тя го гледа.

— Е? — попита го след миг. — Откъде искаш да започнем? — После отново се усмихна.

Уорн не ѝ отвърна веднага и изражението ѝ стана несигурно.

— Ти ми кажи — каза той. — Това е твой терен.

Усмивката на Тереза изчезна.

— Слушай, Андрю — каза тя по-тихо, — знам как се чувстваш. И наистина съжалявам за...

— Убеден съм — прекъсна я грубо Уорн. — Запази го за доклада. Доведи екипа си и ще ви помогна да започнете. Но после си тръгваме. Сама си оправяй кашите.

Думите му увиснаха във въздуха за един миг на неловко мълчание. После Тереза се обърна.

— Ще взема докладите за инцидентите — каза тя през рамо.

Отиде до вратата, отвори я и излезе, без да си дава труд да я затваря зад себе си.

Уорн затвори очи и бавно издиша. За миг лабораторията остана съвсем тиха, като изключим звуците от геймбоя.

— Татко? — обади се Джорджия.

Уорн я погледна — беше приведена над играта и не помисляше да вдигне очи.

— Да?

— Защо се държиш толкова гадно с нея точно сега?

— Гадно ли? — повтори Уорн изненадан.

Нямаше представа, че Джорджия е чула нещо. Обикновено тя не обръщаше внимание на служебните му разговори. Тогава си спомни, че го беше попитала дали Тереза е японка. *Джорджия я харесва*, осъзна той с изненада.

Тереза отново се появи с куп листове в ръка. Затвори вратата и бързо тръгна към него, свила глава между раменете си. Устните ѝ бяха здраво стиснати. Изглеждаше бясна.

— Терминалът за контрол на Метанет е там — каза тя, без да го поглежда, и отиде до едно бюро в отсрещния ъгъл на стаята.

Уорн я последва. Два дървени стола, единият от които бе отрупан с разпечатки, стояха пред голям компютърен монитор. Тереза взе стола и с яростно движение изтърси хартиите на пода. Седна и се приближи до терминала. Уорн седна на другия стол. Тереза се приведе напред, черните ѝ очи блестяха. После със свит пръст подкани Уорн да доближи глава.

— Е, доктор Уорн — каза тя тихо, — очевидно имате... — как да се изразя научно... — голям влагалец в задника. И аз знам от кой вид е.

— Тогава опиши ми го — отвърна Уорн също така тихо.

— Мислиш си, че аз съм виновна за това.

— А не е ли така? Ти или някой от екипа ти.

— Екипът ми? — каза Тереза подигравателно.

— С теб работим заедно почти година. Наистина беше по телефона, но си мислех, че взаимоотношенията ни са добри. Че сме приятели. Знаеш, че Метанет не може да прави такива неща.

Обзалагам се, че дори не си се борила за нея. Та ти дори не ме предупреди! Остави ме да дойда тук като идиот със свалени гащи.

— Моят екип! — повтори Тереза, сякаш все още не можеше да повярва на чутото. Облегна се назад. — Господи, та ти си умен човек, мислех, че вече си разбрал!

— Какво да разбера?

— С кого друг си разговарял за Метанет, освен с мен?

Уорн се замисли за миг.

— Имаше един помощник-лаборант Клей...

— Барнет? Клей работи от пет месеца във Видеотехнологии. — Тя се приведе по-близо. — Нямам никакъв шибан екип, Андрю. Сама съм.

— Какво? — изуми се Хорн. — Ти си единственият човек, който се занимава с роботите?

— Е, има екип техници, който върши черната работа — смяна на сервомеханизмите, диагностика. Но аз съм единственият специалист.

Настъпи кратко мълчание. Уорн се бореше с новата изненада.

— Колкото до предупреждението, беше ми забранено да казвам каквото и да било на когото и да било. Особено на теб.

— Татко? — чу се гласът на Джорджия от другия край на лабораторията. — За какво говорите? Защо шепнете?

— За нищо, миличка — каза Уорн и се изправи. — Просто... работим тук върху един проблем, това е всичко.

После отново се наведе към Тереза.

— Мислиш, че не съм се борила за Метанет? — прошепна тя яростно. — Борих се със зъби и нокти. И за мен тя е много важна. Особено сега.

Уорн я погледна внимателно.

— Добре, разкажи ми.

Тя свали очилата от главата си и прокара пръсти през косата.

— Всичко започна малко след като откриха парка. Отначало ми казаха, че сме временно в технически режим. Че ще увеличим роботите веднага щом Комисията по бъдещите забавления напише доклад. Е, докладът пристигна, но аз изобщо не го видях. Новите средства, отпуснати за роботика, бяха отклонени нанякъде — за холограми, за акустика. А преди няколко месеца започнаха да намаляват бройката.

— Да намаляват бройката?

— Да изключват по-маловажните работи. Понякога ги заместват с хора, понякога не. Всъщност единствените работи, които сме добавили, не са автономни, а просто подвижни машини като драконите в Камелот. И са работа на мениджърите на отделните светове, а не моя.

Уорн прокара опакото на дланта си по челото.

— Но защо?

— Не разбираш ли защо? Заради бюрократите шефове. Роботите не са достатъчно секси. Твърде академични са и сложни. Да, не е лошо да има няколко за разкош, за да впечатляват туристите в Калисто и да има за какво да пишат журналистите. Но те не продават билети. Шефовете смятат, че роботите са отживелица. Барксдейл лично ми го каза. Били многообещаващи като изкуствения интелект, но не вървели. Всяко дете днес имало робот играчка, малки безмозъчни машинки, които подронват престижа на истинските работи. Никой не се интересува дали работи или хора чистят подовете на ниво В.

— Ерик Найтингейл се интересуваше. Лично ми го каза.

Тереза рязко се облегна назад.

— Найтингейл беше мечтател. За него Утопия не беше просто тематичен парк в стил ню ейдж с лъскави играчки. Той искаше да го направи люпилня за нови технологии.

— Люпилня за нови технологии. Чух тази реч сутринта.

— А аз вярвах в идеята! — възрази тя рязко. — И още вярвам. Това е причината да дойда тук. Но сега Найтингейл е мъртъв и паркът вече не преследва мечтата му. Съобразява се само със статистиката и демографията. Цялото внимание е съсредоточено върху илюзиите. Да доведем специалисти по история на изкуството, за да го направим по-реално. И холограмите да са по-големи и по-реалистични. Да ускорим обиколките. — Тя отново понижи глас. — Никой не знаеше какви огромни печалби ще донесат казината. Цялата атмосфера на това място се промени.

Тя млъкна. Уорн продължаваше да я гледа. Поведението ѝ не беше присъщо за служител на Утопия. Той беше нахлул тук, изпълнен със справедливо възмущение, и неволно я предизвика да излее натрупалото се разочарование.

— Татко? — отново се обади Джорджия. — Готови ли сте? Да се връщаме в парка.

— Чакай малко — извикай Тереза. — Почти приключихме.

Настъпи кратка тишина, в която двамата размениха погледи.

— Съжалявам, Тереза — каза Уорн. — Явно съм си извадил погрешни заключения.

— Няма нищо. Както казах, знам как се чувстваш. Аз изпитвам същото. И моля те, наричай ме Тери. Мразя Тереза.

— Предполагам, че си кръстене на светицата?

— Разбира се. Сигурно съм единствената филипинка на земята, която не е католичка. Не съм ходила на църква от десет години. Родителите ми биха се обърнали в гроба.

Отново настъпи кратко мълчание. Уорн се чувстваше объркан, не знаеше какво да каже или да направи.

— Найтингейл би се радвал поне на холограмите — отбеляза накрая. — Наистина са страхотни.

— Прав си. — Изражението ѝ се промени. — Приеми онова, което ти казах, с известни резерви. Част от него е просто от завист. Тук има много нови технологии. Просто след големите открития екипът, който се занимава с холограмите, получи огромни привилегии. И огромен бюджет. Отначало във Видеотехнологии работеха само осем души, сега са четиридесет.

— Какви са там големите открития?

— Откриха как да правят холограми в естествена големина, а не колкото цигарена кутия. Това беше първото. Но най-големият пробив дойде след смъртта на Найтингейл. Люпилнята.

Уорн вдигна вежди.

— Каква ирония, нали? Предполагам, че са я нарекли така заради неговата реч. Не съм запозната с техническите детайли — все още всичко се пази в тайна. Но това е система за създаване на фантастично сложни холограми с помощта на компютри. Разбира се, изисква сериозна паралелна процесорна обработка, за да действа, но вече няма нужда от лазери, фотополимери и тем подобни. Прилича на 3-D програмите, които се използват за компютърна анимация. Само че вместо да проектира двуизмерни фигури, Люпилнята може да създаде напълно реалистични холографски проекции.

— Исусе! — Уорн замълча за миг. — Какъв потенциал!

— Невероятен! Но тези патенти още не са лицензирани. Държат ги за себе си, за да ги направят търговска марка на Утопия. Върху тях

се работи още от отварянето на парка. Първата атракция, в която използваха холограма, беше Джак Изкормвача в Газените фенери.

— Не знам нищо за нея.

— Отначало това беше само проба. Публиката влиза в театъра, за да гледа някакво викторианско представление, но изведнъж някой извиква, че бобитата преследват Изкормвача и са го приклепили навън. После някой друг се обажда, че Джак е влязъл в залата. И тогава светлините угасват.

— Звучи впечатляващо.

— Ужасяващо е по-точната дума. Съвършено реалистична холограма на Изкормвача, който тича през театъра и изскача зад стола ти с вдигнат окървавен нож. Хората пищят. — Тя сви рамене. — Вдигна се голям шум. Шефовете наостриха уши и осъзнаха какъв потенциал има в холограмите. Така че решиха да ги вкарат и в „Хоризонт на събитията“, който още беше в процес на подготовка.

— Това е влакчето в Калисто, нали? Видях го на картата.

— Това е ново поколение влакчета. Пълна тъмнина. Редица седалки, прикрепени към платформа, които компютърно се синхронизират да се наклонят вляво, вдясно, надолу и нагоре, докато край теб се появяват съответните холограми. И не гледаш плосък екран, а триизмерни комети и метеори, които минават на косъм от лицето ти. Всъщност ти си в холограмата.

Уорн поклати глава учудено.

— После на някого му хрумна блестящата идея да свърже технологиите. Виждаш ли си галериите „Въображение“ в Калисто и Нексус?

— Не.

— Това е студио, където ти правят холограмен портрет — сам или с някой от героите, дори със самия Найтингейл. И познай какво става. Не могат да смогнат. Ако си счетоводител на Утопияленд и гледаш как парите се вливат в казината и бащите се бият за привилегията да дадат сто долара за холограмен портрет на детето си, а после погледнеш Тери Бонифацио и нейната роботика, чий бюджет ще отрежеш, когато планираш следващото тримесечие?

Въпросът увисна във въздуха без отговор.

— Но това е само началото. — Тя се изправи. — Ей, Джорджия, би ли дошла тук за малко? Искам да ти покажа нещо. — Тери изчака

момичето да се приближи с играта в ръка. После се обърна към малкия предмет, който Уорн беше взел за робот: черен цилиндър на колела, висок не повече от метър. — Сега работят върху това.

Тя се наведе и натисна няколко бутона. Във въздуха нещо проблесна и внезапно едно малко слонче се появи съвсем близо до Уорн.

Той инстинктивно отскочи назад и едва не бутна Джорджия от изненада. Изображението беше съвършено до най-малките подробности. Малко черно око, потънало в гънки сива кожа, блестеше и сякаш внимателно го наблюдаваше. Виждаха се тънките косми над горната устна. Беше холограма, но далеч по-реалистична от изображението на Найтингейл, което беше видял тази сутрин.

— Мили боже! — прошепна Уорн.

— Грандиозно! — стаила дъх, изрече Джорджия.

Слончето изчезна, когато Тери натисна друг бутон върху цилиндъра.

— Портативен холографен процесор — каза тя. — Все още го усъвършенстват. Успях да се сдобия с този стар прототип само защото те смятат да използват чипове от паметта на изключените ми роботи. Ще използват тези холограми за магическите представления на Найтингейл, които ще се поставят във всички светове догодина. — Тя посочи с палец корпуса. — Това слонче беше последната холограма в паметта. Процесорът е лесен за използване. Ето, вижте.

Нагласи малкия обектив върху цилиндъра и натисна бутон с надпис „Образец“. После отстъпи няколко крачки, застана пред процесора и притисна глава с ръце, имитирайки тримата комици. Чуха се серия предупредителни бипкания, после нещо избръмча. Тери отново се приближи и натисна друг бутон, под който пишеше „Дисплей“. Мигновено втора Тери Бонифацио застана до нея в позата, която беше заела преди няколко секунди.

— Засега прави само статични снимки — каза Тери, — но са изумително реалистични. — Тя погледна замръзналото си изображение и имитира Кърли: — Здравсти, Мо^[2]!

— Може ли да направиш една и на мен? — попита Джорджия.

— Разбира се. — Тери ги подкани да се приближат и показва на Уорн как да работи с устройството. След секунди две Джорджии стояха една до друга.

— Наистина ли в лицето съм толкова дебела? — попита Джорджия, критично изучавайки холограмата.

Уорн неволно поклати глава в нямо възхищение.

Тери изключи процесора и изображението изчезна.

— Но за какво използват те цялата тази технология? — внезапно каза тя. — За забавление. За да прожектират чудовища във влакчетата на ужасите и да плашат децата. Наистина ли мислиш, че Найтингейл би одобрил това? Мисля, че би го нарекъл недалновидно и...

Внезапно над главите им проехтя мощен тътен, сякаш десет вулкана избухнаха едновременно. Джорджия изпищя и инстинктивно се притисна до баща си. Уорн се приведе и прикри главата ѝ с ръце. Столът зад него падна с трясък на пода. Уингнът издаде едно уплашено чиръп и се скри в най-близкия тъмен ъгъл.

Мрачното изражение на Тери се разтвори в усмивка, когато Уорн бавно свали ръце.

— Какво, по дяволите... — започна той.

— Съжалявам, трябваше да ви предупредя. Намираме се точно под „Кулата на грифоните“ в Камелот. Шоуто в един и двайсет започва.

Уорн вдигна стола и погледна към тавана.

— Колко пъти на ден става това?

— Веднъж сутрин, два пъти следобед и веднъж вечер.

— И трябва да го търпиш четири пъти дневно?

Усмивката на Тери стана по-широка.

— По-добре е от предишната ми лаборатория. Тя беше под „Буря на Темза“ в Газените фенери и реката се просмукваше през тавана.

Уорн изчака, докато бръмченето в ушите му спре.

Джорджия нетърпеливо местеше поглед между тях.

— Е, свършихте ли? Имам предвид, колко време ще ви трябва, за да изключите Метанет или там каквото трябва да направите?

Уорн я погледна изненадан.

— Ти си знаела? — Той се обърна към Тери. — Ти ли ѝ каза?

— Стига, татко, пишеше го на челото ти, когато излезе от срещата.

Уорн поклати глава и мрачно се почеса по врата. Отгоре прозвуча нова, по-тиха експлозия. Стори му се, че чува писъците на възбудената публика.

— Ако питате мен, цялата тази работа е много тъпа — добави Джорджия.

— Коя работа?

— Да изключват мрежата. В нея няма бьгове, както твърди Сара.

Очите на Тери палаво проблеснаха.

— Защо си толкова сигурна?

Джорджия се изправи и я погледна в очите.

— Защото баща ми я е направил.

Уорн отмести поглед и преглътна сълзите си. Миг-два не се осмели да проговори. В лабораторията се възцари мълчание.

— Сара иска да им представим до довечера план за действие — най-накрая каза Уорн.

— Да, бюрократите на Емъри от Ню Йорк ни дават една седмица, за да изключим Метанет. В общи линии това означава да освободим стотина робота от контрола ѝ. Фред иска да знае най-бързия и безопасен начин, по който може да стане.

Уорн се облегна на стола си и пое дълбоко дъх.

— Първо трябва да прекратиш предаването на информация от роботите към Метанет. — Той помисли за момент. — Сега всяка нощ Метанет анализира данните, които получава от отделните роботи, и търси начини да подобри ефективността им. Ако успее, задава нова програма на сутринта. Нали така?

— Да.

— Затова първо ще изключиш самообучаващата се подсистема, а после просто прекъсни връзката от роботите към Метанет. По този начин все още можеш да им даваш нови команди дистанционно, но Метанет няма да прави свои модификации.

Тери кимна.

— Звучи разумно.

— Най-трудното ще бъде да прекратиш работата на Метанет. Разбира се, първо ще трябва да моделираш процеса в контролирана среда. Останалото е лесно. Направи списък на роботите и функциите им и препоръки за основните им задачи и подзадачите.

— А ти какво ще правиш?

Уорн я погледна. Беше решил да прекара тук само няколко минути — да обмисли ситуацията, да даде кратки инструкции и да

остави Тери сама да извърши лоботомията, но сега му дойде друга идея.

Хвърли бърз поглед към Джорджия, която си играеше с холографския процесор. *Няма никакви бъгове*, беше казала тя. *Баща ми я е направил.*

— Тери, трябва да те попитам нещо. Като администратор правила ли си нещо с Метанет, което може да е причина за тези проблеми?

Кафявите ѝ очи се разшириха и в тях проблесна възмущение.

— Нищо. Тя е автономна система. Просто записвах модификациите.

— Значи си наблюдавала промените, които Метанет е направила с функциите на роботите?

— Повечето бяха съвсем дребни. Рационализиране на дейността и усъвършенстване на командните системи. Тя се справя отлично сама.

Уорн се замисли, докато разтриваше наранената си китка — още го болеше от хватката на Засечка.

— Какво си намислил? — попита Тери намръщено.

Защото баща ми я е направил...

Освен Джорджия, Метанет беше единственото, което му беше останало. Тя беше доказателството за верността на теориите му, което му беше необходимо, ако искаше да се върне към академичната си кариера или да се занимава с изследователска дейност. Проклет да бъде, ако се откаже от нея без бой.

Уорн отново погледна Тери. Ако добре беше разбрал, щом намаляваха броя на роботите, Метанет би трябвало да е от голямо значение и за нея.

Внезапно той сложи ръка на рамото ѝ.

— Поправи ме, ако греша, но не измислихме ли току-що плана за действие?

Тя предпазливо кимна.

— Е, това ни дава известно време. Какво ще кажеш, ако вместо да я захвърлим на боклука, се опитаме да поправим проклетото нещо?

Тери го изгледа за миг, после гримасата на екзотичното ѝ лице бавно се превърна в предишната палава усмивка.

— Мисля, че начинът ти на мислене ми харесва, моряче. — Тя се усмихна и продължи на развален английски. — Ти току-що намерил

свое момиче.

---

[1] Един от официалните езици на Филипините. — Б.пр. ↑

[2] Лари, Кърли и Мо — имената на герои от комедийния сериал „Тримата комици“. — Б.пр. ↑

13:17

— Внимание! — изпраща глас по високоговорителите зад кулисите. — Представлението започва след три минути.

Тичайки към гардероба, Роджър Хейгън погледна часовника. Точен до секунда, както винаги. Понякога тази точност беше много досадна.

Наоколо кипяха последните приготовления за представлението в „Кулата на грифоните“. Отговорният инженер беше в кабинката си и проверяваше контролното табло. Асистент-режисьорката преглеждаше реда на номерата с помощничката си. Техници се мотаеха наоколо, проверявайки машините за мъгла и газ, включваха генераторите за цветния дим. Сценични работници, осветители, електротехници, сценографи и гримьори сновяха насам-натам. Един пиротехник подготвяше фойерверките. Няколко актьори, вече в костюми, репетираха бойните си сцени. Останалите седяха скупчени по ъглите и упражняваха средновековния си английски с помощта на учители по дикция.

Хората „зад кулисите“ в другите паркове обикновено се държаха като на студентски купон, но в Утопия понякога приличаха на студенти по право, които се готвят за държавен изпит. Хейгън мина зад кулисите, като внимаваше да не се препъне в потоците от кабели по пода, после слезе по няколко стъпала.

Гардеробната в „Кулата на грифоните“ беше претъпкана — магьосници, девици със забрадки и странстващи рицари стояха наоколо недооблечени. Чуваше се трескаво бръмчене на шевни машини, помощници търкаляха закачалки с антични костюми напред-назад. Харви Шварц, дебелият гардеробиер на шоуто, съзря Хейгън и се усмихна.

— Ей, вижте! — извика той и излезе през редицата перални машини, сочейки към Хейгън. — Ето го отстъпника.

— Да бе! — промърмори Хейгън, съблече ризата си, отвори шкафчето и се намъкна в огнеупорния жакет, който висеше вътре.

Огледа се малко неловко. Въпреки обичайно добрата работна атмосфера, зад кулисите в Утопия си имаше традиции, както във всички останали паркове. И една от тях беше да се правят гадни номера на онзи, който е за последен ден на работа.

Една от помощник-гардеробиерките дойде да му помогне да сложи бронята си. Хейгън огледа всички части — ризницата, панталоните, ботушите — за нежелани подаръци. Предишния месец бяха сложили кучешко лайно в шлема на един актьор през последния му ден в шоуто. Горкият глупак не го беше видял, докато не стана твърде късно и трябваше да изкара цялото представление с него на главата.

След като провери всичко, Хейгън позволи на гардеробиерката да сложи шлема на главата му. Светът изведнъж се ограничи до малкия правоъгълник светлина пред очите му. Всъщност не бронята му пречеше — алуминият беше лек и сравнително гъвкав — а липсата на видимост. Както и миризмата — в края на представлението дрехите му обикновено миришеха на съблекалня след мач.

Чу фанфарите и взрива от аплодисменти на публиката, когато завесата се вдигна и представлението започна. Гардеробиерката закопча и последното копче, включи малкия инфрачервен предавател, прикрепен към шлема, подаде му щита и меча и го потупа да тръгва. Като кимна към Харви Шварц, Хейгън пое по стълбите към задната част на сцената. Да вървиш с броня беше доста по-трудно. Трябваше да внимава къде стъпва — ако се спънеше и паднеше, нямаше да може да се изправи без чужда помощ.

Той наближи кулисите и надникна иззад завесата. Имаше много хора — трите хиляди места в театъра бяха запълнени. „Битката в Кулата на грифоните“ беше играна за пръв път преди четири месеца и се беше превърнала в едно от най-посещаваните представления в Утопия. Особено малките деца умираха да видят на живо героите от „Хрониките на Фивърстоун“, анимационния сериал на Найтингейл за легендарния вълшебен Камелот. Виждайки усмивките на децата, осветени от 25-хилядаватовите прожектори и примигващите лазери, Хейгън усети, че го обхваща леко съмнение.

Утопия се беше оказала добро място за работа. Преди години, докато още беше в колежа, той беше работил като капитан на речна лодка в Дисниленд и разказваше увлекателни истории на

посетителите. Утопия беше нещо друго. Наистина стремежът към достоверност и курсовете по история му идваха малко в повече. На всяко представление винаги присъстваха една-две „надзирателки“, които следяха за историческата достоверност и даваха точки на най-добре представилите се актьори. Но тук плащаха най-високо от всички паркове. Всяка седмица актьорите получаваха безплатно жетони на стойност двеста долара, които можеха да използват в казиното. И усърдната работа се оценяваше — ако се справяш добре, те взимат и в други представления и много бързо можеш да получиш главна роля или дори да станеш отговорник на трупата.

Истината беше, че Хейгън не обичаше пустинята. Много от актьорите, които не искаха да пътуват всеки ден по тридесет мили от северните предградия на Вегас, се бяха установили в градчето Креозот, на няколко мили северно от парка по шосе 95. През последната година селището, което някога беше просто спирка по пътя на товарните камиони, се беше разраснало в оживен конгломерат от паркинги за каравани и бунгала и нощният живот там напомняше студентските градчета. Но за Хейгън да бъде студент на тридесет години вече не беше забавно.

На сцената архимагът Мимант произнасяше злокобното си заклинание, което трябваше да съживи грифоните от кулата. Някой почука по бронята му и Хейгън се отдръпна от завесата. Зад него стоеше Олмстед, който играеше негов щитоносец.

— Здравсти! — каза Олмстед, чиято усмихваща се глава стърчеше над ризницата, буквално омазана с огнеустойчив гел. — Как е?

— В тази броня — отвратително.

Усмивката на Олмстед се разшири.

— Стига, отпусни се. Това е последният ти ден, а на мен ми предстоят още осем представления до края на седмицата.

От редиците високоговорители, скрити зад фалшивите стени, се понесе тържествена музика. Заклинанието на архимага почти беше приключило и зад кулисите напрежението искреше във въздуха. Ето сега започваше истинското забавление. Хейгън погледна към асистент-режисьорката, която стоеше под редица монитори с пръст на бутона за ефекти върху контролното табло. Наблизо театралните техници наблюдаваха пулта, от който след малко щяха да управляват хореографираната от компютър огнена стихия. Зад тях стоеше нисък

очилат мъж с вид на учен, когото Хейгън не познаваше, с уред за измерване на децибелите. Може би е специалистът по фойерверките, когото се канеха да повикат, помисли си той. Финалните пиротехнически ефекти бяха грандиозни, но безкрайно шумни. Посетителите винаги се оплакваха, а двама от актьорския състав вече имаха проблеми със слуха. Хейгън хвърли още един поглед на оплешивяващия, който трябваше да оправи нещата. Тихи фойерверки, помисли си той, ама че идиотска идея!

Поне днес нямаше да са тихи. След секунди сякаш адът щеше да се разтвори. Грифоните щяха да се събудят и да обкръжат кралица Калина и принца регент. Злият архимаг Мимант щеше да ги атакува с ледени светкавици и магически снаряди. Всички деца щяха да се разпищят. И тогава Хейгън щеше да се намеси — да изскочи на сцената, да се бие героично и да умре след две минути. Три пъти на ден. Само че в края на този ден щеше да умре за последен път. После щеше да окачи щита на стената и да върне меча си. И да се надява, че ще стигне до Креозот, без да се подпали или да му се случи нещо, подготвено от колегите му.

Екипите трескаво действаха — машините за мъгла работеха с пълна пара, изпускайки потоци сива мъгла в театъра. Асистент-режисьорката беше активирала електронната пиротехническа система и натисна бутона за включване, кимайки към контролната кабина.

Чу се оглушителен разтърсващ трясък, последван от виковете и крясъците на публиката. Грифоните оживяха. Тридесет секунди. През затъмняващите завеси проблясваха оранжеви и червени пламъци. От време на време някой лъч преминаваше през тях — лазерните ефекти за заклинанията на архимага. Олмстед отново се усмихна и кимна. Хейгън усети как по вените му се разлива възбудата от предстоящото изпълнение. Един техник се покачи на тясната пътека в десния край на кулисите, за да се увери, че малкият робот, който изпускаше лазерни лъчи, е готов. Подът отново се разтресе, когато нискочестотният високоговорител под сцената се включи. Хейгън погледна часовника — 13:28. Последва ново проблясване и зловещ смях — беше негов ред.

Асистент-режисьорката му даде знак.

— Хейгън, излизай!

Той си пое дълбоко дъх, стисна здраво меча, вдигна щита пред бронята си и тежко тръгна напред. Асистент-режисьорката вдигна

палец в безмълвно пожелание за успех. Сценичен работник разтвори завесата — облаци дим и мирис на барут нахлуха зад кулисите. И после се озова на сцената.

Досега беше играл тази роля може би триста пъти. Но в този последен ден реши да я погледне с нови очи, за да запомни завинаги как изглежда, как мирише, какво е усещането да бъдеш на сцената в „Кулата на грифоните“.

Най-натрапчив беше шумът. Виковете на публиката, ревът на озверелите грифони на сцената, острият пукот на светкавиците, запращани от архимага, владееха пространството. Когато Хейгън излезе на светло и облаци мъгла се разпръснаха, откъм публиката се понесоха насърчителни викове.

Кулата на грифоните беше забележителен декор — огромна и правоъгълна, тя се издигаше на цели осем етажа и беше отворена към високия таван. Миришеше на влажен, плесенясал камък. Светлината от горящите факли и мангали, разположени високо в стените, трепкаше причудливо. Въздухът беше изпълнен с експлозии в ярки цветове. Над него архимагът отново се изсмя, докато — с помощта на екипа по ефекти зад кулисите — изстрелваше огнени кълба по ужасената кралица и принца регент. Едно от тях улучи далечната стена на кулата; голямо парче от мазилката ѝ се откърти с трясък и полетя към публиката, като в последния момент беше отместено встрани от невидим механизъм. Последваха възторжени крясъци.

На сцената горкият Олмстед беше разкъсан от побеснял грифон точно навреме според сценария. Размахвайки меч Унищожител над главата си, Хейгън се впусна в атака. Един от грифоните се обърна към него с блеснали кървавочервени очи. Като внимаваше чудовището да е между него и публиката, Хейгън нанесе мощен удар с Унищожителя, който мина на милиметри от чудовището. Зад кулисите кукловодът натисна дистанционното, механичният звяр потрепери и падна, гърчейки се на земята, а от устата му излезе облак дим. Ефектът беше изключително реалистичен и публиката диво го аплодира.

Хейгън прекрачи трупа на убития си щитonosец и хукна към кралицата, посичайки втори грифон по пътя си. В бронята вече беше горещо. Пот се стичаше по челото му. В предната част на сцената имаше редица малки монитори, прикрити зад прожекторите, които даваха възможност на актьорите да се видят през очите на публиката.

Хейгън се беше научил да ги следи внимателно. Макар че участието му траеше само две минути, лесно можеше да загуби ориентация сред дима и лазерните проблясъци.

Той пристъпи, застана пред кралицата и издигна щита си между нея и архимага.

— Измамник! — извика Хейгън. — В името на боговете, спри тази магия!

Магьосникът отново се изсмя зловещо и се подготви за ново заклинание. Светлините проблеснаха и сцената потрепери, когато нискочестотните високоговорители се включиха отново. Хейгън погледна към мониторите, за да види дали стои на точното място и леко се обърна към публиката. Когато Мимант направеше заклинанието си, лазерен лъч щеше да удари шлема на Хейгън, а после да се замята диво по сцената, предизвиквайки нови експлозии. Рицарят щеше да падне с разперени ръце — жертва на магическата сила на архимага. Ефектът беше блестящ и зрителите изпадаха в див възторг, затова Хейгън искаше да го изиграе брилянтно през последния си работен ден.

Прозвуча неистов вик, магьосникът вдигна ръце, син лъч излезе от протегнатите му пръсти. Хейгън не изпускаше от поглед монитора. Не можеше да се насити на тази гледка.

Само че този път нещо беше различно. Лъчът на магьосника не се отрази от шлема му, проблясвайки през мъглата и дима. Вместо това лазерът прониза шлема и проникна в главата на Хейгън, излезе от другата страна и продължи наляво по сцената в непрекъсната линия. На монитора изглеждаше сякаш блестяща кука за плетене беше пронизала челюстта му. Тълпата изрева одобрително.

Но Хейгън не я чу. Не изпита никаква болка, само силна горещина, която не изчезваше, и напрежение в главата, което се засилваше все повече и повече, докато едно по едно сетивата му не блокираха и той падна на сцената.

Мигове по-късно завесата падна под оглушителната канонада от фойерверки, които избухваха под покрива на кулата и оставяха изящни цветни следи във въздуха. Мощният екот отстъпи пред бурните аплодисменти на зрителите, които станаха на крака.

Зад завесата цареше трескава дейност. Актьори отиваха към гардеробната, поздравявайки се с пляскане на ръцете; инженерите подготвяха реквизита за следващото представление. Никой не обръщаше внимание на врявата в залата. Специалистът по пиротехника погледна измерителя на шумове и си записа нещо. В един далечен ъгъл една от „надзирателките“ се караше на тръбача — момче, което едва ли имаше и десет години — че не държал правилно тръбата. Само Роджър Хейгън не помръдваше, проснат по лице върху дъските на сцената.

Щитоносецът Олмстед се приближи до него.

— Ей, недей да спиш на работа — усмихна се той и скрита ботуша му.

Хейгън не помръдна и кривата усмивка на Олмстед се разшири.

— Какво е това, методът на Станиславски ли? — попита той. — Аз не раздавам оскарите, приятелю.

Когато и това подмятане остана без отговор, усмивката му изчезна.

— Ей, Ралф, стига номера — каза Олмстед, коленичи до неподвижния рицар и леко го разтърси.

Когато го направи за втори път, забеляза нещо. Погледът му попадна върху шлема на Хейгън. Наведе се по-близо и долови мирис на печено месо.

Тогава скочи на крака и запищя, макар че писъците му почти не се чуваха сред неспирните овации на публиката.

13:34

Боб Алоко беше видял и чул какво ли не през месеците, откакто беше отворена Утопия. Но такова нещо му се случваше за пръв път.

Той стоеше до наблюдателната станция на изхода от „Кулата на грифоните“ и наблюдаваше през тъмното стъкло как публиката излиза от театъра. Чуваха се смях и подсвирквания, подмятаха се шеги — обичайните реакции на публика, доведена до екстаз от вълнуващото представление. Изглеждаха дори по-ентусиазирани от обикновено. Той включи външния микрофон и се заслуша в коментарите.

— Невероятно! — казваше едно хлапе на приятеля си. — Видя ли какви дракони имаше?

— Това не бяха дракони, тъпчо — каза другото. — Бяха грифони. Нищо ли не разбираш?

Възрастна дама мина покрай невидимия наблюдателен пункт, веейки си с карта.

— Милостиви боже! — говореше тя на една още по-стара жена до себе си. — Тези фойерверки под носа ми... Чудех се дали да не си изляза с това мое сърце...

— Видя ли как умря онзи рицар? — попита мъж с бебешка количка съпругата си. — Прас! — пронизаха му главата. Чудя се как са го направили.

— Не е толкова трудно — отвърна жената. — Със съвременните специални ефекти всичко е възможно. Ами онова парче от кулата, дето едва не падна върху нас!

Алоко изчака, докато и последните зрители напуснат залата, отвори вратата и влезе в театъра. Точно връщаха падналата част от кулата на мястото ѝ с хидравличен кран. Огромни вентилатори издухваха облаците дим към вентилационните отвори.

Той застана между редовете седалки и се загледа във високите стени на изкуствената кула. Имаше лошо предчувствие, но пък то го преследваше винаги, когато паркът беше отворен. Алоко обичаше Утопия най-много в шест сутринта — когато персоналът беше минимален и нямаше посетители, които да развалят илюзията. Тогава

можеше да върви по калдъръмените улички на Газените фенери или надлезите на Калисто, без да се притеснява за изгубени деца, болни възрастни или искове за обезщетение. Или пък пияни колежани.

Само преди седмица трима яки рокери бяха решили да се изкъпят голи в езерото с лодките в Дървените тротоари. Цели осем охранители бяха нужни, за да ги убедят да се облекат и да напуснат парка. Португалски турист беше вдигнал скандал, че трябва да чака два часа, за да влезе в Хоризонта на събитията, и беше нападнал с нож служителя, който обслужваше опашката. Алоко поклати глава. На служителите от охраната беше забранено да носят огнестрелно оръжие. Трябваше да разчитат на усмивките и способността си да убеждават. Не беше същото като да носиш пистолет. Един от охранителите, който говореше португалски, беше успял да успокои туриста, но за няколко минути нещата бяха висели на косъм.

Алоко се качи на сцената и се мушна зад завесите. Актьорите стояха на малки групички, все още в костюмите си, и тихо разговаряха. Той им даде знак да запазят тишина, после се приближи към облечената в бяло фигура, коленичила над мъжа в броня, който лежеше неподвижно на сцената.

Шлемът му беше оставен встрани. Алоко го взе и позавъртя в ръцете си. Малки, идеално гладки дупчици бяха пробити в алуминиевите плоскости, които покриваха бузите. Шефът на охраната огледа местата около дупките — имаше забележително малко кръв, но миришеше на обгорен метал и прегорял хамбургер. Остави го и се обърна към коленичилиия доктор.

— Как е той?

— Лазерът е минал през двете му бузи — отвърна медикът. — Има кожни и тъканни увреждания, мускулни травми. Какво очаквате? Езикът му е обгорен и вероятно ще загуби два-три зъба. Когато се събуди, го чака ужасно главоболие. Но има късмет, че е останал жив. — Той вдигна поглед. — Ако лъчът го беше улучил пет сантиметра по-високо, нямаше да му трябва носилка, а пластмасов чувал.

Алоко изсумтя.

— Можем да го зашием в Медицинския център, но ще има нужда от пластични операции. Да се обадя ли в Лейк Мийд да пратят линейка?

Алоко се сети за Джон Доу.

— Не още. Стабилизирайте състоянието му тук. Ако има промяна, уведомете ме.

Лекарят даде сигнал на един санитар, който стоеше наблизко, и Алоко се отдалечи. Близко до кулисите асистент-режисьорката наблюдаваше как двама техници свалят нещо със стълба. Когато приближи, Алоко видя, че е робот. Приличаше на количка, върху която имаше дълга бяла тръба — лазерно устройство — с обектив в единия край и сноп свързващи жици, висящи от другия. Главата на лазерното устройство беше разцепена зигзагообразно и обърната назад, острият парчета метал бяха овъглени и пушеха.

Техниците предпазливо оставиха робота на сцената.

— Кой от вас отговаря за изправността на лазерите? — попита Алоко.

По-високият се обърна към него.

— Аз съм отговорникът за Камелот, сър.

— Ще ми кажеш ли какво се случи?

— Не знам, сър — преглътна мъчително техникът. Изглеждаше много уплашен. — Устройството има мощност едва тридесет вата, това е просто невъзможно...

— Спокойно, синко! — Алоко посочи робота. — Просто ми кажи какво се случи.

— Това е аргонов лазер с многостранно охлаждаща се глава. Използваме аргон, защото лъчът трябва да е син за светкавиците от заклинанието на архимага. Не можем да използваме стандартните светлинни контролери, защото няма точни инструкции, нали разбирате?

Алоко кимна съчувствено. Познаваше процедурата.

— Всеки път е трябвало да улучи рицаря. Но не сте могли да знаете къде точно ще стои той, когато се включи ефектът.

Мъжът кимна.

— Този робот си стоеше ей така. Преди го използваха за поддръжката, но вече не им трябваше. И тогава на някого му хрумна тази идея.

Страхът в очите на мъжа се засилваше. *Предполагам кой е бил този някой*, помисли си Алоко, но премълча.

— Както и да е, монтираха му аргоновия лазер и сложиха робота вдясно над сцената. — Той посочи мястото. — Онази жена от отдел

Роботика... Тереза ли беше... Тя го препрограмира да следва инфрачервен лъч, насочен към шлема на рицаря. В определения момент той изстрелваше лазерния лъч по него.

— И откога се прави това?

— От няколко седмици след началото на шоуто. Вече почти три месеца по четири пъти на ден. Никога не е имало проблеми.

— Не е имало проблеми. — Алоко посочи към повредения корпус. — Какво го е накарало да се претовари така?

— Не съм виждал такова нещо, сър. Трябва да е било сто пъти по-силно от нормалното излъчване.

Алоко го погледна под око.

— Нали знаеш, че Комисията по охрана на труда ще разследва инцидента?

Отговорникът по безопасността на лазерите пребледня. За миг Алоко се зачуди дали няма да припадне.

— В ред ли е служебната ти карта? — попита той с успокоителен тон.

Мъжът отново кимна.

— Спазваме стриктно Z-136. — Това беше наръчникът от стандартни изисквания за безопасност при работа с лазерни устройства, валиден за промишлеността, изследователската дейност и правителството. — Всяка седмица сме правили проби, както се изисква. Рискови зони, поддръжка, съвместимост...

— Браво! Сега искам да свалиш това нещо долу и да видиш какво му е. Съобщи ми какво си открил.

Той погледна към асистент-режисьорката, която мълчаливо слушаше разговора им.

— Повече никакви лазери за архимага, поне в обозримото бъдеще — каза ѝ. — Можеш ли да измислиш нещо за половин час?

— Като че ли имам избор. — Тя се обърна и последва техниците през мрачния тунел, който водеше към гримьорните.

Алоко я наблюдава, докато изчезна от погледа му, после откачи радиостанцията от колана си.

— Екип 97, тук 33.

— Слушам, сър.

— Виж данните за „Кулата на грифоните“. Някакви сигнали за нарушения през последното денонощие?

— Един момент. Не, сър. Само един лъч е прекъснат, иначе е чисто.

— Лъч ли? Къде?

Чу тракане на клавиатура.

— „Кула на грифоните“ 206. Запад, пасаж 4.

— По кое време е получен сигналът?

— Преди около пет минути, сър. Да изпратя ли някого да провери?

— Не, благодаря. Ще отида лично. Не обръщайте внимание на други сигнали за тревога от Кулата, докато не се обадя.

Алоко закачи радиостанцията на колана си и тръгна зад кулисите, разглеждайки замислено мрежата от рейки и метални греди, която оформяше скелета на „Кулата на грифоните“.

Отворените за посетители зони на Утопия бяха обградени от сензорни мрежи и по-съвременни алармени устройства с инфрачервени лъчи. Те ограничаваха посетителите да остават по кабините по време на обиколките и да не бродят умишлено или неволно в потенциално опасните зони зад сцената. Ако някой преминеше през мрежата или прекъснеше инфрачервен лъч, това щеше да предизвика само временно прекъсване на сигнала, но ако лъчът останеше прекъснат, това почти винаги означаваше повреда в хардуера.

Пък и кой посетител би се покатерил по металните пасажи — без да задейства другите сензори — а после би застанал неподвижно на пътя на инфрачервения лъч?

Алоко погледна към металната релса, по която се беше движил роботът с лазерното устройство. После погледът му отново се насочи към мястото на сцената, където допреди миг беше лежал раненият рицар.

Беше абсурдно, но знаеше, че трябва да провери.

Сивите стъпала на металната стълба бяха хладни на допир. Той внимателно се придвижи нагоре. Отдавна не се беше качвал зад кулисите — както и отдавна не беше плувал, тичал или спортувал — и след по-малко от минута се запъхтя. Обграждаха го различни устройства — опънати въжета, скрипци за завесите, черни комуникационни кабели и електрически жици.

Стана по-тъмно. Шумът отдолу — разговорите, откъслеците от трубадурска песен — почти изчезна. Над себе си виждаше пасаж номер 2. Изкачи се до него, дишайки все по-тежко. От едната страна беше кабината на осветителя, съоръжена с бинокъл и телефон. По време на представления тук кипеше трескава дейност, но сега беше пусто. Тясна ивица флуоресцентни лампи бяха вградени в стената над пасажа, за да не се блъскат сценичните работници, когато се срещнат по пътя.

Алоко измина петте метра, които го делиха от следващата стълба, и с въздишка отново започна да се изкачва.

До пасаж 3 разстоянието беше по-голямо. Когато го достигна, Алоко седна на ръбестата скара и се облегна на перилата. Усещаше как потта се стича по гърба му, там където ризата му се опираше на парапета. Беше мокра. Това беше лудост. Трябваше да ги остави да изпратят стандартния екип. Или да накара от „Поддръжка“ да проверят какво става. Но след като беше стигнал дотук, щеше да продължи. Имаше нужда от раздвижване.

Огледа се, дишайки тежко. Намираше се на нивото на тавана зад кулисите. Тук осветлението беше по-слабо, но в края на пасажа се виждаше голям капак. Зад него се намираше хидравличният механизъм, който спускаше отчупената част от кулата към публиката в кулминационния момент на шоуто. Над главата му вътрешната и външната стена се събираха — тесен вертикален канал, който оформяше фасадата на „Кулата на грифоните“. По-нататък по пасаж 3 се виждаше началото на друга стълба, която хлътваше в мрака нагоре. Изчака минута, после още една, докато се успокои дишането му, и се изправи. Имаше си достатъчно работа, за да седи тук цял ден.

Изкачването в самата кула се оказа доста по-трудно. Ако се отдалечеше твърде много от стълбата, гърбът му опираше до вътрешната стена, а фалшивата зидария беше грапава и го драскаше. Трябваше да си помага с ръце. Когато видя над главата си смътните очертания на пасаж 4, мускулите му трепереха. Задъхан продължи нагоре.

Пасаж 4 се използваше само за поправки и не особено чести проверки на безопасността, затова тук беше доста тъмно. Трудно беше да повярваш, че от другата стена на стената грее ярко слънце, менестрелите пеят и туристите се забавляват. Алоко се облегна на

стълбата. Сърцето му биеше ускорено. Страхотно, щеше да получи удар тук и щяха да го открият най-малко след седмица!

След минута, успокоил дишането си, той бръкна в джоба на ризата си и извади писалка фенерче. Тя хвърляше тънък като нишка лъч върху пасажа отпред. Защо не се беше сетил да вземе нормално фенерче?

Изкачи последните стъпала и стъпи на пасажа. Беше тесен и имаше висок парапет. Макар че под краката си виждаше само мрак, Алоко осъзнаваше огромното разстояние, което го делеше от сцената. Почувства се като дребно насекомо, което пълзи по вътрешния ръб на буркан.

Пасажът вървеше в две посоки и изчезваше в мрака. Пробивът беше на запад. Постепенно се ориентира и тръгна предпазливо напред, осветявайки пътя си с фенерчето.

След миг светлината падна върху инфрачервен сензор, прикрепен към перилата на около тридесет сантиметра над пасажа. Умело прикрит, но лесен за намиране, ако знаеш какво търсиш. Алоко коленичи до него и освети предната му част. Беше номер 205. Това означаваше, че алармиралият сензор е следващият поред. Слава богу! Той се изправи и продължи.

Внезапно спря и напрегнато се послуша. Отвори уста да извика, но някакво предчувствие го накара да замълчи.

После се случи нещо странно — дясната му ръка посегна към колана, но напипа само въздух.

Алоко я погледна, онемял от учудване.

Преди години — сякаш в друг живот — той беше полицаи в Бостън и за десет години служба не беше вадил пистолет. Какъв атавистичен импулс го беше накарал сега да посегне за оръжието?

Погледна обратно по пасажа, осветявайки го с фенерчето. Търсеше движение, блясък на метал — всичко, което би представлявало някаква заплаха. Сърцето му биеше лудо, инстинктът му предупредително крещеше. Но нямаше нито звук, нито намек за движение и след няколко минути той си наложи да се отпусне. Изправи се с въздишка, откачи радиостанцията и я доближи до устните си, но се отказа и я пусна в джоба си. Вече беше при сензора. Какъв смисъл имаше да вика подкрепление сега?

Поклати глава, учуден от собствената си глупост. Беше допуснал Джон Доу да го изплаши. Добре че Сара Боутрайт не можеше да го види. Тя мразеше слабостта във всичките ѝ проявления. А той стоеше изпотен, задъхан, с лудо сърцебиене като новак полицаи при първа акция. Това беше срамно и непрофесионално. Доколкото разбираше, този тип беше просто блъфьор. Всичко беше игра като фалшивите заплахи за бомба, които получаваха толкова често. Кой терорист, гангстер или професионален убиец би нападнал увеселителен парк? В Утопия нямаше нищо, което биха могли да искат.

Подсмивайки се наум, Алоко отново тръгна напред към повредения сензор. Ето го, близо до земята като предишния, на пет-шест метра пред него.

Внезапно разбра, че сензорът не е повреден. Нещо преграждаше пътя на лъча.

Алоко продължи напред, вече по-предпазливо. После рязко си пое дъх.

— Исусе Христе! — прошепна той и падна на колене, вперил поглед в пода пред себе си.

Сега вече знаеше без всякакво съмнение, че каквото и да ставаше тук, то определено не беше игра.

Сара Боутрайт наблюдаваше как Алоко внимателно затвори и заключи вратата на кабинета ѝ. После пусна щорите на прозореца към коридора, приближи се и сложи голяма метална кутия на масата за заседания. Фред Барксдейл, който стоеше в другия край на стаята, се приближи. Беше намръщен и аристократичната извивка на устните му се беше превърнала в тънка черта.

Сара се приведе напред от стола си.

— Хайде, Боб, казвай.

Лицето на Алоко беше червено, а ризата под сакото му — мокра от пот.

— Накарах отговорника за изправността на лазерите да прегледа устройството. Смята, че е излъчило по-мощен лъч. Над триста вата, вместо нормалните тридесет. След това е гръмнало, главата е напълно унищожена.

— Това е невъзможно. В парка се използват лазери само от клас две, а те не са... — Сара млъкна наскоро изречението. — Бил ли е контролиран от робот?

— Да. Движел се е по релса над сцената и е изпратил лъча към шлема на горкия нещастник.

Настъпи кратка тишина.

— Отново Метанет — тихо каза Барксдейл.

— Това е само началото — продължи Алоко. — Съобщиха ми, че има сигнал за тревога от един от сензорите в „Кулата на грифоните“. Отидох да проверя и открих това.

Той рязко щракна ключалките на кутията, отвори я и внимателно извади нещо. Изглеждаше като парче сивкав пластилин, увито в прозрачна мембрана, върху която имаше отпечатани поредица номера.

Алоко го остави много предпазливо върху масата.

— С-4 — каза той.

— С-4? — повтори Сара и се изправи, за да го разгледа по-отблизо.

— Мощен експлозив. За военни операции. Стандартна опаковка от два килограма и половина.

Сара замря наред път. После бавно седна зад бюрото си, вперила очи в сивата тухла.

— Намерих го на един от пасажите в кулата. Беше умишлено оставен на пътя на алармения сензор.

— Господи! — каза Барксдейл. — Искали са да взривят кулата.

Алоко поклати глава.

— Не мисля така.

— И защо не, по дяволите?

Странна усмивка се появи на лицето на шефа на охраната.

— Защото вместо детонатор имаше ето това.

Той бръкна в джоба на гърдите си и извади нещо — близалка, увита в моравочервена хартийка.

Никой не проговори. Сара се взираше в кръглата близалка над бялата пластмасова дръжка.

— Грозде — промърмори тя.

— Говорих със сценичните работници, които непрекъснато минават по пасажите. Никой нищо не е видял. Но по някакъв начин някой е успял да избегне всички сензори, да остави експлозива и да се измъкне.

— Боя се, че не разбирам — обади се Барксдейл.

— Аз разбирам. — Алоко бутна близалката до кутията. — Той просто ни показва, че може да убива. Да саботира безнаказано. Всъщност като си помисля сега за всички проблеми с роботите, струва ми се, че не са били дефект на системата. Мисля, че нашият приятел Джон Доу ни праща двойно съобщение. Че ни контролира и по хоризонталата, и по вертикалата.

Барксдейл гледаше ту Алоко, ту Сара.

— Боб иска да каже, че ни държат по два начина — каза предпазливо Сара. Изпитваше смесени чувства — изненада, загриженост, гняв — и не искаше нито едно от тях да ѝ повлияе при решенията, които трябваше да вземе. — Препрограмирали са някои от роботите да създадат хаос в парка — да разхлабят спирачките на влакчетата, да засилят заряда на лазерите. Но освен това могат да ни вдигнат във въздуха и да се измъкнат.

— Какво ти беше казал Джон Доу? — попита Алоко. — Да не се съмняваш? Е, аз му вярвам. — Той отиде до бюрото и вдигна телефона на Сара.

— Какво правиш? — попита тя.

— Обявявам първо ниво на евакуация на парка — каза той, докато избираше номера. — После ще се обадя на щатската полиция. Приятелите ми от специалния отряд ще бъдат много заинтригувани. Трябват ни два, може би три екипа за специални операции, както и цивилни федерални агенти, обучени да разпръскват тълпата в опасни зони...

Барксдейл пристъпи напред и рязко затвори телефона. Постъпката му беше толкова нехарактерна и необичайно бърза, че Сара го погледна изненадано.

— Какво правиш, по дяволите?! — изрева Алоко.

— Аз трябва да ти задам този въпрос. Не си ли спомняш защо ни направиха тази демонстрация? За да ни предупредят да избягваме прибързани ходове.

Алоко го погледна яростно, после отново вдигна слушалката.

— Остави телефона — веднага каза Сара.

Той замръзна и се втрени в нея. На лицето му беше изписано колебание. Но заповедническият тон на Сара не търпеше неподчинение и в крайна сметка шефът на охраната остави слушалката.

— Преди да направим онова, което ни предупредиха да не правим, трябва да научим повече за онова, пред което сме изправени — каза тя с малко по-мек глас.

Алоко не сваляше поглед от нея.

— Онова, пред което сме изправени? Ще ти обясня какво е. Гледах как посетителите напускат „Кулата на грифоните“ след шоуто. Бяха много доволни. Никой не беше разбрал, никой нямаше и най-малка представа, че е пострадал човек. — Той посочи експлозива. — Ако този семтекс беше избухнал, щеше да разруши вътрешната стена на кулата и да я стовари върху три хиляди души. Буквално щеше да разруши театъра. И знаеш ли какво щеше да стане? Това щеше да им доставя удоволствие до последния миг от живота им. Защото току-що са видели как друга кула се срутва в другия край на театъра. Срутването, което е част от шоуто.

Той започна бавно да обикаля масата, после отново приближи до бюрото на Сара.

— Колко души имаме днес тук — шейсет и шест хиляди? И никой от тях няма и минимален инстинкт за самосъхранение. Оставят го отвън на влизане. Нали затова си плащат. Виждат огън, чуват експлозия, чувстват, че вагонът на влакчето се отклонява от трасето, и какво правят? Смят се още по-силно. Защото си мислят, че е част от представлението. Това превръща всеки от тях в лесна мишена.

Той се обърна към Барксдейл.

— Колко работи работят в парка?

Барксдейл се замисли.

— Имаш предвид — свързани с Метанет? При преброяването миналия месец бяха осемдесет плюс-минус пет.

— Осемдесет и всеки от тях е потенциална бомба със закъснител. Дори да можем да изключим всички безпроблемно, нямаме време да ги издирваме. Но не са само роботите. Дадохме на този Джон Доу идеално поле за действие. — Той се наведе през бюрото. — Сложил е експлозив в „Кулата на грифоните“. Но по същия начин би могъл да саботира газопроводите за специалните ефекти. Или...

— Точно в това е въпросът! — каза Барксдейл. — Ти сам го каза. Не можем да проверим всичко. Всички козове са у тези негодници. Трябва да мислим за живота на посетителите. Точно в този момент евакуацията или викането на полиция не е решение.

— Извинявай, но това е единственото решение. Не сме подготвени да се защитаваме срещу подобни заплахи. — Алоко посочи пластичния експлозив. — Колкото до посетителите, мислиш ли, че хората, оставили това, ги е грижа дали ще са живи или мъртви?

— Вероятно не — отвърна Барксдейл. — И точно затова не бива да им даваме повод.

Двамата мъже се обърнаха към Сара, сякаш очакваха да стане арбитър в спора им.

Тя ги огледа — Алоко с каменно лице и решителен вид, Барксдейл с ясно изписано безпокойство на патрицианските си черти.

— Няма да се обаждаме на полицията — каза накрая.

Облекчение се разля като вълна по лицето на Барксдейл, а Алоко почервения.

— Какво? — каза той. — И просто ще се оставиш на това копеле?

— Не — каза Сара. — Няма да му се оставя.

Докато говореше, усети как челюстта ѝ се стяга, когато студеният гняв измести всички останали чувства. Арогантността, с която Джон Доу беше проникнал в кабинета ѝ, беше пил от чая ѝ и бе обявил исканията си. И беше погалил бузата ѝ. Начинът, по който умишлено с лека ръка застрашаваше да унищожи нейния парк, да нарани нейните служители... Беше решил, че тя просто ще отстъпи пред заплахите му, но беше сгрешил.

— Джон Доу наблюдава кой влиза и излиза от парка — каза тя. — Намекна, че ако предприемем евакуация, ще пострадат посетители. Нямам основания да мисля, че ме е излъгал. И да напълним Утопия с ченгета, не е разрешение. Ще се справим с Джон Доу. Но при нашите условия и с нашите хора. — Тя се обърна към Барксдейл. — Фред, ти каза, че те държат всички козове. Не мисля така. Те са в нашия парк и това ни дава териториално предимство.

Барксдейл вдигна ръка в знак на протест, но после я свали и замълча.

— Всичко по реда си. Намекнаха, че наблюдават въздушните влачета, затова не можем да направим всеобща евакуация — или поне засега. Ще започнем с ограничени процедури като при бомбена заплаха. Боб, предупреди охраната. Без подробности. Подбери важните гости и ги заведи в Медицинския център. Кажи им, че президентът идва, каквото искаш, но ги закарай там. Междувременно аз ще се обадя до Вегас, за да отложи доставката на мляко. Фред, ти предупреди финансовия отдел.

Барксдейл кимна. Макар повечето финансови трансакции в парка да минаваха през кредитните линии на пропуските на гостите, на много места все още се плащаше в брой, особено в казината. „Доставка на мляко“ в Утопия наричаха бронираната кола, която идваше веднъж седмично от Лас Вегас за парите.

Сара отново погледна Алоко.

— Не можем да затворим входовете, но нека да затворим част от билетните гишета по-рано, да речем по четири на всеки час. Можем да намалим интервала между въздушните влачета, за да ускорим извозването навън.

— Можем да изключим една-две от най-популярните атракции — каза Алоко. — Ако хората сметнат, че са видели всичко или опашките станат твърде дълги, може да решат да си тръгнат по-рано.

— Много добре, но без излишен шум. И нека занесат останките от робота от „Кулата на грифоните“ в лабораторията на Тери Бонифацио. Доктор Уорн трябва да го види. Може би ще открие нещо отличително, което да ни послужи да разберем кои други работи са препрограмирани.

— Ще го направя веднага. — Алоко отново посегна към телефона.

Барксдейл го наблюдаваше намръщен. После се обърна към Сара.

— Но ако искаш да не се вдига шум...

— Няма да обясняваме на Андрю повече от необходимото. Но в момента помощта му ни е необходима. Особено след като... — Тя замълча. — Особено след като Метанет изглежда няма вина за случилото се.

Барксдейл стоеше до нея и разсеяно си пригладваше вратовръзката с притеснен вид. Сара изпита внезапно, неочаквано чувство на обич към него. После съзнателно го потисна. По-късно щеше да има време за това.

— За какво мислиш, Фред? — попита тя.

— Просто не мога да разбера. Ако Метанет е изправна, какво може да е станало? Как е възможно тези типове да са препрограмирали роботите? Мрежата ни е напълно обезопасена. Няма начин външен човек да...

Той млъкна наред изречението. Единственият звук в кабинета беше от затварянето на телефона.

Сара внимателно наблюдаваше лицето на Барксдейл. Той беше най-възпитаният и очарователен мъж, когото познаваше. Но беше и странен хибрид — беше прекарал младостта си в английски държавни училища, а кариерата си — във висшия ешелон на Информационни услуги. Ако имаше проблем, той по инстинкт се насочваше към машините. Не би му хрумвало да допусне възможността от измяна или предателство между хората. Това не беше крикет, не беше някаква игра. Просто така не се постъпва. Но сега, докато го наблюдаваше,

Сара видя нещо да проблясва в очите му — осъзнаването на истината, която тя вече беше разбрала.

— Фреди — каза тя тихо, — искам да ми направиш списък на всички от Информационни технологии, които имат достъпа и уменията да направят подобно нещо. И кои от тях са на работа днес.

За миг той остана неподвижен, сякаш самата мисъл го беше вкаменила. После бавно кимна.

— Мисля, че трябва да го направиш веднага.

Той тръгна към вратата.

— Фред! Не казвай на никого. На никого.

Сара наблюдаваше как вратата се затваря зад него. После отмести поглед и се обърна към Алоко.

— Искам и от теб същото — каза тя. — Направи ми списък на служителите от охраната, които имат възможност или мотив. На всички, които са недоволни от работата или от шефа си. На онези, които имат проблеми с наркотици или с пари. Твоят техник Ралф Пекъм откри ли нещо?

— Още проверява видеозаписите.

Сара се замисли.

— Той не би могъл да предизвика онзи срыв в Кошера, нали? Когато изгубихме Джон Доу.

— Не. Или поне не без необходимата подготовка.

— Каза, че преди това е работил в Системи. Имаш ли му доверие?

— Гарантирам лично за него. Той не би участвал в подобно нещо. Познавам го много добре.

Сара кимна.

— Чудесно, тогава нека продължава. — Тя отиде до скицата на парка на стената. — Цялата съм в слух, Боб. Ако имаш план как да се справим с това, без да изложим на риск парка и посетителите, искам да го чуя.

Прекъсна я тихо избръмчаване.

В първия миг Сара не можа да разбере откъде идва звукът. После прозрението я разтърси като ток и тя се зачуди как е могла да забрави дори за миг подобно нещо.

Бръкна в джоба си и извади малката радиостанция.

— Госпожице Боутрайт? — чу приятния глас на Джон Доу. — Сара?

Тя погледна към Алоко. Шефът на охраната извади от джоба си портативен касетофон и ѝ го подаде.

— Сара? Чуваш ли ме?

— Да — отвърна тя, включи касетофона и го приближи до радиостанцията.

— Видя ли нашето шоу в един и трийсет?

— Не лично, но чух отзивите.

— Можем ли да свършим работата без повече неприятности?

— Казвай.

— Както искаш. Трябва да ти разкажа една малка история. Моля те, слушай внимателно. Не е дълга и ми се струва, че ще ти бъде много интересно.

— Мога ли да вляза в интернет през някой от тези терминали? — Джорджия беше изиграла и последното ниво от геймбоя и сега седеше мрачно на пода, кръстосала крака, и подхвърляше хартиена топчица на Уингнът, който ѝ я носеше. — Може да си източа малко Дюк Елингтън.

На другия край на лабораторията Тери Бонифацио обилно мажеше с пастет от скариди парче жълто манго.

— Не става, хлапе.

Джорджия огледа демонстративно десетината свободни компютърни терминала. Тери видя изражението ѝ и се усмихна.

— Това е затворена система без портал навън. Твърде голям риск е за сигурността. Но имам няколко пиратски записа на концерти на „Гънс енд Роузес“, ако те интересува.

— Не, благодаря.

Уорн, който се взираше в терминала на Метанет, мрачно я погледна.

— Мина през калифорнийския постпънк хардрок период миналия декември. — Очите му се спряха върху мангото. — Извинявай, но наистина изглежда отвратително.

— Имаш късмет. Понякога си нося динугуан за обяд.

— Страх ме е да попитам какво е това.

— Свинска глава, сърце и дроб в сос от свинска кръв. Освен това ям и балунан-балунан, което...

— Стига, стига.

От мястото си на пода Джорджия направи знак, сякаш всеки момент ще повърне. Тери се усмихна още по-широко.

Джорджия хвърли топката към далечния край на лабораторията. Роботът веднага се спусна натам и сензорите му бясно се завъртяха. Когато стигна до нея, главата му се наклони напред и големите хищни щипки се разтвориха. Той взе топчето в тях и се върна при Джорджия с поразителна скорост, после с изненадваща нежност го пусна върху дланта ѝ.

— Браво, Уингнът! — изгука Джорджия.

Роботът възбудено излая и се завъртя.

— Виж, гони си опашката! — каза Тери. — Съвсем като истинско куче.

Джорджия пусна хартиеното топче на земята и се обърна към Уорн.

— Татко, не свършихте ли вече? Седим тук най-малко от час.

— Половин час, принцесо.

— Не ме наричай така. — Тя погледна часовника си. — Почти два е.

— Още мъничко. — Той се обърна към Тери и я повика с жест. — Нищо й няма на Метанет. Опитях се да проникна в нея по всеки възможен начин. Не ме допуска.

Тери привърши мангото и сви рамене, сякаш искаше да каже: *Нали ти казах!*

— Ти беше права. Всички промени на Метанет са положителни. — Уорн се обърна към терминала и започна да мести курсора по екрана. — Онова, което ме притеснява, са докладите за инцидентите. Проверих инструкциите на всички тези роботи и знаеш ли какво се оказа? Според логовете на Метанет тя не е променяла набора от команди на нито един от тях. Нищо не разбирам.

Той отново погледна терминала. Виждаше отражението на лицето си — бледо и малко уморено. Дори само седенето пред терминала му носеше горчиви спомени. Последния път, когато беше седял така в лабораторията в Карнеги-Мелън, беше изпитал почти бащинска гордост от творението, което щеше да замине за Невада. Метанет трябваше да бъде първото от серията революционни постижения, които несъмнено щяха да излязат изпод ръцете му. Теориите му за самообучаващите се машини се обсъждаха от цялата научна общност в областта на роботиката. И беше открил влиятелен покровител в лицето на Ерик Найтингейл...

Колко различни бяха нещата сега! Той затвори очи и наведе глава. „Какво стана? — запита се. — Как може всичко да се обърка толкова бързо? Просто не се усетих.“

Чу се бръмчене на мотор и силно металическо лаене. Уингнът се търкаляше напред-назад из лабораторията и сякаш търсеше нещо. После спря под редица флуоресцентни светлини.

— Какво прави? — попита Тери.

— Зарежда си слънчевите батерии. Тъй като собственикът му — Джорджия — не мърда, той е свободен да върши странични задачи. Като например да намери най-силния източник на светлина и да отиде при него. Помниш ли какво си учила по кибернетика в университета? Костенурката на Грей Уолтър, търсенето на светлина и избягването ѝ? Идеята е същата.

Тери гледаше робота, който стоеше неподвижно под лампите.

— Той е напълно автономен, нали? Ако го бяха включили към Метанет, щях да знам.

— Да.

— Предполагам, че използва основния алгоритъм, за да се ориентира. Как избегна обичайните зигзаги?

— С допълнителни настройки.

— А конструкцията му? Невероятно е реактивен. Както и би трябвало, като се има предвид колко много данни трябва да обработва горкичкият?

— Да. Но има йерархичен набор команди, който му придава индивидуалност и го прави по-реален. Когато е в настроение, той може да бъде много непослушен.

Уорн погледна Тери. Очевидно си разбираше от работата.

Учените, занимаващи се с роботика, бяха разделени на два лагера. По-възрастните смятаха, че роботите трябва да бъдат създавани със „съвещателен“ изкуствен интелект — високоструктурирани йерархични системи с фиксирани вътрешни светомодели и хардуерно заложили преценки за този свят. По-младите, на които самият Уорн беше оспорван лидер, смятаха, че бъдещето принадлежи на „поведенчески ориентираната“ роботика — реактивни системи, които базираха действията си на съобщенията от сензорите, вместо да разчитат на предварително закодирани инструкции.

— Има нещо объркващо у него — каза Тери. — Никога не знаеш какво ще направи в следващия момент. И защо е толкова голям?

— Когато го конструирах, компонентите още не бяха миниатюризирани. С течение на времето замених вътрешните части с по-малки и по-мощни. Това намали теглото му наполовина и остави по-голямо място за двигателя и сервомеханизмите. Затова е такъв бързак. — Уорн я погледна. — Говориш сякаш никога досега не си го виждала.

— Само от разстояние. Стоеше в ъгъла на кабинета на Сара Боутрайт. Или на Барксдейл, не помня.

— Разкажи ми за Барксдейл. Що за човек е?

— Как да ти кажа — очарователен, любезен, културен, приятен... Ако, разбира се, ти харесват тези качества у мъж. Може да рецитира Шекспир с часове. Всички жени от Системи са лудо влюбени в него. Точно затова аз не съм.

Уорн се засмя.

— Според клюките има връзка със Сара Боутрайт.

Смехът на Уорн замря в гърлото му. Той погледна към Тери. Беше готов да се закълне, че в тона ѝ беше доловил леко закачлива нотка.

— Не се тревожи — каза тя. — Знам всичко. И за теб. В Утопия обичат клюките повече дори от „Пейтън Плейс“^[1].

Той въздъхна и отмести поглед.

— Това е стара история.

— Недостатъчно стара — промърмори Джорджия.

Тери звънко се засмя.

— Знаеш ли, дъщеря ти ми харесва.

Джорджия се усмихна и порумения.

Уорн погледна обратно към екрана, обзет от смесени чувства — отчасти страх, отчасти отчаяние. Губеше Метанет и това ставаше пред очите му. И все пак тя беше в изправност — беше я подложил на всички възможни тестове. Но очевидно нещо трябваше да се е объркало. Инцидентът на „Преследване в Нотинг Хил“. А и тази сутрин собственото му произведение Засечка... Това беше необяснимо. Той вдигна ръка от мишката и разсеяно разтри китката си.

Зад него се чу шум и Уингнът, чиито батерии се бяха заредили напълно, се спусна, грабна мишката и също така бързо се отдалечи. Чу се силен удар. Уорн погледна огромния робот, който също го гледаше, стиснал мишката между металните си челюсти, и чакаше Уорн да го подгони.

— Уингнът, не гони! — каза той уморено и се обърна към Тери. — Да ти се намира друга мишка?

— Да. Винаги ли отмъква разни неща?

— Пристрасти се към гоненето на коли, роботи, на всичко, което се движи на колела. Не ме питай защо. Беше толкова страшно, че бях

принуден да вкарам в хардуера му специална инструкция „не гони“. И пак не действа винаги.

Върхът на кариерата ми — помисли си той, докато гледаше мрачно към робота. Нищо чудно, че се беше превърнал в прашасала реликва.

Тери отиде за нова мишка. Извивките на тялото ѝ караха дори обикновената бяла престилка да изглежда съблазнителна. Уорн погледна към Джорджия, която мрачно прелистваше някакво научно списание, после пак се загледа в екрана.

И отново го усети — чувството, че нещо не е наред.

И изведнъж осъзна какво. Беше толкова просто, толкова явно, че не беше му минало през ум.

— Тери — каза той, — ако Метанет е инструктирала определени работи да саботират работата, защо не е регистрирала тези модификации? Прегледах всички логове и не открих нито една.

Тери поклати глава.

— Невъзможно.

— Има и още нещо. На срещата сутринта Барксдейл каза, че проблемите били временни. Един ден роботите се държали зле, а на другия — всичко било наред. — Уорн замълча. — Ако Метанет е инструктирала тези работи за саботаж, кой ги е карал да се поправят?

Тери го погледна тревожно.

— Само Метанет би могла да го направи.

— Именно. Но никъде не е регистрирано нито едното, нито другото. — Уорн отмести докладите за инцидентите встрани. — На колко случая с неподходящо поведение си присъствала лично?

— Само на един. „Преследване в Нотинг Хил“.

— И как разбра какво е станало?

— Техниците видяха развинтените предпазители и аз открих неправилни инструкции в програмата.

— Какви?

— Да отвинтят болтовете, а не да ги завинтят.

Уорн примигна неволно. Само Тери имаше право на достъп до терминала на Метанет. Или тя умишлено беше програмирала така роботите, или Метанет беше променила командите им. Метанет беше предизвикала инцидентите. Той почувства, че отчаянието му се засилва.

— Татко — обади се Джорджия в тишината. — Хайде, моля те.

— Джорджия! — Уорн рязко се обърна, но пое дъх и преглътна раздразнението си. — Виж, съжалявам, трябва да довърша това. — Погледна към екрана и се замисли, после отново се обърна към нея. — Ще ти кажа какво ще направим. Ще те пусна да направиш няколко обиколки сама. Какво ще кажеш? Дай ми един час. Не, час и половина.

— Не искам да ходя сама — възпротиви се Джорджия. — Това не е никакво удоволствие!

— Това е единственият начин, миличка. Съжалявам. Само деветдесет минути. Ще се срещнем при... — Той извади картата от джоба си и я разгърна. — При гишетото за туристически услуги в Нексус. В три и петнадесет. Заедно ще довършим Дървените тротоари. Става ли?

За миг Джорджия замълча, дъвчейки устната си. После кимна и се изправи.

— Благодаря за играта — каза тя на Тери. Сложи слушалките и раницата си и тръгна към вратата.

— Джорджия? — обади се Уорн.

Тя спря и се обърна.

— Без високи атракции и влачета на ужаса, нали? Запази ги за мен.

Тя се намръщи.

— Обещавах ли?

Момичето въздъхна.

— Да.

После излезе и затвори вратата зад себе си.

В лабораторията настъпи тишина. Уорн се усети, че не сваля поглед от вратата.

— Свястно хлапе — каза Тери. — Поне доколкото е възможно. — И се усмихна палаво.

Уорн погледна към нея.

— Не обичаш ли деца?

— Не е това. Просто никога не съм знаела какво да правя с тях. Особено когато и аз бях дете. — Тери сви рамене. — Нямах приятели на моята възраст. Всъщност никога не съм имала много приятели. Кой знае защо винаги съм се чувствала по-спокойно между възрастни.

— И с Джорджия е така. Понякога се тревожа от това. Откакто майка ѝ умря, сякаш вдигна подвижния мост към себе си. Аз съм единственият човек, който чувства като наистина близък.

— Поне има любящ баща.

— Ти нямаше ли?

Тери завъртя очи към тавана.

— Не питай. Лошият магьосник от Изтока.

Уорн се протегна и отново погледна към терминала.

— Да се върнем на въпроса. Тук има някаква загадка, която не разбирам. — Той махна към купчината доклади за инциденти. — Само Метанет може да ги е причинила. Но защо си видяла промяна в програмата само при един случай? Какво му е било по-особеното?

Тери сведе очи.

— Имаше произшествие — каза тя.

За миг Уорн притвори очи.

— И затворихте атракцията — поде той. — Кога прегледахте двата робота от Нотинг Хил?

— На другата сутрин.

— В този момент бяха ли свързани с Метанет?

— Не, разбира се. Цялата обиколка беше изключена от мрежата.

— Естествено. — Уорн вдигна купчината доклади за инциденти.

— А проблемите с другите роботи? Кога са били проверявани?

— Обикновено следобеда след деня, когато е съобщено за злополуките.

— Проверявани ли са по-рано?

— Ако беше спешно, ги проверявахме веднага.

— И кога ставаше това?

— Около 9:30. Веднага след подаването на командите за деня от Метанет.

— Ясно. Затова сте открили променена програмата само в „Преследване в Нотинг Хил“, но не и при другите.

— Не те разбирам.

— Обзалагам се, че ако бяхме прегледали веднага днешните команди на Засечка, щяхме да открием същото. Не разбираш ли? Всички други трябва да са били...

В този момент на вратата се почука.

— Влез! — извика Тери.

Висок слаб мъж в бяла престилка пристъпи вътре, бутайки пред себе си метална количка. Върху нея стоеше метална призма колкото кутия за мляко, от която излизаха многоцветни жици — централният процесор на Засечка. Зад нея имаше нисък робот. Уорн разпозна типа — последен модел контролер с автономна система, често използван за простички операции по поддръжката. Горната му част изглеждаше странно обгорена — сякаш някой беше държал горяща факла до нея.

Уингнът обърна глава, издаде нисък вой и се спусна към количката.

— Уингнът, не гони — каза предупредително Уорн, отчетливо произнасяйки думите.

Роботът спря.

— Какво правят тези неща тук? — попита Тери.

— Госпожица Боутрайт ме помоли да ги донеса на доктор Уорн. Каза, че ще го намеря в кабинета ви. — Слабият мъж хвърли поглед към Уорн. Беше блед и нервно се отдръпна от домогванията на Уингнът. — Вие ли сте?

— Голямото е логическият блок на Засечка — каза Уорн и кимна към количката. — Казах ти как ме нападна днес. Наложих се да го изключа ръчно. Другия не го познавам.

— Той е от „Кулата на грифоните“ — каза Тери и се обърна към техника. — Защо го караш тук? — попита тя малко по-силно.

Мъжът облиза устни.

— Претовари се. Застреля един в лицето.

Когато чу това, Тери посивя. Тръгна към количката, после спря, сякаш се боеше да го докосне.

— Господи! — каза тя. — Аз го програмирах. Аз съм виновна... — Тя погледна Уорн ужасена.

Но той не забеляза. Мислите му бяха далеч оттук.

---

[1] Сапунен сериал от 1964 г., известен със секс сцени. — Б.пр. ↑

Сара Боутрайт чакаше. По прекия телефон не се чуваше и звук — нито глас, нито смущения, нищо.

Най-накрая раздразненият глас на Чък Емъри отново прозвуча.

— Мощни експлозиви.

— Точно така, господин Емъри.

— Сигурна ли си?

— Едно парче с големина на тухла стои срещу мен.

— Моля?

— Боб Алоко го откри. Без детонатор. Оставили са ни го вместо съобщение.

— Хубаво съобщение, няма що. Сигурна ли си, че не е блъф?

— Алоко казва, че този път е сериозно. А и проблемът с лазерното устройство, инцидентът в Нотинг Хил — това със сигурност не бяха блъфове.

Отново настъпи тишина. Докато чакаше, Сара се зачуди дали беше постъпила добре, като се обади на Емъри, но си напомни, че няма начин да действа, без първо да говори с него.

Ако Ерик Найтингейл беше творческият гений зад Утопияленд, Чарлз Емъри Трети беше човекът, който беше приел и вдъхнал живот на идеята. След смъртта на илюзиониста Емъри бързо се беше издигнал от шеф на финансовия отдел до изпълнителен директор на „Утопия холдинг къмпани“. Беше успял да задържи заедно корпорациите и предприемчивите банкери, докато проектираха и създадоха парка. Много хора смятаха, че Емъри е спасил Утопия, защото беше я завършил въпреки неочакваната трагедия. Други — пуристите утопианци, хората, които подобно на Андрю Уорн поддържаха първоначалната идея на Найтингейл — не мислеха така. Те смятаха, че Емъри се е продал, че е комерсиализирал мечтата на Найтингейл. Емъри беше прибавил обиколките, заведенията, търговията в стил „две в едно“. Най-ужасното за тях беше, че е отворил казина. Найтингейл беше планирал в Дървените тротоари да има малка игрална зала, където посетителите да играят хазартни игри

от началото на века с монети от пет цента с изобразена бизонска глава. Емъри беше заместил тази старомодна зала на шанса с четири модерно обзаведени казина, в които се играеше с истински пари.

Сара ценеше търговския нюх на Емъри. Знаеше, че входната такса покрива само половината от разноските из парка. Останалото идваше от храната, напитките, сувенирите, заведенията и най-вече от казината — бизнес реалност, която Найтингейл никога не беше приемал. За негова чест Емъри следеше новите тенденции — например холографската технология — и бързаше да ги развие, когато от тях можеше да се спечели. Много го биваше да ръководи отдалеч, оставяйки на продуктивните дизайнери на парка и административния персонал да се занимават с ежедневното му функциониране. Но очевидно нямаше същия потенциал при справяне с кризисни положения. Напоследък беше имало само едно такова — опасение, че в Камелот може да е плъзнала салмонела, което не се беше оправдало — но нерешителността на Емъри в момента, когато трябваше да се действа бързо, ясно се беше запечатала в паметта на Сара.

Тук нямаше място за нерешителност или колебание. Колкото повече мислеше, толкова повече тя се убеждаваше, че са необходими смели действия.

— Знаеш ли колко хора участват? — попита Емъри.

— Не. От това, което видяхме, е ясно, че операцията е добре планирана. Не биха могли да я осъществят без вътрешна помощ.

— Исусе Христе! Знаем ли кой им е помогнал?

— Още не. Но е почти сигурно, че работи в охраната или в Системи.

Пауза.

— Какви са тези хора? Фанатици? Някакъв култ?

— Не мисля. Току-що говорих по радиостанцията с говорителя им. Каза ми какво искат.

— И какво е то?

— Люпилнята, господин Емъри.

По линията отново зацари мълчание. После Сара чу — или й се стори, че чу бавно издишане.

— Люпилнята — повтори гласът.

— Да. Програмния код, базите с изображения, всичко.

Ново мълчание.

— Можем да го съберем на DVD, който да не може да се копира — продължи тя, — но са нужни трите цифрови пароли — вашата, моята и тази на Фред Барксдейл, за да декодираме основните операции.

— А каза ли какво ще стане, ако не се съгласим?

— Беше много категоричен. Заяви, че ще саботира обиколки, ще взривява опашки от хора и ресторанти. Ще убие и рани стотици посетители.

— Можем ли да открием устройствата? Да изключим роботите? Да евакуираме гостите?

— Бяхме предупредени, че ако опитахме подобно нещо, ще последват незабавни действия. Каза, че наблюдават въздушните влачета, и намекна, че са монтирали и в тях взривни устройства. Пък и трябва да им предадем програмата до половин час. Нямаме време да осъществим някакъв по-значим план.

— Разбирам. Кой в парка знае за това, освен теб?

— Началниците на охраната са в готовност, но само Боб Алоко и Фред Барксдейл знаят цялата истина.

— Задръж нещата колкото е възможно по-дълго. — Сара чу изскърцване на стол. — Не мога да разбера. Технологията е много характерна. Никой не би посмял да я използва. Ако видим холограми като нашите да се появяват в някой друг парк или в някое шоу във Вегас, веднага ще разберем кой е бил престъпникът.

— Фред Барксдейл има теория за това. Той не мисли, че тези хора ще използват Люпилнята за забавления.

— Не разбирам.

— Според Фред технологията на Люпилнята може да бъде пригодена за други цели. Като възпроизводство на холограмите, използвани срещу копиране в софтуера и филмите на DVD. Той дори смята, че са намислили нещо много по-голямо. Може би нова супернота.

— Супернота?

— Така наричаха фалшивата стодоларова банкнота, която беше в обращение преди няколко години. Помните ли? Беше почти неразличима от истинската. Никой не разбра откъде се появи. Но се говореше, че толкова добре би могла да я изработи само средно голяма световна сила или терористична държава. Така беше подплашила

Министерството на финансите, че създадоха нови банкноти. Със съответните защиты — мастила с променящ се цвят, холографски водни знаци, вградени нишки. Само че... — Тя млъкна.

— Само че Люпилнята може да бъде програмирана да ги пресъздаде.

— Това е само теория. Фред смята, че биха могли да искат Люпилнята и за някакви военни цели — например, за да фалшифицират температурните данни или радарните изображения и да объркват „умните“ бомби. Знаете колко искаше правителството да сложи ръце на патентите ни.

— Каза ли ти Фред колко трудно ще бъде да се направи това?

— Въпросът не е толкова в програмата, колкото в мощностите. Репродукцията на малки холограми е сравнително лесна. Но за нещата, за които говори Фред, е необходим достъп до суперкомпютри. При това много. Нужни са ресурсите на средно голяма световна сила.

— Или терористична държава.

Когато Емъри млъкна, Сара си представи как умът му трескаво обмисля възможностите. Той беше финансист и щеше да ги пресмята в пари. Толкова за загубата на технологии, толкова за косвените щети, които тя щеше да предизвика, и толкова за смъртта на десет-двадесет посетители. Погледната по този начин, сметката не беше трудна.

— Този техен говорител — обади се Емъри — какви гаранции ти даде, че ще се махнат, ако им дадем програмните инструкции?

— Никакви. Каза само, че ако направим онова, което иска, никой няма да умре. Че ще си тръгнат и паркът отново ще бъде наш.

Чу как Емъри си пое бавно дъх, а столът отново проскърца.

— Бих искал да знам какво мислиш ти, Сара. Ти си на място, разговаряла си с представителя им. Смяташ ли, че не блъфират?

Значи Емъри искаше нейното мнение. Сара не знаеше дали това е добър знак, или не.

— Той е безочлив и арогантен. Седеше в кабинета ми и се усмихваше като заека Бъгс Бъни. — Само при спомена за това тя почувства как отново я облива горещ гняв. — Личи си, че има пари, поне от това, което видяхме. Точно този проблем обсъждахме с Боб Алоко.

— Продължавай.

— Първата ни реакция беше да се подчиним — той е опасен, да му дадем каквото иска. Но после се замислихме. Какво видяхме? Пистолет, малко експлозив, радиостанции. Може да са истински, а може и да са скъпи фалшификати. Но не сме видели с колко души разполага. Знаем, че има вътрешен човек, иначе не би могъл да препрограмира роботите и видеокамерите. Дотук са двама. Доколкото знаем, видяхме всичко, с което разполага. А останалото е блъф.

— Или пък всичко е истина.

— Точно така. Но Люпилнята е перлата в короната на този парк. Ами ако са само двама души с хитър план? Не можем да се предадем без бой.

— Това е много опасна игра, Сара. Ако нещата се объркат...

— Боб ще играе на сигурно. Ще проследи Джон Доу, след като напусне парка. Ще вземе обратно диска с технологията. Ако се окаже, че Джон Доу наистина има тежковъоръжен екип, веднага изчезваме и уведомяваме полицията да се намеси. Но само след като излязат от парка.

Настъпи нова пауза.

— Има само две други възможности — продължи Сара в тишината. — Да обвиним Джон Доу в лъжа и да откажем да му дадем диска. Или да му дадем диска и да го оставим да си тръгне. С нашата най-ценна технология в джоба.

Чу се въздишка.

— Вярваш ли, че Алоко ще се справи? Разбираш какво имам предвид.

Да, Сара, разбираше. От целия персонал на Утопия само тя и Емъри знаеха, че Воб Алоко беше напуснал бостънската полиция преди десет години заради парични проблеми в резултат от страстта му към хазарта.

— Тази операция ще бъде мой дълг и отговорност. Да, вярвам на Алоко. Онова е било преди много време. А и не мисля, че имаме избор.

Този път мълчанието продължи толкова дълго, че Сара се учуди дали връзката не е прекъснала.

— Имаме само 26 минути — най-накрая каза тя. — Ако ще правим диска, ми е нужна цифровата ви парола.

Пак тишина.

— Господин Емъри? Трябва да решите.

Най-накрая директорът на Утопияленд отвърна:

— Дай им я. Алоко да гледа да се справи. И за бога, бъдете внимателни!

13:50

Зад тезгяха със сладоледите в ресторант „Голямата мечка“ актьор в скафандър с меден цвят разбъркваше бананов шейк с шоколад. Сега, в ранния следобед, имаше повече хора и банда гладни и разочаровани зяпачи стояха на улицата и гледаха объркани към него, чудейки се какво е станало с робота, заради който бяха дошли. Над тях огромният диск на Юпитер запълваше черния космически мрак, на повърхността му голямо червено петно се гърчеше и носеше насам-натам, ярко като локва стопен метал. Високоговорителите на Калисто, скрити във въздухопроводите и кухите стени, издаваха своя нискочестотен шум, проникваща навсякъде електронна музика, приглушена от разговорите на възрастните и радостните писъци на децата.

Пред големия кръгъл портал стотина метра по-надолу по булеварда тези викове бяха особено силни. Това беше входът — „входният шлюз“, както напомняха на екипите да го наричат — към „Галактическо пътешествие“. Тази нова атракция беше създадена от дизайнерите на Утопия след смъртта на Найтингейл. Малки вагончета се движеха по електрическа линия през серии от движещи се образи — астероидни пояси, мъглявини, свръхнови звезди.

Децата обичаха „Галактическо пътешествие“, но всички над петгодишна възраст намираха атракцията за ужасно скучна и я избягваха. Тъй като малките деца и отегчените родители бяха единствените пътници, тук почти не ставаха инциденти. В резултат на това нямаше камери или сензори, нито инфрачервени ограничители на трасето. И тъй като атракцията се управляваше практически автономно, операторите имаха много малко работа. Това правеше „Галактическо пътешествие“ почти толкова непопулярно сред персонала на Утопия, колкото сред възрастните посетители.

Единствените служители, които обичаха да работят там, бяха с романтична нагласа. Както при всички главни атракции, в „Галактическо пътешествие“ имаше голямо „задкулисно“ пространство за обслужващия персонал и техниците, подобно на огромен лабиринт. Едно от най-отдалечените кътчета беше

Текстилният център, където тъмните мрежи и велурът за фона се крояха и поправяха. Операторите бяха открили, че това е идеално място да водят своите интимни приятелки или случайни партньори измежду посетителите. Текстилният център беше толкова популярно място за срещи, че наричаха голямата маса за кроене „стенещата дъска“. Когато управата разбра за това, бяха направени стратегически размествания на персонала. Сега работещите в „Галактическо пътешествие“ бяха главно жени на по 50–60 години. Средната възраст на персонала беше най-високата в Утопия и Текстилният център се използваше само по предназначение, и то не много често.

На ръба на масата седеше Джон Доу. Скръстените му в глезените крака се люлееха небрежно над пода. Беше тъмно и бялото на очите му смътно проблясваше под приглушеното фосфоресциране на далечния космос. И той като Сара Боутрайт говореше по телефона.

— Това е много интересно. Правилно постъпи, като ми се обади. Очаквам скоро да ми кажеш подробностите. — Той послуша още известно време. Изглежда нещо му се стори смешно, защото внезапно избухна в добродушен смях, макар че беше достатъчно възпитан, за да сложи ръка на слушалката. — Не — каза той след това. — Не, не, не мисля, че имаме основание да се тревожим, нито пък да отлагаме. Скъпи приятелю, това е немислимо. — Той замълча. — Моля? Да, съгласен съм, това беше неприятно, но тук говорим за лазери и мощни експлозиви, а не за мозъчна хирургия. Те не са лесно предвидими.

Той отново се заслуша, този път за по-дълго.

— Вече говорихме за това — каза най-накрая. — Доколкото си спомням, миналата седмица. — Гласът му беше спокоен и непринуден като на човек с добри обноски, който разговаря с равен. — Ще ти повторя същото, което ти казах и тогава. Няма за какво да се тревожиш. Времето, което прекарахме в планиране, в изглаждане на плановите и преодоляване на препятствията, не беше изгубено. Анализирали сме всеки възможен изход, подготвени сме за всякакви случайности. Ти го знаеш също така добре, както и аз. Трябва да бъдем спокойни. Съмненията ни са предатели, заради които можем да загубим онова, което можем да спечелим, ако не се плашим да опитахме.

Джон Доу се засмя, после тонът му рязко се промени. Стана студен, дистанциран, снизходителен.

— Не се съмнявам, че ще си спомниш и другото, което ти казах. Беше неприятно и не бих искал да го повтарям. Вече няма връщане назад. Обвързани сме. Досега ти получи достатъчно, за да се колебаеш. Помни, че само една дума от когото трябва, е достатъчна, за да те арестуват и да те затворят до живот сред затворници, които имат нужда от... развлечения. Разбира се, нещата няма да стигнат толкова далеч. Моите приятели ще намерят по-бърз и краен начин да ти покажат недоволството си.

Също така внезапно, както се беше появил, заплашителният тон изчезна.

— Но това, разбира се, няма да стане. Ти приключи с трудните задачи. Всъщност задачата ти сега е да не правиш нищо. Не е ли чудесен пример за парадокс?

Той изключи мобилния телефон и го остави на масата до себе си. После извади от джоба на самото си радиостанция и набра някаква честота.

— Гадняр, тук е Първи фактор — каза Джон Доу. — Културният говор от предишния разговор беше изчезнал. — Съобщението е предадено в тринайсет и четиридесет и пет. Доставка в четиринайсет и петнайсет, както е по график. Току-що разбрах за малък проблем. Днес в парка се намира някой си Андрю Уорн. Изглежда той е програмирал Метанет и са го довели да я поправи. Трябваше да идва следващата седмица, но е подранил. Не, не знам защо. Но не можем да му позволим да души наоколо, да търси и да открие бьговете. Снежанка ще ми съобщи описанието му и къде е бил за последно, а аз ще ти ги предам. Направи необходимото, за да премахнеш заплахата. Оставям творческите детайли на теб.

Господин Доу свали радиостанцията и огледа изолираната стая. Отдалеч се чу слаб детски смях, когато кабинката пое по обиколката. След малко той погледна към радиостанцията, промени честотата и отново я вдигна към устните си.

— Воден бик, тук е Първи фактор. Чуваш ли ме?

Чу се кратко изпращяване.

— Слушам.

— Как е времето там.

— Слънчево. Шанс за валежи — нула.

— Съжалявам да го чуя. Слушай, готови сме. Можеш да действаш, когато си готов.

— Разбрано, Воден бик, край.

Радиостанцията замълча. Господин Доу я пхна в джоба на лененото си сако, кръстоса ръце и се излегна на „стенещата дъска“, полюлявайки доволно крака.

Мъжът на склона бавно свали радиостанцията от ухото си. Този път, вместо да я закачи на колана, той я прибра в сака, близо до дебела смачкана книга. За миг очите му се спряха на нея — том първи от „По следите на изгубеното време“ на Марсел Пруст. Импулсивно я взе и прелисти мръсните страници, докато стигна онази, която беше подгънал преди малко.

Водният бик не беше читател по природа. През младостта му винаги се случваха твърде много бели, в които трябваше да се набърка, и не му оставаше време за четене. Веднъж в поправителното училище свещеникът им беше чел проповед. Беше казал на момчетата, че книгите са врати към нови светове. Водният бик не му беше обърнал внимание. Но по-късно като снайперист във флота той си беше спомнил за тази проповед и се беше зачудил какви ли са тези светове.

Това й беше хубавото на цивилната работа — оставаше време за четене.

Беше решил, че ако ще чете книга, по-добре да е дълга. Не разбираше защо някой би губил време и усилия да чете нещо, което свършва само след двеста страници и трябва да започне друго. Да учи нови имена, да вникне в новия сюжет. Беше много неефективно. Нямаше смисъл.

Затова, след като се помота в една книжарница в Денвър, той избра Пруст. Със своите 3365 страници „По следите на изгубеното време“ определено беше достатъчно дълга.

Стресна го крясъкът на някаква пустинна птица. Той сложи книгата обратно в сака и извади вместо това бинокъла и снайпера М24. Завъртя се в плиткото дере и насочи бинокъла към големия купол на Утопия. Огледа безброй многоъгълни стъкла, докато най-накрая откри техника. Той беше преминал върху широкия тъмен сектор с форма на полумесец, под който се намираше Калисто.

Водният бик изсумтя. Това беше добре. Много добре.

Остави бинокъла, взе пушката, завинти заглушителя и се прицели към купола. Мерникът беше „Леополд МЗ Ултра“ с визирен

кръст, който определяше разстоянието, и вграден компенсатор на отката. Мерникът беше стоял до манерката в сака и металът приятно студенееше до окото му.

Бавно огледа купола. Веднъж Джон Доу му беше казал, че през Втората световна война японските снайперисти се изкачвали по палмите с железни куки, привързвали се за стъблата и стояли там понякога дни наред в очакване на жертвата. Водния бик ги разбираше. В стрелбата със снайпер имаше нещо успокоително. Беше трудно да го обясниш на някого, който не го е правил. Внезапно целият свят се събира в малкото кръгче в края на окуляра. Ако стойката ти е добра, можеш да забравиш за всичко друго. Трябва да мислиш само за малкото кръгче. Това изключително опростяваше нещата.

Отново се замисли за Джон Доу и как го беше вербувал в един китайски храм в Банкок. Водния бик беше много взискателен по отношение на водачите на екипи. Но препоръките на Джон Доу бяха безупречни. А водаческите и тактическите му умения за задоволство на Водния бик бяха доказани по време на пет-шест успешни операции. За цивилен той притежаваше невероятно разбиране за анонимността, която самостоятелен изпълнител като Водния бик предпочиташе. Пък и Джон Доу невинаги е бил цивилен.

Той вдигна леко пушката и специалистът отново се появи в полезрението му, увеличен десет пъти. Беше на около една трета от височината на купола и предпазливо се движеше по тясната метална пътека, пристъпвайки внимателно като котка с обувките си с гумени подметки. На колана му висеше портативно записващо устройство. Водния бик наблюдаваше как мъжът стигна до плътен метален ръб, внимателно откачи въжето, прикрепено към релсата в другия край на ръба, и го заобиколи. После отново тръгна напред, спря, взе устройството и съобщи нещо — навярно беше открил счупено стъкло. Пак продължи.

При следващото препятствие — метална стълба, която препречваше пасажа — мъжът върза въжето и започна да слиза надолу между тъмните стъкла. Нещо в него напомняше на Водния бик за Пруст. Може би белият му гащеризон. Някъде в предговора на книгата беше прочел, че Пруст обичал да се облича в бяло.

В том първи на едно място Пруст описваше една от възрастните си лели. Житейският периметър на жената постоянно се беше свивал,

докато се беше свел само до две стаи от апартамента ѝ. Водния бик разбираше и това. С баба му се беше случило същото. Разбира се, нейният схлупен апартамент имаше само две стаи. Но когато остаря, тя не излизаше от тях. Сякаш светът отвъд вратата ѝ беше различна вселена, която я плашеше. Ако хората искаха да видят как е или да я почерпят супа, трябваше да дойдат при нея.

Пруст разказваше как посещавал леля си и ѝ правел чай от лимонови цветчета. Водния бик също беше посетил баба си един-два пъти. Чудеше се какъв ли вкус има този чай от лимонови цветчета.

Когато започна да чете книгата, нищо не разбираше. Схвана само, че някакъв французин разказва за детството си. На кого му пукаше колко време му е трябвало, за да заспива? Но после Водния бик тръгна на операция — много дълга и досадна — близо до мексиканската граница и даде на книгата още един шанс. Малко по малко, спомен по спомен, животът на Пруст беше започнал да приема форма и структура. И тогава той си помисли, че е разбрал. Може би свещеникът беше прав — книгите наистина бяха врати към други светове.

Работникът беше спрял да слиза по купола и отново вървеше по по-ниската пътека — само на около десетина метра над склона. Водния бик внимателно се разположи в дерето. Разпери широко крака и заби пети в каменистата почва. Подпря станок на пушката до малка скала на ръба на дерето и се убеди, че не се клати. Едната му ръка се плъзна напред, за да стисне дулото на пушката, а другата махна предпазителя и застина на спусъка.

Пое си дъх веднъж, после още веднъж.

Работникът откачи въжето, заобиколи металния ръб и стигна до следващото стъкло. Водния бик се приготви да стреля между два удара на сърцето си и дръпна спусъка точно когато мъжът се протягаше да закачи въжето за поредната преграда.

Главата му рязко трепна, сякаш някой го беше повикал по име. През мерника Водния бик видя как червено петно разцъфна върху белия гащеризон. Автоматично презареди, без да отмества поглед, готов за втори изстрел. Но не беше нужно — куршумът се беше разпръснал в тялото, унищожавайки жизненоважните органи. Мъжът вече падаше покрай тъмната част на купола надолу с главата.

Водния бик го проследи с бинокъла. Тялото спря в една плитка вдлъбнатина при основата на купола. Там то беше почти незабележимо. Едната ръка на мъжа беше отпусната встрани, сякаш беше задрямал. Водния бик го погледа минута-две и свали бинокъла. На фона на тъмния покрив на Калисто нямаше нищо тревожно. Всичко беше минало по плана. И сега той беше отново сам.

Пъхна пушката обратно в сака и отпи дълга глътка вода от манерката. После измъкна полицейски колт 45 и го прибра в кобура под рамото си. След това извади радиото, пълна раница, а накрая — два камуфлажни колана с огромни издути джобове. Приклекнал в дерето, Водния бик ги закопча около кръста си и отново се наведе към сака. Поколеба се за миг с ръка на ципа и погледна със съжаление към книжката.

После го дръпна, внимателно се измъкна от дерето и тръгна през скалите към купола.

Сара Воутрайт седеше зад бюрото си, стиснала портативния касетофон. Фред Варксдейл стоеше близо до нея. Мълчаха и слушаха спокойния приятен глас на Джон Доу.

— Внимавай, Сара — казваше той. — Точно в четиринайсет и петнайсет трябва да уведомиш диспечера на „Галактическо пътешествие“ да изпрати пет празни кабинки на обиколка. Ще оставиш пратката в средната. Когато кабините стигнат до Ракообразната мъглявина, нека операторът спре влакчето за деветдесет секунди. Деветдесет. После може да продължи. Във всяко друго отношение работата трябва да продължи както обикновено. Щом се убедя, че пратката съдържа необходимото, отново ще ти се обадя. Ако всичко мине по плана, сега разговаряме за последен път.

Настъпи кратка пауза и Сара чу скърцането на касетата.

— Сара, разбра ли всичко, което ти казах? Много е важно да го разбереш.

— Разбрах.

— Моля те, повтори го.

— В четиринайсет и петнайсет да пусна пет празни кабинки по „Галактическо пътешествие“. Дискът да е в средната. Когато стигнат до Ракообразната мъглявина, обиколката да спре за деветдесет секунди.

— Много добре. И не е нужно да ти напомням — без номера. Не е време за игрички. Целият изходен код в последния вариант. И без героизъм. Ясно?

— Да.

— Благодаря, Сара. А сега може би ще искаш да се погрижиш за изпълнението. Чака те натоварен половин час.

Сара изключи касетофона и се обърна, за да го остави до чашата си. В този момент я лъхна слабо ухание на одеколona на Барксдейл. И както винаги й напомни за туид и ловни коне. Обърна се към него. Барксдейл гледаше касетофона със странно, отнесено изражение.

— Ти направи ли каквото трябваше? — попита тя.

При звука от гласа ѝ Барксдейл се опомни и кимна.

— Щом вкараме трите цифрови пароли, протоколите за сигурност ще ни пропуснат и ще можем да запишем едно-единствено декодирано копие на основните команди на защитен диск. После ще прехвърля файловете. Разбрах, че искаш дискът да не може да се копира.

— Разбира се.

— Добре тогава. Изчистването на умишлените грешки отнема известно време, но все пак едва ли повече от десет минути.

— Ами другият въпрос?

— Другият? О, да. — Сините му очи станаха загрижени. — Очевидно онзи, който стои зад това, познава много добре системите ни и има достъп да се придвижва където и когато си иска.

— Колко от хората ти биха могли да го направят?

Барксдейл бръкна в джоба на самото си и извади сгънат лист. Както винаги, движенията му бяха сдържани и грациозни.

— Да хакнат Метанет, да преодолеят алармените сензори, да препрограмират пропуски и да влязат в протоколите за сигурност на Люпилнята — осем души. С мен — девет. Ето списъка.

Сара бързо прочете имената.

— И колко от тях са в парка днес?

— Шестима. Знам къде са всички, с изключение на Тим Тиболд. Никой не го е виждал от сутринта.

— Моля те, дай копие на Боб Алоко. Помоли го да обяви Тиболд за издирване, но без да се вдига шум. Трябва да проверим и защитните компютърни логове. Но първо се заеми с диска. Емъри чака в Ню Йорк. Обади се, когато си готов да въведеш паролите.

Барксдейл кимна и я погали по бузата. Тревогата не слизаше от лицето му.

— Какво има, Фред? — попита го тя.

— Нищо особено. — Той се поколеба. — Щях да те питам дали сте изпратили работа от „Кулата на грифоните“ при Андрю Уорн.

— Боб Алоко каза, че ще се погрижи. Защо?

— Не е важно — той приглади веждата си, — но докато правех този списък, се замислих. Не би ли могло това да почака?

— Кое?

— Включването на Уорн. Това изобщо не е подходящ момент. Той си има работа и тя не е като нашата. Спомни си думите на Шекспир: „Обичай всички, вярвай на малцина“. А не обратното.

— Да не искаш да кажеш, че той е замесен в това? Стига, Метанет е негова рожба. Видя изражението му тази сутрин. — Тя го погледна косо и въпреки ситуацията се разсмя. — Знаеш ли какво, уважаеми Фредерик Кей Барксдейл? Мисля, че просто ревнуваш, защото ми е бил приятел. — Тя се наведе към него. — Права ли съм? Ревнуваш ли?

Той отвърна на погледа ѝ.

— Не. Поне засега.

Тя взе ръката му и я погали.

— Странен момент си избрал.

За миг той отмести поглед.

— Просто се чудех — каза накрая. — Ако ме нямаше, имам предвид, ако не бяхме заедно, мислиш ли, че вие двамата щяхте...

Пръстите ѝ замряха насред ласката.

— Как можеш изобщо да питаш? Сега имам теб и не ми трябва друг.

Тя хвана и двете му ръце и го придърпа към себе си. Но разтревоженото изражение все още не напускаше лицето му.

Вратата на кабинета се отвори и влезе Андрю Уорн.

На Сара той ѝ заприлича на привидение, призовано мигновено от разговора им. Очите му се плъзнаха от нея към Барксдейл, а после към сплетените им ръце. За миг по лицето му пробяга болка и бързо изчезна.

— Не исках да ви развалям купона — каза той от вратата.

— Не е купон — каза Сара, небрежно издърпа ръцете си и отстъпи назад. — Фред точно си тръгваше. Фред, ще се видим преди шоуто при „Галактическо пътешествие“ в 2:10. Точно в два и десет, нали?

Барксдейл отново кимна, после тръгна към вратата. Сара наблюдаваше как двамата мъже си размениха бързи погледи.

Уингнът се втурна в кабинета зад Уорн и Барксдейл изскочи в коридора. Зад робота вървеше Тереза Бонифацио, късата черна коса беше паднала върху лицето ѝ. Обикновено на това лице играеше

тайнствена лека усмивка, сякаш замисляше номер. Но сега усмивката беше изчезнала.

— Съжалявам — каза Уорн, докато се приближаваше към Сара.
— Имам предвид — че попречих на интимния ви момент.

— Не беше толкова интимен — отвърна тя и се върна зад бюрото.

— Симпатичен мъж — каза Уорн. — Радвам се за вас двамата.

Сара го погледна изненадано. Веждите му бяха замислено повдигнати, както ги помнеше. В Карнеги-Мелън той изпъкваше като оса между пеперуди — гениалното лошо момче на роботиката със спорните си теории и забележителни творения.

Но на срещата тази сутрин тя беше видяла един различен Уорн — обсаден и под обстрел. Пък и този мрачен сарказъм беше нещо ново.

— Нямам време за това точно сега, Дрю — каза тя.

Тери гледаше ту към единия, ту към другия.

— Ще отида да си взема кафе от барчето — каза тя.

— Не, стой. Ти най-много заслужаваш да чуеш това. — Уорн издърпа един стол и се срути в него със смях. После отново погледна Сара. — Ти нямаш време за това точно сега? Мили боже!

Горчивите думи отекнаха в студения въздух.

— Добре — каза Сара. — Да чуя.

— Викаш ме тук под фалшив предлог. После ме приемаш в заседателна зала и ме правиш на нищо, защото Метанет не работела както трябва. Дори ме обвини за това, накара ме да се чувствам отговорен за момчето, пострадало на „Преследване в Нотинг Хил“. Накара ме да я изключа.

Тя го гледаше как се обляга на бюрото ѝ.

— Пълни глупости! И дори нямаше смелостта да ми кажеш какво става наистина. Вместо да инвестирате в роботиката, вие сте съкратили бюджета ѝ. Изложили сте на риск програмата и сте саботирали работата на Тери.

— Не съм му казвала да протестира за това — обади се Тереза.

Очите на Сара се спряха за миг върху нея, после отново се обърнаха към Уорн.

— Не бях съгласна с начина, по който те повикаха, Андрю. Такова беше решението на шефовете. Колкото до роботиката, срамно е,

но това е бизнес, а не изследователски институт. Казах ти го точно тук, когато ти дадох Уингнът. Всичко е заради социологическите изследвания. — Тя вдигна чашата с чай и погледна часовника. Беше два без три минути.

— Найтингейл би се обърнал в гроба, ако знаеше, че счетоводители и статистици управляват парка му. — Уорн се изсмя безрадостно. — Знаеш ли, от друга страна, това е забавно. Защото разбрахме, че все пак с Метанет няма никакви проблеми. Проклетият ви парк не е наред.

Сара свали чашата и го погледна по-внимателно.

— Какво искаш да кажеш?

— О, Барксдейл беше донякъде прав. Метанет е направила тези неща — променила е командите на роботите. Но сгреша. Защото Метанет не е предавала собствени инструкции на роботите. Някой друг го е направил.

Когато Сара премълча, той продължи:

— Ето как трябва да е станало. Вътрешен човек — да го наречем господин Х — е написал програма, която кара роботите да правят саботажи. Включил я е към инструкциите на Метанет. На другата сутрин мрежата е изпращала обичайния трансфер. Само че заедно с обновяването на програмата определен робот е получавал и инструкциите на господин Х. И точно този робот е правел поразии. Бил е съставян надлежно протокол за инцидентите. Но господин Х се е погрижил на другата сутрин роботът да получи обичайните инструкции от мрежата. И е прикрил следите си, като е програмирал Метанет да не записва тези промени. Затова, когато екипът е проверявал провинилия се робот следобед на следващия ден, той се е оказвал нормален, жертва на някакъв тайнствен бълг.

Той погледна Тери.

— Добре ли се справям?

Тя вдигна палци.

— Единствения път, когато не е ставало така, е било в случая с роботите от Нотинг Хил. И това е станало, защото те са били изключени веднага след инцидента. Прекъсната е била връзката с Метанет. Господин Х не е имал възможност да възстанови нормалната им програма. — Той погледна Сара. — Защо не си изненадана от това, което ти казвам?

Тя мислеше трескаво.

— Да приемем в момента хипотезата ти за вярна. Но ти познаваш най-добре Метанет. Би ли могъл да потърсиш следи от хакването? Да откриеш кои работи са били или в момента са засегнати.

— Може би, но ще отнеме известно време. Едно от нещата, които ме заинтригува, е липсата на... — Той млъкна. — Чакай малко, познавам това изражение. Ти знаеш нещо, нали? Криеш нещо.

Сара погледна към списъка на възможните саботьори. Името на Тереза Бонифацио беше там под номер 8.

— Сара, отговори ми. Какво става, по дяволите?

Умът ѝ бързо преценяваше възможностите. В момента Уорн можеше много да ѝ помогне да отвърне на удара, да порази на място онези негодници. Тя отново погледна списъка. Ако нареди на Тери да излезе, после Уорн щеше да ѝ каже какво става. Освен това той едва ли би могъл да се справи сам навреме, щеше да му е нужна помощ.

Сара не одобряваше нетипичното за Утопия поведение на Тери, бунтовните ѝ настроения, навика ѝ да изказва мнението си, независимо дали са ѝ го поискали. Но инстинктът ѝ подсказваше, че Тери не би саботирала работата, която обичаше. А Сара винаги му се доверяваше.

— Тереза, затвори вратата — каза тя тихо.

Изчака, докато Тери се върна, и продължи:

— Това, което ще ви кажа, трябва да бъде пазено в най-строга тайна. Най-строга. Разбирате ли?

Двамата си размениха погледи, после кимнаха.

— Утопия е заложник.

Уорн се намръщи:

— Какво?

— В парка има терористи. Не знаем колко са. Помниш ли онзи мъж, който влезе в кабинета ми точно когато вие излизахте? Нарича себе си Джон Доу. Той е водачът им. Те са саботирали някои от роботите, вероятно точно по начина, по който предполагаш. Освен това твърдят, че са поставили експлозивни из различните светове. Може би заплахата е истинска, може би не е, но ние трябва да приемем, че не лъжат. Трябва да им дадем изходния код на Люпилнята, устройството за холографски образи, или...

Уорн беше пребледнял. Очите му се впиха в нейните.

— Или какво?

Сара не отговори.

За миг всичко замря. После Уорн скочи на крака.

— Господи, Сара, Джорджия е в парка!

— Ще им дадем кода след петнадесет минути. Обещаха ни, че в такъв случай никой няма да пострада. Дрю, ако можеш да разбереш чрез Метанет кои работи са били препрограмирани, може би ще успеем...

Но той не я слушаше.

— Трябва да я намеря — каза.

— Дрю!

— Как, по дяволите, да я намеря? — изкрещя той и се опря на бюрото. — Трябва да има начин. Помогни ми, Сара.

Тя го погледна за миг, после отново хвърли поглед на часовника.

— Можем да я открием по значката — каза Тери.

Уорн рязко се обърна.

— По значката?

— Всеки гост получава уникален многоцветен стикер, който носи, докато е в парка. Ти също имаш. Прикрепен е към значката ти.

Уорн погледна стилизираната птичка на ревера си, после се обърна към Сара.

— Вярно ли е това?

Тя го погледна. Усещаше как възможността Уорн да им помогне намалява с всеки изминал миг. Въздъхна разочаровано, после се обърна към компютъра. Трябваше да се справи бързо.

— Из целия парк има камери, които снимат посетителите и персонала — каза тя, докато натискаше клавишите. — Всяка вечер, след като паркът затвори, пускаме разпознавателни алгоритми, които свързват снимките с конкретния посетител на базата на значката му. Обработваме ги заедно с пропуските, които хората използват, за да си купят храна и сувенири. Специален софтуер ни позволява да проследим потока от посетители на атракциите и да правим статистика.

Докато Уорн я слушаше, напрежението му леко намаля.

— Големият брат събира информация — каза той. — Не се оплаквам. Хайде, нека да я намерим.

Сара подаде още команди.

— Първо ще намеря значката, която отговаря на името на Джорджия — каза тя.

Изчакаха малко.

— Така, ето я. Сега ще поискам хронологична серия от снимки от различните камери.

Този път чакането продължи повече.

— Защо става толкова бавно? — нетърпеливо попита Уорн.

— Дала съм специална задача, която изисква повече мощност. Обикновено правим това само вечер, когато компютрите не са заети с операциите из парка.

В този миг екранът просветна и се появи нов прозорец с кратък списък.

— Ето я — каза Сара.

Уорн и Тери застанаха зад нея и се втренчиха в екрана.

— Не разбирам съкращенията — каза Андрю.

— Тя е в Калисто. На четири минути от „Пръстените на Сатурн“.

Сара се обърна към него.

— Това е било преди пет минути.

Уорн я погледна за миг — в очите му се четеше тревога. После се обърна и хукна.

— Чакай! — извика Тери след него. — Идвам с теб. — И тя също изскочи от кабинета. Изненадан, Уингнът бързо се завъртя и се насочи към вратата.

— Уингнът, спри! — нареди Сара. — Остани при мен.

Роботът спря. После бавно се върна в кабинета сред глъчка от разочаровани бипкания.

Сара погледна отворената врата, после затвори очи и ги разтри с пръсти.

Компютърът издаде нисък алармен звук. Тя погледна към екрана.

Това беше странно. Някой друг използваше същата програма.

Тя се изправи и мушна радиостанцията на Джон Доу в джоба си. Нямаше повече време — веднага трябваше да отиде при обиколката „Галактическо пътешествие“.

Но остана още миг — от любопитство.

Погледна екрана. Освен при спешни случаи, никой нямаше право да използва тази програма, докато паркът работеше.

Сара отново седна. Сложи ръка върху мишката и премина през редица менюта, докато анонимното търсене не се появи на собствения ѝ екран. И тогава се вцепени от изненада.

Който и да беше, той търсеше Андрю Уорн.

14:10

— Единствената атракция в Утопия, където няма охранителни камери — каза Боб Алоко на фона на разговорите по главната улица на Калисто. — Кажи ми, че това е съвпадение.

Стояха в зоната за почивка, с извити пейки и странни палми в саксии — малък оазис на относително спокойствие недалеч от входа към „Галактическо пътешествие“.

— Два и единадесет — каза Сара, поглеждайки часовника си. — Фред вече трябваше да е тук. — В този миг видя Барксдейл, който тичаше по булеварда, пробивайки си път между разхождащите се групи посетители.

Тя кимна на Пеги Салазар, управителката на „Галактическо пътешествие“, която стоеше наблизо.

— Готово ли е всичко?

Салазар кимна.

— Инструктирах служителя, който настанява посетителите. Беше малко изненадан. — Тя въпросително погледна Сара.

— Просто правим проверка, без предупреждение. Шефовете искат да знаят дали всички си вършат работата. Ако правим все едни и същи тренировки, ще ни станат навик.

Салазар кимна бавно, а Сара отново се огледа. Съзнанието, че Джон Доу се намира съвсем наблизо, изостряше сетивата ѝ и ускоряваше пулса ѝ. Усети как ръцете ѝ се свиват в юмруци.

— Ела — каза тя на Алоко. — По-добре да влезем вътре.

Прекосяха булеварда, минаха през портала на „Галактическо пътешествие“ и влязоха в чакалнята. Застанаха далеч от опашката, без да се набиват на очи. Сара наблюдаваше как диспечерът на стартовата площадка настанява следващата група — жена с три малки деца — в чакащата кабинка, после пуска обезопасяващата преграда пред тях. Макар че не можеше да види лицето на служителя през шлема, знаеше, че едва ли му е приятно да работи пред очите на шефовете на отдела си и на целия парк.

Както при другите основни атракции, чакалнята на „Галактическо пътуване“ имаше две функции — освен че гостите чакаха тук, докато ги настанят, те виждаха изображения на онова, което им предстоеше. Преди доста време дизайнерите на Утопия бяха установили, че няма значение какви предупредителни знаци ще сложат около входовете към по-натоварващите атракции като „Полет към Луната“ и „Преследване в Нотинг Хил“. Родителите настояваха да вземат и малките си деца, а после се оплакваха горчиво колко са се уплашили.

Решиха да преобразят зоните, където се чакаше. „Хоризонтът на събитията“, една от най-тежките атракции, първа беше променена. В хармония с идеята на Калисто чакалнята изглеждаше като товарен док на космически кораб, който лети, изкривявайки пространството. Дизайнерите на Утопия внимателно го преустрои, добавяйки оглушителен тътен, искрящи електрически кабели и под, който се разтърсваше заплашително под краката. След тази промяна малките деца често се бояха да влязат и караха родителите си да ги заведат на друго място. Ефектът от тази стратегия беше толкова плодотворен, че предупредителните знаци в Утопия можеха да бъдат премахнати окончателно.

Чакалнята на „Галактическо пътешествие“ беше много по-различна. Беше светла, весела, обзаведена като детска градина от бъдещето — началната точка за забавното пътуване на едно дете в космоса.

Погледът на Сара се задържа върху опашката. Някои от най-малките деца дремеха. Други лудуваха на място, уморени от чакането, но още по-нетърпеливи сега, когато бяха видели, че вече са близо до началото на пътешествието. Често бяха само с по един родител — възрастните, особено тези, които и преди бяха идвали тук, не горяха от желание да повторят обиколката.

Тя отново си спомни колко внимателно Алоко беше сложил семтекса върху масата за заседания. Притвори очи, налагайки си да прогони този образ от съзнанието си.

Барксдейл застана до тях. Кимна на Пеги Салазар, после бръкна в джоба си и извади плоска кутия за бижута. Мълчаливо я подаде на Сара.

— Какво е това? — попита Салазар.

— Част от тренировката — бързо отвърна Сара. — Пеги, ще ни извиниш ли за миг?

— Ясно. — Салазар ги погледна с любопитство, после тръгна към диспечера.

Сара погледна диска в кутията. Беше трудно да се повярва, че това тънко алуминиево кръгче съдържа най-ценното от притежанията на Утопия — характеристиките и софтуера на технологията на Люпилнята. Дискът беше обозначен за вътрешно ползване с думите „Собственост“ и „Секретно“, отпечатани под изображението на славей, заедно със заплашителни предупреждения какво би се случило на онзи, който го използва, без да има право, напечатани с по-дребен шрифт. Тя подаде кутията на Алоко.

— Да преговорим плана.

Алоко посочи към входа към атракцията.

— Както казах, този тип не е глупав. Избрал е „Галактическо пътешествие“, защото то е най-малко подсигурено. Но онова, което не знае, е, че точно при Ракообразната мъглявина — там, където ще спрат кабинките и ще вземе пратката — има шахта.

— Какво? — попита Барксдейл с изненада. — Шахта?

— Да, за поддръжката. Достатъчно голяма за един човек. Моят служител е вече на място. Ще види как Джон Доу взема пратката. После може да го проследи. Или — ако имаме късмет — да го обезвреди.

Сара се намръщи.

— Говорихме да проследим Джон Доу вън от парка, преди да предприемем някакви действия.

— Този тип е хитър. Спомни си какво стана в Кошера. Ако работи сам, ако получим сигнал, че това е просто уловка, ще можем да го хванем още тук.

Сара се замисли. Заплахите на Джон Доу не биваше да се приемат несериозно. Напротив, трябваше да бъдат много предпазливи. Главната ѝ отговорност беше за безопасността на посетителите. И все пак идеята да се унищожи тази заплаха — да бъде неутрализирана веднага, вместо да се носи из парка като заблуден снаряд — беше много привлекателна. Гневът ѝ не беше преминал, а сякаш набираше сила. Бузата ѝ още гореше там, където я беше докоснал.

— Твърде опасно е — обади се Барксдейл с нетипична за обичайното му поведение страст.

— Моят човек е добър, бивш полицай като мен. Залавял е стотици престъпници. Има изрични заповеди да не се заема с Джон Доу, ако не е стопроцентово сигурен, че ще успее. Имам още един човек, скрит на края на обиколката. — Алоко дискретно посочи към цивилния охранител, който стоеше до стартовата площадка. — А Крис Грийн тук ще наблюдава от входа. Това са трима от най-добрите ми служители. Заедно ще го проследят. А ако Джон Доу може да бъде задържан, ще го неутрализират и ще го доведат в моя отдел.

Алоко кимна към охранителя на име Грийн. Мъжът му отвърна, после се плъзна през една полускрита врата до площадката. Никой от посетителите на опашката не му обърна внимание.

— Това е безотговорно! — протестира Барксдейл. — Не можем да рискуваме.

Сара отново погледна часовника си — имаше шестдесет секунди, за да реши.

— Вижте — каза Алоко, — отказайте да се свържем с полицията, така че трябва да направим нещо, докато все още можем. Приемете за момент, че цялата тази работа не е блъф. Кой знае какво друго може да са намислили? Кой знае какво друго ще поискат, какви заложници ще вземат? Знаем само едно — че Джон Доу е водачът им. Ако отрежем главата, тялото ще умре. Това е идеален шанс да го обезвредим без жертви.

— Ще поемеш ли отговорността за онова, което ще стане, ако го заловим? — попита Барксдейл.

— А ти ще поемеш ли отговорността за това, което ще стане, ако не го заловим?

Сара ги изгледа последователно. Поколеба се за миг, после се обърна към Алоко.

— Твоят човек не бива да се опитва да обезвреди Джон Доу, освен ако не е абсолютно сигурен, че ще успее. Ако нещо се обърка, ако стане нещо неочаквано — каквото и да е — ще ги изтеглиш. Дори ако не се намесват. Съгласен?

Алоко кимна енергично.

— Съгласен.

— Тогава да започваме. — Сара се обърна към Барксдейл, който я наблюдаваше с изражение, близко до ужаса. — Фред, ела за малко, ако обичаш.

Тя го дръпна встрани, към стената срещу опашката.

— Сара, не прави това — каза Барксдейл. Яркосините му очи я гледаха почти умолително.

— Решено е.

— Но ти не знаеш с какво си имаш работа, срещу какво си изправена. Първата ни отговорност е към посетителите. Те ни плащат не само за да ги забавляваме, но и за да бъдат в безопасност.

Думите на Барксдейл бяха ехо на собствените й мисли и това предизвика куп смесени чувства у Сара — раздразнение, нетърпение, несигурност — но тя ги отблъсна.

— Слушай, Фреди — каза тихичко тя, — помниш ли, когато вечеряхме заедно за първи път? В „При Андре“ във Вегас.

На издълженото красиво лице на Барксдейл се появи объркано изражение.

— Разбира се.

— Помниш ли какво вино пихме?

Той помисли малко.

— „Линч-Бейджис“ от шейсет и девета.

— Не, не, десертното вино.

Барксдейл кимна.

— „Шато д'Икем“.

— Точно така. Помниш ли, че аз изобщо не бях чувала дотогава, че съществуват десертни вина? Мислех, че всички сладки вина са едни и същи?

Барксдейл си позволи лека студена усмивка.

— Помниш ли, че ми обясни за *Botrytis cinerera*?

Барксдейл отново кимна.

— Благородна гъбичка. Атакува кожицата на грозда, обогатява захарите и прави най-хубавото сладко вино на света. Не можех да повярвам, когато ми каза, че съществува гъбичка, която винарите приемат на драго сърце. Накарах те да ми го обясниш два пъти. — Тя се приведе по-близо и докосна ревера му. — Фреди, сега в парка има зараза. Но в нея няма нищо благородно. Ако не направим нещо — ако

се покажем уязвими, лесна мишена — кой може да ни гарантира, че това няма да се случи отново?

Барксдейл мълчеше, но челюстта му пулсираше.

Сара леко притисна безупречния му ревер, после се обърна и тръгна към Пеге Салазар и Алоко. След малко Барксдейл я последва.

Заедно приближиха стартовата площадка. Там точно настаняваха жена, която говореше испански, с двамата ѝ близнаци.

Сара изчака, докато диспечерът изпрати кабинката.

— Пуснете две празни кабинки и ни предупредете кога идва третата — каза му тя.

Той кимна, лицето му беше странно променено от плексигласовия шлем.

Двете празни кабинки потънаха в мрака в края на рампата, а после се появи трета. Алоко се приведе, за да види номера ѝ, после остави диска на пода.

— Пуснете я — каза Сара на служителя и кабинката тръгна. Тя я наблюдава, докато изчезна зад ъгъла. — Оставете празни и следващите две.

Зад нея опашката недоволно мърмореше. Сара се обърна към посетителите, усмихна им се и нареди на служителя да продължи да действа както обикновено.

„Галактическо пътешествие“ траеше малко над шест минути. Празните кабинки щяха да стигнат до Ракообразната мъглявина след четири.

Сара се отдалечи от площадката и се огледа. Някъде плачеше бебе и писъците му се извисяваха над обичайните разговори. От страничната врата се появи техник. Както беше практиката в тези зони, той носеше характерен костюм, само цветът на значката му показваше с какво се занимава. Сара изучаваше лицата на хората от опашката — възбудени, нетърпеливи, отегчени. Всичко изглеждаше напълно нормално. Работата си вървеше както обикновено.

Освен пратката и човекът, който я очакваше някъде на сред обиколката.

— Да отидем на кулата — каза Алоко.

Но Сара чакаше, оглеждайки светлата чакалня. После се усети и му кимна.

Контролната кула на „Галактическо пътешествие“ беше тясна дори за оператора, а когато вътре се наблъскаха още трима, Сара усети, че не ѝ достига въздух.

— Нямаме много време — каза Алоко. — Обиколката изцяло се контролира от компютър. Трябва да изключим електрическото захранване.

Той се наведе над диспечера.

— Наблюдавай движението. Когато кабинка 7470 стигне до Ракообразната мъглявина, спри.

Операторът сконфузено погледна първо Алоко, после Сара и обратното. Той си хапваше, четеше списание и очевидно не беше очаквал шефовете си.

— Да включи ли аварийната спирачка? — попита той.

— Не, не. Няма да изключваме цялата мощност. Просто спри обиколката за малко. Все едно някой е слязъл. Деветдесет секунди, ни повече, ни по-малко. После отново включи.

Той извади радиостанция от джоба си.

— 33 до Нападател, готов ли си? Много добре. Недей, повтарям, недей да атакуваш обекта, ако не си сто процента сигурен.

Той погледна Сара.

— Наредих на наблюдателите на входа и изхода да действат без радиовръзка.

За минута-две в кулата настъпи мълчание, докато всички наблюдаваха на екрана как белите номера на кабинките се движат по флуоресциращите извивки на трасето.

— Десет секунди — каза диспечерът.

Алоко отново взе радиостанцията.

— Нападател, прихващане след десет секунди. Бъди готов. — Този път той не прибра радиостанцията.

Сара наблюдаваше как обект номер 7470 продължава бавно да се движи по екрана. Осъзна, че е затаила дъх.

— Капан за идиоти — промърмори Барксдейл до нея. Гласът му беше напрегнат.

— Сега — каза диспечерът, наведе се и натисна бутон на контролното табло. Прозвуча сирена. Кабинките замряха на екрана — номерата им се оцветиха в червено и започнаха да примигват.

— Броя до деветдесет — промърмори операторът.

Сара гледаше кабинка 7470, вече неподвижна до надписа „Ракообразна мъглявина“. Някъде близо до контролната кула, по истинското трасе, хора се криеха в мрака, заобикалящ празната кабинка. Тя си пое дълбоко дъх. Каквото и да станеше, всичко щеше да приключи след по-малко от две минути.

— Нападател? — каза Алоко в радиостанцията. — Имаш ли нещо?

— Виждам го — изпраща глас. — Има някой в кабинката.

— Взима ли нещо от нея?

— Повтарям, седи в кабинката.

Алоко се обърна към диспечера.

— Сигурен ли си, че си спрял онази, за която ти казах?

— Абсолютно. — Диспечерът посочи екрана за доказателство.

— Нападател? Колко пътници има в кабинката?

— Май един.

— Прието. Приближи се и разгледай. Внимателно.

Сара докосна ръката на Алоко.

— Не. Може да е Джон Доу.

— И какво прави, по дяволите? Ще се вози ли?

— Чака за капан. Искане да види дали сме му подготвили нещо.

Алоко я погледна за миг, после отново вдигна радиостанцията.

— Нападател? Остани на място.

— Време е — каза диспечерът и натисна друг бутон. Номерата на кабинките на екрана спряха да примигват, побеляха и отново се задвижиха.

— Какво стана? — попита Сара.

Алоко погледна към мигащата диаграма на трасето.

— Мисля, че нашият човек е пипал и тук, както мониторите в Кошера. Накара ни да спрем кабинките на друго място. Не се съмнявам, че копелето вече е взело диска и е изчезнало. — Той вдигна радиостанцията. — Алфа, Омега, тук 33. Обектът може да е взел пратката. Заемете позиция. Съобщете, ако го видите, но не предприемайте нищо. Повтарям, не предприемайте нищо.

— Омега, разбрано — чу се глас.

Алоко свали радиостанцията.

— Дискът отдавна вече го няма — каза той с внезапна умора.

— Да проверим — отвърна Сара. — Трябва да сме сигурни.

Когато стигнаха до площадката за слизване, служителят помагаше на жената с близнаците. Сара чу как възрастният мъж се извини за забавянето.

— Внимавайте — каза Алоко на Сара и Барксдейл. — Не смятам, че Джон Доу е толкова глупав, че да излезе оттук. Но в момента нищо не може да ме изненада.

Първите две празни кабинки минаха пред тях и той се приближи към рампата.

Сара направи знак на Барксдейл и двамата последваха Алоко. „И без номера. Сега не е време за игрички.“ Изпитваше необичайно чувство — неудобство. Погледна през рамо. Освен жената с близнаците, в коридора към булеварда нямаше никого.

Когато се обърна отново, третата кабинка приближаваше към площадката. В нея седеше мъж и за миг Сара замръзна, решила, че е Джон Доу. Но той беше твърде набит и нисък. Беше приведен напред, сякаш спеше.

Внезапно Алоко се втурна към кабинката. Сара осъзна, че човекът вътре беше Крис Грийн, охранителят, който пазеше в предната част на обиколката.

Кабинката спря. Грийн се свлече напред.

Сара погледна вътре, обхваната от лоши опасения. До него се виждаше кутията за бижута, строшена на парчета. Наоколо лежаха части от диска.

— Крис? — Алоко сложи ръка на рамото на охранителя. Грийн се свлече надолу.

Алоко внимателно го изправи. Главата му увисна назад и Сара замръзна от ужас.

— Мили боже! — изстена Алоко.

Очите на Крис Грийн сезираха в тях — ококорени и невиждащи. Голямо парче от диска стърчеше от устата му. Тънка струйка кръв бавно се стичаше към брадата и по врата му, а после изчезваше под тъмната му риза.

Тялото на охранителя беше транспортирано дискретно до Медицинския център и заключено. Никой, дори лекарите, нямаше право да го доближава, докато не дойде полиция.

Върнаха се в Кошера да гледат видеозаписите от малкото охранителни камери, които наблюдаваха „Галактическо пътешествие“ — опитваха се да разберат какво се беше объркало.

— Добре, спри — каза Алоко на Ралф Пекъм.

Това бяха първите думи, произнесени от няколко минути. Току-що бяха прегледали на бързи обороти записа от камерата на стартовата площадка. Нищо необичайно. Нито следа от Джон Доу между родителите и децата.

— Какво друго имаме? — уморено попита Алоко.

Пекъм се консултира с таблицата.

— Само камерата в чакалнята — изсумтя той.

— Много добре. Пусни записа с двеста кадъра в секунда.

Пекъм въведе няколко команди, после завъртя един ключ на огромното табло. Сара гледаше как реки от туристи се стичат по екрана, преминават през бариерите и се качват на групи в кабинките, които се изстрелваха да ги посрещнат. Знаеше, че би трябвало да изпитва нещо точно сега — мъка, гняв, угризения — но се чувстваше просто вцепенена. Образът на Крис Грийн — незрящите очи, блестящото парче диск, което стърчеше от отворените му устни — не изчезваше от съзнанието ѝ. Тя погледна към Фред Барксдейл, лицето му изглеждаше бледо под изкуствената светлина на Кошера и той я погледна за миг, после отново насочи очи към екрана. Изглеждаше покрусен.

— Всичко е наред — промърмори горчиво Алоко, който също гледаше видеозаписа. — Още един ден в рая.

Сара държеше запечатано пластмасово пликче, в което се намираха парчетата от диска, събрани по пода на кабинката. Очевидно са били счупени при жестока борба. Без да осъзнава какво прави, тя прехвърляше пликчето от ръка в ръка. Най-накрая го сложи в джоба си.

В лявата част на екрана нещо се раздвижи, когато група фигури застанаха до рампата.

— Намали на тридесет — каза Алоко.

Сега фигурите отляво се откроиха — Алоко, Пеги, самата тя. Сара си наложи да наблюдава онова, което се беше случило преди по-малко от час. Фред се появи в кадъра с кутията в ръка. Последва малката драма, докато двамата с Алоко убеждаваха Сара в правотата си. Тя взе решение — охранителят Крис Грийн влезе през задната вратичка. Сара се видя как дърпа Фред Барксдейл встрани, за да му обясни колко е разумно да нанесат неочакван удар на Джон Доу. Всъщност да обясни защо току-що беше обрела един човек на смърт.

Оставиха диска, изпратиха празните кабинки и изчезнаха от поглед, насочвайки се към контролната кула.

— Спри го — каза Алоко на Пекъм. Мониторът побеля. — Това е. Проверихме и петте камери. Нищо.

В малката тъмна стаичка настъпи тишина.

Най-после Алоко се обади.

— Крис Грийн беше смел човек — каза той бавно. — Най-доброто, което можем да направим за него сега, е да се опитаме да разберем какво се е случило. — Той въздъхна и се обърна към Пекъм. — Ралф, пусни пак записа от последната камера. Моментата, когато празните кабинки тръгват по обиколката.

Пекъм отново включи записа от чакалнята. Сара отново видя как Алоко оставя диска в празната кабинка. Тя се придвижи по жицата и изчезна в мрака на първия завой.

— Това е нелепо — промърмори Алоко повече на себе си, отколкото на другите. — Ракообразната мъглявина е доста навътре по обиколката. Джон Доу би трябвало да бъде там, за да вземе диска. Но Крис Грийн беше на изхода. Защо се е натъкнал на него?

Въпросът увисна във въздуха без отговор. Всички очи бяха вперени в екрана.

— Спри! — внезапно изрева Алоко. — Добре. Петнадесет в секунда. — Той посочи монитора. — Вижте това.

Сара видя как техникът, когото беше забелязала, излиза от страничния портал и бавно минава през чакалнята. Внезапно вцепенението, което я обвиваше като воал, изчезна.

Заради издутия шлем и задължителния космически скафандър не можеше да бъде сигурна. И все пак знаеше инстинктивно, че наблюдава Джон Доу.

По изразенията край себе си разбра, че и другите са стигнали до същото заключение.

— По дяволите! — каза Алоко. — Цялата работа с деветдесетсекундното спиране е била заблуда. Джон Доу не е чакал на завоя при Ракообразната мъглявина. Канел се е да вземе диска от кабинката веднага щом започне обиколката, а после да си тръгне, преди още да спрем атракцията. Но вместо това е налетял на Крис Грийн.

— Искате ли да го проследя? — попита Пекъм.

— Не... всъщност да. Но в свободното си време. Няма съмнение, че е планирал и това. — Алоко погледна към Сара.

— Ще отида в „Костюми“ и ще направя проверка. Да видим дали не липсват униформи.

Сара кимна. Вече знаеше какво ще открият.

Радиостанцията в джоба ѝ тихо избръмча. Контролната стая стихна. Всички очи се обърнаха към Сара, докато вадеше радиостанцията.

Тя рязко я включи и я дигна бавно към устните си.

— Тук Сара Боутрайт. — Това беше първото, което казваше, откак влязоха в Кошера.

— Сара?

— Да.

— Защо, Сара? — Беше гласът на Джон Доу, но звучеше някак по-различно. Шеговитият учтив тон беше изчезнал. Сега говореше постудено и делово.

— Защо какво?

— Защо ми постави капан?

Сара се опита да намери думи.

— Не бях ли винаги честен с теб, Сара? Не беше ли честността основа на нашите взаимоотношения?

— Господин Доу, аз...

— Не си ли направих труда да те посетя лично, да се запозная с теб? Не ти ли казах ясно какво трябва и какво не трябва да правиш?

— Да.

— Не се ли постарях да ти направя демонстрация? Не направих ли всичко възможно, за да се уверя, че в края на деня на съвестта ти няма да тежи ничия смърт?

Сара млъчеше.

— Мили боже! — промърмори Барксдейл. — Какво направихме!

— Господин Доу — започна Сара бавно, — ще се погрижа лично да...

— Не — прекъсна я гласът. — Ти загуби правото да говориш, когато предаде доверието ми. Сега аз съм учителят, а ти — ученикът. И ще присъстваш на лекцията ми. Знаеш ли каква е темата? Не, не говори, сам ще ти кажа. *Паниката*.

Сара слушаше, притиснала радиостанцията до ухото си.

— Знаеш ли, Сара, че съществува изкуство да се дирижира паниката? Това е много интересна тема, планирам да напиша монография върху нея. Това ще ме направи известен, Аристотел на контрола върху тълпата. Особено интересно е, че съществува възможност за творчество. Има множество инструменти на разположение, много начини да се процедира и изборът на най-ефективните се превръща в истинско предизвикателство. Да вземем пожара например. Нещо уникално се случва с динамиката на тълпата по време на пожар, Сара. Изучил съм всички пожари — в компанията Трайангъл Шъртуейст, в театър „Ирокуиз“, в Коконът гроув и Хепиленд Сошъл Клъб^[1]. Те са много различни, но имат нещо общо — висок процент на смъртност дори без помощта на допълнителни средства. Разбираш ли, хората се скупчват на вратите. На затворените врати.

— Нашите врати са отворени — промърмори Сара.

— Така ли? Но това няма значение, да не изпреварвам събитията. Трябва да вървя. Ще поддържаме връзка.

— Един човек е мъртъв...

— Един човек не променя статистическата крива.

— Ще получиш диска...

— Да, знам. Но първо трябва да направя нещо. Смяташ ли, че паркът ти е известен, Сара? Аз съм този, който наистина ще го направя и прочут.

— Не, чакай, чакай...

Но връзката вече беше прекъсната.

---

[1] Пожари в Нью Йорк, Чикаго, Бостън и Бронкс, взели изключително много жертви. — Б.пр. ↑

Джорджия Уорн напусна изходната рампа на обиколката „Еклиптика“ и се смеси с тълпата, която се движеше по широкия булевард. Току-що беше си купила тукашната версия на захарен памук — оцветен в цветовете на дъгата и пълен с карамелени кристалчета, които шумно се пукаха върху езика — и го поглъщаше със самоотвержена решителност. Не чуваше пукането на кристалите, нито подвикванията и смеха на минаващите посетители — беше си сложила слушалките и пейзажът наоколо беше залят от звуците на „Подскачайки из гората“ на Конт Беси.

Група по-големи тийнейджъри с пурпурни коси и фланелки с Драконовия шип шумно се движеха срещу нея и тя се извърна настрани, за да ги пропусне. Не беше очаквала много от „Еклиптика“ — това беше обикновено ферисово колело^[1] — но тя се беше оказала много интересна. Обикаляха около една планета с пръстени, наподобяващи тези на Сатурн, само че вертикални. Както повечето атракции, пътуването ставаше на тъмно и човек наистина имаше чувството, че е надалеч, че пътува в космоса. А холографските пръстени бяха толкова съвършено реалистични, че ѝ се струваше възможно да ги докосне, ако протегне ръка от кабинката.

Но беше сама, затова бяха качили при нея едно постоянно въртящо се момиченце от голямо семейство, което настояваше да посочва всичко, което се виждаше. Беше твърде глупаво, за да млъкне и да се наслаждава на обиколката. Затова на половината път Джорджия си сложи слушалките и увеличи звука докрай.

При този спомен тя се намръщи. Напред и вдясно виждаше рампа, която се виеше надалеч от централния булевард и завършваше с влакче, което изчезваше в нисък тунел с проблясващи светлини. Това беше входът за „Обратната страна на Луната“ — атракция, за която беше прочела страхотни отзиви в интернет. Джорджия извади импровизирания пътеводител от джоба си. Да, четиризвездна обиколка. Насочи се натам, после спря. Беше обещала на баща си да не се качва на високи атракции. „Обратната страна на Луната“ със

сигурност влизаше в тази категория. Навярно „Еклиптика“ също, но какво очакваше баща ѝ? Беше опитала някои от детските атракции като „Пръстените на Сатурн“ и се почувства тъпо, заобиколена от шестгодишни деца.

Погледна към входа за влачето и се намръщи. После неохотно се обърна и вървя по булеварда, докато намери пейка. Седна, извади картата, погледна я и отново я прибра. Когато изяде и последната хапка захарен памук, се обърна да хвърли пръчицата в кошчето за боклук, но изведнъж замръзна, втрещена в тъничката хартиена фунийка.

По-рано беше казала на баща си, че няма спомен за пътуването, което са направили преди много години до парка Кениууд. Но това не беше напълно вярно. Спомняше си как майка ѝ я беше изненадала с голям захарен памук, който застрашително се олюляваше върху тъничка пръчица, точно като този. Спомняше си как розовото лакомство се беше сторило огромно на осемгодишните ѝ очи. Спомняше си горещината на слънцето, загорялото лице на майка си, бледото ѝ червило, бръчиците, които се появяваха край очите ѝ, когато се смееше.

Имаше и други спомени за майка си — как изкарва прототипите на своите лодки за пробно плаване, как язди пони в разлистения парк, как седят до прозореца, увити в одеяла, и четат разказите на Киплинг заедно. Бяха откъслечни спомени, избелели като стари снимки, и тя ги пазеше в себе си, сякаш ако ги споделеше — дори с баща си — щеше да развали магическото заклинание и те щяха да изчезнат завинаги. Погледна за миг хартиената фунийка и я завъртя в ръце. После я хвърли в кошчето, изправи се и продължи по булеварда.

Отпред се виждаше галерията „Въображение“. Над нея във въздуха висеше образът на Найтингейл и подканваше хората да влязат с движение на копринения си цилиндър. Малка група хора се беше събрала наоколо, гледаше портретите на витрината и сочеше образа на илюзиониста. Джорджия забави ход и се загледа с любопитство. Тя си спомняше и Найтингейл. Той сякаш никога не стоеше спокойно — вечно се движеше и жестикулираше. Макар че не беше много висок, стоята им винаги изглеждаше твърде малка за него. През нощите, когато идваше при баща ѝ, двамата мъже разговаряха с часове около кухненската маса. Помнеше аромата на кафе и тютюн за лула. Тя пропълзваше под масата и си играеше там, заслушана в гласовете им.

Знаеше, че ако не привлече вниманието им, може да остане будна и след времето за лягане.

Песента свърши. Настъпи кратка тишина, в която нахлуха звуците от Утопия — подвиквания, разноезичен говор, далечно бърборене на високоговорители, детски вик от радост. После започна „Суингинг дъ блус“ и звуците отново изчезнаха. Джорджия пхна ръце в джобовете си и продължи. Спомняше си как Найтингейл я гледаше, когато тя говореше, как внимателно я слушаше, сякаш думите ѝ бяха много важни. Не беше глупак като повечето възрастни. Не говореше същите баналности като всички останали — колко е хубава или колко много е пораснала, откакто я е виждал за последен път.

По някаква причина мислите на Джорджия се отправиха към Тери Бонифацио. Тя също не изглеждаше глупава. Сигурно дори обичаше захарен памук. Обикновено Джорджия не обръщаше внимание на онова, което говореха възрастните, но ѝ беше много любопитно да чуе мнението на Тери за някои неща — какво мисли за кълтри музиката и за бопа, какви книги е чела като дете; какви цветове дрехи обича да носи, каква е любимата ѝ храна. Надяваше се да не е онова гадно, миришещо на риба нещо. Това щеше да бъде проблем.

Вече беше стигнала края на централната алея и спря, подскачайки от крак на крак по светлоотразителните павета. Пред нея се издигаше голям сферичен терминал. Това беше Космодрумът на Калисто с пет-шест входа към някои от най-популярните атракции в този свят. Въздухът ехтеше от смях. Джорджия погледна картата си. „Полет към Луната“, „Хоризонт на събитията“, „Изстрелване“. Всички обиколки бяха страхотни. И точно такива, каквито баща ѝ не даваше да посещава сама.

Както бе обичайно за Утопия, никъде нямаше часовници. Тя погледна своя — още четиридесет и пет минути до срещата с баща ѝ.

Не беше честно, не беше честно! Само няколко хубави атракции тази сутрин. После само тъпи срещи и висене из лабораториите. А и не беше забавно да обикаляш сам из парка. Особено когато не можеш да направиш нито една от интересните обиколки.

Джорджия въздъхна безутешно и тръгна назад. В този момент очите ѝ попаднаха на входа към „Бягство от Уотърдарк“.

Взря се в блестящите холограмни букви. Беше прочела всичко за тази обиколка в интернет. Атракцията беше създадена по любимата ѝ

сцена от „Страх от дишане“, в която група млади герои избягват от затвора на Морфей на водната планета Уотърдарк 4. Обиколката беше нова, никой от нейното училище не я беше посещавал. А тя беше изключителна по две причини. Действието се развиваше изцяло в свят от дъжд и вода. И второ, беше първата атракция в света, в която се използваше нискогравитационна технология. И не симулация, а истинска ниска гравитация.

Джорджия забеляза, че повечето хора се насочваха натам — те вече бяха посетили обиколките от Космодрума и се връщаха към центъра на Калисто. Макар че тези шест обиколки бяха сред най-популярните в парка, опашките бяха по-къси, отколкото онези, на които вече беше чакала.

Сайтовете на фен клубовете на Утопия съдържаха огромни списъци с идеалното време да посетиш определени атракции — моменти, в които поради необяснима причина опашките са по-къси — но Джорджия не се интересуваше от това. Знаеше само, че ѝ е писнало от детски атракции и от мотаене. Струваше ѝ се, че ще успее да влезе в Уотърдарк за по-малко от десет минути. Пък и баща ѝ сигурно нямаше да има нищо против, или поне не много.

Внезапно рязко я изблъскаха встрани. Тя погледна — две деца, хванали майка си за ръце, я бяха задминали на път към Уотърдарк. Майката беше млада и красива, мургавото ѝ лице се открояваше на фона на червената рокля.

Джорджия свали слушалките от ушите си, хукна напред и усмихвайки се злобно на децата през рамо, се нареди на опашката за Уотърдарк пред тях.

---

[1] Колело на Ферис — атракция, която представлява високо, вертикално колело, което се върти около фиксирана стойка и има седалки, свободно прикрепени, така че остават изправени, докато се въртят. — Б.пр. ↑

— Престани да се буташ, воняща уста.

— Не аз се бутам, скротум, а ти. Направи го пак и ще те прасна.

Ангъс Пул слушаше с досада дребните заяждания на най-малките синове на братовчедка си. Това ставаше на всяка опашка, на която чакаха. Отначало Пул беше заинтригуван от забележителния арсенал обиди, които двете момчета си разменяха. На опашката за „Брайтън Бийч Експрес“ в Дървените тротоари дори започна да ги брои. Докато стигнаха до следващата атракция, се беше отказал на петдесет.

Слава богу, поне тази опашка беше къса!

Около него Космодрумът ехтеше от разговори. От мястото си на опашката Пул се огледа. Дизайнерите се бяха справили отлично и мястото приличаше на транспортен терминал от бъдещето чак до таблото с полетите и плътния монотонен глас, който звучеше от високоговорителите. Днес имаше още едно предимство — тъй като и за шестте обиколки се влизаше от едно и също място, той можеше да удари едно питие на спокойствие и да остави братовчедка си да се занимава със семейството си.

Сякаш прочела мислите му, Соня се обърна към него. Три фотоапарата висяха върху широката ѝ талия, а шапката на архимаг на главата ѝ леко се беше изкривила.

— Какво беше името на тази обиколка, Ангъс?

— „Бягство от Уотърдарк“.

Независимо че името ѝ беше изписано с холограмни букви точно над главите им, тя трябваше да го попита.

— А после къде ще отидем?

— Оттук можете да се качите на още пет чудесни атракции. Виждаш ли? Прилича на огромно летище, само че всеки изход води към различно място. Трябва да ги обиколите. Моля ви, посетете всичките.

— Ами ти? — попита Соня.

— След Уотърдарк мисля да пия една бира в „Морето на спокойствието“. Това е барът до казиното — показах ти го, когато идвахме насам, помниш ли? Може да се срещнем там.

При споменаването на думата „бира“ съпругът на Соня, застрахователен агент, излезе от дрямката си и хвърли кратък, измъчен поглед към Пул.

Соня и Мартин Клем от Лардън, Айова, и трите им очарователни момчета. Преди да почука на вратата на мотелската им стая тази сутрин, Пул не беше виждал братовчедка си Соня поне десетина години. Но така беше и със сестра му Вики, племенника му Пол и всички останали роднини, близки и далечни, които бяха изскочили от дупките си през последните шест месеца. Държаха се сякаш Утопия най-после е дала смисъл на живота му. Непознатият чичо Ангъс, който се беше преместил да живее в Лас Вегас след армията и никога не се беше оженил. Странният братовчед Ангъс, или синът на братовчедка ми, или синът на брата на съпругата на братовчед ми, който си изкарваше прехраната с труд, но никой не го беше попитал с какъв. Пък и самият Пул никога не обясняваше подробно.

Сега по мълчаливо съгласие на огромното семейство той беше назначен за екскурзовод из Утопияленд.

До известна степен това не го притесняваше. Не че се радваше да се види с роднините си — би могъл да мине и без тези срещи — но за негова изненада паркът го беше очаровал. Преди години той беше посетил Дисниленд, Юнивърсъл Студиос, Буш Гардънс^[1], без да изпита нещо особено. Но Утопия беше някак различна. Не само защото беше по-лъскава, по-нова и имаше по-хубави играчки, а защото човек почти можеше да повярва, че е бил прехвърлен обратно в Лондон от деветнадесети век или в средновековен Камелот. Насред пустинята Невада обиколките и атракциите в отделните светове бяха интегрирани така успешно, че човек с удоволствие се оставяше на фантазията си. А за човек като него, който не страдеше от излишно въображение, това си струваше да се види.

Но всяко възхищение си имаше граници и в 14:26 на Пул определено му беше писнало от семейство Клем.

— Тази работа с ниската гравитация е номер — обади се най-големият син. — Ускорението, присъщо на гравитацията, е 9,8 метра в секунда към центъра на Земята. За да се осигурят условия за

безтегловност, трябва да създадат противоположна сила, равна на гравитацията и...

Пул го погледна — върлинест, със стърчащи зъби и гъгнив глас. Приличаше на ходещ аргумент в полза на детеубийството. Пък и изобщо не знаеше за какво говори. Щеше да млъкне веднага, щом влезеше във въздушния шлюз.

Пул се прозина и се огледа отново. Космодрумът беше препълнен, но не колкото обикновено. Виждаше се обичайното море от щастливи лица, тук-там с някой навъсен родител или нетърпеливо дете. Герои в космически костюми се разхождаха наоколо, обслужваха опашките или позираха за снимки.

Една отдалечена фигура привлече опитното му око. За разлика от останалите, които се редяха на опашките или преминаваха от една атракция към друга, самотен мъж си пробиваше разтревожено път из тълпата. Пул проследи с леко любопитство как той доближи до една сергия, после до една опашка, надничаше навсякъде, изпъвайки врат, сякаш търсеше нещо.

Мъжът изчезна между тълпата и Пул се обърна. Неговата опашка се беше придвижила бързо напред и почти бяха стигнали до входа. „Бягство от Уотърдарк“ беше единствената причина Пул да не пие вече бира в „Морето на спокойствието“. Това беше любимата му атракция в парка. Ако безтегловността беше номер, той беше съвършен и за него нямаше значение, че не е истина.

Зачуди се лениво какво толкова му харесваше в обиколката. Не беше вълнуваща като „Полет към Луната“ или „Станция Омега“ на върха на футуристичния ескалатор. Всъщност, с изключение на първите няколко труса, докато капсулите „бягаха“ от затвора на Уотърдарк и се отправяха към обикалящия в орбита кораб-майка, изобщо не можеше да се нарече вълнуваща. Но човек наистина имаше чувството, че се отправя през подгизнало от дъжд небе към открития космос. Този път трябваше да обърне по-голямо внимание как се въздейства върху подсъзнанието, за да изглеждат нещата толкова истински. Докато се изкачваха в атмосферата, едрите капки дъжд около капсулата сякаш забавяха движението си, а после — когато гравитацията намалееше — направо замръзваха около капсулата, която танцуваше и се носеше в космическия мрак. Спомни си как се беше притиснал до предпазната преграда, когато корабът майка се появи, как

чашата с безалкохолно сякаш се надигаше от поставката. Ще почака, докато хлапето на Клем види това.

Ето нещо интересно — мъжът, когото беше видял да обикаля по булеварда, нахълта в Космодрума, застана точно в центъра и се огледа. До него стоеше млада азиатка. Те си размениха няколко думи, после се разделиха и тръгнаха в различни посоки. Несъмнено търсеха някого и много бързаха. *Да намериш някого тук си е жив късмет*, помисли си Пул. Обиколките в Космодрума нямаха чакални. Всеки трябваше да се нареди на опашка, може би за да се засили илюзията за оживен транзитен център. Тук имаше поне хиляда души. Но мъжът не се отказа, а хукна към „Изстрелване“ и тръгна успоредно с опашката към входа, без да обръща внимание на злобните погледи, които му хвърляха.

Пул го огледа по-внимателно, опитвайки се да определи що за човек е. Не попадеше в никоя от типичните групи — тъмнокос, със светла кожа, висок, строен, в началото на четиридесетте. Нищо очебийно, освен явната тревога. Странно, днес за втори път виждаше този човек. И като изхвърли от ума си мъжа, Пул насочи вниманието си към опашката.

Сега пред тях имаше само четири-пет групи и дори децата на братовчедка му нетърпеливо мълчаха. Определено бяха дошли в подходящ момент — опашките зад тях бяха два пъти по-дълги, отколкото когато пристигнаха. Ако хлапците пропътуват всичките шест обиколки, той щеше да разполага поне с два часа благословена самота в „Морето на спокойствието“: само той, бирата и кръстословицата от „Лас Вегас Джърнал ревю“. Щеше да бъде...

Мислите му бяха прекъснати от серия слаби викове. Погледна назад. Беше същият човек. Стоеше в началото на опашката за „Изстрелване“ и викаше нещо, което звучеше като име, гледайки право към него. Не, осъзна Пул, не към него, а към някого в началото на опашката. Може би към хубавичкото момиче, което току-що влизаше във въздушния шлюз. Мъжът затича към тях, разблъсквайки гостите. Пул инстинктивно отпусна ръце и леко се разкрачи. Но очите на мъжа бяха вперени във входа. Той изтича в началото на опашката и заговори с един от служителите, жестикулирайки и сочейки към въздушния люк. Високият служител в сребрист космически костюм се приближи

до него и внимателно сложи ръка на рамото му. Мъжът рязко я отхвърли.

За един много кратък миг Пул помисли да се намеси. После се отпусна. По дяволите! Беше в почивка. Човекът беше платил седемдесет и пет долара, както всички други, нека си изиграе малката сценка.

---

[1] Увеселителни паркове в САЩ. — Б.пр. ↑

Андрю Уорн спря задъхан върху светлоотразителните павета на булеварда и се огледа. Беше абсурдно да се опитва да намери дъщеря си между безбройните посетители. Шансовете да ѝ се случи нещо бяха минимални. И все пак мисълта да прекара времето до срещата им в чакане, без да знае какво става, му се струваше непоносима. Бяха я търсили по опашките и сергиите за сувенири двадесет минути. Дотук нищо. И колкото повече време минаваше, без да я открият, толкова повече нарастваше тревогата му.

Изразението на Джорджия точно преди да излезе от лабораторията на Тери, се беше запечатало в паметта му. *Не искам да отида сама*, беше казала тя. Джорджия беше единственият му близък човек, той я изпрати сама в увеселителния парк, миниран с мощни експлозиви. Беше постъпил неразумно, въпреки че тогава не знаеше какво става.

Тери се появи до него.

— Откри ли нещо? — попита той.

Тя поклати глава.

— Проверих входовете и изходите на „Еклиптика“ и „Страх от дишане“ — задъхано каза тя. — Няма и следа от нея.

— Трябва да е някъде тук.

— Мисля, че търсихме навсякъде.

Завладяха го разочарование и нетърпение. Дали вече не е напуснала Калисто и е отишла в някой от другите светове? Бяха стигнали края на булеварда и пред тях оставаше само Космодрумът.

Той погледна Тери.

— Мислиш ли, че съм луд?

— Не знам. Може би. — Тя замълча. — Но ако беше моето дете, аз щях да правя същото.

Той посочи към Космодрума.

— Какво има там?

— Това са най-вълнуващите атракции. Тя ти обеща да не влиза сама.

— Все едно, по-добре да проверим. Не познаваш Джорджия.

— Така е. Аз ще поема онези отдысно и ще се срещнем тук.

Уорн я наблюдаваше с благодарност как тича към Космодрума. Много хора биха пренебрегнали тревогата му и биха се опитали да го разубедят да търси Джорджия, но не и Тери. Може би разбираше тревогата му. Просто беше предложила помощта си и търсеше също толкова усърдно, колкото и той.

Обърна се и пое към Космодрума, хвърляйки поглед към опашката за „Изстрелване“, първата обиколка пред него. Както очакваше, и тук я нямаше, само туристите го гледаха любопитно, както навсякъде. Обърна се. От тази страна имаше още две атракции. Щеше да я потърси и там. После щеше да се срещне с Тери и да...

В този миг съзря Джорджия.

Заля го вълна на облекчение. Беше в началото на опашката за — какво беше това? — „Бягство от Уотърдарк“. Слава богу, помисли си той и извика името ѝ. Ако беше погледнал миг по-късно, тя вече щеше да е минала през входа на атракцията...

И тогава, преди да осъзнае какво става, един от разпоредителите ѝ помогна да влезе. Докато Уорн гледаше, блестящият люк се затвори зад нея.

Облекчението му изчезна в миг. Внезапна тревога сякаш го наелектризира.

Той хукна през Космодрума направо към портала. Проби си път до началото на опашката. Една жена изненадано ахна, зад себе си чу мъжки глас, който викаше: „Ей, приятел, какво правиш, по дяволите?“.

Докато тичаше, разпоредителят пропусна вътре жена в червена рокля и две деца и Уорн мерна за миг вътре някакъв люк, на който пишеше „Внимание — област на ниска гравитация“, после порталът отново се затвори.

Той хукна към разпоредителя.

— Спрете я! — изкрещя.

Жената примигва към него под шлема.

— Моля?

— Казах, спрете я! Спрете обиколката!

Другият разпоредител се приближи.

— Съжалявам, сър — каза той и сложи ръка на рамото на Уорн, — всички тук бързат да избягат от затвора и се боя, че ще трябва да

изчакайте реда си...

Уорн отблъсна ръката му.

— Дъщеря ми току-що влезе тук. Искам да излезе.

Вторият диспечер — висок слаб мъж — също примигна под шлема. Уорн знаеше, че той прехвърля наум „Наръчник за отношение към посетителите“, преценявайки каква стратегия да използва с този проблемен гост.

— Не е възможно да спра атракцията, сър — каза той по-тихо, оставяйки ролята си. — Сигурен съм, че дъщеря ви се забавлява отлично. Всички харесват „Бягство от Уотърдарк“. Ако искате да я изчакате, най-добре идете при изхода, ето там. — Той посочи мястото със сребристата си ръкавица. — Обиколката трае само дванадесет минути и тя съвсем скоро ще излезе. А сега, ако обичате, отстъпете, за да можем да настаним останалите посетители.

Прав е, помисли си Уорн, това не е разумно.

Мълчаливо отстъпи назад.

— Благодаря, сър! — каза служителят и се обърна към следващата група, приканвайки я напред — двойка дебелаци с едно дете. Бащата заплашително погледна Уорн.

Разпоредителят се обърна към контролното табло и натисна един бутон. Люкът се плъзна встрани сред свистенето на изпуснатия въздух.

Уорн се взря в отвора, после внезапно притича покрай служителя и се шмугна през люка.

Вътре беше хладно. Синкавата светлина беше слаба. Около него се чуваше тихо боботене, като от огромни турбини. Очакваше го празна капсула, ниска и с овални очертания, която стоеше на крака без някаква друга подпора. Имаше пластмасови прозорци вместо покрив. На задната стена на въздушния шлюз имаше здрава кръгла врата, залостена с тежки метални резета и малко прозорче от дебело стъкло в средата. През него Уорн видя как жената с двете деца се качват в своята капсула. Усмихваха се. Дочу слабо гласа, който звучеше по високоговорителите в капсулата: „Моля пазете тишина и не се движете. Колкото по-малко се движите, толкова по-малък е шансът надзирателите от Уотърдарк да вдигнат тревога. Щом напуснем затвора, ще се издигнем към кораба майка. Гравитацията ще намалее и ще бъдете в безтегловност. Това е естествено. Нормалната гравитация автоматично ще се възстанови, когато кацнем в кораба майка...“.

Уорн осъзна, че няма начин да настигне Джорджия. Дори ако някак успееше да се качи на очакващата го капсула, това нямаше да му помогне.

Обърна се и изтича обратно през люка също толкова бързо, колкото беше влязъл. Дочу възбудени възгласи. Мъжът говореше по радиостанция:

— Кула, тук товарен шлюз две. Имаме 511, повтарям 511 на товарната площадка.

Уорн не му обърна внимание. Притича покрай опашката и се отправи към изхода, накъдето по-рано го беше насочил служителят. Проби си път през тълпите на Космодрума към малката холограма, на която пишеше „Кацане на кораба майка“. Тери не се виждаше никъде.

Рампата за слизане беше гол безличен коридор с тапицирани в сиво-синьо стени, под и таван. Размина се с малка група възбудени посетители, които се усмихваха и бъбреха щастливо, и продължи по коридора, който плавно се извиваше към портал от опушен метал. Той се разтвори, за да пропусне друга група, и Уорн се промъкна навътре.

Това беше корабът майка — голяма контролна стая с нисък таван, в която примигваха множество светлинки. По долната част на едната стена минаваше голяма тръба от опушено стъкло. Почти цялото вертикално пространство беше изпълнено с футуристична на вид електроника.

С рязко свистене една капсула се появи от стъклената тръба и спря на къса платформа. По прозорците и капака на мотора ѝ се стичаше вода. Единствената разпоредителка се приближи и вдигна визъора на шлема си.

— Добре дошли на кораба майка „Калистам“! — каза тя, докато отключваше и отваряше плъзгащата се вратичка от страни на капсулата. — Поздравявам ви с бягството от Уотърдарк.

— Велика обиколка! — каза около дванадесетгодишно дете, изскочи от капсулата и се огледа. Ръцете му бяха влажни, очите му блестяха. — Може ли да я направим още веднъж?

— Това с ниската гравитация е страхотно — обади се баща му. — Как го правите?

— Няма нищо за правене — каза жената, придържайки се към ролята си. — Безтегловността е част от космическите пътешествия. Но

сега корабът майка каца на Космодрума и ще усетите, че гравитацията тук стопроцентово отговаря на земната.

— Чух, че са купили технологията от НАСА — обади се момчето.

Служителката се обърна, за да отвори външния портал и да изпрати семейството навън. Тогава видя Уорн.

— Не можете да влезете оттук, сър — каза тя.

— Къде е входът за техниците? — попита той.

Жената присви очи.

— Не разбирам.

Докато говореше, очите ѝ издайнически се отправиха към стената зад рамото на Уорн.

Той веднага се обърна и изтича през контролната стая нататък. Стената представляваше солидна маса от фалшива технология — телеметрични устройства, криогенни монитори, уреди за регулиране на температурата и налягането. Уорн разочаровано прокара ръце по тях.

Разпоредителката се приближи.

— Сър, моля ви, напуснете — каза тя.

Уорн различи слабо правоъгълно очертание между апаратурата, сложи ръце на ръбовете му и натисна. Масивна плоскост с размерите на врата хлътна навътре, разкривайки тъмен коридор. Той се мушна вътре и затвори вратата след себе си, заглушавайки протестите на служителката.

Зад кулисите на обиколката беше съвсем различно. Въздухът беше влажен, отгоре се чуваше нетърпеливо потропване на дъжд. Имаше метална пътека, чиито перила бяха хлъзгави, а през скарата на пода се процеждаше вода. Уорн се взря в тъмнината, за да се ориентира. Докато гледаше нагоре и върху лицето му капеше вода, той дочу тих глас в главата си. *Това не е нормално поведение, приятелю, казваше гласът. Какво всъщност можеш да направиш? Защо просто не изчакаш отвън? Тя ще излезе след няколко минути.*

Но той не му обърна внимание. Разумно или не, искаше да бъде с дъщеря си веднага. За всеки случай.

Продължи по пътеката, която се издигаше в широка спирала. Отдясно покрай вътрешния ръб на спиралата имаше безкрайна стена

от тъмно стъкло, а вляво — редици компютри, тежка хидравлика и сложна мрежа от тръби, която изчезваше в мрака над главата му.

Продължи да се изкачва, чувствайки се все по-объркан. Къде бяха капсулите? Те трябваше да се издигат през космоса към кораба майка, нали? И все пак корабът майка беше долу, а трасето на обиколката сякаш се спускаше отгоре. Това беше нелепо, конструкцията сякаш беше обърната наопаки. Възможно ли беше да се е объркал и да се движи в погрешна посока? Както и да е, след няколко минути Джорджия щеше да излезе от обиколката, а той все още щеше да се катери напразно. Тихият глас отново се обади, този път по-силно. Може би трябваше да се върне и да изчака Джорджия да се появи, да намери Тери, да ѝ обясни какво е станало. Той забави ход, после спря и се подпря на хлъзгавите перила, обхванат от нерешителност.

И тогава забеляза няколко стъпала по-нагоре нещо, което приличаше на процеп в тъмната стена — сводест тесен отвор, който светеше с бледожълта светлина. Тънки струйки вода се стичаха от него. Доближи се и надникна вътре.

С рев и вой нещо изскочи от мрака и увисна на два метра от Уорн.

Той отскочи обратно на пътеката. Докато осъзнае, че е видял капсула, пълна с усмихнати лица, тя се спусна надолу и изчезна.

Уорн се изкачи нагоре по пътеката и внимателно се взря през отвора. Пред него, зад тъмната стена, се виждаше звездно небе. До входа имаше тясна платформа със страна от около половин метър. Беше боядисана в черно и почти невидима на фона на бързодвижещото се звездно небе. Беше заградена с перила, също черни.

Уорн изчака един миг, после пое дълбоко дъх, мина през отвора и стъпи на платформата.

Сякаш беше излязъл в космическото пространство. Беше заобиколен от звезди, безбройни и неизмеримо далечни, които като вихрушка се спускаха под краката му. За миг илюзията беше толкова пълна, че той затвори очи и леко се олюля, стискайки силно парапета. Едва усещаше, че водата се просмуква през дрехите му. Чакаше, дишаше бавно и се бореше със световъртежа, съсредоточен в успокояващата твърдост на перилата. Изчака още миг, после отвори очи, примигвайки от дъжда.

Постепенно започна да разбира какво вижда. Стоеше на върха на платформа откъм вътрешния ръб на огромен кух цилиндър. Извитата му повърхност беше огледална, отразяваше многократно безбройните летящи звезди и създаваше реалистично чувство за перспектива.

Над него се чу бучене, което бързо премина в рев. Погледна нагоре и видя друга капсула, която се спускаше под остър ъгъл през дъжда. Изглежда летеше право към него и той отскочи към ниския отвор. Но после тя зави, забави ход и спря до платформата. Ревът премина във вой, когато противно на всякаква логика дъждът рязко промени посоката си. Движението на звездите по огледалната стена се забави и накрая те увиснаха неподвижно в пространството. В капсулата имаше семейство от пет души с щастливото замаяно изражение, което беше видял и по лицата на предишните посетители. Те стискаха коланите, които минаваха през раменете и скутовете им, сякаш се бояха да не изскочат от местата си.

— Внимание — дочу се глас от високоговорителя в капсулата. — Имаме разрешение да се доближим до кораба майка. Започваме подготовка за скачване.

Едно от децата се огледа и видя Уорн. За миг го загледа, сякаш не вярваше на очите си, после смушка майка си и го посочи.

Отначало жената не го видя. После изражението ѝ премина от учудване към ужас. В този миг отново се чу рев и капсулата отскочи на път към крайната си дестинация.

Уорн наблюдаваше как изчезва и в този миг звездите около него отново се завъртяха. Както всичко останало в обиколката, очевидно платформата беше предназначена, за да подсили илюзията и реалността на сюжета. Без съмнение всеки наблюдател тук би трябвало да бъде облечен в черно, за да не го виждат посетителите от капсулите.

Започваше да схваща изкусната конструкция на „Бягство от Уотърдарк“. Обиколката ставаше в конус, който беше по-широк в горната си част. Макар капсулите в действителност да се спускаха в стесняваща се спирала към кораба майка в основата, посетителите в тях имаха чувството, че се издигат в космоса. Дори в този критичен момент той беше потресен от дръзката идея. По време на обиколката се смяташе, че капсулите се издигат от замъка към кораба в орбита, но всъщност затворот беше най-високата точка на обиколката, а корабът

майка — най-ниската. Всичко — пълният мрак, контролираните от компютър движения на капсулите, въртенето на звездите, посоката на изкуствения дъжд — беше точно подбрано и синхронизирано, за да позволи на дизайнерите на Утопия да наложат своята реалност над законите на физиката. Докато капсулите се въртяха около скритите си оси, скоростта на падането се засилваше, създавайки фалшивото усещане за безтегловност. През цялото време капсулата беше наклонена под постоянен ъгъл, така че пътуващите не усещаха, че се спускат по низходяща спирала. А самият той стоеше на платформа, използвана за скрито наблюдение на пътниците или може би за случай на...

Над него се чу вой от поредната спускаща се капсула. Когато тя спря, Уорн видя вътре Джорджия с отворена уста и разширени очи, в които се отразяваха звездите.

Не се замисли, спусна се напред, посегна през перилата и отвори вратата. Джорджия вдигна поглед, когато той се прехвърли през парапета и полускочи-полупадна в капсулата.

Изразът на учудване върху лицето ѝ бързо премина в тревога и объркване.

— Татко? Какво правиш тук? Как дойде?

— Всичко е наред — каза той, затвори вратата и коленичил на пода, хвана ръката ѝ. — Всичко е наред.

— Ама че гадост! — каза Джорджия. — Целият си мокър.

Той поседя, докато тревогата му започна да отстъпва пред завладяващо облекчение. Вода се стичаше по носа и ушите му и капеше върху тапицираната вътрешност на капсулата. Щом стигнеха до кораба майка, щеше да ѝ обясни всичко. *Е, не съвсем всичко*, помисли си, докато чакаше финалното спускане на капсулата да започне.

— Какво става, татко? Защо...

И тогава Джорджия внезапно отмести поглед, изящните ѝ черти на фона на звездното небе се смръщиха.

Уорн чу далечни гласове, които се приближаваха.

— Ето я. Платформа 18.

— Кула Уотърдарк, имам нужда от аварийно спиране. Повтарям, аварийно спиране.

Чу се тропот на крака, после смътни силуети се появиха на платформата. От капсулата беше трудно да ги различи на фона на космоса, но Уорн предположи, че са от охраната.

— Извинете, сър — каза единият от мъжете, — трябва да дойдете с мен.

— Не — отговори Уорн. — Вече всичко е наред.

— Сър, моля слезте от капсулата — каза мъжът, този път по-строго.

Уорн усети как Джорджия стисна ръката му.

Всичко беше толкова нелепо. Сега беше с нея и тя беше в безопасност. Всичко щеше да бъде наред, ако просто ги оставеха да довършат обиколката.

Той се обърна да го обясни на мъжете на платформата, но осъзна, че не чува думите си. Всъщност не чуваше нищо, освен внезапен оглушителен звук, който сякаш идваше отвсякъде.

Над тях проблеснаха светлини. Уорн вдигна поглед точно навреме, за да види как два огромни езика оранжев пламък се спускат към тях. За миг под ослепителната им светлина видя вътрешната конструкция на атракцията — разширяващия се пресечен конус от стъкло, централната главина с чадъроподобните подпори — преди блясъкът, умножен от безкрайното огледало, да го заслепи. Той извърна глава и затвори очи. От платформата се чуха изненадани тревожни викове. Капсулата внезапно се наклони на една страна. Ужасяващият шум заглъхна, изместен от скърцане и стържене на разкъсан метал.

— Татко! — извика Джорджия.

Уорн се обърна към нея.

После инстинктивно се наведе и я закри с тялото си, докато капсулата страховито се заклати и тъмнината рязко ги погълна.

Медицинският център на Утопия се намираше на ниво А, точно под Нексус. Беше проектиран така, че в случай на бедствие или природна стихия до него да може да се стигне веднага от всяка зона на парка — обществена или служебна. В него старателно беше струпана толкова количество апаратура за спешна помощ, че всяка болница на света би му завидяла: респиратори, дефибрилатори, интубатори, наблюдателни системи, болнични колички. Повечето от тези съвременни уреди стояха неизползвани в тъмните ъгълчета и складовете — животоспасителни произведения на изкуството, които биха събирали прах, ако не бяха в стерилна среда. В оживения океан на Утопия Медицинският център представляваше оазис на спокойствието — шепнещи сестри се грижеха за някое ожулено коляно или навехнат глезен, санитарите разнасяха лекарства, техници правеха задължителната диагностика на машините, които рядко се използваха.

Но сега Медицинският център приличаше на разбунен кошер. Виковете от болка се смесваха с поръчки за кръвна плазма. Парамедиците чаха от стая в стая. Санитарите, които обичайно правеха инвентаризация на лекарствата, сега разнасяха апарати между операционните. Посетители, скупчени в чакалните, успокояваха хлипащи пациенти или седяха на столове, вперили немиждащи погледи в тавана.

Уорн дръпна светлосините завеси около зоната за реанимация, изолирайки шума, доколкото беше възможно. Болка прониза лявото му рамо, докато дърпаше пръстените по релсата над главата си. Когато се обърна към леглото, се видя в огледалото над малката мивка — лицето му беше изпито, очите — хлътнали. С марлената превръзка на слепоочието си, потъмняла от засъхналата кръв, приличаше на бандит.

Джорджия лежеше на леглото; дишането ѝ беше бавно и ритмично, а очите — неподвижни под бледите клепачи. В една ръка стискаше дискмена. Ръката още го болеше там, където го беше стискала с другата. Не беше го пуснала дори когато спасителният тим

ги свали от атракцията на носилки, нито докато електрическата количка ги возеше по служебните коридори към Медицинския център.

Сега очите ѝ се отвориха и погледнаха към него.

— Как се чувстваш? — попита той меко.

— Сънлива.

— Това е от демерола. Инжекцията, която ти направи лекарят. Сега малко ще си починеш.

— Ммм... — Очите отново се затвориха.

Той погледна грозната рана върху едната ѝ скула. Наведе се и я погали по косата.

— Благодаря ти, че дойде да ме вземеш оттам.

— Приятни сънища, Джорджия — отвърна той.

Тя леко се размърда под завивките.

— Не ме нарече „принцеса“.

— Мислех, че не обичаш да те наричам така.

— Така е, но го кажи. Само този път.

Той се наведе и целуна наранената ѝ буза.

— Обичам те, принцесо — прошепна.

Но тя вече беше заспала.

Той постоя малко, наблюдавайки как гърдите ѝ се повдигат и спускат под тънкото болнично одеяло. После го подпъхна под брадичката ѝ, измъкна дискмена от ръката ѝ, взе малката ѝ раничка от близкия стол и я отвори. Докато го пъхаше вътре, нещо падна на пода. Уорн остави раницата, коленичи и го вдигна. Застина, когато разпозна предмета.

Беше гривна, нищо повече от обикновена сребърна верижка. От нея висяха няколко лодчици — йолове, кечове, платноходки. Завъртя я между пръстите си и почувства как очите му се насълзят. Съпругата му беше подарила тази вълшебна гривна на Джорджия за седмия ѝ рожден ден. Когато завършеше нова лодка, тя подаряваше на дъщеря си малко сребърно копие, за да го сложи на гривната. Беше забравил за нея и нямаше представа, че дъщеря му я носи със себе си винаги.

Пръстите му откриха изящния силует на „Светло бъдеще“ — последната лодка, проектирана от жена му. Онази, на която се беше удавила близо до брега на Делауер.

— Шарлот — промълви той.

Чу се тихо шумолене и едно лице се появи над завесата — на мъж на средна възраст, с оплешивяващо теме и малки мустаци над още по-малката уста. Като видя Уорн, мъжът пристъпи вътре, следван от още един. Не бяха с обичайните бели блейзъри на служителите на Утопия, а с черни износени костюми.

— Доктор Уорн? — попита единият, консултирайки се с някакъв лист.

Андрю се изправи и извърна глава, за да изтрие сълзите си. После кимна.

— Съжалявам, че ви безпокоим — каза мъжът с мустаците. — Казвам се Фелдман, а това е Уитмор. Чудя се дали можем да ви зададем няколко въпроса.

— И да отговорим на някои от вашите — добави Уитмор. Беше висок, с писклив глас и докато говореше, очите му бързо примигваха.

Преди Уорн да успее да отговори, завесата отново се разтвори и Сара Боутрайт влезе бързо. След нея бръмчеше Уингнът.

Очите ѝ се спряха първо на Уорн, после на мъжете в костюми.

— Оставете ни — каза тя.

Двамата мъже ѝ кимнаха и бързо се отдалечиха.

— Кои бяха тези? — попита Уорн без особено любопитство.

— Фелдман е от правния отдел, а Уитмор — от Обслужване на гостите.

Уорн наблюдаваше как невидима ръка дръпна отвън завесата.

— Ограничавате щетите — каза той.

— Опитваме се да запазим инцидента в тайна.

Уорн кимна.

— Какво знаят те?

— Онова, което им беше казано. Че е било дребен механичен проблем. — Тя пристъпи по-наблизо. — Как се чувстваш?

— Сякаш съм имал близка среща с товарен камион. Какво стана там?

— Канех се да ти задам същия въпрос.

— Не знам. — Уорн си пое дълбоко дъх и се опита да си припомни. — Имаше експлозия, пламъци. Цялата атракция се тресеше и подскачаше. Помислих, че ще се срути върху нас. — Той млъкна. — Затворих очи и хванах здраво Джорджия. Това е всичко, което помня, докато медицинският екип дойде. — Той я погледна въпросително.

— Няма да те лъжа, Андрю, бяхте на косъм. Някакъв експлозив е бил прикачен към централната ос на атракцията. Тази ос е от огромно значение за структурната цялост на съоръжението. Ако се беше счупила, капсулите щяха да се откъснат и да паднат на земята. Но са направили грешка при поставянето на устройството. Една подпорна греда оцеля и не позволи на оста да се пречупи. Това ни позволи да евакуираме посетителите.

Грешка! За миг Уорн почувства нещо като облекчение. Които и да бяха, престъпниците все пак не бяха безгрешни. А щом се случи веднъж, може да сгрешат и втори път.

Сара кимна към леглото.

— Как е Джорджия?

— Малко зашеметена. Лекарят каза, че ще се оправи. Тя е смело момиче.

За миг Сара се загледа в нея, протегна ръка и докосна челото ѝ.

Уорн проследи движението ѝ и за пръв път, откакто беше влязла, погледна Сара. На гордото ѝ лице имаше израз, който никога не беше виждал — на болка, дори уязвимост. Той си спомни последния им разговор в кабинета ѝ и внезапно осъзна, че досега тя никога не беше го молила за помощ. *Този парк е всичко за нея*, осъзна Андрю, докато я наблюдаваше. *Също както Джорджия е всичко за мен.*

Прониза го внезапен пристъп на гняв към онези, които бяха направили това и бяха наранили любимите му хора.

— Какво мога да направя? — попита той. — Когато бяхме в кабинета ти, ме помоли за помощ. Искам да ти помогна, стига да мога.

Тя се поколеба.

— Сигурен ли си?

Уорн кимна.

След миг Сара вдигна ръка от челото на момичето.

— Предупредиха ни да не се обаждаме на полицията. Не знаем какво са пипали и какво не. Сред персонала има поне един техен човек, но не знаем кой е. Известно ни е само, че Метанет е била използвана, за да се хакне командният код на някои от роботите.

— Не можете ли да евакуирате парка?

— Сложили са експлозиви на въздушното влакче. Казаха ни, че наблюдават и аварийните изходи.

— Знаеш ли защо са сложили онзи заряд в Уотърдарк?

Болката върху лицето на Сара се усили.

— Ние... Аз ги подцених. Уредихме да им предадем технологията на Люпилнята, но планирахме да проследим водача им Джон Доу, когато вземе диска. Той побесня. — Тя бръкна в джоба си и извади пликче с половин дузина сребристи парченца. Остави го на ръба на леглото с горчива усмивка. — Един охранител беше убит в схватка и това е всичко, което остана от диска със записа. Уотърдарк беше наказанието. Сега очаквам отново да ми се обадят, за да уговорим предаването на нов диск.

Тя се взря в очите му.

— И какво мога да направя аз? — повтори Уорн след миг.

— Да използваш Метанет, за да разбереш кои работи са били засегнати и как... Всяка информация ще ни бъде от полза. Ако знаем какво точно са направили, можем да предвидим следващия им ход и да бъдем подготвени. — Тя сведе очи. — Да се надяваме, че няма да се стигне до това.

Настъпи кратко мълчание.

— Ще направя каквото мога. Стига да... — Той посочи към леглото.

— Лично ще се погрижа да наглеждат Джорджия. Екипи от охраната проверяват някои от районите — Медицинския център, ВИП зоните — за следи от чужда намеса. Тук тя е в по-голяма безопасност, отколкото където и да било в парка. — Сара снижи глас. — Има още нещо, което трябва да знаеш.

— И какво е то?

— Тереза Бонифацио е в списъка с възможните заподозрени.

— Тери? — недоверчиво попита Уорн.

— Аз също не вярвам, но само шепа хора имат способностите и необходимия достъп, за да направят това. Тя е една от тях. Имай го предвид. И още нещо. Помниш ли как от кабинета ми проследихме Джорджия? Забелязах, че някой издирва и теб.

— Мен ли? — Уорн почувства изненада, последвана от неприятен пристъп на страх. — Защо?

— Нямам представа. Но бъди внимателен. Може би е по-добре да свалиш значката си. Ще накарам някого да я изхвърли извън парка.

Уорн погледна към ревера си, но там нямаше нищо.

— Няма я. Предполагам, че е паднала при инцидента.

— Още по-добре. Ако някой от персонала те спре, покажи пропуска си и му кажи да ми се обади.

Завесата отново се разтвори и влезе мъж с бяла престилка.

— А, Сара — каза той. — Казаха ми, че ще те намеря тук.

— Доктор Финч — тя кимна. — Какво е положението?

— Много по-добро, отколкото можеше да бъде, слава богу! Било е чудо, че подпората се е заклешила за оста. Иначе щеше да ни трябва ешелон от ковчези. В момента имаме две дузини пострадали, като най-тежкият случай е момче с два счупени крака.

Устните на Сара се изпънаха в права линия.

— Дръж ме в течение.

Докторът излезе и тя отново се обърна към Уорн.

— Забрави нещо в кабинета ми — каза тя, взе ръката му и прикрепи ехолокатора около китката му. — Помниш ли?

Кожата на Уорн изтръпна под познатото докосване.

— Затова ли го доведе тук?

— Той е твое куче.

Уорн погледна към тумбестия робот, който също го гледаше. Ръката му неволно посегна към ехолокатора. Мигът, изпълнен с шок, мъка и гняв, придоби почти свръхестествено значение.

Завесата отново се разтвори. Нисък як мъж влезе и кимна на Сара. От него лъхаше самоувереност, загорялото му лице караше рядката му руса коса да сивее.

— Това ли е той? — попита мъжът.

— Не, това е Андрю Уорн — отвърна тя. — Мисля, че Пул е в следващата кабинка с Фелдман и Уитмор.

Мъжът изръмжа.

— Истински герой. Не трябваше да оставяш бюрократите да го тормозят.

Уорн се обърна към Сара с въпросително изражение.

— Това е шефът на охраната — обясни тя. — Тук е, за да изкаже благодарност на посетителя Ангъс Пул. Изглежда той е бил в една от капсулите след Джорджия. Рискувал живота си, за да спаси другите пътници.

Алоко кимна, изсумтя, после разтвори завесите и изчезна.

— Мисля да отида и лично да го поздравя — каза Сара.

Уорн се обърна към спящата Джорджия. Когато се наведе да я целуне, забеляза, че Сара е забравила пликчето с парчетата от диска на ръба на леглото. Той го взе с една ръка и с последен поглед към дъщеря си се обърна и излезе през завесите.

В съседната кабинка един мъж седеше на леглото, притискайки наскоро превързана рана на китката си. Явно беше посетител — носеше кафяво карирано кепе, кадифено яке и черно поло. Около четиридесетгодишен, мускулист, но не набит. Устните му сякаш бяха застинали в неизменна сдържана усмивка. Всъщност цялото му лице изглеждаше неподвижно с изключение на бдителните светлосини очи, които шареха от предмет на предмет с неутолимо любопитство. Фелдман и Уитмор не се виждаха никъде.

Сините очи се спряха на Уорн и леко се разшириха от изненада.

— Вие? — каза мъжът.

Сара пристъпи напред.

— Господин Пул, казвам се Сара Боутрайт. А това е Боб Алоко, началник на охраната в Утопия.

— Искаме да ви благодарим за смелостта, която проявихте — каза Алоко с одобрително кимане. — Беше много смело от ваша страна да помогнете на онези хора да се спасят.

— Онези хора са ми роднини — каза Пул, но макар че говореше на Алоко, очите му не слизаха от Уорн.

— Ужасно съжаляваме за случилото се — обади се Сара. — Утопия е най-добре обезопасеният парк на света, но се боя, че дори най-съвестните проверки не могат да ни предпазят от всяка механична...

Бдителните очи на Пул се прехвърлиха от Уорн към нея.

— Вие ли сте шефът? — попита той.

— Да, аз отговарям за парка, ако това имате предвид. И бих искала да направя нещо за вас, да ви компенсирам поне донякъде за онова, което направихте.

Сдържаната усмивка стана малко по-топла.

— Всъщност мислех, че аз мога да направя нещо за вас.

Сара се намръщи.

— Не разбирам.

Мъжът я погледна изненадан.

— Колко души са?

— Кой?

— Лошите. За каква група говорим? Военизирана? Престъпна? Уорн видя, че Сара и Алоко се спогледаха.

— Сър — обади се шефът на охраната, — мисля, че е добре да се върнете при семейството си...

Сара му направи знак да замълчи.

— Съжалявам, просто сме малко объркани.

— От какво?

— От онова, което казвате. Все пак стана сериозен инцидент и...

Пул се разсмя с хриплив смях, който повече напомняше на кашлица.

— Да, определено е сериозен — каза той. — Но не е инцидент.

Никой не му възрази и той продължи:

— Не мога да повярвам, че включихте всички онези светлини. — Баритонът му звучеше почти скръбно. — „Бягство от Уотърдарк“ беше любимата ми атракция. Но сега знам как е устроена и вече няма да ми доставя удоволствие.

Уорн видя, че Сара и Алоко отново се спогледаха, но не проговориха.

— Бях в началото на обиколката, когато взривът избухна. След като изведох роднините си навън, прекарах известно време вътре и чаках. И тогава ме спуснаха покрай падналата подпора. В този момент всички светлини се включиха и успях да я огледам добре. Доста силен взрив. С-4, нали? Три заряда, разположени странично. Наричат го „клубен сандвич“. Забележително прецизна работа. И хитро измислена, като се има предвид, че атракцията работеше.

В кабинката цареше тишина.

— Продължавайте — каза Алоко.

— Нужно ли е? Освен ако нямате навика да използвате мощни експлозивни за специалните си ефекти, бих казал, че някой се опитва да ви развали купона. Или някой посетител напълно е откачил. — Пул посочи към завесата. — Но къде е полицията? Защо местопрестъплението не е изолирано? Вместо това тук е пълно с костюмари, които се извиняват за инцидента. *Инцидентът*. На мен това ми звучи като опит да се прикрие нещо. Някой зле ви е уплашил. И мисля, че знам кой е.

— Знаете ли? — попита Сара.

Пул кимна.

— Рано тази сутрин в Нексус видях един тип да си говори сам. Отначало с това привлече вниманието ми — рецитираше стихотворение или нещо подобно. Южноафриканският акцент беше второто. И кройката на костюма му — никой турист не носи италиански костюм за пет хиляди долара в увеселителен парк. Но това, което най-много ме впечатли, беше начинът, по който се оглеждаше. Познавам това изражение. Сякаш оценяваше мястото. Или по-скоро, сякаш вече го притежаваше и за него то не крие никакви изненади.

Пул поклати глава и се засмя.

— Но това е свободният ми ден, затова забравих за него. Но докато седях в разбитата капсула, събрах две и две.

— Полицай ли сте? — попита Сара.

Мъжът отново се засмя.

— Не точно.

— А какъв?

— Въръжена охрана. Работя в агенция за лични охранители.

Алоко извъртя очи.

— А аз си помислих, че сте Шерлок Холмс. — Тонът му се беше променил значително през последните няколко минути.

Отново настъпи мълчание, този път по-дълго.

Най-накрая Сара се престраши.

— Казахте, че можете да направите нещо за нас, господин Пул. Какво точно имате предвид?

— Не знам. Какво ви е нужно?

Алоко рязко се намеси:

— Достатъчно — каза той. — Господин Пул, бихте ли ни извинили за момент?

— Разбира се.

Уорн последва Сара и Алоко обратно в кабинката на Джорджия.

— Какво правиш, по дяволите? — попита Алоко, обръщайки се към Сара. — Той е просто някакъв наемен охранител. Чака ни работа.

— Точно това е проблемът — прошепна му Сара. — Работата. Има ли резултати от проверката по списъка със заподозрени на Барксдейл?

— Засега нищо подозрително. Техникът Тиболд се е регистрирал сутринта на входа, че излиза, но засега не се е върнал, така че не

можем да го разпитаме. И във видеозаписите дотук няма нищо интересно.

— Разбираш ли за какво говорим? Не можем да направим нищо, освен да си ближем раните и да чакаме обаждане.

Алоко посочи с пръст зад гърба си.

— Той може да е един от тях.

— Стига, Боб, това са глупости. Роднините му са били на обиколката, рискувал е живота си, за да ги спаси.

— Значи е посетител. Още по-лошо. Знаеш ли как ще изглежда това? Какво ще надрънка?

— А какво мислиш, че ще надрънка, ако му кажем да се разкара? Нужна ни е всяка помощ, която можем да получим. Ако разпратиш специалистите от охраната да проверяват всичко, това ще изглежда подозрително. Но този човек — посетител в маскировъчни панталони и карирано кепе? Никой няма да му обърне внимание. Освен това явно знае за какво говори. Възнамерявам да го включа. А както знаеш, тук ръководството взема еднолично решенията.

Алоко я погледна невярващо. Отвори уста да възрази, после я затвори и кимна недоволено.

— Но аз не искам да имам нищо общо с него. И го дръж настрана от моите хора.

— Не мога да ти обещаю. — Сара ги подкани с жест да се върнат при Пул.

— Имате роднини тук, господин Пул? — попита тя, когато отново влязоха.

Мъжът кимна.

— Семейството на братовчедка ми. Здрави и упорити айовци.

— Всички добре ли са? Искам да кажа, след... инцидента.

— Шегувате ли се? След като представителите ви тук раздаваха купони за ядене и жетони за казиното като бонбони? Вече са на тепиха.

— Но вие не искате да се присъедините към тях.

— Както ви казах, любимата ми обиколка вече не ми е интересна. — Пул поклати глава, вечната му усмивка стана малко тъжна. — Сега не мога дори да се насладя на бирата си.

Ново мълчание последва думите му.

— Споменахте, че сте лична охрана. Нещо като телохранител?

— Предпочитаме да не използваме този термин. Всичко е индивидуално. Охраняваме бизнес шефове, чуждестранни посланици, височайши персони.

— Добре. — Уорн видя Сара да сочи към него. — Господин Пул, запознайте се с Андрю Уорн.

Пул му кимна.

— Видях те на Космодрума. Мислех, че си посетител. Доста потича насам-натам, доколкото си спомням. — Той се взря посъсредоточено в Уорн. — Добре ли си, приятел?

— Не, той не е обикновен посетител. Мислете за него като за своя VIP.

Мъжът внимателно обмисли чутото, после кимна.

— И ако го опазите жив до края на деня, ще получите доживотен пропуск за парка.

Норман Пепър седеше на широката кожена кушетка в барчето за външни специалисти на ниво Б, отпиваше от содата си и четеше националното издание на „Ню Йорк Таймс“. Току-що беше прекарал приятен половин час в сектор А и възнамеряваше да прекара също толкова приятен половин час в останалите.

Денят беше минал дори по-добре, отколкото очакваше. Хората от персонала на Утопия се бяха оказали интелигентни, делови и готови да му окажат всякаква помощ. Предложението му за лежи с орхидеи в храма на Атлантида беше прието без възражения. Всъщност му бяха отпуснали дори по-голям бюджет, отколкото се канеше да поиска. А самата Атлантида беше забележителна. Когато я отвореха, със сигурност щеше да бъде най-привлекателният от всички светове. Понятието „воден парк“ не беше достатъчно, за да я опише. Приличаше по-скоро на вътрешно море със специални лодки, които те разкарват между отделните обиколки и полупотъналия град. Но най-хубав беше входът. Макар и недовършен, той беше изумителен, несъмнено най-хитро измисленият портал в Утопия. И Норман Пепър го беше видял преди всички останали! Когато децата му чуят за това, ще умрат от завист. Почувства тайно задоволство, сякаш му бяха поверили държавна тайна. Усмихна се лекичко.

А това барче беше върхът на сладоледа. Безплатна храна и напитки, видеозаписи на всички филми на Найтингейл, душеве, маси за бiliarд, малка библиотека, отделни стаи за почивка с телевизори и телефони. Най-хубавото беше, че сякаш никой не го използваше. Беше празно. Сигурно заради надписа „Барче за външни специалисти“ — името предполагаше обстановка като от автобусна чакалня, пластмасови столове, миналогодишни списания, нескафе в стиропорни чашки. С какво друго можеше да се обясни защо е толкова пусто? Имаше само още един човек и той беше влязъл едва преди пет минути. Може би останалите външни специалисти бяха из парка. Но Пепър не искаше да бърза с атракциите. Беше решил да посети Газените фенери в шест, за да провери проблема с нощните орхидеи. На другия ден му

предстояха още срещи, окончателно одобрение на графика за дизайна и инсталацията. А после, в сряда, щеше да разгледа парка. Щеше да го направи както си му беше редът — от девет до девет, от предястието до десерта, от Камелот до Калисто. Въздъхна доволно и остави вестника в страни, за да напълни чашата си от кутийката „Д-р Пепър“.

Още от малък го подиграваха за слабостта му към тази напитка, но той просто беше пристрастен към нея. Никакви подигравки не можеха да го накарат да се откаже. Сега вече обичаше да казва на хората, че докторът е бил негов прапрадядо. Просто на шега, разбира се. Но, господи, колко беше вкусно! Той отпи голяма глътка и отново взе вестника с другата ръка. Ето това беше живот.

Докато прелистваше страниците, хвърли поглед на другия посетител. Беше облечен странно — с карирана пелерина, тесен вълнен костюм с тънки ревери и много копчета. В едната ръка държеше копринен цилиндър, а в другата месинговата глава на дълъг бастун. Той обикаляше из барчето, оглеждаше се и надничаше тук-там. Най-накрая се доближи до Пепър.

— Много е тихо — забеляза мъжът.

— Да, като в гроб. Вие сте единственият, когото видях да влиза тук.

Мъжът кимна.

— Значи от доста време сте тук?

— Да — отвърна Пепър.

И какво от това — помисли си. Тонът на мъжа не му хареса. В крайна сметка той беше външен специалист, нали? Имаше пълното право да бъде тук. Което не можеше да се каже за този тип. Щом бе с костюм, явно беше актьор. Какво правеше в барчето? Сигурно беше дошъл да се нахрани гратис.

Сега мъжът оглеждаше тавана. Очите му приличаха на бадеми върху широкото му сърцевидно лице.

С предпазливо, почти деликатно движение той остави шапката си на близката маса и тръгна към Пепър. Сега държеше полирания си бастун в дясната ръка за голямата месингова топка. Пепър наблюдаваше острия шип на другия край, който проблясваше на флуоресцентната светлина.

— Трудно е да ви проследи човек, господин Уорн — каза мъжът и продължи да върви, докато пиццалите му се опряха в коленете на

ботаника.

Пепър беше толкова замаян от спокойната, дружелюбна атмосфера на Утопия, че за миг изпита само любопитство. После се върна в реалността и се отдръпна назад върху канапето. Пръстите му изпуснаха чашата и тя се разля върху вестника. Какво беше това? Мъжът нахлуваше в личното му пространство. Имаше и още нещо — говореше с чуждестранен акцент — френски? еврейски? — и гласът му звучеше заплашително. Внезапно Пепър почувства такъв силен страх, че му трябваше време, за да асимилира последните думи на мъжа.

— Уорн ли? — заекна той. Почувства как студената сода се просмуква в дъното на панталоните му. — Аз не съм Уорн. Не се казвам така.

Мъжът отстъпи назад и свали бастуна, гледайки го с очакване.

— Така ли?

— Не, но чакайте, чакайте. Сега си спомням. Пътувахме сутринта с него във въздушното влакче. Аз не съм Уорн. Казвам се Пепър. Норман Пепър.

Очите на мъжа се отместиха от лицето на Пепър към кутията „Д-р Пепър“.

— Разбира се — каза той с усмивка. После се доближи още повече.

От неудобното си място пред контролното табло на Тери Бонифацио Уорн наблюдаваше как Пул отключва вратата на лабораторията, предпазливо я отваря, оглежда коридора, после отново я затваря и заключва. С карираното кепе, кадифеното яке и полото си, той приличаше на турист, който се прави на таен агент. Това не вдъхваше много сигурност.

— Знаеш ли, изнервям се само като те гледам — каза Андрю.

Пул го погледна и се усмихна, разкривайки бели зъби, които ярко контрастираха със загорялото му лице.

— Добре — отвърна това. — Хубаво е да си нащрек. Така си готов да реагираш.

Той се отдръпна от вратата, после започна бавно да обикаля из помещението, разглеждайки стените и плочите на тавана. Когато свърши обиколката си, застана зад Уорн със скръстени ръце.

Андрю поклати глава. Струваше му се нелепо да има телохранител. Добре де, значи лошите, които и да бяха, знаеха за присъствието му. Но наистина ли го смятаха за такава голяма заплаха? Със сигурност би трябвало да се притесняват повече от охраната. И кой всъщност беше този Пул? Собственото му чувство за нереалност се засилваше. През последните няколко часа беше преживял твърде много изненади и травми.

— Не трябва ли да стоиш между мен и вратата? — попита Уорн. — За да можеш да поемеш куршума, ако стрелят по мен.

— Нямам намерение да поемам куршум в почивния си ден. Просто си върши работата.

Уорн задържа поглед върху безизразното лице, после тежко въздъхна.

— Да си върша работата — обърна се той към Тери, която седеше до него. — Откъде да започнем.

Тя мълчеше. Най-накрая го беше открила в Медицинския център, точно когато се канеше да си тръгва, следван от Пул. Когато ѝ разказа какво беше станало в Уотърдарк, както и онова, за което Сара му беше

съобщила, тя пребледня. Но сега, когато отвърна на погледа му, тъмните ѝ азиатски очи бяха ясни и спокойни.

— Ако си ми казал всичко, изглежда Сара ти е дала две задачи. Да откриеш програмите на кои работи са били променяни и кой е отговорен за това.

— Две задачи. — Уорн се залюля напред-назад, взрян в екрана на терминала. — И мисля, че те са свързани.

— Така ли? Как?

— Всеки крадец — в този случай хакер — оставя следи. Ако разберем как е хакнал роботите, можем да използваме това, за да го проследим обратно до извършителя.

— Тогава не трябва ли да говорим с Барксдейл? Неговият отдел се занимава с това. Ако някой знае как да го направим, това е той.

— Да, но лошите също го знаят и сигурно са взели мерки. — Уорн замълча. — Проблемът е, че всичко това са предположения. Нямаме достатъчно информация.

— Тогава стреляй в главата — отново се обади Пул.

Уорн го погледна въпросително.

— Стреляй в главата — повтори Пул, сякаш това беше нещо очевидно. — Първото нещо, което ни научи командирът. Когато влизаш в битка, трябва да избереш между мишените. По кого ще стреляш?

Никой не му отговори.

— По онзи, когото можеш да улучиш в главата — сам си отговори Пул.

— Командирът — повтори Уорн. — Значи си бил във въоръжените сили?

— Разбира се, бяхме въоръжени.

Уорн отново погледна към Тери.

— Ако отхвърлим кръвожадния смисъл, мисля, че той предлага първо да направим очевидното.

— Да открием променените програми.

— Да. Ако успеем да разберем как е била променена Метанет, може би ще успеем да направим обратната процедура и да открием препрограмираните работи.

— Това означава да си сложим детективските шапки.

Уорн кимна и въздъхна.

— Детективски? — обади се Пул.

Лявото рамо на Уорн го болеше и този път той не си даде труд да се обръща. Ето ти телохранител, който проявява необичаен интерес към действията на клиентите си!

— Ще преровим системата — отвърна той, — търсейки трошиците, които лошите са оставили зад себе си.

Тери посочи с палец към металната количка, върху която стояха отломките на повредените роботи.

— Можем да започнем с тези — каза тя. — Да им направим диагностика и да видим какви са били последните им програмирани действия.

— Можем. — Уорн се размърда в стола и погледна плетеницата от жици и чипове, която представляваше мозъка на робота, който допреди няколко часа продаваше сладолед в Калисто. — Знаеш ли, мислех си за Засечка.

— Какво?

— Струва ми се странно. Очевидно е бил препрограмиран да пощурее и да предизвика паника. Но защо го направи точно тогава? Струва ми се, че е избързал. Искам да кажа, този Джон Доу още не беше започнал да действа.

Тери се замисли за момент.

— Забеляза ли нещо необичайно преди инцидента?

Уорн поклати глава.

— Засечка се държеше като на изпитанията. Направи шейк с брезов сироп на Джорджия. После аз му дадох специална поръчка, която ме идентифицираше като негов създател.

— Специална поръчка?

— Задна вратичка в програмата, нищо особено. Двоен шоколадов сладолед с фъстъци и бита сметана. Когато чуе това, в него се активира специална процедура. Нарича ме Кемо Сабе и изпълнява поръчката. Но точно след като ми даде сладоледа, той пощуря. Започна да опустошава сладкарницата. Успях да го изключа ръчно, преди да нанесе сериозни щети или да нарани някого. Освен мен. — Той мрачно потърка китката си.

— Хмм! Задна вратичка. — Тери го погледна. — Басирам се, че който и да е променил програмата му, не е знаел това. Смяташ ли, че

като си активирал персоналния си код, може да си включил и инструкциите на врага? Предварително, така да се каже.

Уорн я погледна изненадано.

— Не помислих за това. Басирам се, че точно това е станало. Ти си гениална, Тери.

— Стига. Обзалагам се, че го казваш на всички момичета. — Но тя не успя да прикрие бледата руменина, която обагри бузите ѝ.

— Можем да го обсъдим по-късно. Но Засечка и останалите са просто отделни работи. Мисля, че е по-добре да проверим самата Метанет. — Уорн отново сложи ръце на клавиатурата. — На срещата тази сутрин Барксдейл каза, че вътрешната мрежа в Утопия е напълно изолирана от външния свят. Вярно ли е това?

— Да.

— Значи е пипано отвътре, точно оттук. Значи няма смисъл да търсим следи от външно проникване. Ще приемем, че си е осигурил привилегирован достъп. Нали?

Тери кимна.

— Тогава да минем на последните стъпки, които прави един хакер. Архивираш ли списъка на директориите?

— Всяка седмица.

— Можеш ли да ми намериш архивите от последните шест месеца, моля?

— Разбира се. — Тери стана от стола и тръгна към висока купчина листа на близката маса.

Пул се беше приближил още и стоеше до Уорн, загледан в екрана.

— Какво правите? — попита той.

— Готвим се за изстрел в главата — отвърна Уорн.

Пул повдигна рошавите си вежди.

Уорн посочи терминала на Метанет.

— Някой е проникнал в компютъра. Използвал го е, за да препрограмира роботите в парка. Но мрежата на Утопия е добре защитена и дори вътрешен хакер не би могъл просто да седи и да подава команди. Трябвало е да използва някакъв троянски кон.

— Много разумно в днешно време.

— Не говоря за защитата. Имам предвид софтуер, който се скрива в друга програма и тайно си върши мръсната работа. — Уорн

сви рамене. — Разбира се, това е просто възможност, но най-вероятната. Затова ще потърсим следи от промени през последните месеци.

Тери се върна с пачка пожълтели листа в ръка.

— Реших, че ще предпочетеш разпечатки — каза тя. — По-първобитно, но по-сигурно.

— Съгласен. — Уорн въведе серия от команди и на екрана се отвори прозорец, в който се появи дълъг списък. — Да сравним старите разпечатки със сегашното състояние на Метанет. Започваме с последните и вървим назад.

Двамата мълчаливо се приведоха над листата. Пул ги погледа за миг, после отново обиколи стаята. Уингнът, който кротуваше до Уорн, внимателно наблюдаваше движенията на телохранителя и се търкаляше напред-назад. Някъде наблизо пискливият глас на Аксел Роуз се извисяваше над пронизващите звуци от китарата на Слэш.

— Едва ли ще мога да те убедя да изключиш това — каза Уорн, кимайки към уредбата.

— Помага ми да мисля. — Тери обърна една страница и се засмя.

— Какво?

— Просто си мислех. Двоен шоколадов сладолед с фъстъци и бита сметана. Звучи страхотно.

— И това го казва жена, която маже кафява паста от скариди върху неузрели плодове! — Той се поколеба, после вдигна поглед от разпечатките. — Смешна работа.

— Коя?

— Говорехме по телефона почти всяка седмица може би година. И през цялото време си мислех, че си италианка.

— Разбирам. Представял си си София Лорен, приведена над терминала на Метанет, в блуза с голямо деколте. А вместо това попадна на дружелюбна дивачка от тихоокеанските острови. Разочарован ли си?

— Не. — Уорн поклати глава. — Ни най-малко.

Може би се дължеше на искрения му тон, но широката усмивка, която предизвика забележката му, не излъчваше типичната дяволита ирония на Тери.

— Шшш! — обади се Пул. Отиде до вратата и я отключи. — Ще огледам коридора. Не пускайте никого, освен мен.

Уорн гледаше как вратата се затваря зад него. Тери я заключи, после се върна на стола си. Погледите им отново се срещнаха.

— Мислиш ли, че му е чиста работата? — попита тя и усмивката ѝ угасна.

— Не знам. Всичко е възможно. Според Сара и ти си между заподозрените.

— Статистика. — Тери вдигна очи към тавана.

— Но аз не мога да си представя Пул като един от лошите.

— Разбирам те. Пък и кой терорист би се облякъл така?

Уорн се върна към разпечатката. След минута въздъхна и я пусна на бюрото.

— Какво има? — попита Тери и леко сложи ръка на рамото му.

— Случвало ли ти се е да се притесняваш за нещо, което звучи абсурдно, но в крайна сметка се случва? Както сега. Знаех, че е идиотщина да търся Джорджия. Шансовете да ѝ се случи нещо бяха минимални. Но наистина нещо се случи. И сега не мога да се отърся от това постоянно чувство на страх. — Той млъкна. — Разбираш ли ме?

Тери го погледна продължително в очите. После свали ръка от рамото му и известно време остана мълчаливо втренчена в разпечатките.

— Когато бях малка на Филипините — започна тя, — родителите ми ме дадоха в училище в манастир. Беше ужасно, като излязло от страниците на „Оливър Туист“. Бях най-малката и най-дребната, всички се заяждаха с мен. Не обичах да ме бият, затова винаги отвърщах. Но винаги наказваха само мен. Монахините използваша бухалки. Понякога с часове не можех да седна. — Тя поклати глава при спомена. — Можех да го понеса. Онова, което ме вбесяваше, бяха изповедите. Мразех ги. Мразех онази малка тъмна стаичка. Бях сигурна, че един ден ще ме заключат вътре и ще ме забравят там. Не знам защо това толкова много ме притесняваше, просто знаех, че ако някога се случи, направо ще умра. Толкова се боях, че един ден отказах да отида на изповед. Това беше нечувано. За наказание майката игуменка ме заключи в килера за метли. Малка тъмна стаичка.

Макар Тери още да гледаше към разпечатката, Уорн видя, че е настръхнала при спомена.

— И какво стана? — попита той.

— Припаднах. Не си спомням нищо, дори не знам колко дълго съм била там. Събудих се в лечебницата. — Тя потръпна. — Бях само на девет, но бях убедена, че съм умряла в онзи килер. На другия ден избягах. Оттогава страдам от клаустрофобия. Не мога дори да се возя на онези влакчета в парка, които се движат на тъмно.

Най-после тя вдигна очи към него.

— Така че разбирам как се чувстваш. Понякога дори най-ужасните ти кошмари се сбъдват.

Последвалата тишина беше нарушена от шепота на Пул пред вратата. Тери стана и му отключи.

— Да започваме — каза тя, когато се върна.

Работата беше досадна: да извикаш файл на екрана, да отбележиш датата и големината му и да го сравниш със същия файл от разпечатките, търсейки несъответствия, разлика в големината или датата на въвеждане на файла, което би означавало, че е променян. Уорн прегледа една разпечатка, после втора и трета. Все едно да търси игла във виртуална купа сено!

Внезапно той спря.

— Това е странно — каза и посочи една разпечатка. — Погледни. Файлът се казваше `/bin/spool/upd_disply.exes`.

— Не ми е познат — каза Тери. — Каква функция има?

— Хмм. Програмен файл за опресняване на дисплея преди сутрешния трансфер към роботите.

— Звучи съвсем невинно.

— Защото не мислиш като хакер. Нима ще си скриеш намесата във файл с име `worm_infect_reformat` или по-скоро в нещо, което звучи съвсем обикновено и не привлича внимание? — Той почука по хартията. — Важното е, че това е поддържащ файл, част от основната програма. Няма причини да бъде променян. Но виж колко е голям.

Тери се загледа по-внимателно.

— Седемдесет и девет килобайта.

— А виж колко е голям сега в Метанет. — Той посочи списъка на компютърния екран.

Тери подсвирна.

— Двеста тридесет и един килобайта.

Но Уорн вече прелистваше останалите разпечатки.

— Виж, този файл не е бил променен до... — Той обърна нова страница. — Допреди месец.

Те се спогледаха.

— Какво има? — попита Пул.

Уорн бързо взе разпечатката и прокара пръст по списъка, сравнявайки файловете отпреди месец със сегашните на екрана. Освен повърхностна промяна на временни файлове нищо друго не се беше променило.

— Това е — промърмори той.

— Има ли шанс да сме сгрешили?

— Никакъв.

— Това е бинарен файл.

— Точно така.

Тери отново завъртя очи към тавана.

— Какво има? — отново попита Пул.

Уорн пусна разпечатките и потърка лице.

— Някой е променил една от основните подпрограми. Файлът е три пъти по-голям, отколкото би трябвало. Превърнали са го в „оръжие на престъплението“. Всеки път, когато се стартира, Метанет ще прави неща, които не предполагаме. И ако искаме да разберем какво точно прави, трябва да я разработим в обратен ред.

— Как така в обратен ред?

— Да проследим програмния код до ниво машинни инструкции и да опитаме да разберем какво се случва. Никак не е лесно.

— Пък и отнема много време — добави Тери.

— Но се обзалагам, че това е причината роботите да откачат. Ако разберем какво предизвиква, можем да го предотвратим. — Уорн се отдръпна от терминала. — Има ли причини да не го направим?

— Само очевидната — обади се Пул.

И двамата се обърнаха към него.

— Казвай — подкани го Уорн. — Пусни и втората обувка.

— Престъпниците са поставили условие да няма намеса, нали? На мен това ми прилича на намеса. Никак няма да са доволни.

За миг Уорн срещна спокойния му поглед. После се обърна към Тери, която го гледаше въпросително.

— Само ако разберат — каза Уорн. — А те няма да разберат. Освен ако не са по-добри програмисти, отколкото терористи. А сега на

работа.

И той отново се обърна към клавиатурата.

15:12

Също така внезапно, както се беше оживил, Медицинският център отново се успокои. С изключение на няколко малки групи, скупчени около оградените със завеси кабинки, повечето от посетителите си бяха тръгнали. Един-двама решително заплашваха със съд, но другите бяха грабнали безплатните купони за храна и жетони за казиното и се бяха върнали в парка.

Сара Боутрайт ги наблюдаваше със смесени чувства. Макар да ненавиждаше съдебните дела — отношение, което се споделяше от целия персонал на Утопияленд — искаше ѝ се повече хора да бяха се отправили към въздушното влакче. Да ги гледа как се връщат към различните светове беше все едно да наблюдава ранени войници, които неразумно се връщат в битката.

Тя вървеше по силно осветения централен коридор на реанимацията и кимаше на сестрите, с които се разминаваше. Спря да поговори с един техник от охраната, после отново влезе при Джорджия Уорн. Доктор Финч я беше уверил, че момичето ще се оправи, но приспивателното ще действа поне още час.

Сара седна до долната част на леглото и се загледа в неподвижната фигура под завивките. Джорджия спеше спокойно, косата ѝ беше паднала през челото, устните ѝ бяха леко разтворени.

Сара седеше, заслушана в далечния шум от гласове в стаята на сестрите. Имаше много работа — трябваше да уведоми Чък Емъри в Ню Йорк, да инструктира мениджърите на отделните атракции, преструвайки се, че нищо не се е случило. И все пак това ѝ се струваше безсмислено. В момента всичко зависеше от Джон Доу. Тя се отпусна в стола, за да се отпуснат и мускулите ѝ, но не се изненада особено, когато те отказаха да ѝ се подчинят.

Погледът ѝ отново се спря на Джорджия, на прясната рана на бузата ѝ, на начина, по който тънките ѝ ръце стискаха памучното одеяло. Странно беше, че краката сами я бяха отвели до леглото на първата несполука в живота ѝ.

Когато се бе преместила при Андрю Уорн, тя реши да накара Джорджия да я хареса, да я приеме. Сара знаеше, че всеки проблем може да бъде разрешен с усилие на волята. Но колкото повече опитваше, толкова повече Джорджия се съпротивляваше.

Разбира се, ако трябваше да бъде честна със себе си, вината не беше само у момичето. Сара се беше появила на сцената, когато смъртта на Шарлот Уорн все още мъчеше съзнанието на момичето и Джорджия проявяваше силно чувство на собственост по отношение на баща си. Но може би с детския си инстинкт беше усетила, че Сара никога не би могла да бъде всеотдайна майка. Сега Сара разбираше, че не би се обвързала с подобен ангажимент — кариерата ѝ беше твърде важна за нея. В крайна сметка не беше ли приела работата в Утопия без нито миг колебание? Още си спомняше израза върху лицето на Андрю, когато му съобщи — той беше толкова сигурен, че тя ще отиде с него в Чапъл Хил и ще му помогне да пусне новата си технология в действие. Но възможността да управляваш място като Утопия се пада веднъж в живота! Нищо не би могло да ѝ попречи да приеме работата.

Да управляваш място като Утопияленд...

Неспокойно се размърда на стола. За Сара редът беше изключително важен, жизненоважен. Утопия беше съвършено организирана система — комплексна, идеално уредена и затворена. А Джон Доу беше елементът на случайност, който беше предизвикал безредице, дори хаос.

Тя се приведе напред и подпря глава на ръцете си.

— Какво да правя, Джорджия? — попита. — За пръв път в живота си не знам как да постъпя.

Единственият отговор беше раздвижване в леглото и приглушена въздишка.

Внезапно на Сара ѝ се прииска Фред Барксдейл да е до нея. При друг случай тя би отхвърлила подобно чувство като сантименталност или слабост, но не и сега. Фреди щеше да знае какво да ѝ каже, за да ѝ помогне.

Когато за пръв път дойде в Утопия, изобщо не мислеше за любов. А последният човек, в който си представяше, че може да се влюби, беше Фред Барксдейл. Тя винаги беше излизала с мъже като Уорн — очарователни по един суров начин, малко арогантни; мъже, които не се страхуваха да покажат на всички, че са гениални. Фреди

беше точно обратния тип. О, тя не отричаше неговата гениалност — начинът, по който се справяше с тежката отговорност като шеф на информационните технологии в Утопия по време на създаването на дигиталната ѝ инфраструктура беше изключителен. Но той беше прекалено свършен: маниерите на английски аристократ, външността на кинозвезда, литературната му ерудиция го правеха почти идеалния мъж.

Една вечер преди около два месеца случайно се срещнаха на масата за рулетка в казиното на Газените фенери. Това беше малко преди шефовете от Ню Йорк да решат, че присъствието на ръководни кадри в казината на Утопия не е желателно. Барксдейл току-що беше изгубил повече пари, отколкото възнамеряваше, но независимо от това я очарова с няколко цитата от „Фалстаф“ на тема гибелните последици от хазарта. Накрая се отбиха да пийнат в близкия бар „При Мориарти“. Следващата седмица вечеряха в най-хубавия френски ресторант във Вегас. Фред беше истинско откровение. Двадесет минути беше обсъждал вината със сомелиера. Но това не беше поза или превземка — той беше искрено заинтригуван и очевидно знаеше повече за замъка Сен Емилион, отколкото служителя. През повечето време, докато вечеряха, Фреди отговаряше на въпросите на Сара за Бордо, обясняваше ѝ какво означава *grands crus* и *appellations*.

Сара познаваше много мъже, които решаваха, че трябва да ѝ докажат, че са силни като нея, държаха се като мъжкар, позираха като командоси. Не беше осъзнала колко много ѝ се иска да се отнасят с нея просто като с жена — да я заведат на изискана вечеря, да ѝ кажат, че е хубава, да се възхищават на ума ѝ, да флиртуват с нея, да ѝ показват приятни места, може би дори от време на време да я качват на пиедестал. Наистина ли бяха минали само три седмици, откакто една неделна сутрин се беше събудила със съзнанието, че чувствата ѝ към Фред Барксдейл са доста по-силни, отколкото бе допускала?

Тя въздъхна и се изправи на стола. Сега Утопия и Фреди бяха двете най-важни неща в живота ѝ. Всъщност единствените важни неща. Трябваше да ги защити на всяка цена.

Сара стана и отиде до горната част на леглото. Трябваше да излезе от Медицинския център и да се появи на няколко избрани места. После щеше да открие Боб Алоко и да види как могат да се намалят щетите...

На стената до кабинката силно се почука. Завесата се разтвори и оттам се показа лицето на Фред Барксдейл. Воднистосините му очи огледаха леглото, после срещнаха погледа ѝ.

— Сара! — каза той. После, хвърляйки поглед на спящото момиче, леко примигна и сниши глас: — Здравей. Казаха ми, че може би си тук.

За миг Сара не можа да проговори. Изненадата да го види срещу себе си след онова, което беше минало през ума ѝ, я потопи в неочакван прилив на чувства. Тя пристъпи към него.

— Фред! О, Фреди, чувствам се направо разбита.

Той хвана ръцете ѝ.

— Защо? Какво е станало?

— Направих ужасни грешки. Оставих се гневът ми към Джон Доу да замъгли преценката ми. Крис Грийн, инцидентът в Уотърдарк... Аз съм виновна.

— Как можеш да говориш така, Сара? Джон Доу е виновен. Обвинявай него, а не себе си. Пък и планът беше на Алоко. Ти просто го одобри.

— Това също ме прави отговорна. — Тя поклати глава, отказвайки да бъде утешавана. — Спомняш ли си какво ми каза пред „Галактическо пътешествие“? Че планът ни е опасен. Безотговорен. Че първата ни отговорност е към посетителите. В стремежа си да обезвредя Джон Доу аз забравих за това.

Барксдейл мълчеше.

— Мислех си непрекъснато как дойде в кабинета ми, как говори с мен. Не мога да го обясня. Сякаш ме познаваше, сякаш знаеше какво искам да чуя и кое е важно за мен. За мен лично. Знам, че звучи странно, но той говореше така, сякаш ми желае само най-доброто... И през цялото време ме заплашваше. А най-странното беше, че аз исках да му повярвам. — Тя въздъхна. — Господи, кой е този човек? И защо избра да тормози точно нас?

Барксдейл не отговори. Изглеждаше съкрушен.

— Фреди? — Тя беше изненадана, че той приема нещастieto ѝ толкова дълбоко.

Бледите му очи бавно се обърнаха към нейните.

— Няма ли у Шекспир някой подходящ за случая цитат? — попита тя, усмихвайки се принудено. — Нещо утешително,

ободряващо?

Барксдейл помълча още миг. После се изправи.

— Да речем нещо като „Двамата терористи от Верона“? — Той се усмихна изтощено в отговор. — Всъщност не мога да се сетя нищо подходящо. Освен едно заглавие: „Всичко е хубаво, когато свършва добре“.

Изглежда преживяваше някаква вътрешна борба.

— Сара — внезапно каза той, — не може ли да се измъкнем оттук? Просто да оставим всичко зад себе си?

Тя го погледна.

— Така и ще стане. Когато всичко свърши, с теб ще заминем. Някъде, където няма телефони и всички са боси. Ще си намерим някой малък плаж и ще го обявим за наш. Седмица, може би две. Искаш ли?

— Не — започна той. — Нямах това предвид. Аз... — После млъкна. — Сериозно ли говориш, Сара?

— Разбира се.

— Без значение какво ще се случи?

Фактът, че той беше толкова разстроен, сякаш й вдъхна сили.

— Нищо няма да се случи. Ще се справим, обещавам.

— Искрено се надявам да си права — каза той толкова тихо, че тя едва го чу.

Мигът отмина. Очите й се насочиха към леглото.

— Дъщерята на Уорн, нали? — каза той, проследил погледа й. — Как е?

— Поожулена, но иначе е добре.

Той кимна. Тя освободи едната си ръка, погали лицето му и се наведе да го целуне.

— По един или друг начин — каза му тихо — това скоро ще свърши. Така че бъди готов.

— Разбира се. — Той задържа погледа й още миг, после се обърна към завесата.

— Помни какво ти обещах.

Фред се поколеба. После кимна, без да се обръща, и излезе от кабинката.

Тя слушаше как стъпките му се изгубват сред околния шум. После оправи завивките на Джорджия, погали челото й и се обърна да

излезе. В този момент завесата отново се разтвори и една сестра подаде главата си.

— Госпожице Боутрайт — каза тя, — господин Алоко ви търси на телефона в приемната. Казва, че е важно.

— Много добре. — Но когато понечи да тръгне след сестрата, радиото в джоба ѝ тихо избръмча.

Тя веднага спря и включи радиостанцията.

— Сара Боутрайт.

— Сара. — Гласът на Джон Доу беше мек, почти меден, отново любезен.

— Да.

— Надявам се, че урокът не е бил твърде болезнен.

— Някои хора не биха се съгласили с това.

— Трябваше да бъде доста по-суров. Приеми, че имаш късмет. — Той сухо се изсмя. — Е, следващия път не се надявай на това.

Сара мълчеше.

— Не го казвам като заплаха. Искam само да осъзнаеш напълно последиците от още някое безотговорно действие.

Сара отново не каза нищо.

— Не би ли искала да изкупиш вината си? — попита меко Джон Доу.

— Какво имаш предвид?

— Да се реваншираш за проблемите, които ми създаде твоята комисия от посрещачи. Това много би подобрило отношенията ни. Например като ми дадеш Андрю Уорн. Оказа се много труден за откриване.

Сара стисна по-здраво радиото, но не отговори.

— Едва ли ще го направиш. Ти си очарователна жена, Сара Боутрайт, но се уморих от този танц. Имаш още един шанс да ми предадеш Люпилнята.

— Продължавай.

— Предаването ще стане при холограмните огледала точно в четири.

Тя погледна часовника си — беше три и петнайсет.

— Погрижи се там да няма посетители, актьори и персонал още в четири без десет. Следиш ли мисълта ми дотук?

— Да.

— Тази история в „Галактическо пътешествие“ беше твоя идея, нали?

Сара не отговори.

— Затова този път ти лично ще ми донесеш диска. Струва ми се, че така е най-благоразумно. Като се има предвид разбирателството между нас.

Тишина.

— Разбра ли ме, Сара?

— Да.

— Влез в залата през входа за посетители. Аз ще те чакам вътре. Само ти. Нали няма нужда да повтарям, че не искам нежелани гости.

Сара изчака, притиснала силно твърдия ръб на радиостанцията в бузата си.

— Не е нужно да те предупреждавам, нали?

— Не.

— Знаех си. Но нека ти дам храна за размисъл. В „Душата на човека при социализма“ Оскар Уайлд е казал, че всяко произведение на изкуството, създадено с цел печалба, е вредно за твореца. Не съм съгласен напълно с него. Аз превърнах Утопия в свое произведение на изкуството. Имам намерение да се облагодетелствам, и то много. Но това ще бъде вредно за онези, които застанат на пътя ми. Понякога изкуството е унищожително в своята красота, Сара. Моля те, не забравяй това.

Сара се насили да си поеме дъх.

— Ще се видим отново.

15:15

Докато следобедът напредваше и монотонното синьо небе над пустинята Невада избледняваше в очакване на вечерта, шестдесет и шестте хиляди посетители на Утопия достигнаха онова състояние, което психолозите на парка наричаха „зряло“. Първоначалната възбуда беше спаднала. Темпото леко се забавяше, защото родителите, които чувстваха, че краката им са поуморени, потърсиха временно убежище в ресторантите или на представления като „Омагьосания принц“, където можеха да отдъхнат на удобните седалки. Малка част посетители, които не искаха да чакат на опашка на паркинга при затварянето, тръгнаха по-раничко към Нексус и въздушните влачета, които минаваха по-начесто от обикновено. По-голямата част от хората обаче предпочетоха да се върнат на някоя любима обиколка или да посетят някой все още неизвестен свят с идеята да изчакат 20:30 часа. Тогава започваше най-живописният спектакъл в Утопия — от четири места едновременно се изстрелваха фойерверки, компютърно синхронизирани за всички светове, които блестяха колоритно на фона на тъмния купол. След това имаше още по-живописно шоу навън, което се издигаше високо над купола — прощален подарък за посетителите, докато излизаха от парка и насочваха колите си към Вегас или Рио.

Едно от местата, където следобедната умора не си личеше толкова, бяха опашките пред атракциите с влачета и свободно падане. На места като „Линейна индукция“, „Хоризонтът на събитията“ и „Драконовия шип“, продължаваха да се събират големи тълпи и веселото оживление не секваше.

Това се отнасяше особено за най-популярната обиколка в Дървените тротоари — „Машината за писъци“. Машината, както я наричаха накратко, беше възстановка на известното влаче на Кони Айлънд през двадесетте години на двадесети век. Приличаше на автентична реликва от онези времена — огромна стърчаща гора от подпори и дървени колони, внимателно обработена от инженерите на парка, за да изглежда съвсем разнебитена. Само видът на стръмните

спускания и резките завои убеждаваше много желаещи да си потърсят по-кратко забавление.

Както при всички влакчета, ефектът беше подсилен по-скоро на психологическа основа, отколкото на техническа. Всъщност тя представляваше тръбна конструкция от метал, добре замаскирана, за да прилича на традиционните дървени влакчета. Металната конструкция позволяваше по-резки наклони, по-остри завои и повече „висене“ — моменти на отрицателна гравитация, когато возещите се буквално бяха повдигани от местата си. От друга страна, напълно покритата с дърво конструкция подсилваше „ефекта на оградата“ — гредите и подпорите профучаваха на няколко дециметра от пътниците и скоростта от осемдесет километра в час изглеждаше няколко пъти по-висока. Това зловещо чувство беше умишлено подсилено от дизайнерите, които бяха разположили наоколо няколко напълно нетипични за Утопия предупреждения за опасния ефект от острите обратни завои на входа, както и присъствието през цялото време на медицинска сестра на площадката за слизане. Не беше чудно, че фланелките с надпис „Аз оцелях след Машината“, които се продаваха само в Дървените тротоари, бяха един от най-търсените търговски артикули в парка.

Ерик Найтингейл беше разпоредил Машината да прави първото си спускане от най-високата точка между всички влакчета на запад от Мисисипи — от 90 метра. Това се оказа предизвикателство — при такава височина тя щеше да се доближи прекалено много до купола и щеше да влезе в конфликт с изкуствено създадената перспектива. Инженерите разрешиха проблема, като построиха обиколката така, че дъното на първото спускане беше под „нивото на улицата“. Част от нива А и Б под Дървените тротоари бяха издълбани и двойните релси на Машината минаваха през тях. След изкачването по основния склон спускането беше почти вертикално, а дъното тънеше в пълен мрак. После релсите рязко се издигаха, изнасяйки пътниците — с разкривени лица от огромния натиск — на светло и над Дървените тротоари. Те изобщо не разбираха, че всъщност са слизали под нивото на парка.

Това разрешение обаче създаде нов проблем. Ревът на колите, които минаваха на интервали от една минута, беше толкова силен, че нито един от служителите на Утопия, които работеха в Подземието, не искаше да бъде близо до зоните, откъдето минаваха релсите.

Но инженерите решиха и този проблем.

По време на строителството на парка подземните нива бяха затрупани с жици — според Туристическия наръчник в зоните зад кулисите имаше повече жици, отколкото в два пентагона и целия град Спрингфийд в Илинойс. Дизайнерите решиха да използват ничията земя около Машината като център за вътрешната инсталация на Утопия. Те заобиколиха релсите с два слоя звуконепроницаеми стени. Между тях в малко помещение, високо дванадесет метра, се намираше централната нервна система на Утопия. Безкрайни потоци от кабели — коаксиални, оптични, цифрови — се изкачваха по стените, прикрепени с фиброоптични куплунги и електрически клеми. Концентраторът, както го наричаха, беше автономен и не изискваше контрол, освен ежемесечните проверки. В резултат на това той беше ненаселена зона, като се изключи самотният робот чистач.

Но днес роботът чистач имаше компания.

В единия ъгъл на Концентратора на сгъваемо столче седеше мъж, облечен в син гащеризон, каквито носеха електротехниците на Утопия. Зад гърба му огромно отворено куфарче за инструменти беше привързано към червена ръчна количка — в него имаше мощен миникомпютър. Диагностичните светлини на предния му панел блестяха като гневни очи на хищник в полумрака. Дузина кабели с различна дебелина водеха от компютъра до близката стена, където бяха прикрепени посредством крокодилчета и дигитални устройства към електрически и информационни кабели. На коленете на мъжа имаше клавиатура, а на пода пред него — два малки плоски монитора. Докато пишеше, очите му сновяха от единия към другия. Под сгъваемия стол имаше купчина боклук — смачкани салфетки, омазани с фъстъчено масло и сладко, празни пакетчета от чипс, кутия от черешова кола, пресушена и смачкана.

Вътрешната стена на Концентратора леко завибрира. Секунда по-късно див рев се понесе оттам, когато вагоните на „Машината за писъци“ се спуснаха надолу и отново се устремиха към светлината и въздуха на Дървените тротоари. Мъжът не обърна внимание, а продължи да пише, докато врявата постепенно заглъхна. Слушалките върху ушите му, използвани от военните, изолираха всеки шум над петдесет децибела.

Той забави писането, после спря. Протегна се и разтри кръста си. Раздвижи крака и масажира първо левия, после десния, за да възстанови кръвообращението си. Седеше тук и наблюдаваше видеозаписите на Утопия, смущаваше изображението от някои камери в определени моменти и проучваше данните от локалната мрежа от рано сутринта. Но работата му беше почти приключена.

Той погледна нагоре и наведе глава встрани, за да раздвижи врата си. Очите му се отправиха към двете наблюдателни камери, поставени високо на отсрещните стени. Дори тук, в необитаемия Концентратор, охраната присъстваше. Но погледът му не беше тревожен, а небрежен — лично той беше програмирал камерите неспирно да показват стари видеоизображения. За дежурните в Кошера тези камери показваха мрачно и напълно празно помещение.

Мъжът беше млад, не повече от двадесет и пет годишен. И на слабата светлина пожълтелите му от никотина пръсти ясно си личаха. Ако пушеше, моментално щеше да бъде разкрит, затова той дъвчеше непрекъснато никотинова дъвка, както заклет пушач — цигара. Докато разтриваше врата си, извади дъвката от устата си и я залепи върху най-близкия порт, където в неподвижния въздух вече се втвърдяваха няколко дузини парчета.

После отново се облегна на куфарчето, вдигна клавиатурата и започна да пише, проверявайки състоянието на различните програми, които беше вкарал в мрежата на Утопия. После внезапно спря и се взря в един от екраните.

Всичко беше минало по план без никакви проблеми.

Досега.

За всеки случай той беше инсталирал програми, които прихващат командите, набирани на клавиатурите на няколко от най-важните терминали в Утопия. Веднъж на час те изпращаха декодирания си „улов“ по локалната мрежа на Утопияленд до терминала му в Концентратора.

Дотук добрите дребни служители на Утопия действаха точно както се предполагаше. С едно изключение — компютърът, който контролираше Метанет.

Мъжът прегледа последните команди, подадени от клавиатурата на терминала на Метанет. Някой го използваше, за да прегледа старите логове, да провери програмните команди и инструкции. Очевидно това

не беше случайно, а представляваше задълбочен анализ, предизвикан от хора, които очевидно знаеха какво търсят.

Мъжът погледна през рамо към тунела. Той се издигаше в мрака, висок и тесен като огромен комин, чиито стени бяха покрити със сложна плетеница от жици и кабели. Бавно и замислено вдигна ръка към главата си и свали слушалките. Дочуваше далечно цъкане на някакъв механизъм — бръмченето на мотора на робота чистач в някой отдалечен сектор.

Зад него звукоизолацията върху вътрешната стена отново завибрира.

Той остави клавиатурата встрани и погледна към радиостанцията между мониторите. На горния ѝ край беше прикрепен кехлибарен мигач, който го предупреждаваше, че има съобщения, ако беше със слушалките. Взе я, набра нужния код и я вдигна до устните си.

— Хакер Джак до Първи Фактор. Хакер Джак до Първи фактор. Чуваш ли ме?

Чу се кратко съскане, после обработеният глас на Джон Доу прозвуча ясно въпреки дигиталното кодиране.

— Хакер Джак, чувам те. Какво има?

— Като изключим пасивите, ще свърша след десет минути.

— Тогава защо се обаждаш?

— Преглеждах командите от наблюдаваните терминали. Всичко изглежда нормално, освен главния компютър на Метанет. Някой рови много сериозно през последния час.

— Успешно ли?

— Не, разбира се. Но очевидно си разбира от работата.

— Нека отгатна. На ниво Б, нали?

— Да.

— Изглежда сме изпуснали обекта. Ще уредя да го посетят. Край.

Радиостанцията стихна. Миг по-късно с ужасяващ пронизителен звук вагоните на „Машината на писъците“ се спуснаха по другата страна на вътрешната стена. Подът на Концентратора се разтърси и Джак неволно се сви. После изключи радиостанцията и я сложи така, че да може да вижда примигващия сигнализатор. Когато воят на влакчето утихна и отново зацари тишина, мъжът сложи слушалките на

ушите си, клавиатурата — в скута си, лапна нова дъвка и започна да пише.

15:15

— Какво, по дяволите, прави това нещо сега?

На Андрю Уорн му трябваха няколко секунди, за да разбере, че въпросът е отправен към него. Неохотно той отмести поглед от монитора. Пул, който седеше на близката маса, подпрял ръце на две купчини разпечатки, го погледна с обичайния си въпросителен поглед.

— Моля?

— Питам какво прави това нещо сега. — Пул кимна към Уингнът.

Роботът обикаляше из стаята с тромави движения. Доближаваше до някой предмет, отдръпваше се, после отново пристъпваше. От време на време протягаше глава напред и пръскаше тънка струя безцветна течност върху някой крак на пейка или стол.

— Маркира си територията — отвърна Уорн и отново се обърна към монитора.

— Какво?

Уорн въздъхна.

— Така е програмиран. Прекара достатъчно време на това място и го смята за част от своята територия. Предполага, че е възможно пак да се върне тук, затова си прави топологична карта. След като е определил оптималните си маршрути из стаята, ги маркира с ултравиолетово мастило. Честно казано, изненадан съм, че още му е останало.

— Не можеш ли да му кажеш да спре? Разсейва ме.

— Разсейва ли те? — попита Тери. — От какво? — Тя седеше до Уорн и крепеше на коленете си дебела разпечатка.

— От домашното ми.

— Домашното?

— Да. Опитвам се да сметна колко закона вече са нарушили тези типове.

Тери обърна страница от разпечатката.

— Дотук преброих 39.

Тери вдигна очи.

Пул започна да изброява на пръсти.

— Първо, имаме нахлуване с взлом трета степен. Съзнателно незаконно проникване в сграда или територия с цел извършване на престъпление. Второ, престъпно притежание на опасно оръжие първа степен. Това означава притежание на взривно вещество с незаконно намерение да се използва споменатото вещество срещу определена личност или собственост. Следва незаконно притежание на оръжие втора степен...

— Схванах — каза Тери и извъртя очи към тавана. — Що за домашно е това?

— Писмени тестове за СОМФ.

— СОМФ?

— Служител от охраната на Министерство на финансите.

— Явно си бил отличник.

Пул сви рамене.

— Всеки път го взимах.

— Взимах? В минало време?

— Три пъти. Както и писмените и устните изпити за Тайните служби, Комисията по алкохола, тютюна и взривните вещества, Отдела за наркотици.

— Защо тогава вече не си федерален агент?

— Не знам. Може би е свързано с тестовете по полиграфия.

Уорн спря да ги слуша. Гледаше колоните шестцифрени числа, които пълзяха по екрана му.

Беше получил достъп до най-приоритетното ниво в системата и се опитваше да разбие скрития код на хакера. Но това беше все едно да вдяваш игла с ръкавици. Можеше да работи само на най-елементарния машинен език, без символни имена и анотации от изходния код. Приведе се и опипа превръзката на слепоочието си. Чудеше се какво ли прави Джорджия в момента, дали още спи и какво ще си помисли, ако се събуди и види, че не е при нея. След случилото се щеше да се престори на смела. И все пак, той трябваше да бъде с нея, а не да седи в лабораторията и да се занимава с този пъзел. Проникването беше далеч по-сложно и майсторско, отколкото беше очаквал. Беше луд да смята, че би могъл да му противодейства. Пък и кризата може би вече беше преодоляна — доколкото знаеше, мистериозният Джон Доу беше

получил каквото искаше и в този момент вероятно пътуваше към залеза.

Гласът на Тери прекъсна мислите му.

— Откри ли нещо?

Той свали ръката си от превръзката.

— Копелето е оптимизирало кода. Изглежда го прави възможно най-трудно.

— Разумно заключение — каза тя с познатата дяволита усмивка.

— Успях да възстановя някой и друг ред, но недостатъчно, за да ми стане ясно какво става. — Той посочи екрана. — Тази процедура изглежда добавя външни команди към ежедневния трансфер от Метанет. — Той замълча. — Но има и нещо друго. Нещо повече от хакването на мрежата.

— Какво?

— Не знам точно. Сякаш част от информацията е тайно насочена към главната мрежа на Утопия. Сега се опитвам да разбера.

Той отново затрака по клавиатурата, приключи един цикъл команди и мина на друга операция. Хората, отговорни за всичко това, не просто бяха променили Метанет, програмирайки я да греши — те бяха подронили репутацията му. *Освен ако не са по-добри програмисти, отколкото терористи...* Той осъзна, че беше сгрешил по отношение на този хакер. Който и да беше проникнал в Метанет, очевидно притежаваше завидни умения.

Погледна към Тери.

— Със сигурност предава нещо към някакъв порт от вътрешната мрежа на Утопия.

Тери остави разпечатките и застана зад него. Погледна екрана.

— Как?

— Някъде в системата тайно е включен хардуер. Вероятно го използват, за да измъкват информация, без да е нужно да преодоляват защитите на Утопия.

— Можеш ли да засечеш мястото му в мрежата?

Лекият аромат на парфюма ѝ стигна до него — сега се беше навела съвсем наблизко и няколко кичура от черната ѝ коса докосваха бузата му. Той с усилие се концентрира.

— Опитвам се, но кодът е твърде добре защитен. Ще трябва да пробваме друга тактика. Имаш ли достъп до програми за проследяване

на информационния трафик?

Тери се намръщи.

— Да, при мрежовия администратор. Защо?

— Ако тези типове са свързали рутер с мрежата, можем да го потърсим. Открих достатъчно данни за начало. Може би ще открием кой TCP/IP порт преслушва.

Тери се намръщи още повече.

— Няма начин.

— Всеки рутер има свой почерк. Техният може да не пасва на останалия хардуер на Утопия. А дори да пасва, можем да проверим накъде се отклоняват информационни пакети. Или да пуснем трасираща команда и да видим кой възел не реагира нормално.

Тери поклати глава.

— Иней. Къде си се научил да правиш това?

— Погубена младост. Висях в компютърната лаборатория на института, когато трябваше да гоня мацки.

Тя го погледна дяволито.

— Ще има ли ефект?

— Ще разберем след десет минути. По-добре, отколкото да седим тук и да си блъскаме главата.

Телефонът внезапно иззвъня пронизително. Тери го вдигна.

— Отдел Роботика. Да. Да, тук е. Разбира се, ще му кажа. Беше Сара Боутрайт — каза тя и затвори. — Искате да те види веднага в зоната за ВИП.

Пул, който беше мълчал досега, се обади:

— Къде?

— В зоната за ВИП. Ще ви заведе.

Уорн стана, чудейки се какво е накарало Сара да напусне Медицинския център.

— Добре — каза той. — Но първо нека видим няколко минути дали търсачът на пакети работи. Ще минем през Мрежова администрация, за да видим дали можем да проследим този нелегален рутер. После ще отидем във ВИП зоната.

Те излязоха от кабинета. Пул цветисто изруга, когато Уингнът престана да маркира територията си и се спусна трескаво след Уорн. Тери заключи вратата и ги поведе по коридора.

— Далеч ли е Мрежова администрация? — попита Уорн.

— Всъщност ни е на път. Зад ъгъла, близо до...

Гласът на Тери беше заглушен от скърцане на гуми. Уингнът беше видял електрическа кола да завива по коридора пред тях и трескаво се спусна след нея.

— Какво прави? — попита Тери.

— Нали ти казах, обича да гони разни неща. Уингнът! — извика Уорн и забърза напред. — Не гони! Не гони! — Той изчезна зад ъгъла, следван от Тери и Пул.

Звукът от виковете на Уорн бързо заглъхна. Няколко минути коридорът пред лабораторията по роботика остана спокоен. От време на време минаваше някой от персонала, бързайки от една част на Подземието към друга. После един костюмиран мъж се появи в края на коридора. Очевидно беше от актьорите в Газените фенери — носеше карирана пелерина, вълнен костюм, тежък дървен бастун и черни обувки с копчета. Бадемовидните му очи шареха по табелките, докато вървеше по коридора.

Пред вратата на кабинета на Тери мъжът спря и небрежно се огледа в двете посоки. После, като се пазеше да не застане пред прозорчето на вратата, протегна ръка към дръжката. Завъртя я тихо и бавно и откри, че е заключена.

Остана известно време с ръка на дръжката, ослушвайки се за звуци отвътре. После се отдръпна и се отдалечи, без да бърза особено, в посоката, от която беше дошъл.

ВИП зоната приличаше на италианско палацо. Изящно резбовани алабастрови колони се издигаха към високия таван, изобразяващ синьо небе с бели облаци. Между колоните бълбукаха барокови фонтани. Достолепен на вид струнен квартет свиреше камерна музика в един отдалечен ъгъл.

Неколцина охранители стояха до входа. Уорн каза името си на най-близкия, който — след озадачен поглед към Уингнът — кимна и им направи знак да го последват. Уорн тръгна през просторната зала, стъпките му отекваха върху розовия мрамор. След него беше Тери, а Пул вървеше последен, въртейки любопитно глава.

Помещението завършваше с широки двойни врати, които водеха към тесен коридор, застлан с килим. По двете стени се редуваха врати, повечето от които бяха затворени. Иззад най-близката се чуваше женски глас, строг и със силен британски акцент, който възмутено протестираше:

— Тук сме вече от час. Цял час, давате ли си сметка! Ние сме гости, а не затворници. Съпругът ми е пер. Не можете да...

Гласът заглъхна зад него. После служителят от охраната спря пред една от вратите, почука и изчака да отворят. Появи се друг мъж, който му кимна и охранителят се отдалечи обратно по коридора.

— Защо се забавихте толкова? — попита мъжът на вратата.

— Разтревожихме се.

Уорн разпозна по набитата фигура, силния загар и светлата рядка коса Боб Алоко, шефа на охраната.

— Трябваше да се отбием на едно място — отвърна Андрю и влезе.

Стаята беше малка, но обзаведена с вкус. Както навсякъде в Подземието на Утопия, изкуствената светлина беше много близка до естествената, за да компенсира липсата на прозорци. Телевизор с голям екран стоеше в близкия ъгъл, включен на един от вътрешните канали на парка. Погледът на Уорн обходи останалата част от стаята и спря върху Сара Боутрайт. Тя беше коленичила до един стол и оживено

разговаряше със седналия на него мъж, който беше с гръб към вратата. Когато видя Уорн, се изправи и стисна устни. Той никога не беше виждал такъв израз на лицето ѝ.

— Какво има? — попита той, бързо пристъпвайки към нея. — Къде е Джорджия?

— Ти си жив! Слава богу! Всичко е наред, доктор Финч лично се грижи за Джорджия. Казва, че ще спи още поне час. — Тя млькна и погледна към Алоко.

— Какво има? — повтори Уорн.

— Дрю, срещал ли си някой си Норман Пепър тази сутрин?

— Пепър — промърмори Уорн. Името му беше познато. — Пепър... Да, специалистът по орхидеите. Пътувахме заедно във въздушното влакче.

— Мъртъв е.

— Мъртъв? — изненадано повтори Уорн. — Но как?

„Вероятно е получил сърдечен удар — помисли си. — Имаше поне 25 килограма свръхтегло, а и не е свикнал с вълненията тук. Каква трагедия! Толкова се радваше, че е дошъл! Каза, че има и деца...”

— Бил е пребит до смърт.

— Какво? — Той внезапно усети как леден студ обхваща цялото му тяло.

— С тежък тъп предмет. — Гласът на Алоко изпълни малката стая. Той кимна към стола. — Този нещастен човек го открил. Влязъл в барчето за външни специалисти, за да си вземе чаша какао и попаднал на Пепър.

Мъжът, който седеше на стола, се обърна. Беше почти плешив, слаб, с тънки мустаци и дебели кръгли очила на носа. Тъй като все още беше в шок, на Уорн му трябваше известно време, за да го познае — Смайт, външния консултант по пиротехника.

— Исусе! — прошепна Андрю. Спомни си как Пепър възхваляваше парка, как потриваше ръце в нещо като сценична треска. — Защо? — попита той.

— И ние това се питаме — каза Алоко. Той се отдалечи от Смайт и останалите го последваха. — Първо, не е бил ограбен, портфейлът му си беше в джоба на сакото. Но всичко беше така пропито с кръв, че

ни беше нужно известно време, за да го идентифицираме. Затова взехме значката от ревера му и по нея разбрахме.

В стаята зацари мълчание.

— И? — попита Уорн.

Алоко погледна Сара. Уорн също се обърна към нея въпросително.

— Носеше твоята значка — каза тя.

Шокът беше изместен от внезапен пристъп на страх. Уорн преглътна.

— Моята значка? — попита той с пресъхнало гърло. — Как е възможно? — Но още докато задаваше въпроса, си спомни, че във въздушното влакче Пепър беше съборил двата бели плика на пода и после му беше подал единия.

— Значките ни бяха разменени по пътя насам — каза той. — Така трябва да е станало. Онази, която изгубих в Уотърдарк — моята — сигурно е била неговата.

Сара пристъпи към него.

— Знам — каза тя. — Това е ужасно.

Ужасно... В този върховен момент Уорн не можеше да изтрие образа на Норман Пепър от ума си. *Това можеше да съм аз. Това е трябвало да съм аз...*

— Какви мерки смятате да вземете? — попита Пул.

— Единствените възможни. Ще оставим тялото където е и ще затворим барчето. Ще уведомим полицията. — Сара размени поглед с Алоко. — Веднага щом това стане възможно.

На вратата се почука. Алоко отвори и млада жена в бял блейзър влезе с огромна чаша чай, която подаде на Сара. Тя благодари, обърна се и я предложи на Смайт, който отказа с рязко кимване.

— Сигурно разбираш, че трябва да останеш тук — каза Алоко, обръщайки се към Уорн. — Или в болницата при дъщеря си, ако предпочиташ. Подсигурили сме тези две зони.

Уорн, който не спираше да мисли за Пепър, не го чу.

— Моля?

— Вече знаем, че те търсят. А сега разбрахме, че искат да те убият.

Страхът вцепеняваше крайниците му.

— Но защо? Защо мен? Това е нелепо.

— Напротив — обади се Тери и всички очи се обърнаха към нея. Тя леко порумения, сякаш бе изненадана да чуе собствения си глас. После пое дъх и вирна брадичка. — Това доказва, че си прав. Имам предвид за Метанет и троянския кон.

— Не разбирам — каза Алоко.

— Доктор Уорн трябваше да пристигне другата седмица. Тези типове, които и да са, не са предполагали, че той ще е тук. И не биха се опитвали да го убият, ако не ги застрашава по някакъв начин.

— Има логика — каза Пул. Той беше отишъл до кафеварката и си наливаше кафе.

Алоко го погледна мрачно, после промърмори нещо под нос.

— Предполагам, че си права — бавно каза Уорн и се обърна към Сара, — не мога да остана тук. Трябва да направя нещо.

— Какво например? — саркастично попита Алоко. — Няколко обиколки? Или да отидеш на шоу?

— Мисля, че открих нещо. Нещо важно.

Сара не проговори, само го загледа очакващо.

Уорн продължи въпреки сухотата в устата си.

— Мисля, че открих порта, който използват тези типове.

— Порт? — попита Алоко. — За какво говориш?

— Ами порт. Мястото, където са се включили към мрежата на Утопия.

— Ти разбираш ли нещо? — обърна се Алоко към Сара.

— Откъде знаеш? — попита тя Уорн.

— Затова закъсняхме, Сара. Открих троянски кон в Метанет. Предава информация от терминала на Тери по вътрешната мрежа. Успях да възстановя част от адреса; не е много, но достатъчно за начало. С него отидохме в Мрежовата администрация, пуснахме търсачка за необичайна дейност — нали знаеш, насочване на пакети и всичко, което може да означава изтичане на информация... — Той млъкна. — Мога да ти обясня по-късно. Важното е, че открихме неоторизиран рутер, който е включен към порт в... — Той се обърна към Тери. — Как се казваше?

— В Концентратора.

— Може да е фалшива тревога или просто неправилно включено устройство. Но ако то е сложено от онези хора, длъжни сме да проверим какво прави.

— Чакай да видя дали разбрах — обади се Алоко. — Току-що ти казахме, че „онези хора“ се канят да те убият. Някой вече е бил убит вместо теб. А ти искаш да отидеш там и да ги подгониш?

— Никого няма да гоня. Просто ще проследя хардуера. — Уорн огледа всички поред, после отново се обърна към Сара. — Ти ме помоли за помощ, помниш ли? Не ме разбирай погрешно, умирам от страх. Всъщност толкова съм уплашен, че не мога просто да седя тук и нищо да не правя. Така поне ще бъда подвижна мишена.

— Този рутер или както му е там името — отново се намеси Алоко, — може ли да е направил номера с видеонаблюдението?

— Много вероятно.

Алоко погледна към Сара.

— Какво мислиш?

Нейните очи все още бяха приковани върху Уорн.

— Андрю, искам да ме изслушаш. Тези хора не се боят да убиват, за да постигнат своето. — Гласът ѝ беше забележително спокоен и Уорн се зачуди как успява да се овладее при това ужасно напрежение. — Лично Джон Доу ми каза, че сме имали късмет при експлозията в Уотърдарк. Убили са невинен човек, защото са го мислели за теб. Разбираш ли какво ти казвам?

„Казваш, че Джорджия вече е изгубила един родител. Имаш нужда от помощта ми, но не би искала да ме пожертваш.“

Гласно той каза:

— Да.

— И?

— И щом някой трябва да направи това, защо да не съм аз.

Алоко дълбоко въздъхна.

— Исусе! Добре, ще ти пратя екип от охраната.

Уорн поклати глава.

— Не. По-добре изпрати да пазят дъщеря ми.

— Точно така — каза Пул, който още стоеше до кафеварката. — Охраната само ще привлича внимание. За тази работа е нужен малък екип.

— Искал ли съм ти мнението? — раздразнено го попита Алоко.

— Индивидите, с които имате работа, очевидно са добре подготвени — продължи Пул, сякаш не го беше чул. — Можем да приемем, че са и добре въоръжени. Щом видят екип от охраната в

защитен строй около един цивилен... — той сви рамене и отпи от кафето — ще им трябва само граната с малък обseg. Аз бих избрал M433A1 — 45 грама A5 с обикновен детонатор. Хвърлям една сред групата и бум! Ще им се стъжни.

Алоко изсумтя и не отговори.

— Това е разузнавателна акция. Нужен е малък екип. Намери подходящ човек и му дай подходящо оръжие.

— Подходящ човек — повтори сухо Алоко. — Да. Кой ли ще е той?

Пул се усмихна престорено и намести шапката си.

Алоко изсумтя и попита Уорн:

— Имаш ли му доверие?

— Поне знаем, че не е къртица. Той е посетител, а не служител на Утопия. Случаен елемент.

— Случаен, казваш. — Алоко придърпа Сара и Уорн встрани. — И откъде знаеш, че не е един от тях?

— Защото ако искаше да ме убие, вече щях да бъда мъртъв. — Уорн се поколеба. — Виж, не се правя на герой. Просто аз съм най-квалифицираният за тази работа.

За миг Алоко се замисли над думите му. После отпусна ръце и отстъпи назад.

— Искам да вземеш със себе си Ралф Пекъм — каза той. — Това е най-добрият ми видеотехник и му имам пълно доверие. Освен това е единственият от охраната, който знае какво става. Ако това устройство се меси в записите ни, искам да го види.

Уорн кимна.

— Ще се обадя на Фред Барксдейл — каза Сара. — Да изпрати компютърен техник с теб.

— Добре — отвърна Уорн. — Не, чакай малко. Това ще ни забави прекалено. Тери познава мрежата и отвън, и отвътре. — Той се обърна към нея. — Искаш ли да дойдеш с нас?

Тя сви рамене с премерено безразличие.

— Сигурно ще е по-безопасно, отколкото да седя сама в лабораторията.

Уорн забеляза как Сара погледна първо него, после Тери. След това откачи тюркоазената значка от ревера си и я закачи на самото на Уорн.

— Това е значка на висш служител — каза тя. — Докато я носиш, никой няма да те спира и да ти задава въпроси.

После се обърна към мъжа на стола.

— Господин Смайт, защо не си починете тук. Отпуснете се, полегнете, ако ще ви стане по-добре. Съгласен ли сте?

Мъжът на име Смайт мълчаливо кимна.

Уорн погледна робота до краката си.

— Уингнът, остани — нареди той строго.

Роботът обърна стереокамерите си към него, сякаш се молеше за отмяна на заповедта. Когато не я получи, издаде звук на разочарование и бавно се упъти към близкия ъгъл.

Сара отново се обърна към Уорн.

— Трябва да предам втория диск на Джон Доу в четири часа при холографските огледала. След това ще отида при Джорджия и ще давам нарежданията си от Медицинския център, докато се върнеш. Внимавай, не прави нищо, което може да предизвика ескалация. Но ми съобщавай какво си открил и ако има начин да...

— Чакай малко — прекъсна я Уорн. — Ти трябва да предадеш диска?

Сара кимна.

— Той изрично настоя за това. За да бъде сигурен, че този път няма да има номера.

— Господи! — прошепна Уорн в тишината. После импулсивно я прегърна. — Пази се.

— Бих казала същото и на теб — отговори тя. Целуна го по бузата и се отдръпна.

Над рамото ѝ Уорн видя, че тъмните очи на Тери внимателно ги наблюдаваха.

15:30

— Какво точно представлява този Концентратор? — попита Уорн.

Вървяха по широк коридор на ниво Б покрай офисите за управление на казината.

— Това е рутирацият център на Утопия — отвърна Ралф Пекъм.
— Къде сте се занимавали с роботика? В Карнеги-Мелън?

— Да.

— Там програмистите имаха ли рутиращ център?

— Разбира се.

— Е, мисли за Концентратора като за рутиращ център. Само че няколко пъти по-могъщ.

Мъжът кихна и зарови лице в лакътя на работния си костюм. *Мъж е преувеличено да се каже* — помисли си Уорн. С червения си рошав перчем и множество лунички Пекъм приличаше повече на ученик, който отива в час по математика, отколкото на най-добрия видеотехник на Утопия. Като го гледаше, се чувстваше ужасно стар.

Мислите му се върнаха към ВИП зоната и изражението върху лицето на Алоко, когато го беше погледнал. Беше близко до презрение. *Току-що ти казахме, че онези хора се опитват да те убият*, беше казал той, *а ти искаш да излезеш навън и да ги подгониш?*

По напрежението в гръдния си кош и ускореното сърцебиене Уорн разбираше, че това е последното нещо, което му се иска да направи. Но знаеше, че не би могъл да остане във ВИП зоната, да яде шоколадов кекс и да гледа серии от „Страх от дишане“. Не би могъл и да се разхожда нервно из Медицинския център, очаквайки Джорджия да се събуди и да се случи следващата поредица от нещастия. Сцената в Уотърдарк непрестанно се въртеше из главата му — внезапното раздрусване, викове на агония, пронизващи мрака отгоре, и най-вече изразът в очите на Джорджия.

Гневът му към хората, причинили цялото това страдание, нарастваше. Ако можеше да открие нещо, да научи нещо, което би

помогнало да се спаси паркът на Сара, щеше да го направи. Не беше много, но беше всичко, което зависеше от него.

— Какво очакваме да намерим вътре? — попита Пул.

— Превключватели за мрежата — отвърна Пекъм. Бяха стигнали до разклонение и той ги поведе по един по-тесен служебен коридор. — Конектори Т-1 и Т-3. Електрически табла. Много, много, много проводници. По принцип това е едно голямо и тясно помещение около долната част на трасето на „Машината за писъци“. Кутия около кутията. Никой не ходи там, освен техниците. Беше ми трудно да намеря човек, който има карта за достъп. — Той размаха пластмасовия правоъгълник, който висеше около врата му. — Освен това ми казаха, че било тъмно. Надявам се, че някой от вас има фенерче.

Очите на Пул огледаха Пекъм, после Уорн и накрая Тери.

— По дяволите! — промърмори той, после попита: — И какво по-точно търсим?

— Рутер — отвърна Тери. — Сива кутия, дълга тридесетина сантиметра и висока около десет. Незаконно свързана някъде. — Тя размаха купчина листове. — Донесла съм скицата на мрежата, така че горе-долу знам къде трябва да се намира. Щом влезем вътре, ще го открием.

— Там има поне сто рутера — обади се Пекъм. — Защо смяташ, че точно този е незаконно свързан?

— Направих вътрешна инспекция на мрежата ви — отговори Уорн. — Идентификацията му не пасва на останалите.

Сега беше ред на Пекъм да го погледне неразбиращо.

— Всяка част от мрежовия хардуер има идентификационна характеристика, която обявява при определена команда. Открих една, който не отговаря на стандартната конфигурация. Според схемите на Тери това е рутер в Концентратора.

— Ммм — изсумтя Пекъм с професионален скептицизъм.

Уорн го погледна и напрежението му се замени с несигурност. Може би водеше всички за зелен хайвер. Онова, което в лабораторията на Тери му се беше сторило гениално, сега изглеждаше глупаво. Сигурно щяха да се ровят цял час и да открият само някой зле функциониращ панел. Трябваше да се върнат в лабораторията и да се опитат да проследят и обезвредят препрограмираните роботи.

Коридорът завърши с малка врата, на която имаше червена табела с надпис: „Внимание! Високо напрежение! Само за упълномощени лица“.

— Ето го — каза Пекъм, изхлузи връвта през главата си и посегна да сложи пропуска в скенера.

Пул бързо сграбчи китката му.

— Не сме направили план.

— План ли? — изсумтя Пекъм. — Това е просто стая, пълна с кабели.

— Не ме интересува, дори да е благотворителен обяд на женското дружество. Да не планираш значи да се провалиш. — Пул посочи към заключената врата. — Слушайте квалифицирания специалист. Трябва да приемем, че има инфилтрация. Щом влезем, ще огледаме навсякъде. Ако е безопасно, ще потърсите този... рутер.

— По дяволите! — каза Пекъм. — Ако знаех, че ще си играя на „Ветерана Джо“, щях да си облека камуфлажните дрехи.

Пул го огледа от глава до пети.

— Може би щеше да е по-добре — каза той презрително.

Пекъм пхна картата в четящото устройство.

Чу се изщракване и вратата се откряна. Пул им направи знак да изчакат и погледна назад. После, притиснат до рамката на вратата, я побутна с пръст. Уорн забеляза, че тя е извънредно дебела и звукоизолирана отвътре.

Бърз като змия, Пул провря глава в процепа. За миг остана неподвижен, после се промъкна и направи знак да го последват.

Вътре беше мрачно. Кабели и жици с различна дебелина, цвят и предназначение пълзяха по стените от двете страни на тесния коридор. Уорн имаше чувството, че се намира между стените на някаква къща на ужасите. Погледна нагоре, присвивайки очи в мрака, и се опита да различи тавана. Навсякъде примигваха малки лампички. На около шест метра надолу по коридора алуминиева стълба водеше до метална пътека, която обикаляше по външната стена. Вериги и превключватели бръмчаха и прищракваха в тъмнината като механични насекоми, а над всичко това се носеше нисък вибриращ звук.

Докато оглеждаше отрупаните с електроника стени, убеждението на Уорн, че са дошли напразно, рязко се засили. Това беше безплодно усилие, никога нямаше да намерят рутера в тази...

Ниският вибриращ звук внезапно се засили, премина в яростен вой и изпълни Концентратора с оглушително пиццено, напомнящо вой на вещици. Сякаш самите стени се разлюляха.

— Ама че работа! — надвика Пул шума. — Какво е това?

— „Машината за писъци“ — извика в отговор Пекъм. Извади салфетка от джоба, издуха си носа и я прибра обратно. — Трасето ѝ слиза под нивото на парка, от другата страна на това. — Той посочи с палец към близката стена. — Този център е като картонена кутия около най-ниската точка на атракцията. Затова всички тези жици са тук. За какво друго биха могли да използват това място?

Уорн примигна и извърна глава от шума. Стори му се, че долавя писъци от удоволствие.

Групата неподвижно изчака, докато шумът затихна и най-накрая спря. След ужасяващия рев тишината изглеждаше още по-оглушителна.

Уорн погледна Тери. Очите ѝ бяха разширени и блуждаещи, устните — свити. Бялата ѝ престилка сякаш искреше в полумрака.

— Ти май спомена, че имаш клаустрофобия?

Тя кимна.

— Подземя. Тунели. Дори не се качвам на подобни атракции.

— Тогава как издържаш тук?

— Тъмно е. Някой трябва да те държи за ръката.

Всички тръгнаха в колона по коридора.

Помещението представляваше четири дълги тесни коридора, които се пресичаха под прав ъгъл. При първия завой Пул спря и предпазливо надникна зад ъгла.

В настъпилата тишина Пекъм кихна силно.

Пул бързо се върна обратно, погледна гневно техника и сложи неодобрително пръст на устните си.

Уорн усети, че се задъхва. Напомни си, че помещението е празно. Най-много да намерят някоя излишна метална кутия, пълна с командни табла и увиснали кабели — щяха да имат късмет, ако намереха дори това. И все пак напрежението сред групата нарастваше бързо и беше почти осезаемо. За част от него беше виновен Пул с обичайната си предпазливост и абсурдната си поза на военен. Друга част се дължеше на тишината — в мрака тя приличаше на невидимо присъствие, което враждебно ги наблюдава. А и внезапният рев на влакчето беше опънал

нервите му до крайност. Каквато и да беше причината, групата, която последва Пул зад ъгъла в дебрите на електрониката, се движеше почти безшумно.

Разминаха се с робот чистач, който бавно се движеше покрай външната стена. Миниатюрната му вакуумна четка бавно се движеше по безбройните куплунга. Докато се промъкваше край него, Уорн си каза, че по-късно с Тери трябва да проверят програмата му.

На половината път по втората страна на квадрата далечното бръмчене се повтори — ново влакче се спускаше отгоре. Този път Уорн не изчака. Отдръпна се от вътрешната стена, притисна дясното ухо в рамото си и закри лявото с длан. Видя, че и Тери прави същото. Бръмченето премина в рев, стените се разтресоха и всичко отново се успокои. Групата продължи напред.

За по-малко от минута стигнаха следващия ъгъл. Пул отново се огледа. _Защо го прави_, помисли си Уорн — светлината беше толкова слаба, че нищо не се виждаше на повече от пет-шест метра разстояние. Той последва Пул зад ъгъла по третата страна на квадрата, треперейки. Беше доста студено. Само още един ъгъл, още един коридор и щяха да се върнат на изходната позиция. Може би тогава това безсмислено разузнаване щеше да приключи и щяха да се захванат да търсят рутера. Разбира се, ако...

Унесен в мислите си, Уорн се блъсна в гърба на Пул, който внезапно беше спрял. Бавно протегна дясната си ръка с дланта напред. Уорн чуваше тежкото дишане на Ралф Пекъм зад гърба си. Напрягна се да различи нещо сред непрогледния мрак.

Отпред сякаш имаше някакъв силует, неясен и разкривен, точно на границата на видимостта. Предпазливостта на Пул беше заразителна и Уорн почувства, че нервите му се опъват. Сега беше сигурен — това беше човек, клекнал над пода и надвесен над нещо.

Пул безшумно пристъпи напред, вдигнал предупредително ръка. Уорн го последва. Силуетът се очерта по-ясно — беше слаб мъж в син работен комбинезон, седнал на ниско столче и облегнат на някаква количка. На ушите му имаше слушалки и главата му беше полуизвърната в другата посока. Сякаш пиеше, взрян в малкия екран отпред.

Леката вибрация на ново влакче разтърси помещението.

Много бавно Пул направи знак на Уорн да се отдръпне назад. Бученето на влака се засили, стърженето на колелата по метала ясно се чуваше през звукоизолиращите стени.

Мъжът в края на коридора вдигна очи.

Пул моментално замръзна. Уорн видя, че мъжът оглежда мрачния коридор, съзря проблясъка на очите му, когато погледна точно към тях. След това отново започна да пише — отначало по-бавно, после по-бързо.

Пул пристъпи напред.

Мъжът в работния комбинезон все още гледаше към тях. Продължаваше да пише. После съвсем небрежно посегна към куфарчето с инструменти и бръкна в него. Ревът на минаващото влакче изпълни тясното пространство с почти физическо присъствие.

Пул направи нова крачка напред.

Внезапно с ужасяваща скорост мъжът скочи на крака, изпускайки клавиатурата на земята. Пул викаше нещо, но Уорн не можеше да го чуе заради шума. Мъжът се огледа за миг, сякаш търсеше нещо. После бръкна в джоба си и...

Пул се завъртя и грубо бутна Уорн на пода. Докато падаше, Андрю видя как внезапна искра освети неясните очертания на коридора. Пул веднага се спусна към мъжа на зигзаг. Онзи насочи някакъв предмет и искрата отново просветна. Нещо профуча над ухо на Уорн и когато шумът от влакчето намаля, той чу ехото от стрелба. Инстинктивно се дръпна назад и опря рамене в острите ръбове на електрическите табла. Обърна се към Тери и притисна главата ѝ надолу, за да я предпази.

Пул и мъжът в комбинезона бяха вплетени в отчаяна борба. Когато Уорн отново погледна, Пул вдигна юмрук с високо вдигнат лакът и удари два пъти мъжа в лицето. Той залитна, разтърсвайки глава. После внезапно се спусна напред и вдигна ръката с оръжието си. Пул рязко удари китката му с ръба на дланта си и пистолетът шумно изтрополи по пода. Мъжът отстъпи и зае стойка от някакво бойно изкуство, бързо се завъртя и ритна Пул в стомаха. Пул залитна назад, мъжът го последва и го ритна жестоко в главата. Пул се сви на земята, мъжът отскочи и бързо изчезна зад ъгъла.

Уорн продължаваше да гледа, плътно притиснал азиатката до гърдите си; не можеше да говори, ушите му звъняха. Схватката беше

толкова кратка и неочаквана — беше продължила по-малко от десет секунди, но бе брутална и ужасяваща. Това беше професионален сблъсък, всеки от двамата действаше възможно най-бързо, за да обезвреди другия. Въпреки вида си на военен Пул изглеждаше кротък и дори малко смешен, но за по-малко от минута мнението на Уорн се беше променило напълно.

Пул беше изчезнал зад ъгъла след мъжа. Сега той се появи и ги повика с жест. Куфарчето с инструменти на непознатия ярко проблясваше, сякаш беше запалено отвътре. Струя дим се носеше над него.

Уорн бавно пусна Тери и се изправи; мускулите на краката му трепереха. Хвана я за ръка и заедно предпазливо тръгнаха по коридора, следвани от Пекъм.

Пул беше мушнал падналия пистолет в колана си.

— Спрете тук — каза той, когато стигнаха до ъгъла. После повика Пекъм отпред.

— Накъде води тази врата? — попита задъхано.

Надничайки зад ъгъла, Уорн видя малка врата на вътрешната стена на Концентратора. Вратата беше отворена навътре и препречваше гледката към коридора нататък. Вместо със скенер за карти, тя се заключваше със старомодно метално резе.

— Към релсите на „Машината за писъци“ — каза Пекъм. — Около нея е построен Концентраторът.

— Има ли начин да се излезе оттам?

— Не, освен ако не тръгнеш по релсите на влакчето. Но наклонът е много стръмен. Инспекторите по безопасността се връзват с въжета, когато минават по релсите.

Пул се поколеба. Острият дим от куфарчето се носеше към тях и щипеше очите на Уорн. После Пул посегна към най-близкия рафт с апаратура и с мърморене изтръгна перилото му.

— Искам да залостите вратата след мен — каза той, подавайки парчето метал на Пекъм. — Не я отваряйте, докато аз не извикам да го направите. Ако не се върна до пет минути, потърсете помощ. Заедно. Не се разделяйте. — Той извади пистолета от колана си, зареди го и решително закрачи в тунела.

Уорн автоматично го последва, после спря, когато кракът му ритна нещо тежко. Погледна надолу. Беше голям сак, почти невидим

под ниския рафт. Сигурно беше на мъжа с комбинезона. От отворения цип се подаваше дуло на голяма пушка.

Долови зад себе си движение и се обърна. Беше Пекъм. И той беше видял сака. Двамата мълчаливо се вторачиха в оръжието.

— По-добре да го взема — колебливо рече Уорн.

Пекъм го погледна.

— Не, по-добре аз да го взема.

— Аз пръв го видях.

— Аз съм служител на Утопия.

— Но аз съм онзи, когото се опитват да убият...

— Ей!

Двамата мъже се обърнаха. Беше Пул.

— Не пипайте нищо. Просто залостете вратата зад мен.

Той отиде до отворената врата с вдигнат пистолет, после кимна, промъкна се предпазливо навън и изчезна.

Пул пристъпи напред в мрака и се отдръпна от бледия правоъгълник светлина, който падаше зад отворената врата. Колкото и да беше мрачен Концентраторът, кубът, ограден от него, беше още по-тъмен. Той се долепи до стената. Дишаше бавно и чакаше. Светлият правоъгълник намаля, после изчезна. Пул чу дрънчене на метал, когато оттатък провряха релсата през халките.

Пристъпи няколко крачки покрай стената с готов пистолет. Не вярваше мъжът с гащеризона да има друго оръжие, но нямаше да рискува. Годишното обучение се възстановяваха. Вдишваше дълбоко и продължително на серии, докато оглеждаше мрачния периметър.

Постепенно зрението му се адаптира. Намираше се в огромен куб, ограден от вътрешната стена на Концентратора. Пред него се простираше гора от метални колони, които се издигаха от основите си в бетонния под и крепяха сложна конструкция от подпори и греди. Някъде високо горе проблясваше мъничко кръгче светлина — отворът, през който спускащите се влачета за миг слизаха под нивото на парка. Докато стоеше с гръб към стената, му се стори, че чува песни или смях, долитащи от Дървените тротоари. Оттук, в мрака, светът му се струваше невъзможно далеч — царство на мечтите, което съществува само във въображението.

Той отмести очи от слабата светлина. Точно сега мракът му беше необходим.

Започна предпазливо да се промъква край стената, приглушавайки стъпките си, изучавайки едноцветния пейзаж пред себе си. Не беше наясно защо мъжът с комбинезона беше избягал насам. Несъмнено появяването им го беше изненадало, но бе продължил да работи, докато ги наблюдаваше как се приближават. Това изискваше смелост — очевидно този хакер не беше някой кекав мухльо. Пул се чудеше кое беше толкова важно, че мъжът беше отложил дори бягството си, за да го довърши.

Но в момента това нямаше значение. Ясно беше, че този тип не се паникьосва. Неслучайно беше излязъл оттук.

Пул продължи да върви покрай стената. Ако чуеше изпукване или изпращяване, което би му заприличало на радиостанция, нямаше да има избор, освен да действа веднага. Иначе най-добре беше да се крие в сенките и да чака, докато...

Внезапно сякаш адът се изсипа върху него. Стоманените греди потрепериха, мощна звукова вълна притисна тъпанчетата му. Той приклепна и закри лицето си. Ревът беше ужасяващ. Навсякъде хвърчаха искри, писъци и доволни викове отекваха в стените, докато вагоните на влакчето се спускаха над главата му и отново се издигаха по релсите.

Постепенно се възцари тишина. Пул се изправи и застана неподвижно. Защо имаше искри? Сигурно беше някакъв специален ефект на колелата. Каквато и да беше причината, след шестдесет секунди друго влакче щеше да мине и да донесе светлина и шум. Трябваше да намери място, където да не се вижда толкова.

Той се отблъсна от стената с лакти и се промъкна напред, притичвайки от колона до колона с вдигнат пистолет. Нещо изхрущя под краката му, той изруга и бързо се върна зад предишната колона. Над главата му се спускаха гигантските двойни релси на „Машината за писъци“, които блестяха слабо.

Зад колоната Пул напразно се оглеждаше и слушваше. Какво, по дяволите, беше намислил този тип?

Опита се да се постави на негово място. Хакерът не беше очаквал да се появят. Нямаше начин да знае, че и те са също толкова изненадани. Значи е решил, че умишлено са го търсили. Не би могъл да знае колко души са изправени срещу него, нито дали не идват и от двете страни.

Това трябва да е било причината. Решил е, че е обкръжен, затова беше хукнал насам.

Но оттук нямаше изход. Ако мъжът с комбинезона се канеше да бяга, трябваше да се изкачи...

Този път Пул беше готов, когато вибрациите започнаха. Той се облегна на колоната и погледна надолу. Писъкът отново го обвини като тежка мантия. Изкуствени искри хвърчаха от колелата и за миг Пул видя, че подът около него се осветява, и се изненада — наоколо имаше множество предмети — обици, шноли, шапки, очила, монети. Едно изкуствено чене проблесна в малка локва смазка. Първоначално Пул

помисли, че това е боклук, но после осъзна, че всички тези предмети бяха хвърлени от пътниците в минаващите вагони.

Когато влакчето отново се изкачи по релсите и оглушителният шум заглъхна, той вдигна поглед нагоре. Блясъкът на искрите угасна и Пул видя — или си помисли, че вижда — движеща се фигура. Ръцете ѝ бяха над главата. Когато слабата светлина изчезна, фигурата замря и свали ръце.

Пул се върна зад колоната. Беше мъжът в синия гащеризон.

Каквото и да правеше, той имаше нужда от светлина.

Пул чакаше и броеше секундите, докато следващият влак профучи над тях. Не си позволяваше да мръдне, дори да трепне с клепачи — между минаването на влаковете мъжът също щеше да се оглежда.

И ето го отново трептенето, което сякаш започваше от стомаха и се разпростираше към пръстите на ръцете и краката. Ниското бръмчене около него се засилваше и после се чу ревът на спускащото се влакче.

Когато звукът стана оглушителен, Пул погледна иззад металната колона. Сега мъжът беше осветен от светлините на вагоните. Ръцете му отново се вдигнаха над главата и се завъртяха, сякаш завинтваше нещо на място. Скоро приключи работата си, свали ръце и изчезна от поглед.

Но Пул вече беше разбрал какво става и беше наясно как онзи възнамеряваше да се измъкне.

Без да се замисли, пхна пистолета в колана си и хукна към мястото, където беше стоял мъжът. Вдигна ръце и опипа релсите в отчаяно търсене. Ето я — студената податлива маса на пластичния експлозив. Обхванал го в ръце, Пул бързо го заопипва.

Внезапно яростен удар се стовари върху слепоочието му и той залитна встрани. Пистолетът падна на пода и изчезна от погледа му. Мъжът с гащеризона посегна към него, опипвайки в мрака. Пул се изправи, отново вдигна ръце, откри експлозива и затърси колкото можеше по-бързо детонатора. Най-после го откри.

Зад него се чуха стъпки.

Бавно, почти с любов, Пул издърпа капсулата от заряда, затапявайки дъх, когато краят ѝ се освободи. После се обърна и хвърли детонатора в тъмнината.

Нов влак изрева и в светлината на искрите той видя, че мъжът в гащеризона пълзи на четири крака на няколко метра от него и търси пистолета. Пул се хвърли към него, но мъжът се претърколи встрани. После двамата се изправиха и заскачаха от греда на греда.

Пул следваше звука от тичащи стъпки първо по една метална конструкция, после по друга. Внезапно съзря едва различим силует встрани — по-черен от мрака — хвърли се към него, хвана го за коленете и двамата се стовариха на пода, преплели тела. Мъжът яростно риташе, но Пул се отдръпна и му нанесе три силни удара в лицето. Хакерът изстена, после замря.

— Край на играта! — каза задъхано Пул и се облегна на близката колона.

В далечината се чу трясък, после просветна искра и се издигна облак дим, когато детонаторът задейства. Пул дори не се обърна. Ново влакче се спусна, изпълвайки пространството с яростен рев. Пул не му обърна внимание. Облегнат на колоната, той дишаше дълбоко, докато най-накрая отново настъпи благословена тишина.

За Уорн чакалнята в комплекса на охраната в Утопия приличаше повече на начално училище, отколкото на охранителна служба. Пластмасовите столове в ярки основни цветове, блестящите плочки на пода, големият аналогов стенен часовник зад телената мрежа — всичко излъчваше ободряваща институционална солидност. Дори плакатите на стените — описание на рекордната безопасност в парка или схема с най-близките аварийни изходи — играеха същата роля. Както всичко в Утопия, това беше внимателно планирано. Повечето от хората, които идваха в отдела, все пак бяха посетители и си плащаха — жертви на джебчий; родители, търсещи децата си; младежи, прибрани за лудории. Беше важно вътрешността да излъчва сигурност. Този комплекс нито очакваше, нито беше построен за закоравели престъпници.

Уорн вдигна поглед от стените към близките столове. До него седеше Тери Бонифацио. От дясната ѝ страна Пекъм усърдно сортираше предметите от тежкия сак на хакера. Зад него Алоко разговаряше с Пул.

Уорн обгърна раменете на Тери.

— Добре ли си?

— Аз? Днес ме обвиниха, преследваха, стреляха по мен. А денят още не е свършил. Защо да не съм добре?

Той с обич я придърпа към себе си.

— Вината е моя. Съжалявам, че те замесих.

— Ей, не се самообвинявай. По-приятно е, отколкото да програмираш сервомеханизми и да преглеждаш програмите. — Тя се усмихна, но обичайните дяволити пламъчета в очите ѝ липсваха.

Уорн отново се обърна към Алоко. Знаеше, че трябва да го слуша. Но както Тери беше изтъкнала, следобедът беше се развил толкова странно, че сякаш не беше задължително да се държиш нормално. Беше като насън — каквото и да направи или каже, колкото и неочаквано или дръзко да е, ситуацията ще се адаптира към него...

Той си наложи да слуша.

— Казваш, че този тип лично е сложил устройството? — питаше Алоко.

— Именно. На мястото вече е бил прикрепен заряд, под релсите на онова голямо старо влакче. Сигурно не е единствен, трябва да са ги поставили предварително из парка. Следиш ли мисълта ми?

Алоко беше леко пребледнял, но кимна.

— Продължавай.

— Когато реши, че сме го издебнали, изтича при подпорите на релсите. Беше изпуснал оръжието си и нямаше време да вземе друго. Но имаше детонатор. Планираше да нагласи устройството и да се прикрие, когато експлозивът избухне. Щом следващото влакче минеше по релсите... — Пул сви рамене и махна с ръка. — Щеше да избяга в последвалата суматоха.

— Но това е ужасно! — каза недоверчиво Алоко. — Във влакчетата на „Машината за писъци“ се возят по сто и двадесет души.

Настъпи кратка тишина, докато малката група се опитваше да осмисли фактите.

Алоко погледна към Уорн.

— Може би цялата тази история ме е побъркала, но мислех, че търсите част от апаратура. Нарочно ли ни заблуди? Знаеше, че няма да те пуснем, ако ни беше казал истината.

Уорн поклати глава.

— Не. Просто беше измислено много хитро. Той си беше създал дистанционен команден пост, прикрит като обикновен хардуерен рутер. Един измежду хилядите. Ако не бях дешифрирал кода му, нямаше да знам какво да търся... — Той замълча. — Но дори в този случай си беше жив късмет.

— Ще видим какъв ни е късметът, когато Джон Доу разбере, че сме пипнали една от горилите му. Ако вече не е разбрал.

Уорн го стрелна с поглед.

— Какво искаш да кажеш?

— Докато си играехте там на жмичка, видеокамерите ни изключиха.

— Изключиха? Как така?

— Всички камери за наблюдение. В парка, в Подземието — навсякъде. Единствените незасегнати места са казината, които имат затворени системи, и ниво В, под нас. И сега сме слепи.

— Мили боже! — Пул тихичко подсвирна.

— Мисля, че за това трябва да благодарим на нашия приятел — каза Уорн. Спомни си как мъжът ги гледаше, без да престава да пише по клавиатурата. — След като ни видя, подаде някаква команда.

— Трябва да му се признае — обади се Пул, — че е забележително хладнокръвен.

— Единственото, което ще му призная, е еднопосочен билет до щатския затвор — каза Алоко. — Е, какво ни е оставил? Можем ли да използваме апаратурата му, за да възстановим щетите и да разберем какво се е канел да направи?

Уорн поклати глава.

— Имаше свръхмодерен миникомпютър, скрит в куфарче за инструменти, но явно беше подготвен за такива случаи. Когато избяга, го подпали и изгори.

— Термитен заряд — добави Пул. — Изгаря всичко.

— Разбирам. Значи тези момчета все още са две стъпки по-напред от нас. — Алоко се обърна към Пекъм. — Какво имаш там, Ралф?

Ръцете на младежа бяха заровени надълбоко в сака.

— Да видим. Има резервна радиостанция. — Той я извади със сумтене и я сложи на ниска масичка. — Но понеже е с кодирани честоти, е точно толкова неизползваема, колкото онази в Концентратора. Различни чипове, кабели и тем подобни. Много скъпа мрежова апаратура. Около петдесет пакетчета никотинова дъвка. Няколко ей такива неща, не знам какви са. — Той показва малък сноп от някакъв навит кабел.

— Детонаторен шнур — казаха Алоко и Пул едновременно.

— Детонаторен шнур. Няколко сандвича с фъстъчено масло и желе.

Пул посегна и взе един, разви восъчната хартия и раздели хляба.

— Бих казал, че маслото е „Джиф“, с парченца фъстъци вътре. Отличен избор.

— Продължавай — изръмжа Алоко, прокарвайки балсам по устните си.

— И това. — Пекъм вдигна черен пластмасов предмет с три бутона — два сиви и един червен. Приличаше на голямо дистанционно управление за телевизор.

— Какво е това?

— Инфрачервен предавател. Използва се за далекообхватно предаване. — Пекъм млъкна със странно изражение.

— Продължавай, продължавай.

— Няма смисъл. Имам предвид — да се използва такъв предавател.

Алоко въздъхна.

— Просто ни обясни.

— Има два основни вида дистанционно управление — с инфрачервени лъчи и с радиовълни. Нормално се предпочитат радиовълни заради по-далечния им обхват. — Той вдигна черния цилиндър. — Но този инфрачервен предавател е настроен да предава по-далеч от която и да било радиочестота — най-малко на километър разстояние. Скъпа играчка. И както казах, не виждам смисъла. Радиовълните минават през стените, заобикалят ъглите, но с такова устройство можеш да предаваш много по-надалеч, стига да има пряка видимост до обекта. Защо тогава трябва да си купиш скъп и мощен предавател, ако ще виждаш целта си?

В настъпилата тишина Уорн улови погледа на Пул. Той изглеждаше мрачен.

— Благодаря за урока — каза Алоко. — Още нещо?

— Не. О, да, има.

Пекъм бръкна в сака и внимателно измъкна оръжие — къса картечница с дървена стойка и тежък магазин. Дулото ѝ беше скрито зад конусовидно парче метал.

— Хеклер и Кох MP5SD — каза Пул, кимайки одобрително. — Забележете вградения заглушител. При използване на специални амуниции практически не се чува шум — само щракането на лентата. Ако изобщо се чува нещо.

Всички мълчаливо се взираха в оръжието. Най-накрая Алоко стана от мястото си.

— По-добре да се върна при нашия приятел. Макар да се съмнявам, че е казал нещо, откакто излязох. Не е особено приказлив.

— Бих искал и аз да дойда — каза Пул.

Алоко го погледна.

— Защо?

— Защо не?

Шефът на охраната изсумтя подигравателно, после се обърна към видеотехника.

— Пекъм, остави тази работа. И дръж цивилните под око вместо мен.

Пул наблюдаваше как шефът на охраната излиза от стаята.

— Другарят Алоко май не ме харесва особено — каза той спокойно. — Чудя се защо ли.

Аз също, помисли си Уорн. Той автоматично се изправи, за да ги последва, после погледна през рамо към Тери. Тя седеше изправена, притиснала ръце към коленете си.

— Имаш ли нещо против да почакаш тук?

— Шегуваш ли се? Мразя затворническите килии повече, отколкото заключени килери.

— Ще се върнем скоро. — Той се обърна и я остави с Пекъм, който много внимателно връщаше картечницата в сака.

В Утопия имаше само една строго охранявана килия. Дори тя не беше особено сигурна — малка стаичка с тежка врата и единично легло, завинтено за една от тапицираните стени. Група охранители стояха в отвореното пространство пред нея.

— Претърсихте ли го? — попита Алоко.

— Да, сър — отвърна чернокос младеж. Малък бронзов четириъгълник с името Линдберг беше прикрепен за левия му джоб. — Няма пари, нито документи, нищо. Чист е.

— Добре. Отворете ми.

Уорн погледна любопитно и малко предпазливо през рамото на Пул. Хакерът — така го наричаше за себе си — лежеше на нара. Още беше със синия гащеризон, но значката на електротехник беше махната. Беше млад и гъвкав, с тъмна кожа и дълга черна коса, събрана в конска опашка. Уорн реши, че прилича на южноамериканец. Краката му бяха кръстосани в глезените, а пожълтелите му от никотин пръсти, бяха сплетени зад главата. Няколко грозни отока изпъкваха на лицето му. Той погледна групата без интерес.

Алоко пристъпи напред, разкрачи се и скръсти ръце.

— Добре — каза той, — да опитаме пак. Как се казваш?

Мълчание.

— Къде са останалите?

Мълчание.

— Колко взривни устройства сте монтирали и къде?

Мъжът върху нара затвори очи и се намести по-удобно.

Алоко се залюля на пети, издишайки разочаровано.

— Полицията идва насам. Много си загазил. Ако ни сътрудничиш, може и да се измъкнеш. Да започнем отначало. Къде са другите взривни устройства?

Въпросът получи същия отговор.

Алоко се обърна.

— Може ли аз да опитам? — попита Пул.

Алоко го погледна.

— Какво си намислил? Да му сложиш клечки под ноктите? Да го биеш с камшик?

— Просто ще поговоря с него.

Алоко отново въздъхна, после го подкани с жест напред.

Уорн наблюдаваше как Пул пригласяда якето си и оправя карираното си кепе, но не пристъпи напред. Остана на място и заговори през решетката на мъжа на леглото.

— Извинявай за оня тупаник — започна той. — Но знаеш как е. Не можех просто да те оставя да чупиш и да развалиш удоволствието на всички. Какъв скаут бих бил тогава?

Мъжът мълчеше със затворени очи.

За Уорн всичко това беше много странно. Преди няколко минути тези двамата се бяха били свирепо. Сега единият лежеше неподвижно на нара, а другият говореше с кротък, почти съчувствен глас.

— Разбирам, че се притесняваш да кажеш името си — продължи Пул. — Тогава ще те наричам Дванайсет.

Очите на мъжа се отвориха и се приковаха в тавана.

— Просто име. Ясно е, че не си Престъпник Едно, нито дори Престъпник Две. Всъщност предполагам, че името ти е записано ниско долу на тотемния стълб. Колко души сте? Дванадесет?

Очите се плъзнаха встрани, после отново се затвориха.

— Не, едва ли. Ръководителят ви изглежда умен. Басирам се, че използва малка сила. Петима, може би шест души. Утопия е толкова голяма, хората няма да очакват това. Малка опитна група — направили сте план и го изпълнявате. Дано да е добър план, внимателно

обмислен. Сложили сте взрива предварително. Но не чак толкова отдавна — не сте рискували някой да попадне случайно на малките ви подаръци, нали?

Очите отново се отвориха и се насочиха към Пул.

— Изчистването на умишлените не си работил сам в системата. Имал си помощник вътре. Не — като се замисля, ако аз го бях организиран, щях да имам двама души. Момче за всичко, което сте познавали и подкупили, за да свърши черната работа. И някой на висок пост. — Пул кимна и докато говореше, опипа полото си. — Да. Това е бил вашият рицар в лъскава броня. Той е знаел как работи всичко, как да заблудите системите за сигурност, да преминете естествените защиты на парка. Но той — или тя — не е трябвало да си цапа ръцете. Действал е задкулисно.

Мъжът отново погледна към стената, устните му бяха изпънати в права линия.

Пул поклати глава.

— Всъщност жалко, защото в края на краищата Престъпник Едно винаги успява да се измъкне чист, а Дванайсетият винаги опира пешкира. Усещаш ли го вече?

В стаята настъпи тишина. Пул погледна към Уорн и му намигна. Тишината се проточи.

— Е, добре — каза най-накрая Алоко с нотка на сарказъм и нетърпение. — Всички останали се преценяват. Имаш ли въпроси, Линдберг? А вие, доктор Уорн?

При последната дума у мъжа върху нара настъпи рязка промяна. Досега той лежеше отпуснат и сякаш не чуваше въпросите. Сега се изправи и седна. Очите му обходиха групата на входа и спряха върху Уорн.

— Уорн! — излая той. — Ти! Ти провали всичко. Гаден мръсник! — Хакерът скочи на крака.

Пул веднага пристъпи напред, грубо го отблъсна с рамо, притисна го към стената и подпря лакът на гърлото му. Мъжът изхриптя, сякаш се задушаваше. Пул го пусна и го остави да се плъзне на нара.

За миг той остана така, стиснал гърлото си, после се закашля. Пул се отдръпна и направи знак на Уорн да застане зад него.

Хакерът погледна към Андрю. Гневният му пристъп отмина също тъй бързо, както го беше обзел, и сега устните му се разтвориха в пренебрежителна усмивка. Зъбите му бяха ужасно жълти.

— Знам всичко за теб — каза мъжът. — Наблюдавах те как щракаш по клавиатурата, опитвайки се да разбереш какво е станало с малката ти скапана програма. — Той сухо се засмя. — Която между впрочем беше елементарно кодирана. Който те е учил да пишеш команди на асемблер, се е справил много зле.

Докато слушаше, Уорн осъзна, че макар чертите на мъжа да бяха като на потомък на древните май, говорът му определено беше американски.

— Нямаше представа какво става, но шареше по клавиатурата, сякаш би могъл да промениш нещо. — Той отново се засмя студено и мрачно. — Е, ще ти кажа нещо. Ти си прецакан. Всички вие сте прецакани.

После сплете пръсти под главата си, затвори очи и не пожела да говори повече.

Обаждането дойде, докато Сара Боутрайт освобождаваше мениджърите на отдели от набързо свиканото извънредно събрание. Те бяха нахлули едва преди три минути — някои угрижени и нетърпеливи, други развълнувани и несигурни. Сара беше отменила обичайната среща на обяд и оттогава най-различни слухове бързо се носеха сред ешелоните на висшата администрация. Какво се беше случило в „Кулата на грифоните“ по време на шоуто от 13:20? Какво беше станало на обиколката в Уотърдарк? И каква тренировка провеждаха? Тя беше отклонила всички въпроси, надявайки се, че поведението ѝ говори за пълна липса на грижи — обичайните кризи, нищо по-различно от обикновеното. После запита дали има нещо ново, затаила дъх, очаквайки зловещи предзнаменования за нови престъпления на Джон Доу. Но докладите бяха маловажни и успокоително обикновени — нехигиенични условия в дамската тоалетна в „При бедния Ричард“, нощния клуб в Камелот, оплаквания от прекалено усърдния оператор на влакчето „Стипълчейз“. И служителите от паркинга бяха забелязали отново един особено досаден адвокат да търси потенциални ищци на площадката за слизане от въздушното влакче.

Сара ги изслуша, после учтиво отпрати групата, извинявайки се с извънредна среща. Наблюдаваше как събират папките си и напускат кабинета. Беше се оказало прекалено лесно да ги убеди. Те искаха да вярват, защото алтернативата беше почти немислима. За шефовете на Утопияленд един спокойно работещ парк беше важен колкото самият живот. Тя се чудеше как изобщо ще намери начин да им каже истината, ако и когато този кошмар свърши.

Секретарката Грейс мушна глава през вратата.

— Господин Емъри е на телефона, госпожице Боутрайт. А билетът ви е на бюрото ми.

Емъри, помисли си Сара. Беше го уведомила за събитията едва преди половин час, какво искаше сега, когато още не ѝ се бяха обадили... Тя осъзна, че секретарката ѝ още стои на вратата.

— Съжалявам. Какво каза за билети?

— Билетът ви за Сан Франциско.

— Разбира се. Благодаря ти, Грейс. — Тя се усмихна, очаквайки вратата да се затвори. Беше забравила напълно за конференцията на увеселителните паркове.

Когато вратата се затвори, усмивката ѝ изчезна. Вдигна телефона.

— Господин Емъри?

— Да, Сара — дочу гласа на шефа си. — Има нещо, което трябва да знаеш. Новите събития, за които ме информира... Бордът е разтревожен.

— Бордът ли, господин Емъри?

— След последния ни разговор свиках спешно събрание.

Тя чакаше. Типично в стила на Емъри. Неспособен да вземе сам решение в кризисна ситуация, той събираше борда, за да го подкрепи. И сега, вместо само Емъри, дванадесет души се разхождаха напред-назад и правеха заключения отдалече, издавайки противоречиви заповеди и засилвайки напрежението.

— Трябваше да им кажа, Сара. Ти може да си в окопите — и много съжалявам, че се случи точно на теб — но в крайна сметка бордът носи отговорност за онова, което става. Честно казано, чудя се за Боб Алоко. Още ли си напълно убедена, че не е...

— Да, господин Емъри, това беше мой избор и...

— Не е нужно да обясняваш, Сара. Станалото — станало. Знам, че си действала в интерес на парка. Но при това забавяне, тези пострадали — и особено двата смъртни случая — искаме да се вземат мерки. Не можем просто да стоим със скръстени ръце и да оставим парка да загине.

— Но, господин Емъри, обясних ви. Ние не седим със скръстени ръце. Размяната е уговорена за четири часа. На път сме да разрешим случая. Джон Доу каза...

— Знам. Но този Джон Доу изглежда безотговорен, може би не е нормален. След като няма видеонаблюдение, сигурността и обществената безопасност са сериозно застрашени. Не можем да рискуваме повече.

Сара отвори уста да възрази, но Емъри беше предприел тази стъпка отчасти заради нея. Затова тя премълча.

— Боя се, че бордът не е единодушен по въпроса, но ето какво решихме. Ще продължим, ще използваме достъпа си до файловете, за да запишем втори диск. Но не можем да чакаме повече от половин час. Ако дотогава положението в парка не е нормализирано, ще се обадим на ФБР.

— На ФБР?

— Колкото по-дълго трае това, толкова по-опасно става. Бордът смята, че ако ситуацията не се разреши веднага, Утопия ще мине зад точката, от която няма връщане назад. И ще бъде невъзможно да се справим с лошите отзиви в пресата. Ако има проблем, по-добре ченгетата да се оправят с него. Ясен ли съм?

Сара прехапа долната си устна.

— Напълно, сър.

— Половин час, Сара. Внимавай. И Бог да пази всички ви!

Телефонът замлъкна.

Джон Доу седеше под навеса на „При Чъмли“, откритото кафе в Газените фенери, и кльощавите му ръце разгръщаха страниците на току-що отпечатан брой на лондонския „Таймс“ от 1891 година. Беше в много добро настроение, толкова добро, че не можеше да се въздържи да не поздравява посетителите, които минаваха покрай него по калдъръма. Повечето от тях се движеха между площад Сохо, луксозния търговски център нагоре по улицата, и „Майски лудории“ — театралното шоу, което се играеше само през няколко врати.

— Здравейте! — казваше той, усмихвайки се зад слънчевите си очила. — Здравейте!

Неколцина просто го погледнаха безизразно и продължиха пътя си по-бързо. Но повечето се усмихваха и отвърщаха на поздрава му. Трансформиращата сила на Утопия наистина беше забележителна. Действаше като наркотик.

Да, тази открита тераса беше прекрасно място, където човек да отдъхне с напитка в ръка преди среща. Чаят на Чъмли се оказа разочароващ, затова той мина на кафе, което беше по-хубаво. Щеше да попита Сара Боутрайт кой ресторант сервира онзи прекрасен жасминов чай. И то скоро, ако му се отвореше възможност.

Келнерът, който го обслужваше, облечен в костюм от туид и с шалче, приближи до масата.

— Ще искаш ли още едно?

— С удоволствие — каза Джон Доу и въздъхна доволно, докато обръщаше страницата.

Келнерът го наблюдаваше с усмивка.

— Изглеждаш весел, приятелю.

— О, аз просто съм човек, който обича работата си.

Джон Доу наблюдаваше как келнерът се връща обратно между белите покривки. Акцентът му беше доста добър, макар че един истински кокни, роден в Ийст Енд, сигурно щеше да възрази срещу някои от фразите. Но все пак беше повече от добър. Газените фенери допадаше на Джон Доу много повече от всички други светове. Камелот

беше пълен с крещящи костюми и дрънчене на оръжие, а Калисто имаше шлифовано постмодерно звучене, което го дразнеше. Като се изключи безвкусния Пикадили с магазините за фланелки и сергиите за украшения, Газените фенери изглеждаше по-цивилизован. А това малко кафене беше истинско откритие. Непретенциозно, уютно и съвсем наблизо до холограмните огледала. Когато се огледа, той видя една, а после и втора добре прикрита камера за наблюдение. Уви, в момента и двете не работеха. Доброто настроение на Джон Доу се засили.

Келнерът вече се връщаше с новата чаша кафе.

— Готово — каза мъжът и я остави на масата с елегантен жест. — Излей си го в гърлото.

— Благодаря! — каза Доу, вдигайки поглед от вестника. — Много хубаво кафене — продължи той със същия акцент като на келнера. — Не прилича на ония в долния край.

Мъжът се усмихна.

— Да, добре се справяме.

Джон Доу хвана чашата с две ръце.

— Сигурно си имате грижи, когато вали дъжд.

— Тогава се сяда вътре.

— Не, вътре е пълно с досадни туристи. Макар че бих хвърлил поглед на менюто ви.

— Готово. Искаш ли бира? Или предпочиташ нещо по-твърдо? — Усмивката на мъжа се разшири, той се наслаждаваше на предизвикателството. — Освен ако не си напълно фалирал. Имаш ли портрети на кралицата?

— Не, предпочитам златна наличност. Само ми дай да видя мръвките.

— Готово. — И келнерът тръгна за меню.

Джон Доу отпи още една глътка, поздрави още няколко минувачи и остави чашата на чинийката си. Зад навеса дъждът отново заваля. Всъщност не беше толкова дъжд, колкото фина мъглица, която едва навлажняваше улиците и омекотяваше светлината. Джон Доу знаеше, че дъждовете в Газените фенери не са програмирани предварително, а се включват при комбинация от няколко условия — много хора, температурата на въздуха, качеството на светлината в „реалното“ небе над купола на Утопия, сега скрит от гъстата лондонска мъгла. Гледаше

как хората бързат да се скрият под стрехите и във входовете, за да изчакат да спре. Изглежда никога не траеше повече от деветдесет секунди. Всъщност вече намаляваше и хората отново излизаха на улицата, отърсвайки капките от раменете си сред бърборене и смях.

Истината е, че всичко беше станало отчайващо лесно. Дори и проблемът, за който току-що беше разбрал, не беше толкова важен. Хората му бяха по местата си. Той въздъхна с леко съжаление. Това беше последната му задача и се беше надявал, че ще се окаже по-сложна, че ще му предложи истински изненади. Това поне щеше да му даде възможност да поупражни интелекта си. Нещо интересно, за което да си спомня, като се пенсионира. Но това удоволствие му беше отказано. Наблюдаваше хората, които минаваха край него и весело бърбореха, потънали в забрава. Като стадо. Ако не беше в толкова добро настроение, би изпитал презрение към всички тях — презрение към човешките нрави, слабости, страдания и доброта. Особено към човешката доброта.

Беше време да пусне плана си в действие. Той отмести вестника встрани, извади мобилен телефон от самото си и избра номер.

— Аха — каза, когато отсреща се чу глас, — ето те и теб.

Гласът от другата страна беше плах и сдържан, но нервността, раздразнението и несигурността ясно си личаха.

— Време беше да се обадиш. Нещата не се развиват по план и това не ми харесва.

— Не се развиват по план? В какъв смисъл?

— Вече ти казах. — Сега гласът беше малко по-силен от шепот. — Случките в „Кулата на грифоните“ и Уотърдарк не ми харесаха. Нали никой нямаше да пострада. А и онзи охранител зад кулисите на „Галактическо пътешествие“ — за бога, трябваше ли да го убиваш?

— Боя се, че нямах друг избор.

— Появиха се прекалено много неприятни изненади. И Тиболд изобщо не се върна от срещата. Може да ни е издал.

Джон Доу отпи още една глътка от кафето, взе менюто от келнера и се загледа как мъжът се отдалечава.

— На твоє място не бих се тревожил за Тиболд. Сигурен съм, че ще се появи.

— А каква е тази история с второто предаване? Това е напълно неприемливо, изобщо не беше предвидено...

— Може да е било, може и да не е било. Това не е важно в момента. — Тук в гласа на Джон Доу се изгуби част от задоволството. — Важното е, че Хакер Джак спря да предава.

— Защо? Какво става? — Безпокойството отсреща се усети ясно.

— Не знам. Може някой да го е надушил. Сигурно е работа на неочаквания ни гост Андрю Уорн, който се бърка там, където не му е работата. Или пък са се появили непредвидени обстоятелства. Каквото и да е станало, Хакер Джак изключи видеонаблюдението.

— Знам.

— Това означава, че работата му горе е свършена, но не можем да разчитаме на него за подготовката долу. Ще трябва ти да се погрижиш за своята част. Лично. Разбра ли ме?

— Започнах веднага, щом чух, че камерите са изключени. Ще приключа след няколко минути.

— Добре. — Сега вече го обзе почти потискаща лекота. — Ще придвижим някои действия, за да компенсираме липсата на контрол. Но това оставя още един проблем. Твоят приятел Уорн. Бедният Джак го проследи и отидохме да си поговорим с него. Но се оказа, че друг човек е носил значката на Уорн. Опитавме и в лабораторията по роботика, за която ни каза, но беше празна.

— През последния половин час съм долу. Не знам къде е отишъл.

— Тогава трябва да разберем. Това е последното действие от нашата малка пиеса. Трябва да го убедим, че в негов най-голям интерес е повече да не се меси.

На другия край на линията настъпи мълчание.

— Обещавах ли да не наранявах никого повече?

— Разбира се.

— Защото не искам кървави пари. Няма смисъл да продължаваме, ако ще има още насилие.

— Няма смисъл? — Гласът на Джон Доу напълно се промени — стана нисък, презрителен и злобен. Дори акцентът му се промени. — Предупреждавам те, не се опитвай да се мериш с моя интелект. Алтруизмът ме вбесява. Всичко, което правим, е в наш личен интерес. И ти, приятелю мой, не си изключение. Всички противни твърдения ще бъдат самозаблуда. Да ти напомня ли като начало чия идея беше

всичко това? Кой с кого се свърза? Да ти напомня ли отново последиците от проявите на гузна съвест в последния момент? Спомни си с кого имам среща само след няколко минути.

Настъпи нова пауза, този път по-дълга.

— След няколко минути — каза Джон Доу и гласът му придоби копrienена мекота — ние ще имаме всичко, за което сме дошли. А ти?

Най-накрая мълчанието на другия край прекъсна.

— Уорн има дъщеря — чу се приглушеният глас. — Казва се Джорджия. В Медицинския център е.

Доу рязко вдигна вежди.

— Така ли? Това е много интересно.

— Помни обещанието си.

— А ти твоето. Прояви кураж там, където трябва. Още четиридесет и пет минути и ще сме си отишли.

След тези думи Джон Доу върна телефона в джоба си, взе чашата кафе и продължи да преглежда вестника.

От другата страна на линията в голям, но аскетично мебелиран кабинет дълбоко под кафене „При Чъмли“, слушалката леко изтрака върху вилката. Ръката я притисна за миг, сякаш за да заглуши евентуално иззвъняване. После се отмести към един нов-новеничък диск, който блестеше като блед кристал в предпазната си кутия. Ръката се спря върху него за миг и почука неспокойно с пръсти. После посегна към клавиатурата, която стоеше наблизко, придърпа я и започна да пише — отначало бавно, а след това все по-бързо.

— Да видим дали съм разбрал — каза Уорн. — Това беше важната спирка за теб.

Пул спря една минаваща келнерка.

— Дай по една бира.

— За мен минерална вода, моля — въздъхна Уорн.

Келнерката кимна, затвори визъора на шлема си и се плъзна между масите.

Уорн отново се обърна към Пул.

— Знаеш ли, Пекъм няма да бъде доволен, когато разбере, че сме му се измъкнали само за да пийнем по едно студено питие.

Пул просто сви рамене и се усмихна сдържано.

Седяха в барчето „Морето на спокойствието“ — голямо кръгло помещение, слабо осветено от ултравиолетова светлина. По близките маси разговаряха посетители, отпиваха от питиетата си и дъвчеха екзотични на вид мезета. Уорн долавяше виковете и смеха, които долитаха от главната улица на Калисто, а отзад се чуваше дрънчене на монети и бръмченето на игралните автомати в близкото казино. Над главите им безбройни галактики блестяха на фона на полунощното небе. Подът беше направен от някакво тъмно вещество, през което блестеше същото бездънно звездно небе. Въпреки загрижеността си Уорн се улови, че се наслаждава на илюзията — наистина имаше чувство, че масите около тях се носеха в безкрайния космос. Усещането беше доста изнервящо.

Тери закачи дръжката на лаптопа си отстрани на стола.

— Не е разрешено служителите на Утопия да посещават казината, докато са на работа. — Това трябваше да бъде шега, но прозвуча напрегнато.

— Че кой ги посещава? — каза Пул. — Казиното е чак там. А и кой е на работа?

— Ние би трябвало да работим — отвърна Уорн. — Точно там е проблемът.

— О, така ли? — попита Пул. — Върху какво?

— Върху онзи троянски кон. Да го разглобим и да се опитаме да разберем кои работи са били препрограмирани.

Пул поклати глава.

— Всъщност не ви се иска да се връщате в онзи кабинет, нали? Тук е по-безопасно — на обществено място, слабо осветено. Пък и...

Той завърши изречението, като махна с ръка, но това беше достатъчно. *Тези типове здраво са ви притиснали*, казваше жестът. *И с още компютърно време няма да оправите нещата.*

Това беше нещо, което Уорн не беше посмял да си признае, но сега откри, че мислите му отново се връщат към хакера в килията. Начинът, по който беше скочил срещу него. Думите му, пропити с презрение и подигравка, отекваха в съзнанието на Уорн. *Знам всичко за теб и за скапаната ти малка програма. Жалка. Нямаш представа какво става.* Кодирането беше по-хитро, отколкото му се искаше да признае. Беше чиста случайност, че изобщо успяха да хванат този тип.

Нямаш представа какво става.

Той неспокойно се размърда на мястото си.

Келнерката донесе напитките и ги остави на масата със сребристите си ръкавици. Макар че тримата сигурно бяха странна гледка — ожулени, бинтовани, ранени — жената само се усмихна под шлема и се отдалечи.

Наблизо избухна внезапен смях и Уорн погледна натам. Две момчета — на вид тийнейджъри — смучеха високи ярко оцветени напитки на съседната маса. Единият носеше дълго магьосническо наметало, очевидно купено в Камелот, върху фланелка и оръфани шорти. Съчетанието би изглеждало смешно и несъвместимо навсякъде другаде, освен в Утопия.

Пул наля бира в чашата си, повдигна я към устните си и отпи дълга глътка. Изцапаната с кръв превръзка хлабаво висеше около китката му.

Тери наруши тишината.

— Още не си ни казал защо правиш всичко това.

Пул остави чашата си и изтри устни със странно изящно движение.

— Точно така — добави Уорн. — Ти можеше да си седиш тук през цялото време и да си почиваш, вместо да те ритат, да стрелят по теб и бог знае какво още.

Пул се усмихна.

— Помисли за хората, които харчат стотици долари за уикенди в хотели, където участват в криминални пиеси. Това е много по-добре. Пък и мястото ми харесва.

— Държиш се сякаш това е просто част от забавлението.

— А не е ли? — Усмивката на Пул стана по-широка. — Пък и това ми дава възможност да се намеся, да си припомня наученото. — И той отпи нова глътка.

Уорн го погледна с примирителна въздишка. Досега не беше срещал човек, когото да е толкова трудно да опознаеш.

— Прав си за лабораторията — каза той. — Така че, ако нямаш нищо против, с Тери ще отидем да видим дъщеря ми. — Той се надигна.

— За къде бързаш? След петнадесет минути Джон Доу ще си получи диска. След това ще тръгне към залеза, лампите ще светнат, музиката ще се усили. Щастлив край, нали? — каза Пул с изключително неубедителен тон.

— Какво? — каза Тери. — Какво искаш да кажеш? — Тя отпи от бирата, направи гримаса и я отмести встрани.

— Казах, че тази спирка е важна, нали? И наистина е така. Но освен че исках бира, важно беше да спрем.

Уорн отново седна и поклати глава.

— Говориш с гатанки.

— Не. Спомни си кой съм аз. Аз съм наблюдателят, външният човек, който всъщност не знае какво става. — Той отпи още една глътка. — Това означава, че докато всички вие тичате в кръг като обезглавени пилета, аз наблюдавам и слушам.

Уорн погледна през масата към Тери. В отговор тя сви рамене.

— Какво искаш да кажеш?

Пул взе бутилката и небрежно започна да драска с нокът по етикета.

— Не забелязвате ли, че в цялата работа има определена схема?

— Не.

Пул продължи да драска.

— Казват ви да не съобщавате на никого какво става. После ви скапват от умора, карат ви да тичате от едно място на друго, без да ви дадат време да си поемете дъх. Да спрете и да си зададете няколко

основни въпроса. — Той остави бутилката. — Защото цялата тази работа прилича на пъзел. Ако откриеш подходящото парче, ще видиш цялата картинка. А те не ви позволяват да направите това.

— Основни въпроси? — попита Уорн. — Какви по-точно?

— Ето един. Ако тези типове са толкова добри, защо се провалиха в Уотърдарк? Искаха да взривят цялата обиколка, да ви дадат урок. Какъв късмет, че онази подпора се е пречупила точно по този начин и е попречила на атракцията да се срути! Не съм съгласен. Видях следите от взрива. Който го е заложил, е бил невероятен артист. Ако е искал да взриви атракцията, нямаше да го направи така.

Значи все пак не е било погрешна преценка, мрачно си помисли Уорн.

Тери неспокойно се размърда на стола си.

— Добре, наречи ме тъпа, но не разбирам за какво говориш.

— Искали са само да наранят няколко души и да предизвикат дребни инциденти. Но въпреки онова, което казва Джон Доу, не са искали паника. Не и сега. Това би попретило на плановете им. Трябва да приемем, че всичко, което правят тези типове, си има причина. Експлозията в Уотърдарк? Била е подготвена да избухне точно по начина, по който това стана.

Докато осмисляха думите му, настъпи тишина.

— Ако ме питаш, това звучи идиотски — каза Тери. — Но има друг въпрос. Казваш, че за всичко, което правят тези хора, си има причина. Нали Алоко каза, че хакерът е прекъснал захранването на камерите? Изключил е всичките, с изключение на казината и ниво В. За казината е ясно, те си имат отделна система, но ниво В е част от централната наблюдателна система. Защо не е било изключено?

— Не знам — отговори Пул. — Какво има там.

— Електроцентрала. Пералня. Финансови операции. Приготвяне на храна. Машинни цехове, поправка на атракциите, обработване на данни. Общо взето — поддръжка.

— Тази електроцентрала, която спомена — обади се Пул, — не е ядрена, нали?

Тери обърна очи нагоре.

Пул сви рамене.

— Човек чува какви ли не слухове.

Известно време всички мълчаха.

— Каза, че прилича на пъзел — обади се Уорн. — Но ние нямаме никакви части от него. Какъв пъзел е това?

— Забравяш, че имаме едно много важно парче — отвърна Пул. — Нашият приятел в килията. Освен това той каза нещо интересно.

— И кое беше то?

— Помниш ли как реагира, когато разбра кой си? Поне това не беше преструвка. Би те хванал за гушата. Но това не пасва.

— Напротив — каза Тери. — Андрю му провали номера. Просто го разби.

— Може би. Но помниш ли защо беше бесен той? Помисли си какво каза. Че твоето бърникане из системите го е вбесило.

— Е, и? — попита Уорн.

— Защо не беше ядосан заради капана, който им направиха в „Галактическо пътешествие“? Това беше истинският им проблем. Ако не беше тази случка, щяха да си получат диска и отдавна да са си заминали. Нали така?

Уорн замислено мълчеше.

— Иней — промърмори Тери до него.

Счупеният диск. Беше забравил за него. Уорн бръкна в джоба си и извади пликчето, което Сара беше забравила в Медицинския център.

— Какво е това? — попита Пул.

— Парчета от първия диск — каза Уорн. — Счупен в схватката. — Той го сложи на масата. — Та какво точно искаше да кажеш?

— Казвам ти, че цялата тази работа ми звучи като печелене на време. Внимателно организирано и дирижирано.

— Но защо? — попита Тери, взе пликчето и любопитно го завъртя в ръцете си. — Какво чакат?

— Да. Това е най-важният въпрос, нали?

В последвалата тишина той пресуши чашата си и я остави на масата с доволна въздишка.

В Газените фенери голяма тълпа се беше събрала пред входа за Холограмните огледала. Това не беше истинското име на атракцията — на картите и украсената табела над чакалнята тя беше наречена „Стаята на фантастични илюзии на професор Крипълууд“. Това беше зала с огледала от ново поколение, които използваша технологията на Люпилнята, за да създадат реалистични холограми по тайно направени снимки на всички, които влизаха вътре. Холограмите се обработваха така, че да приличат на огледални отражения, и се прожектираха в реално време в слабо осветен лабиринт. Заедно с тях се използваша и истински огледала и в тази среда беше лесно да се объркаш. Посетителите се препъваха по извиващите тротоари и непрестанно се изправяха срещу своите отражения и тези на други посетители, но никога не можеха да бъдат сигурни дали това са истински отражения, или са холограми на самите тях, както са изглеждали малко по-рано в лабиринта. Те излизаха навън объркани, уплашени, очаровани. Холоогледалата — както бяха известни навсякъде — бяха необичайно преживяване, което имаше най-висок ежедневен процент посещаемост в Газените фенери.

Само че тълпата, която в момента седеше пред входа, не беше обхваната от обичайната треска на очакване. Чуваха се разочаровани посетители, които бяха чакали на опашка почти час, за да разберат, че атракцията е временно затворена поради технически проблеми. Разпоредители в кринолини и пазачи в престилки успокояваха опашката, предлагайки ваучери за връщане и жетони за казината. От едната страна на тухления вход стоеше Сара Боутрайт, почти невидима в мъглата, и наблюдаваше тълпата. Едната ѝ ръка стискаше здраво диска в джоба на самото ѝ.

Далеч отгоре под светлината на безжалостното пустинно слънце хладната влажна мъгла на Газените фенери беше като мечта за похубав свят. Мъжът, известен като Водния бик, беше свършил работата

си и сега седеше в една долчинка, отпуснат в сянката, образувана от меката извивка на купола на Утопия. До едното му коляно лежеше радиостанция, до другото — пластмасова бутилка с вода. В скута му беше разтворен романът на Пруст и той четеше бавно и внимателно. От време на време вдигаше очи от книгата и гледаше към каменистия ръб на склона и дългия пращен път долу, който лъкатушеше през препълнения паркинг и изчезваше в далечината.

На петнадесет мили оттам два автомобиля се движеха на северозапад по шосе 95. Задният беше последен модел седан с кехлибарена лампа на покрива и мощен прожектор, прикрепен до прозореца на шофьора. Дълги антени стърчаха от двете страни на багажника. Колата беше боядисана в бяло, но сега изглеждаше кафява като мушитрънче заради прахта, натрупана след продължителното каране зад първата кола.

Тя беше брониран форд модел F8000, боядисан в червено и бяло. Десетскоростният дизелов мотор нещастно бръмчеше под тежестта на шестдесетмилиметровата стомана, която покриваше стените и покрива. В отделението за парите седеше един-единствен пазач, облегат на стената, проснал обутите си в крака ботуши върху скъсано одеяло, метнато на пода. Пушка помпа лежеше между коленете му. Човекът и оръжието се олюляваха и от време подскачаха заради тежкото окачване.

Шофьорът насочи колата по склона. Цветовете на пустинния пейзаж — кафяво, зелено и жълто — изглеждаха фантастични, променени от бронираното стъкло.

Шофьорът намести слушалките и каза в микрофона:

— Утопия, тук транспорт ААС Девет Ехо Браво, край.

В слушалките се чу изпращяване.

— Утопия, прието.

— Излизаме от 95. Очаквайте ни около 16:10.

— Девет Ехо Браво, прието.

Слушалката изпука още веднъж, после настъпи тишина. Бронираната кола зави по необозначения изход от шосето, който водеше до отклонението; склонът стана по-стръмен и шофьорът смени скоростите, засилвайки голямата кола към служебния вход на Утопия.

Кайл Кохран стоеше пред „Морето на спокойствието“, сияещ в черно-виолетовата мантия на архимага Мимант. Светлината на булеварда беше приглушена, но в бара беше още по-тъмно и той изчака, докато очите му се адаптират. До него Том Уолш, малко по-висок и доста по-слаб, тихичко се оригна. Току-що бяха погълнали по четири супернови. Това щеше да стане нов училищен рекорд. Фактът, че напитките бяха безалкохолни, не намаляваше постижението — „Супернова“ беше голяма многоцветна напитка със счукал лед и стомахът на Кайл отдавна беше изтръпнал от възмущение. Както обикновено, чувстваше се леко раздразнен, че още цяла година няма да може да пие алкохол. Но на място като Утопия това май беше по-добре. Само преди няколко седмици един от съучениците им, с които споделяха спалнята в общежитието, беше вкарал тайно двеста грама бърбън, напил се здраво и после повръщаше върху всички возещи се на „Машината на писъци“.

Уолш пак се оригна, този път толкова силно, че няколко минувачи обърнаха глави.

— Тази беше добра — одобрително кимна Кайл.

Когато пристигна като първокурсник в университета в Санта Барбара, Кайл беше чувал ужасни истории за кошмарни съквартиранти — купонджии, които слушали дет метал до дупка на стереоуредбите си до зори, и мърлячи, които сменяли бельото си веднъж седмично. Том Уолш се беше оказал приятна изненада. Двамата имаха много общи интереси — лека атлетика, ски, спортен мотокрос. Том беше гений по химия, физика и биология, а Кайл пишеше прилични есета и говореше свободно френски, така че си помагаха взаимно през тежката първа година. Като абитуриенти пътищата им се бяха разделили, но все още бяха близки приятели. Трагедията настъпи на Коледа, когато по-големият брат на Том беше убит при катастрофа с мотоциклет. През цялата зима Том беше мълчалив и раздразнителен и Кайл беше малко изненадан, когато приятелят му предложи да прекарат пролетната ваканция в Лас Вегас. Постепенно Том се връщаше към старото си аз.

Отначало това изглеждаше почти като съзнателно усилие, сякаш просто се напъваше да се забавлява. Но в Утопия Том се беше развеселил и смехът му беше искрен. Дори беше споменал, че може да си потърси тук работа през лятото.

Кайл се прозя и се протегна.

— Е, пич, какво ще правим сега?

Том потупа стомаха си.

— Не знам. Може да пробваме Станция Омега.

Кайл го погледна невярващо.

— Будалкаш ме. След четири Супернови? Стегни се.

В отговор Том се усмихна накриво.

Кайл обмисляше предложението, докато стоеше на булеварда, без да обръща внимание на потоците бърборещи посетители наоколо. Станция Омега беше „свободното падане“ в Калисто, сравнително нов вид обиколка, при която посетителите буквално падаха от голяма височина. Обикновено бяха привързани на място и се чувстваха сякаш се возят на вертикално движещо се влакче. Но дизайнерите на Утопия бяха проучили идеята за свободното падане и бяха създали собствена концепция. Гостите се качваха на ескалатор на Космодрума и влизаха в подобен на асансьор вагон, който според сценария трябваше да те откара до чакаща совалка. Но веднага щом вратите на асансьора се затвореха, нещо се повреждаше. Той се накланяше, после потреперваше. Чуваха се зловещи звуци като от смачкване. Светлините примигваха, дим изпълваше вагона. И после — без предупреждение — посетителите падаха право надолу около тридесет метра, преди електричеството да се включи, спирачките да заработят и асансьорът да спре бързо, но забележително плавно.

Обиколката беше кратка, но толкова реална, че за нея съществуваха едни от най-строгите ограничения в Утопия.

А Кайл и Том вече я бяха правили шест пъти този ден.

Кайл огледа булеварда и множеството, което се тълпеше около Космодрума. Шест падания в Станция Омега вече си бяха рекорд за университета в Санта Барбара. И без това имаше голяма навалица. А опашката, на която чакаха за последната атракция, беше най-дългата през деня.

И все пак седем пускания щяха да затвърдят постижението им. Особено след като бяха ударили по четири супернови. Пък и именно

Том го беше предложил.

Кайл го погледна и вдигна палци. Усмивката на Том премина в искрен смях.

— Хайде — каза Кайл и мантията му живописно се развя, докато се обръщаше. — Да го направим.

15:50

— Чакай малко — каза Тери. — Тук нещо не е наред.

Уорн вдигна глава и погледна към нея. Ангъс Пул също остави бирата си и вдигна очи, заинтригуван от тона ѝ.

Тя беше отворила найлоновото пликче и държеше едно от по-големите парчета от диска, обръщайки го от двете страни.

— Дискът — каза Тери — е празен.

— Какво? — попита Уорн. — Това е невъзможно! Тук трябва да е технологията за Люпилнята, която са свалили за Джон Доу.

— Казвам ти, празен е. Погледни. — Тя му подаде парчето. — Виждаш ли? Ако тук е записвана информация, ще личат вдлъбнатините върху диска. Но няма нищо.

Пул взе пликчето.

— Аз не виждам нищо.

Тя го погледна саркастично.

— Чу ли обучения професионалист?

— Но това е нелепо! — каза Уорн. — Защо сме му дали празен диск?

— Може би не сме — отвърна Тери.

Уорн млъкна, борейки се с тази нова изненада, за да разбере хитрия замисъл на Джон Доу. Какво беше казал Пул? Спри се и си задай няколко основни въпроса.

И тогава внезапно му хрумна една идея.

— Тери — каза той, — онзи червей, който открихме в компютъра ти, е бил вкаран преди месец. Има ли начин това да е станало от разстояние — по интернет?

— Не. Всички терминали в Утопия са индивидуално защитени. На моя компютър дори не мога да получавам пощата си.

— Непробиваема ли е защитата?

— Никой хакер не би могъл да мине през нея.

— Външен или вътрешен?

Тери поклати глава.

— Тогава това означава само едно: червеят трябва да е бил физически качен на компютъра ти. В твоя кабинет. — Уорн замълча. — Помисли внимателно. Кой е имал достъп до терминала ти по онова време?

— Никой.

— Някой от колегите ти? Или шефът ти?

— Щях да разбера.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

Уорн се облегна. Беше разочарован, че блестящата идея, която му беше хрумнала, не се оправда.

После му дойде наум нещо друго.

— Ами ти? Инсталирала ли си нещо? Някакви нови програми или ъпгрейд на операционните системи?

— Нищо. Имаме строги правила за тези системи. Никакъв софтуер не се инсталира без изричното одобрение на отдел Информационни технологии. Но не е имало такъв от качването на самата Метанет. А това беше почти преди година.

Уорн се намести по-удобно на стола. Барът около него кипеше от оживление. Двамата шумни младежи от съседната маса си бяха тръгнали, но на масата се настани семейство от шестима. Децата пиеха шейкове с брезов сок и си играеха с мечове от стиропор.

— Чакай малко.

При думите на Тери той бързо се изправи.

— Имаше нещо. Преди малко повече от месец.

Уорн я погледна.

— Но това не е уликата, която търсиш. Точно обратното.

— Разкажи ми.

— Помниш ли, казах ти, че цялата система на Утопия напоследък беше проверена.

— Да. От СКП, както в Карнеги-Мелън. — Барксдейл беше споменал това на сутрешната среща.

— СКП? — попита Пул, пресушавайки бирата си.

— Хакери под наем — обясни Уорн. — Законни шпиони. Големите компании ги наемат да се опитват да проникнат в компютърните им системи. — Той отново се обърна към Тери. — Продължавай.

— Получихме положителни отзиви. Казаха, че мрежата ни е добре защитена. Но ни оставиха системна защита за някои от най-секретните терминали, за да покрива някакъв бър, който потенциално би могъл да бъде използван от хакери — така казаха.

— Системна защита? На колко терминала?

— Не много. Дузина-две.

— И твоят е бил един от тях. — Това не беше въпрос, а твърдение.

Тери кимна.

За миг Уорн остана неподвижен. После се изправи така рязко, че столът му се плъзна назад по прозрачния под.

— Къде е най-близкият телефон? — попита той.

— Обществените телефони са в Нексус. Трябва да минем по булеварда и...

— Не — прекъсна я той. — Трябва ни телефон. Какъвто и да е. Веднага.

Тери мълчаливо го зяпна. После също се изправи и им направи знак да я последват.

Уорн хвърли няколко банкноти на масата и всички почти затичаха през задната част на бара към широкия коридор, който водеше до казиното на Калисто. Тери тръгна към една от стените и отвори добре замаскирана врата. Беше тапицирана със същия тъмен плат като стената и почти не се виждаше. Зад нея имаше сив коридор. Уорн се промъкна вътре, следван от Пул.

Тери затвори вратата и ги поведе надолу по метално стълбище, а после по служебния коридор в голям кабинет с табела „Услуги“. Няколко секретарки седяха в стъклени клетки край отсрещната стена и пишеха. Две от тях вдигнаха очи за миг, после отново се вторачиха в мониторите си.

Тери посочи телефон на едно празно бюро. Уорн го вдигна, натисна бутона за външна връзка и набра номер.

— Телефонни услуги? Трябва ми номер в Марлборо, Ню Хемпшир. Служба за компютърно проникване.

Миг по-късно той набираше втори номер.

— СКП — произнесе женски глас в другия край на линията.

— Кабинетът на Уолтър Елисън, моля.

Уорн стисна палци наум. Беше почти четири. Доколкото си спомняше, Уолт Елисън беше работохолик. Имаше големи шансове да е там, ако не беше при клиенти. *Вдигни, по дяволите, вдигни...*

— Елисън — чу се познатият глас — силен, носов, с бостънски акцент.

— Уолт, обажда се Андрю Уорн. Миналата година проверявахте компютрите ни в Карнеги-Мелън, спомняш ли си?

Отсреща настъпи мълчание и за миг той се уплаши, че Елисън го е забравил. После чу ленивия му смях.

— Уорн, разбира се. Специалистът по роботика, нали?

— Да.

— Какво става с твоя продавач на сладолед, как се казваше...

— Засечка.

— Да, Засечка. Какъв шедьовър! — Последва нов смях.

Уорн приближи слушалката до устата си.

— Уолт, имам нужда от услуга. Става дума за клиент на СКП.

— За Карнеги-Мелън ли говориш?

— Не.

Тонът на Елисън стана малко по-хладен.

— Доктор Уорн, знаеш, че не мога да обсъждам други клиенти.

— Ако съм прав, няма да се наложи. Не искам да знам какво сте правили за тях. А какво не сте правили.

Настъпи мълчание.

— Не разбирам.

— Помниш ли за кого правех Засечка?

— Да, увесели... Да, помня компанията.

— Чудесно. Нали знаеш, че работя за тази компания.

— Досещам се.

— Тогава няма да имаш нищо против да ми отговориш на един последен въпрос. Правила ли е СКП специална проверка за нея?

Линията притихна.

— Слушай — настоятелно каза Уорн, — трябва да разбера.

Отново тишина.

— Въпросът е на живот и смърт, Уолтър.

Отсреща се чу въздишка.

— Предполагам, че не е тайна — каза Елисън. — Никога не сме работили за тях, въпреки че бихме искали. Мислиш ли, че можеш да

ни препоръчаш? Да кажеш на когото трябва?

— Много благодаря — каза Уорн и затвори. После се обърна към Тери и Пул. — СКП никога не е идвала в Утопия — каза той.

Лицето на Тери изразяваше недоверие.

— Това е невъзможно. Аз сама видях екипа. Бяха тук почти през целия ден.

— Видяла си авангарда на Джон Доу.

Тя не отговори.

— И системните защиты са били софтуер за наблюдение. Когато си ги стартирала, си инсталирала техния троянски кон на собствения си компютър.

— Искаш да кажеш... — Тя се поколеба. — Искаш да кажеш, че това е било измама?

— Много хитра и много безочлива. За да заразят някои системи на Утопия и да подготвят почвата за онова, което става днес.

— Но това е невъзможно. СКП съществува, ти самият го каза. Не може да е било номер.

Тери говореше бързо. *Тя започва да разбира, помисли си Уорн. И никак не ѝ харесва какво означава това.*

— Да, компанията съществува и Джон Доу го знае. Утопия никога не би допуснала неизвестна компания. Но хората, които са дошли на проверка, са били самозванци, а не служители на СКП. Вместо да обезопасят пробивите, те са ги създали.

— Sira ulo — промърмори Тери. — Не.

— СКП никога не е била тук. — Уорн посочи телефона. — Фред е измислил цялата история. Той щеше да се усъмни, да разбере, ако нещо...

Тя мълчеше. Уорн хвана ръцете ѝ.

— Тери — каза той, — Фред Барксдейл е къртицата.

— Не — отвърна тя.

— Той е вътрешният човек на Джон Доу. Той е дал на Джон Доу всичко нужно, за да проникне в системата ти. Никой друг не е имал достъп и пълномощия за това. Никой друг не би могъл да го уреди.

В този миг с болезнена и ужасяваща яснота Уорн схвана измамата в цялата ѝ същност. Несъмнено Джон Доу предварително беше накарал хората си да се опитат да проникнат в компютърната мрежа на Утопия отвън. Това е дало законно основание на Барксдейл

да се свърже със Службата по компютърно проникване. Само че не са се появили хората на СПК, а екипът на Джон Доу. Утопия сама беше поканила хакерите. Онези странни бългове, за които Сара беше споменала, инцидентът на „Преследване в Нотинг Хил“ са били последици от инсталирането на троянския кон или хладнокръвни проби, направени от Джон Доу. И дори сега, когато беше открил категорично доказателство за това, той не искаше да мисли за последиците от подобно пълно и унищожително предателство. Барксдейл. Той знае твърде много за...

Сърцето му бясно заби в гърдите.

Тери го наблюдаваше със странно изражение. После бавно отмести поглед и мълчаливо поклати глава.

— Знам. Това е ужасно, ужасно! Не го разбирам, точно както и ти. — Уорн стисна ръцете й по-здраво. — Но сега нямаме време да се питаме защо.

Той се обърна към Пул.

— Трябва да намериш Барксдейл. Закарай го в Охрана, спри го преди да причини още неприятности. — Той бръкна в джоба си. — Ето ти моя пропуск, аз имам значката на Сара.

Пул не помръдна.

— Да намеря Барксдейл? Ами ако не си признае? Да не мислиш, че ще повярват на мен, а не на него?

— Ти си героят, измисли нещо. Кажи им онова, което ти казах току-що.

Пул изсумтя, взе пропуска и го пусна в джоба на якето си. Когато ръката му отново се показа, в нея имаше автоматичен пистолет.

Уорн го погледна изненадан. После си спомни, че хакерът беше стрелял по тях и беше изпуснал оръжието си в схватката.

— Ами ти? — попита Пул, провери дали пистолетът е зареден и го пусна обратно в джоба си. — Още искам да си получа доживотния пропуск.

— Ще се оправя. Ще се видим в комплекса на охраната. Само хвани Барксдейл.

— Пази се. — И Пул се втурна по коридора.

Уорн се обърна отново към Тери, която мълчеше пребледняла.

— Разбираш ли какво означава това? Ако дискът е празен, те са го подхвърлили нарочно. Истинският е у тях. Те вече имат

технологията за Люпилнята. Защо Джон Доу иска Сара да му занесе втори, и то лично? Исканея. Не знам защо, но съм сигурен, че тя е в опасност.

Докато говореше, през ума му премина ужасяващ спомен: Барксдейл, който сутринта бе предложил на Тери да заведе Джорджия в барчето. „Барксдейл знае, че дъщеря ми е тук. А Джон Доу знае ли?“

Тери внимателно го наблюдаваше. Внезапно очите ѝ се ококориха сякаш и нейните мисли я бяха довели до същия въпрос.

Уорн се обърна, свивайки и разпускаяки юмруци. Не можеше да вземе решение. Сара Боутрайт беше в смъртна опасност. Несъзнателно отиваше право в ръцете на Джон Доу. От друга страна, Джорджия може би също беше изложена на опасност. Дали рискът не е толкова голям? Но щом търсеха него... Щом вече бяха убили някого вместо него... И ако Джон Доу знаеше... Джорджия, най-близкото му същество...

Не можеше да бъде и при двете. Имаше време само за едната. Едната със сигурност беше в опасност, другата — може би. Едната обичаше, другата беше обичал. Покри с ръце лицето си. Дилемата беше ужасна.

Почувства ръка върху рамото си.

— Аз ще отида — чу глас.

Обърна се към Тери.

— Аз ще отида — повтори тя с ниския си мелодичен глас. — Ще се погрижа за Джорджия.

Той отпусна ръце.

— Ще го направиш ли?

Тя кимна.

За миг облекчението му беше толкова силно, че почувства физическа слабост.

— Все още е в Медицинския център, в реанимацията. — Той мислеше бързо. — Искан да я заведеш някъде, където и двете да се скриете. Ако можеш, заведи я в комплекса на охраната, но при всички случаи да е на безопасно място. Просто за всеки случай. Ще го направиш ли?

Тери отново кимна.

Миг по-късно той тичаше по коридора обратно към обществените зони на Утопия.

15:55

Главният гардероб беше огромен лабиринт от стаи на ниво Б. Макар че коридорите му винаги гъмжаха от актьори, особено оживено беше около четири часа. Херцози и странстващи рицари от Камелот, които бяха свършили смяната си, се разминаваха с улични търговци в сламени шапки и костюми от раиран крепон, които отиваха към Дървените тротоари и вечерните забавления. Благороднички в пищни рокли бърбеха с астронавти в скафандри. Гардеробиерки, шапкари, консултанти по костюмите, шивачи и учители по дикция бродеха из залите, поправяха дрехи и даваха инструкции. Беше странна, шумна и разсейваща смесица от старо и ново, минало и бъдеще.

Просторната мъжка тоалетна беше между склада за костюми и гримьорната. Вътре самотен мъж стоеше пред редицата мивки и внимателно миеше ръцете си, вадейки някакви остатъци изпод ноктите си. Когато свърши, откъсна хартиена кърпа от близката поставка и се погледна в огледалото. Оттам го гледаха две студени очи с форма на бадеми.

Вратата се отвори и група жонгльори в ярки облекла влезе сред смях и глъчка. Той хвърли кърпата, излезе и си запробива път покрай гримьорните и помещенията с реквизита за Камелот — дълги редици мечове, копия, ризници, щитове, знамена и брони, които блестяха под флуоресцентната светлина — към съблекалнята за мъже. Когато намери шкафчето си, набра шифъра и отвори сивата метална врата. Вече беше оставил бастуна си от палмово дърво — почистен и излъскан до блясък — на мястото му между още петдесет такива от реквизита на Газените фенери. Пелерината и вълненият костюм бяха в един от безбройните метални контейнери на автоматичната перална система, която опасваше стените на гардероба. Сега погледна в шкафчето си към блестящия в цветовете на дъгата костюм на пилот на совалка от Калисто, който висеше на една кука близо до тъмносин работен гащеризон.

Чу се кратко, приглушено *чиръп*. Мъжът се огледа, за да се увери, че никой не го наблюдава, после извади радиостанция от джоба

си. Облегна се небрежно на съседните гардеробчета, прикри се с вратата на своето и набра входящия код.

— Гадняр слуша — каза той в микрофона.

— Гадняр, тук е Първи фактор — чу се гласът на Джон Доу. — Има ли любопитни наблюдатели.

— Не.

— Работата в Газените фенери?

— Всичко е готово.

— Това да се чува. — По радиото прозвуча сух смях. — Слушай внимателно, има промяна в плановете. Щом изпълниш последната си задача в Калисто, трябва да се отбиеш още на едно място, докато отиваш към ниво В. Помниш ли хитрото ни приятелче Андрю Уорн?

— Изглежда е донесъл багаж в парка. Дъщеря му е в Медицинския център. Явно се възстановява от инцидента в Уотърдарк. Казва се Джорджия.

— Разбрано.

— Доведи я на мястото на срещата. Може да ни потрябва.

— Разбрано.

— Още нямам новини от Хакер Джак, но резервното дистанционно е у мен, така че няма проблеми. Яд ме е, че този Уорн ни се изплъзва. Може да го намериш при дъщеря му. Това ще улесни нещата. И в двата случая очаквай компания.

Мъжът с прозвище Гадняра погледна в шкафчето. В него имаше пилотски сак, който проблясваше в сребристо на отразената светлина.

— Няма проблеми.

— Знам, че няма да има, но времето е важно. Имам среща, ти също имаш няколко. Готов ли си да запалиш свещичката?

— Тъкмо се обличам подходящо.

— В такъв случай: огън по целта. — Настъпи пауза. — Винаги съм искал да кажа това.

Смехът на Джон Доу затихна, когато мъжът с бадемовидните очи пусна отново радиопредавателя в джоба си. След това се огледа отново, извади пилотския костюм от гардеробчето и започна да го облича.

16:00

Опашката за изненада беше милостиво къса и последната супернова още студенееше в корема на Кайл Кохран, когато видя преградното въже пред ескалатора да се вдига. Всъщност това не беше истинско въже, а някаква холограма — реалистично изображение на онези дебели плюшени шнулове, които висяха във фойетата на старите театри. То проблесна за миг, после сякаш се стопи във въздуха. Стоящият наблизко разпоредител се приближи, усмихна се и направи знак на първия на опашката да стъпи на ескалатора. Докато чакаше, Кайл усети, че приятелят му Том го блъсна отзад.

— Спокойно, юначе — каза той със смях.

Дори ескалаторът беше страхотен — в перилата светеше пастелносин неон, а движещите се стълби бяха от някаква полупрозрачна субстанция. Движеше се бавно, но изключително плавно и позволяваше да разгледаш в подробности Космодрума отдолу. Кайл се обърна да го погледне, наслаждавайки се на гледката. За седми път го виждаше този ден, но не можеше да му се насити — опашките от посетители, които се виеха по осветения под на станцията, лазерите и чудатите светлинни ефекти, под които масивната конструкция изпъкваше, огромният купол, обсипан със звезди, който покриваше всичко. Единствената атракция без опашка беше „Бягство от Уотърдарк“, кой знае защо затворена за поправка през пиковия час на посещение.

Седем падания от Станция Омега. По дяволите!

На върха на ескалатора друг разпоредител насочи посетителите по коридор с надпис „Транспортен изход“. Том вървеше с тълпата, протягайки врат, за да вижда над хората пред себе си. Ето я совалката в края на коридора — с отворена врата и бледи стени, които слабо блестяха. Така наречената совалка. Еднопосочен билет за надолу. Осветлението вътре беше бледочервено и вратата му заприлича на огромна отворена уста. Кайл потръпна от удоволствие.

Трета разпоредителка ги очакваше в края на коридора.

— Времето за пътуване до совалката е около пет минути — каза тя, докато ги настаняваше в специалния асансьор. — Моля, пригответе бордните си карти. Совалката трябва да излети след двадесет минути, затова щом излезете, се движете бързо.

Докато вървеше към помещението, Кайл се усмихна. Харесваше му, че знае предварително какво ще стане, и се наслаждаваше на добре подготвената заблуда. Беше все едно да гледа изкусно представление на майстор илюзионист. Погледна другите посетители — няколко от тях също се усмихваха многозначително.

За ветераните посетители на Станция Омега самото падане беше половината удоволствие. Другата половина идваше от наблюдението на другите пътници. Въпреки че обиколката беше известна — от статиите в списанията и уебсайтовете, които ѝ бяха посветени — винаги имаше новаци, които не знаеха какво ги очаква. Те наистина смятаха, че ще се возят на совалка, и че този огромен асансьор само ще ги изкачи до истинската атракция. Опитното око на Кайл обиколи шестдесетте посетители, струпани около него, и се опита да разпознае онези, които идваха за пръв път. Японската туристическа група, която оживено разговаряше встрани — може би. Двойката на средна възраст с еднакви ризи и шапки, които се чудеха на глас колко дълго ще трае обиколката със совалката — определено. Кайл самодоволно кимна. Когато ужасът настъпеше, щеше да наблюдава тези двамата.

Навън в коридора стоеше третата разпоредителка и разговаряше с двойка белокози старци с нисък настоятелен тон. Всъщност те не бяха чак толкова стари — може би малко над шестдесетте — но тя очевидно не искаше да ги допусне. В Утопия не поемаха рискове. От уебсайтовете, които беше посетил, Кайл знаеше, че разпоредителите в Станция Омега не бяха само красиви стюардеси, а обучен медицински персонал, който спираше неподходящите за свободното падане. Видя как двамата навъсено се отдалечиха с нови жетони за казиното в ръце. Можеха да са собствените му родители. Част от него се радваше, че няма да се качат на атракцията.

Погледна към Том, смушка го в ребрата и кимна към туристите в еднакви дрехи. Приятелят му ги погледна и завъртя престорено очи. *Да, сякаш казваше изражението му, жертви.*

Кайл се усмихна. Освен нарастващото нетърпение, дълбоко в себе си той усещаше нещо много близко до облекчение. Том отново се

държеше нормално. Може би беше само за днес, но може най-накрая да е видял светлина в тунела.

Платформата вече беше почти пълна и хората се разхождаха напред-назад, оставяйки малки празни оазиси, както несъзнателно го правят във вагоните на метрото и асансьорите. След няколко секунди това нямаше да има значение: всички щяха да пицят, вкопчени в най-близкия до себе си, и битката за лично пространство щеше да бъде забравена при ужасяващото пропадане в мрака.

Кайл за пореден път се зачуди малко лениво как го правеха: как успяваха да запазят всички прави по време на падането. При свободното падане в другите паркове хората бяха завързани във вагоните, все едно носеха усмирителни ризи. Но тук, където елементът на изненадата беше решаващ, седалките и коланите щяха да издадат всичко. Той познаваше един абсолвент от техническия институт, който имаше теория, свързана с използването на въздух под налягане. Реши този път да обърне по-голямо внимание как го правят. Но беше трудно — пропадането беше толкова внезапно, толкова кратко, че едва ли не преди да успееш да си поемеш дъх да извикаш, всичко свършваше. А после...

Мислите му бяха прекъснати от тихото свистене, с което се затвориха вратите и отделиха претъпкания асансьор от коридора. Навън се чу шумно тракане, после по невидимия вътрешен високоговорител прозвуча глас: „На път сте към площадката на совалката. Докато напускаме въздушния шлюз, може да усетите леки вибрации“.

Леки вибрации, помисли си Кайл. Да бе!

Това беше моментът, който най-много обичаше — последните няколко секунди, преди дъното да изчезне. Почувства, че нервите му се опъват от очакване. Улови погледа на Том и вдигна палци в отговор. После огледа лицата около себе си — някои заговорнически се усмихваха, други бяха отегчени и напълно неподготвени за предстоящия инцидент — докато най-накрая спря очи на двойката с еднакви шапки.

Отвън се чу бръмчене, сякаш се беше включил мотор. Звукът постепенно се усилваше. Имаха чувството, че се движат съвсем леко.

Последва рязко наклоняване.

— По дяволите! — дочу се реакция.

Усещането за движение внезапно изчезна. Последва разтърсване, този път по-силно, и светлините примигнаха. Кайл гледаше как двамата изненадано се споглеждат. Скоро учудването щеше да бъде заменено с явен страх.

Бръмченето се засили, стана накъсано, после рязко спря. Във внезапната тишина отвън се дочу пукот и скърцане на метал. И тогава светлините угаснаха изведнъж.

За миг настъпи непрогледен мрак. После близо до пода заблестя линейна кървавочервена аварийна лампа. Кайл особено обичаше този нюанс — светлината беше насочена нагоре и превръщаше лицата на пътуващите в гротескни образи.

„Внимание — чу се глас от интеркома. — Имаме проблеми с главния двигател. Скоро ще го поправим. Не се плашете.“

Моля ви, плашете се, помисли Кайл и отново хвърли таен поглед към двойката. Сега очите им бяха разширени от страх, а лицата — замръзнали.

Отвън се чу отново силен пукот, последван от тихо съскане на искри. И тогава, точно навреме, се появи димът.

Кайл се стегна. Ето сега щеше да започне падането.

Той зачака — полунетърпелив, полууплашен — онзи неописуем момент, когато внезапно разбираш, че под теб няма под, и падаш в бездната. Пое си дъх, после още веднъж.

А после стана нещо много странно. Червените аварийни светлини угаснаха.

Кайл зачака, заслушан в трополенето и съскането извън асансьора. Усети, че леко го побутват, докато телата край него се движеха в пълната тъмнина. Не си спомняше аварийните светлини да са угасвали преди. Нима беше пропуснал да го забележи от вълнение?

Около себе си усещаше посетителите, някои напрегнати в очакване на падането, други — объркани. Изобщо не си спомняше да са чакали толкова дълго. Може би просто беше привикнал към тази обиколка.

Но имаше и нещо друго. На всяко място в Утопия, където беше ходил, беше хладно, почти студено. Това се отнасяше и за атракциите, и за булевардите и алеите. Беше нещо, което приемаш за даденост, макар дори да не го забелязваш. Но в този асансьор беше горещо и ставаше все по-горещо.

Сега около него се чуваха гласове, които говореха тихо и настоятелно.

— Какво става? — попита някой.

— Кога ще тръгнем? — прозвуча плачлив гласец.

— Към совалката ли отиваме сега? — обади се трети.

Кайл опъна ризата, отделяйки я от гърдите си. Мантията върху раменете му се струваше задушаващо тежка. Ставаше все по-горещо.

Почувства, че отново го бутат, този път по-силно, и когато протегна ръце, за да запази равновесие, докосна нечие лице, потно и небръснато. Бързо се отдръпна. *Сигурно електричеството е спряло*, помисли си с раздразнение и загриженост. За тези пари не би трябвало да има подобни проблеми.

В мрака някой тихо заплака.

Шепотът се усили, напрежението вече си личеше. Кайл се огледа в мрака, но отникъде не проблясваше светлина. Пълната тъмнина беше непознато и ужасно нещо. Досега само веднъж му се беше случило да остане в пълен мрак — на спелеоложка експедиция със съученици. Водачът на шегата беше накарал всички пещерняци да угасят челниците си, когато стигнаха дъното на пещерата. Но това беше само за миг, пък и всички имаха фенерчета. И бяха успели да излязат.

Защо ни трябваше да идваме за седми път? — запита се той, докато невидимите фигури край него ставаха все по-неспокойни, а гласовете — по-разтревожени. *Защо не си останахме с шест? Това щеше да провали всичко.*

Пълната тъмнина беше ужасяваща. Човек се чувстваше безпомощен, уязвим, дезориентиран. А още по-лошо беше да е тук, в тази огромна кутия за обувки, да се поти от страх, увиснал над бездната, която...

Кайл с усилие се овладя. Може би това е умишлено. Може би наблюдават сайтовете на феновете и се грижат гостите да не получават предварителна информация и атракциите да не им омръзват. Може би са сменили правилата, за да карат повторните посетители да гадаят какво ще стане.

Дори да беше някаква авария, реши той, нямаше защо да се тревожи. Тук гъмжеше от инженери и механици. Или поне така трябваше да бъде. След няколко секунди щеше да започне свободното падане. И щяха да разказват още по-сензационна история в училище...

Сякаш в отговор на мислите му асансьорът отново потрепери. Дочуха се напрегнати, възбудени гласове, когато шестдесетте души се опитаха да запазят равновесие в мрака. *Готово*, помисли си Кайл. И облекчението, което го заля, беше почти съкрушително.

Но не тръгнаха. И докато чакаше в задушния потискащ мрак, Кайл осъзна, че трябва да се е случило нещо сериозно. Беше твърде горещо, твърде задушно, защото много хора бяха натъпкани в малко пространство. Усещаше, че димът продължава да се стеле над тях, но той не приличаше на фалшивия дим от предишните падания. Онзи беше хладен, влажен, без мирис, направо освежителен. А този беше горещ, почти пареше.

— Не мога да дишам! — изкрещя някой.

Внезапно отдясно настъпи диво боричкане. Кайл се опита да си поеме дъх. Дробовете му горяха. Завъртя се в объркано отчаяние.

— Извадете ни оттук! — извика друг глас.

— Заклешихме се! Помощ, помощ!

Сякаш внезапно бяха отприщили някакъв бент. С едно-единствено внезапно движение десетки уплашени тела се обърнаха към вратите, които преди малко се бяха затворили зад тях, викайки, молейки, чукайки отчаяно по здравите стени. Истериичната невидима тълпа блъскаше Кайл, носеше го напред-назад. Силен удар го завъртя и го запрати към пода.

Той отчаяно се бореше да запази равновесие, вкопчваше се в крайниците на околните, за да се изправи. Дори в това ужасно положение чуваше някакъв глас вътре в себе си, който тихичко му напомняше, че ако падне, ще бъде смазан безмилостно от околните. Пламтящият въздух беше изпълнен с писъци, ругатни, накъсани викове. Сега чу по високоговорителя друг глас — мъжки, бърз и настойчив — но звучеше някак отдалеч и не можеше да пробие врявата.

Нещо пиццашо се блъсна в него със страшна сила. Кайл почувства как някакви ръце скубят косата му, нокти издраха лицето му. Падна назад, блъскайки се в хлъзгавите тела и въпреки върховните си усилия установи, че се свлича надолу към ботушите, обувките и сандалите. Подът беше като решетка и той се обърна, опитвайки се да се изправи на колене, но хората толкова го притискаха, че не можеше да им противодейства. Чуваше ужасяващия звук от удари, докато

хората се опитваха да си пробият път към затворените врати. Нещо тежко го удари през лицето — веднъж, два пъти — и внезапно паниката, объркването, дори адската жега сякаш избледняха. Смътно се зачуди какво ли е станало с Том. После хората изпопадаха върху него, мачкайки го с теглото си, и когато съзнанието му започна да угасва и крайниците му се отпуснаха, той разбра, че се носи надолу като есенен лист, който пада към земята, за да си почине.

16:00

Ангъс Пул седеше на бюрото в големия външен офис на Информационни технологии със скръстени ръце и си подсвиркваше жизнерадостен, макар и неритмичен аранжимент на „Удари ми една целувка“. Беше заобиколен от поне тридесет други бюра, на повечето от които имаше хора. На всяко бюро имаше клавиатура и плосък монитор, поставени под един и същ ъгъл. Въпреки големината си стаята изглеждаше тиха и подсвиркването на Пул с лекота надвишаваше тихите разговори, почукването на клавишите, звъненето на телефоните.

На отсрещната стена на стаята имаше двойна зелена врата без прозорец. Над нея имаше надпис, чийто предупредителен текст се четеше дори от мястото на Пул: „Строго ограничен достъп! За да влезете, използвайте скенерите за очи и пръстови отпечатащи“. От другата страна на тези врати се намираха огромните компютри, които бяха мозъкът на Утопия — метрополис от силиций и мед, който управляваше обиколките, роботите, пиротехничните ефекти, холограмите, представленията на живо, наблюдението, работата на казината, електричеството, рециклирането на боклука, противопожарните сензори, въздушното влакче, съоръженията за топла и студена вода и още безброй системи, необходими за функционирането на парка. Изглеждаше нелепо, че такова чудесно място е скрито зад безцветна и безизразна фасада като външния офис.

Докато Пул чакаше, някой стана от близкото бюро и се приближи. Той погледна — жена, бяла, около тридесетте, стройна, висока към един и седемдесет, със зелени очи — всъщност цветни контактни лещи. Той продължи да си подсвирква.

Тя се приближи малко предпазливо, разглеждайки пропуска на Уорн, прикачен на якето му. Очевидно не беше свикнала да вижда външни специалисти в свещените зали на Системи.

— Мога ли да ви помогна, сър?

Пул поклати глава и се усмихна.

— Не, благодаря — каза той. — Вече ми помогнаха. — И продължи да си подсвирква.

Жената го изгледа за миг, после кимна, обърна се и след един последен поглед се върна на бюрото си.

Пул я наблюдаваше как върви. После погледна часовника си. Точно четири часа. Подсвиркването премина в тананикане.

През това време той бързо мислеше. Това беше ужасно неподготвена операция и отнемаше повече време, отколкото беше очаквал. И все пак при създалите се обстоятелства трябваше да свърши работата.

Планът на Уорн — не че според Пул заслужаваше да бъде наречен план — съдържаеше няколко дразнещи пропуска. Първо, доказателствата срещу Фред Барксдейл му се струаха косвени и трудни за доказване. Но по-важното беше, че самият Пул нямаше представа къде да намери този човек, нито как изглежда той. За щастие Утопия имаше телефонен указател за вътрешните номера. И за късмет отговориха на обаждането на Пул от празния кабинет в края на близкия коридор още при първото позвъняване. Сега, докато чакаше, очите му се спряха на черно дипломатическо куфарче, скрито под едно празно бюро на няколко метра от него. Той се огледа, слезе от масата, небрежно приближи и сграбчи куфарчето. Щеше да бъде подходящ реквизит.

Нещо се движеше в периферното му зрение и се приближаваше с бързи и целеустремени стъпки. Пул се обърна и видя висок слаб мъж със сини очи и гъста руса коса да минава между бюрата. Идваше откъм зелените врати. Макар че добре ушитото му сако му стоеше безупречно и възелът на вратовръзката му беше идеален, за опитното око на Пул това беше преуспял човек в един много напрегнат ден.

Пул протегна ръка.

— Господин Барксдейл, нали?

Русокосият мъж автоматично се ръкува с него. Ръкостискането му беше сухо и много кратко.

— Да. — Пул разпозна същия британски акцент, който беше чул по телефона. — Извинете ме, но съм доста зает. За какво става дума?

Барксдейл спря рязко, когато забеляза пропуска, прикрепен към сакото на Пул.

— Чакайте малко. По телефона...

— Извинете ме — прекъсна го Пул, — но имате ли нещо против, ако поговорим отвън?

Докато говореше, той леко подхвана Барксдейл за лакътя и го насочи към външната врата — не много силно, за да го бута против волята му, но достатъчно, за да направи съпротивата неучтивата. Беше важно да изведе Барксдейл от леговището му на неутрална територия.

Стиснал откраднатото куфарче в другата си ръка, Пул излезе от Информационни технологии в широкия коридор на ниво Б. Барксдейл му позволи да го насочва, явно раздразнен, но без да възрази. Той беше голяма клечка в Утопия и при нормални обстоятелства щеше да вдигне скандал заради това необяснимо прекъсване. Но ако Уорн беше прав — ако Барксдейл беше замесен — не би могъл да рискува да се бави в този момент от играта. Той не беше опитен в тази работа — сигурно беше притеснен и се боеше от неочаквани усложнения. Нямаше избор, освен да върви. И вървеше. Инстинктивният скептицизъм на Пул започна да избледнява.

Преди няколко минути, когато оглеждаше района, Пул беше забелязал една стая за почивка на около тридесет метра надолу по коридора. Там заведе Барксдейл и усмихнато му посочи редица канапета до една от боядисаните в синьо стени.

Барксдейл се освободи от хватката му.

— Вижте, боя се, че не разбирам. По телефона ми казахте, че сте един от механиците на Камелот.

Пул кимна.

— Казахте, че има проблем със стабилизаторите на една от обиколките. Че някой е проникнал в компютрите. Подозирахте саботаж. Не искахте да говорите с никой друг, освен с мен.

Пул отново кимна. Това беше примамката — за да извика Барксдейл с информация, която не би посмял да пренебрегне.

Шефът на Информационни технологии посочи към пропуската му.

— Но вие сте външен специалист, не служител на Утопия. Какво всъщност става тук?

Пул наклони глава.

— Прав сте, разбира се. Не съм от персонала на Утопия. Съжалявам, че ви заблудих по телефона, но е трудно човек да се свърже с вас. Не успях да мина по официалните канали.

Барксдейл присви сините си очи. В тях Пул прочете смесица от чувства — раздразнение, несигурност, тревога.

— Кой сте вие? — попита Барксдейл.

Пул се усмихна извинително.

— Консултант по продажбите на един търговец. Шефът ми каза, че трябва да се срещна с вас, каквото и да ми струва.

— Вие сте... Какво, някакъв търговец?

Пул отново се усмихна и кимна.

Противоречивите чувства изчезнаха от лицето на Барксдейл и на тяхно място остана само възмущение.

— Как успяхте да влезете тук?

— Това не е толкова важно, нали? Всъщност аз съм тук, за да ви помогна. — Пул потупа куфарчето. — Ако седнете само за миг, искам да ви демонстрирам накратко нашата...

— Няма да стане! — каза Барксдейл. — Всъщност мисля да повикам охраната. — И той се обърна.

— Моля, седнете за малко. — С тези думи Пул сграбчи Барксдейл за рамото и го бутна на най-близкото канапе.

Фред почервения от гняв, но остана на мястото си.

— Благодаря. Обещавам, че ще ви отнема само минута. — Пул се престори, че обръща куфарчето, сякаш се готви да го отвори. — Като шеф на Информационни технологии на този чудесен парк сигурно осъзнавате опасността от външно проникване в компютрите ви.

Барксдейл мълчеше и го гледаше.

— Колкото по-автоматизирани и компютризирани стават нашите инфраструктури, толкова по-податливи сме на атаки — продължи Пул с отмерения ритъм на наизустените речи. — Това говори зле за времената, в които живеем. Но защитата на компютърна основа се превърна в необходим бизнес. Има външни елементи, които не биха искали нищо друго, освен да проникнат в компютрите ви, господин Барксдейл. И тук ние можем да ви помогнем.

Цветът внезапно изчезна от лицето на Барксдейл.

— Фирмата, която представлявам, може да прегледа компютрите ви, да открие слабите им места, да предложи начини за отстраняването им. А днес, само днес, предлагаме продажба „две в едно“. Да ви включа ли? — Пул бръкна в джоба си за писалка.

— За коя фирма казахте, че работите? — Гласът на Барксдейл беше сух и тънък като стар пергамент.

— О, съжалявам, не ви ли казах? За Службата по компютърно проникване.

На лицето на Барксдейл се изписа страх. Той рязко погледна наляво, а после надясно.

В този момент всички съмнения на Пул изчезнаха. Той вдигна пропуска си пред Барксдейл, достатъчно близо, за да прочете името на Андрю Уорн върху него.

— Пипнах те — каза весело.

Барксдейл скочи от канапето и хукна към вратата.

— Господин Барксдейл! — заповеднически каза Пул.

Тонът му накара Барксдейл да спре насред път и бавно да се обърне. Пул беше бръкнал с два пръста във вътрешния джоб на кадифеното си яке и беше показал дръжката на пистолета.

— Ще бъде много по-лесно, ако правите каквото ви кажа — каза той.

После с окуражителна усмивка отпусна пръсти и пистолетът изчезна в джоба му.

16:00

Тери Бонифацио вървеше по широкия коридор, отпуснала ръце покрай тялото си, вперила поглед право напред. В четири часа служителите на Утопия се сменяха, затова Подземието беше пълно с хора. Те я поздравяваха с махане, кимане, усмивки, но тя не отговаряше. Беше потънала в мисли.

Денят, започнал съвсем нормално, сега ѝ приличаше на сън. Или по-скоро на кошмар.

А беше започнал с приятна изненада — пристигането на доктор Уорн седмица по-рано. Ден след ден тя беше наблюдавала как Метанет постепенно усъвършенства себе си и роботите, които управлява, и беше споделяла това с него в безброй телефонни разговори. Постепенно интересът ѝ към създателя на компютърната мрежа се беше засилил. Ето един човек, който споделяше увлечението ѝ по разумните машини и който беше допринесъл много в тази насока. Човек, от когото можеше да се учи. Талантлив, гениален, със странно чувство за хумор. Когато разбра за раздялата му със Сара Боутрайт, тя дори беше дръзнала да си помечтае за бъдещото им сътрудничество — Уорн, геният, иконоборец, и тя, техническият гений, който можеше да осъществи, да допълни мечтите му, да ги направят реалност, двамата, ръка за ръка.

Но следващите изненади изобщо не бяха приятни.

А последното разкритие, предателството на Барксдейл, я беше зашеметило. Още не можеше да повярва. Дали няма да се окаже някаква ужасна грешка? Би ли могъл Уорн толкова сериозно да сгреши в преценката си?

Двойните врати на Медицинския център бяха затворени, зад матовите им прозорци блестяха ярки светлини. Когато наближи, Тери забави ход.

Ами сега? Каквато и да беше истината за Барксдейл, тя беше видяла битката в Концентратора и сака с амуниции. А сега беше тръгнала за Медицинския център като доброволец в битка. Разбира се,

нека ти помогна... Да спасим едно глезено хлапе от банда наемници. Браво, Тери!

Тя отблъсна тази мисъл. Шансът някой да тръгне да преследва четиринадесетгодишно момиче беше едно на хиляда. Дори ако знаеха за съществуването ѝ — а те не знаеха — имаха по-важна работа. Тя просто щеше да се погрижи за всеки случай. Заради Андрю.

Пое дълбоко дъх и отвори вратите.

Тери беше идвала в Медицинския център веднъж за инжекция против грип и друг път, когато беше изпуснала един електромотор върху крака си. Тук винаги беше почти пусто. Сградата беше квадратна. Двата централни коридора се пресичаха като гигантски плюс. Представяше си съвсем ясно онова, което щеше да види — половин дузина сестри стажантки, които си нямат друга работа и веднага ще поискат да разберат какво търси тя там. Но докато минаваше покрай вратите, установи нещо съвсем различно. Една-единствена сестра стоеше на рецепцията — открито пространство от лявата страна на мястото, където се пресичаха двата коридора — и трескаво се опитваше да закрепил по един телефон на всяко рамо, докато драскаше бележки. Другите сестри тичаха напред-назад, бутайки колички или разнасяйки лекарства.

Тери тръгна към стаята на сестрите, оглеждайки се любопитно. Сега към нея приближаваха група лекари, които бързо разговаряха, събрали глави. Докато се разминаваха, Тери наостри слух, за да чуе за какво става дума. Изглежда на някоя от опасните атракции в Калисто се беше случил инцидент. Съобщаваха за много жертви и отделението за изгаряния беше вдигнато под тревога.

Тери почувства как я побиха тръпки. Стига вече...

Съзря двама души от охраната, които стояха срещу стаята на сестрите и тихо разговаряха.

Забави ход и се замисли. Можеше да постъпи по два начина. Първият беше да бъде честна и открита. Да отиде при някоя сестра или при охранителите и да каже: „Здравейте, аз съм Тери Бонифацио от Информационни технологии. Имате ли тук пациентка на име Джорджия Уорн? Не сме сигурни, че ще бъде в безопасност, и баща ѝ иска да я скрия някъде, затова...“.

Тя отхвърли тази възможност, без да я разиграва по-нататък. Ще трябва да опита по другия начин.

Тръгна напред и колкото можеше по-небрежно взе от подноса на рецепцията карта. Все още беше с бялата си престилка, която би могла да мине за лекарска. Приглаждайки реверите на шията си, за да се вижда ясно картата ѝ, тя тръгна към пресечната точка на коридорите. Пред нея се намираха операционните и реанимацията. Вдясно бяха стаите за прегледи и лабораториите. Отляво — стаите за почивка и барчето. А покрай стените на напречния коридор се намираха кабинките за пациентите, чиито завеси бяха дръпнати, за да виждат леглата и столовете. Санитари оправяха няколко от тях, сякаш очакваха много пострадали. Сигурно беше така.

Тя мислеше бързо, без да обръща внимание на бясното биене на сърцето си. Уорн беше казал, че Джорджия не е ранена сериозно, но приспивателното щеше да действа още известно време. Трябваше да е в една от кабинките. Докато приближаваше кръстопътя, Тери отново се огледа, но навсякъде беше празно и завесите бяха дръпнати. Освен в няколко кабинки вляво.

Докато минаваше покрай охранителите, тя погледна към картата и зави вляво по напречния коридор, като се опитваше да се държи непринудено. Пазачите я погледнаха, но не спряха да разговарят.

Тя се насочи към кабинките, чиито завеси бяха пуснати. Бяха три една до друга, леко стърчащи от дясната стена, с плътно спуснати светлосини пердета, които скриваха леглата от поглед. Докато приближаваше, осъзна отчаяно, че и трите бяха пред погледа и на пазачите, и на сестрата на рецепцията. *По дяволите*, помисли си, *няма да се справя*. Чувстваше се уязвима, разкрита.

Само с усилие на волята успя да продължи и стигна празното легло преди трите затворени кабинки. Като обърна гръб на спуснатите завеси, остави картата си на леглото и се престори, че поставя апарата за кръвно налягане до леглото. После хвърли тайно поглед към коридорите. Никой не я гледаше и тя се плъзна зад завесата.

Обърна се и рязко си пое дъх.

На леглото лежеше възрастен мъж, завит до брадичката, със замъглени насълзени очи. Ръцете му, покрити със старчески петна, трепереха, стиснали чаршафа. До него мониторът издаваше монотонен звук. Тери застана при долната част на леглото, като внимаваше да не се опира в завесите или по някакъв начин да допусне хората отвън да я забележат.

Обиколи леглото, спря и отново си пое дъх. После се обърна с гръб към стареца и дръпна завесата, която я отделяше от другата кабинка.

Беше празна — леглото скоро беше оправено, екраните на уредите — тъмни. Все едно да гоня вятъра, помисли си тя. Би могла да е навсякъде.

Оставаше само една кабинка. След това щеше да отиде в комплекса на охраната. Никой, дори Андрю, не би могъл да каже, че не се е опитала. Докато заобикаляше празното легло и тихо дърпаше завесата от другата страна реши, че Джорджия е в по-голяма безопасност тук, отколкото навсякъде другаде. Вероятно. Пое си дълбоко дъх и влезе в третата кабинка.

Джорджия все още спеше спокойно с разпиляна по възглавницата кестенява коса. За миг Тери остана неподвижно, забравила за всичко, докато гледаше дъщерята на Уорн. От този ъгъл долавяше прилика с него, но като по-млад — високото чело, хлътналите очи, плътните устни.

Отново се замисли. Андрю я беше помолил да заведе Джорджия в комплекса на охраната, ако може. Дори ако това се окажеше невъзможно, имаше много други варианти — места, където нямаше да я търсят и нямаше да привлича нежелано внимание. Наоколо беше пълно с безопасни кабинети, лаборатории и складове и пътят до тях беше най-много две минути. В другия край на коридора беше аварийният изход, който щеше да я изведе от Медицинския център в служебния коридор.

Но да изкара Джорджия незабелязано можеше да се окаже невъзможно. Тя отстъпи от леглото и колебливо се огледа. Това е лудост. Какво ще правя, ще я понеса на рамо под погледите на охраната? Просто трябваше да остане тук и да изчака Джорджия да се събуди. Какво толкова можеше да стане?

Обърна се, погледна към спящата и прясната грозна рана върху скулата ѝ. Нещо у момичето напомняше на Тери за самата нея. Не беше физическа прилика — знаеше, че не е толкова хубава, и ѝ липсваше вродената грация на Джорджия, толкова рядка за нескопосаните четиринадесетгодишни. Беше нещо в поведението ѝ, в начина, по който се представяше пред света. Тери си спомняше, че на тази възраст беше тиха и сдържана. Току-що пристигнала в Щатите, тя

беше умната азиатка, най-ниското дете в класа. Възрастните ѝ се струваха скучни, но бяха за предпочитане пред тормозещите я побойници между съучениците ѝ. Четиринадесет години беше тежка възраст.

Почувства, че волята ѝ укрепва, докато гледаше към момичето. Дори ако шансът да е в опасност беше едно на милион, това нямаше значение — щеше да намери начин да се погрижи за нея. Щеше да го направи заради Джорджия и баща ѝ.

Тери бързо отиде до другия край на леглото, дръпна завесите и погледна по коридора, надявайки се да види носилка, количка — каквото и да е, върху което би могла да прехвърли спящото момиче. Когато не видя нищо, сякаш сърцето ѝ спря.

После очите ѝ попаднаха върху чудат квадрат от бляскав метал — сгъната болнична количка, подпряна съвсем близо на стената.

Тя леко дръпна завесата и излезе в коридора, като внимаваше да не я видят от мястото, където коридорите се пресичаха. Чуваше гласове, бързи стъпки, но за щастие коридорът с празните кабинки оставаше безлюден. Грабна количката, задърпа я колкото се може тихо и хлътна зад завесата. Натисна ръчките надолу и я разгъна.

Обърна се към леглото. Беше се задъхала. Трябваше да го направи бързо, без да си оставя време да мисли колко глупаво постъпва.

Приблужи количката до леглото, после отви Джорджия и колкото се може по-внимателно я повдигна от дюшека.

— Божичко, малката! — изсумтя след миг. — Тежиш колкото мен.

С усилие успя да я сложи в количката. Джорджия въздъхна и промърмори нещо. Тери грабна една възглавница от леглото, настани момичето по-удобно и го зави с тънко болнично одеяло.

Почти беше успяла, не можеше да се предаде точно сега.

Като заобиколи леглото, тя раздели завесите точно колкото да погледне към пресечната точка на коридорите и към сестрата на рецепцията. Оживлението беше понамаляло, но двамата охранители все още стояха там и разговаряха.

Не гледаха към нея. Трябваша ѝ тридесет секунди, за да изкара Джорджия от кабинката до другия край на коридора и да излязат през аварийния изход. Охранителите изобщо нямаше да се усетят. Ако се

движеше близо до дясната стена, завесите на кабинката на Джорджия щяха да я скриват от погледа им известно време. Но дори да я видеха, едва ли щеше да привлече вниманието им — просто още една сестра, която кара пациент за изследвания.

Хайде, Тери! Стегни се, момиче!

Здраво стиснала ръчките на количката, тя дръпна завесата от другата страна и избута Джорджия в коридора. Колелетата заподскачаха и заскърцаха, докато се движеха напред, и Тери прехапа устни, напомняйки си, че само след минута ще е излязла през вратата.

И все пак трябваше да измине по-голямо разстояние, отколкото беше преценила. Бутането на количката не изискваше усилия, но аварийният изход сякаш се отдалечаваеше, за да я дразни. Със стиснати зъби тя се опита да ускори ход.

И тогава чу нов, по-висок глас зад себе си.

Нещо ставаше на рецепцията. Нима първите пострадали вече пристигаха? Тери не смееше да се огледа. Чувстваше се гола, уязвима. Беше може би на половината път до изхода — твърде далеч, за да се върне до кабинката. Но не смееше и да продължи напред, без да знае какво става зад нея, дали някой не вижда, че се е насочила към аварийния изход. Сега я оплеска! Почувства, че смелостта ѝ започва да се топи. Очите ѝ шареха напред-назад.

Ето: отдясно врата с надпис „Склад за дрехи“.

Не, не.

Но това беше единствената близка врата. Можеше да изчакат вътре, докато онова, което ставаше, отmine. Тогава щеше да излезе в коридора и да се измъкне през аварийния изход.

Старите страхове, потиснатите фобии отново се обаждаха. *Не, моля те! Не в килер!*

Щеше да бъде малка стая. И тъмна. Беше толкова по-лесно да продължи напред и да се надява, че няма да я забележат. Но склад...

Чу нови гласове, този път още по-силни.

Опита се да овладее паниката, която я заливаше, и насочи количката към склада. Ръцете ѝ трепереха, докато отваряше вратата.

Вътре единствената светлина идваше от тясна ивица флуоресцентни лампи. Тери се огледа задъхано. Стаята беше голяма — слава богу! — но беше тъмна, ужасно тъмна. Хирургически престилки, сестрински униформи и халати с различна големина висяха от куки

или лежаха на безброй дървени рафтове. В задната част на стаята стърчеше огромна тръба, която минаваше хоризонтално между две от стените. Това беше автоматичната перална система, която обикаляше подземните зони на Утопияленд. Цял ден — но обикновено в края на двете главни смени — костюми, униформи, кърпи, салфетки, покривки за маси и чаршафи се отправяха благодарение на пневматичното налягане от стотици люкове до централната пералня на ниво В. Тери чуваше, че в момента работи — от огромната тръба се носеше леко бучене, което отекваше и свистеше.

Дишането ѝ се учести, главата ѝ се замая. Тъмните стени сякаш се събираха около нея. Отблъсквайки паниката, Тери се наведе към количката и оправи одеялото и възглавницата. После отново отиде до вратата, открехна я и надникна навън.

Един мъж стоеше на рецепцията при сестрата. Беше средно висок, мускулист и дори отдалеч очите му изглеждаха странно. Носеше тъмен гащеризон и докато говореше с дежурната сестра, се оглеждаше бавно, сякаш искаше да види какво има наоколо, но без особен интерес. Погледът му се спря върху вратата и Тери се дръпна назад. После се върна на наблюдателния си пост, опитвайки се да дочуе какво казва мъжът.

— Дойдох да видя една пациентка — каза мъжът. Акцентът му беше почти толкова екзотичен, колкото очите.

— Която се казва? — попита сестрата. Беше навела глава и гледаше към компютърния терминал зад гишетото.

— Джорджия Уорн.

Тери стисна дръжката на количката.

— А кой сте вие? — попита сестрата, все още заглеждана в терминала.

— Господин Уорн. Баща ѝ.

— Разбира се. — Сестрата се консултира с някаква карта. — Тя е... Не, извинете, явно са я преместили. Ще я намерите в кабинка 34. Надолу по коридора и вляво, последната с пуснати завеси, господин Уорн.

Доктор Уорн! — искаше да изкрещи Тери. — *Доктор, а не господин!* Но сестрата вече беше тръгнала в обратна посока, а мъжът беше заобиколил рецепцията и вървеше по коридора. Когато приближи

достатъчно, тя видя, че носи сак, който проблясваше в сребристо на флуоресцентната светлина.

Разумът ѝ изкрещя да се махне, но Тери откри, че няма сили да се отдръпне от вратата и вертикалната ивица светлина и да се потопи отново в мрачния, потискащ, задушаващ склад.

Исусе, Марио и Йосифе, пазете ме от всичко! Исусе, Марио и Йосифе, пазете ме от всичко! Тери не се беше молила от манастира. Но сега усети, че си повтаря наум някога познатите и успокояващи думи: *Вярвам в Господа, всемогъщия отец, създател на небето и земята...*

Зад нея Джорджия се размърда в количката си. Мъжът се приближаваше.

Мили Боже, искрено съжалявам, че те обидих, отвращавам се от всичките си грехове, защото се страхувам, че ще изгубя рая и ще се мъча в ада, но най-вече защото обидих теб...

Мъжът идваше все по-близо.

16:00

Пред „Стаята на фантастичните илюзии на професор Крипълууд“ светлината на газените фенери се отразяваше ярко във влажния калдъръм. Чакащите посетители се бяха разпръснали с ваучери, които им гарантираха, че ще влязат точно в 16:30. Дебело пурпурно въже с блестящи нишки и пискюли беше опънато пред красивия тухлен вход. През следващия половин час Холоогледалата щяха да бъдат затворени.

Три метра под улицата в ниското помещение на Холографския център Сара Боутрайт потри ръце от студ. Невероятно — тук беше дори по-студено, отколкото в кабинета ѝ! Погледна гората от огромни монитори и корпусите на контролните уреди, всички със залепени червени етикети: „Акустично-оптично модулиращ масив № 10, суперпозиционен процесор с допълнително кодиращо устройство А“. Цял малък град от контролери, който се грижеше магията на залата с холограмни огледала отгоре да тече без засечки. Обикновено на всеки половин час през Залата минаваха по петстотин души, но в момента тя беше празна. Сара щеше да бъде единственият посетител.

Не, и Джон Доу щеше да е там.

Тя се обърна към Боб Алоко. Масивното тяло на шефа на охраната се беше свило в тясното пространство между два модулятора с висока разделителна способност. На известно разстояние зад него стояха Род Алънбай, мениджърът на Газените фенери, и Кармен Флорес, шефката на Холоогледалата. И двамата изглеждаха разтревожени.

— Мислиш ли, че той вече е вътре? — попита Сара.

Алоко сви рамене.

— Няма начин да разберем, защото камерите не работят. Той е подъл тип. Оттук към залата има поне четири служебни входа, а от Холографския център има изходи към ниво А и към парка. — Той я погледна косо. — Ти изрично настоя да не охраняваме залата и входовете към нея.

— Видя какво стана последния път. Сега трябва да го направим както иска той. Ще му дам диска без номера. После той ще си тръгне, а ние ще лепим парчетата.

— Ще лепим парчетата. Хубава метафора.

— Стига, Боб, Джон Доу ни държи. Имаме само няколко минути.

Сара си спомни печалния, примирен глас на Чък Емъри. *Не можем да чакаме повече от половин час. Ако паркът не бъде освободен напълно дотогава, ще се обадим на ФБР.*

— Може Джон Доу да държи картите, но това не значи, че всички козове са у него. — Алоко извади нещо от джоба си и ѝ го подаде — чифт очила с тъмносини рамки и дебели стъкла като на скиорските.

— Какво е това?

— Модифицирани очила за нощно виждане. Усещат топлината и размиват холографските изображения. Инженерите ги използват, когато трябва да отстранят проблеми в Холоогледалата. Когато влезеш, сложи си ги. Включват се оттук. — Алоко млъкна и я погледна. — Имаме технология, за бога! Защо да не я използваме? Много добре знаеш как се обърква човек в залата. С очилата ще си спестиш поне това.

— Много добре. — Тя наниза връвта на очилата около шията си и погледна ръчния си часовник. — Време е да тръгвам.

— Само минутка, ако обичаш. — Алоко ѝ подаде радиостанция. — Дръж я включена на тази честота. Ще слушам през цялото време, докато си вътре. Познато ли ти е разположението?

Сара взе радиото.

— Донякъде.

— С очила или без — там лесно можеш да се изгубиш, затова не се разтакавай. Дай му диска и веднага излизай. Една дума от теб, и ще вкарам кавалерията.

— Не искам кавалерия. Искam всичко да мине чисто. Ако искаме да спасим моя парк, трябва да го разкараме колкото се може по-бързо оттук.

Алоко въздъхна.

— Слушам, госпожице. Но това е твое решение, не мое.

Сара кимна и се обърна.

— Пази си гърба през цялото време.

Тя размаха радиостанцията в знак, че е разбрала, после се запромъква между купищата предаватели и холографски монитори към стълбището на отсрещната стена.

Холографският център заемаше цялото пространство под Холоогледалата. Всеки предавател излъчваше само едно изображение в залата отгоре. По нареждане на Сара в комплекса беше останал само най-необходимият персонал и докато лъкатушеше към стълбището, тя се чувстваше все по-самотна.

Стигна стълбите и сложи ръка на студените перила. После спря. Докосна с другата ръка горния джоб на самото си, за да се увери, че дискът е там, и отново погледна часовника си.

Това бяха ненужни действия, които само я забавяха. Защо беше поискал точно тя да отиде? Бавно осъзнаваше, че никак не ѝ се иска да изкачи стълбите. Не искаше да се изгуби в объркания лабиринт от образи и отражения на Залата. Но най-вече не искаше да види отново Джон Доу — с разноцветните му очи, които я оглеждат, със странно познатата усмивка над късо подстриганата брадичка. Не тук и не сама.

После стисна по-здраво перилото. *Виж какво стана последния път*, беше казала на Алоко. Бяха се държали агресивно и това им струваше един мъртъв охранител и много ранени посетители. И решението беше нейно. Може би Джон Доу беше казал истината, когато ѝ обясни, че иска тя да му предаде диска, за да бъде сигурен, че няма да има повече клопки. Може би. Но това нямаше значение. Защото след случилото се на „Галактическо пътешествие“ това беше нейна отговорност. Нейна и на никой друг.

Сара изправи рамене, вирна брадичка и решително изкачи стълбите, после отвори вратата.

Зад нея имаше голямо помещение, пишно обзаведено в стила от епохата на крал Едуард. Текстилни тапети покриваха стените, огромни алени спирали от индийски тъкани се спускаха от тавана. Украсени газени лампи с кристални стъкла се издигаха между маслени картини в позлатени рамки, обливайки залата с топла, мека светлина. Подът представляваше мозайка от разноцветен паркет, нареден в сложен спираловиден лабиринт. Това беше чакалнята на Холоогледалата. Обикновено тя беше пълна с нетърпеливи бърборещи посетители, очакващи костюмираните разпоредители да пропуснат следващата

група в залата. Сега беше тиха и празна. Огромни мрачни сенки падаха върху пода. Ъглите бяха погълнати от мрака.

Сара пристъпи в помещението и остави вратата към Холографския център тихо да се затвори зад нея. Чувахе съскането на газените лампи, тиктакането на старинните часовници по стените на преддверието. През затворените двойни врати отляво смътно се дочуваха шумовете от парка — смях, откъслеци от песен. Отдясно — където входът към огледалния лабиринт зееше като огромна уста — цареше мъртва тишина. Някъде там чакаше Джон Доу.

Тя знаеше, че трябва да тръгне нататък, да влезе с делова походка, да обяви присъствието си. И все пак нещо в дебнещата тишина надделяваше над решимостта ѝ, парализираше волята ѝ. През целия си живот Сара никога не си беше позволявала да се уплаши от нещо или от някого. Но сега, сама в зловещото преддверие, усещаше в устата си металния вкус на страха.

Пое дълбоко дъх, после втори път и тихо пристъпи към отворената врата, здраво стиснала радиостанцията в едната си ръка. Беше я взела без да мисли, но сега тя ѝ се струваше единствената връзка с живота.

Стига си отлагала! Тя пресече прага и влезе в залата.

Вътре беше сумрачно, но не тъмно. Светлината от газените лампи в преддверието проникваше тук и коридорът напред беше леко осветен. Стените бяха покрити с огромни огледала в рамки от черно дърво. Докато вървеше, Сара наблюдаваше как отраженията ѝ от двете страни я придружават.

Знаеше, че първата част от залата се състои изцяло от огледала. Но скритите зад тях камери сканираха образа ѝ и го изпращаха до компютрите в Холографския център, за да го обработят и да изпратят резултата на холографските предаватели, за да го прожектират в другите части на Залата. Сензорите на тавана щяха да отбележат накъде върви, за да насочат новите холограми натам, дори щяха ги заредят в реално време, когато се приближи до тях. Тя отново се зачуди защо Джон Доу беше избрал точно нея за предаването на диска.

Докато вървеше напред, видя срещу себе си отражението си: коридорът явно рязко завиваше, така че сигурно гледаше към огледало, което препречваше пътя ѝ. Тя се приближи, погледна го и то отвърна на погледа ѝ. Жена с радиостанция в ръка и стиснати устни. Вдигна

ръка и двойницата послушно повтори жеста ѝ. Притисна пръсти до твърдото студено стъкло.

Огледалното ѝ изображение беше неясно. Огледалата в Залата бяха умишлено замъглени, за да приличат повече на холограмите и илюзията да се подсили. Отпускайки ръка, Сара се обърна и тръгна по следващия коридор. Отраженията отново я последваха. Радиостанцията в ръката ѝ тихо изпраця, после отново замлъкна.

Коридорът рязко премина в малка шестоъгълна стая. Навсякъде около нея други Сара Боутрайт я гледаха. Тя се замисли, опитвайки се да си спомни разположението на Залата. Сети се, че три от шестте стени са огледала, едната беше коридорът, от който току-що беше дошла, а останалите две също бяха коридори, прикрити от холограми.

Вгледа се по-внимателно в заобикалящите я отражения. Всички те държаха радиостанции, отпуснали ръце до бежовите си костюми. Тя вдигна ръце и три от изображенията направиха същото. Това означаваше, че другите две са холограми. Можеше да мине през тях и да тръгне по един от двата коридора. Но по кой?

Помисли си дали да не спре тук и да изчака, да остави Джон Доу да направи следващата стъпка. Може би той беше някъде там, в следващия коридор. Или пък това беше номер и той вече беше далеч по шосе 95 със съучастниците си. Каквото и да беше положението, беше по-лесно да се движи, отколкото да стои тук, да се ослушва и да чака.

Сара тръгна към по-близката холограма. Образът я гледаше втренчено и рязко вдигна ръка. Тя инстинктивно спря. Сега разбра: зад огледалото в началото на залата беше скрита камера и сега прожектираше онзи момент, в който беше вдигнала ръка към отражението си.

Рязко премина през холограмата, която се разкриви около нея. Нов коридор с огледала се простираше в далечината. Някои трябваше да са холограми, изобразяващи преминаването ѝ през предишния коридор. След първото разклонение споменът ѝ за плана на залата се замъгли. В известен смисъл беше по-лесно да си сам в лабиринта — иначе огледалата отразяваха не само един човек, а поне двадесет. Но дори така усещаше, че чувството ѝ за дезориентация се засилва.

После си спомни за очилата, които висяха на шията ѝ. Включи батерията и си ги сложи. Коридорът внезапно се промени —

холограмите пред нея станаха прозрачни. Сега можеше да различи илюзията от отражението. Обзе я нова увереност.

Коридорът рязко зави, после се раздели. Сара погледна към двете разклонения, където отраженията примигваха. Поколеба се, после инстинктивно избра лявото. Когато тръгна по него, радиостанцията оживя.

— Сара, чуваш ли ме? — Гласът на Алоко прозвуча непоносимо силно в смълчания коридор.

Тя бързо намали звука.

— Да.

— Какво става?

— Нищо. Няма и следа от него. Защо се обаждаш? Трябваше да...

— Слушай, Сара, станала е злополука в Калисто.

— Злополука? Каква злополука?

— Не знам. Тъй като камерите не работят, още не знаем какво точно е станало. Но изглежда нещо се е объркало на Станция Омега. Аз... — Гласът изчезна сред пукот на статично електричество. — ... тревога 904.

Сара се вцепени. Според аварийния код на Утопия 904 означаваше жертви сред посетителите.

— Сара! Сара, чуваш ли ме?

— Да. Сигурен ли си? Да не е фалшива тревога?

— Имам два независими доклада. Изглежда сериозно. Може да се окаже проблем да овладеем тълпата.

— В такъв случай иди да стабилизираш положението.

— Не мога. Ти...

— Аз съм добре. Ти носиш отговорност за гостите. Предупреди Медицинския център да са готови за животоспасяващи операции, ако се наложи. Свържи се с Обслужване на посетителите, за да попречат на разпространението на слуховете.

— Добре тогава. Ще предам радиото на Флорес. — Настъпи пауза. — Помни какво ти казах, Сара.

С лек пукот радиостанцията замлъкна. Сара отново усили звука, после я пхна в джоба си.

Щом Алоко го нямаше, само основният персонал щеше да се грижи за залата, без да подозира за мисията ѝ. Макар че Кармен

Флорес щеше да подслушва радиостанцията, и тя като останалите не знаеше какво става.

Сега Сара наистина беше сама.

Не се чувстваше добре. Поколеба се пред лявото разклонение. Още една злополука, и то толкова бързо след произшествието на „Бягство от Уотърдарк“. Изключено беше да е съвпадение.

Тогава какво ставаше? Дали беше част от плана на Джон Доу? И ако е така — защо? Бяха приели исканията му. Бяха записали втори диск и тя беше тук, за да му го предаде. Възможно ли бе да е помислил, че не е дошла, и поредната злополука да е отмъщение? Но това беше невъзможно — щом Алоко вече знаеше за нея, тя трябва да беше станала преди часа на срещата.

И доколкото разбираше, сигурно е била подготвена преди часове.

И в двата случая Джон Доу явно беше искал да я предизвика, каквото и да стане.

Тя стоеше неподвижно в проблясващия коридор. Гняв, разочарование и страх се бореха в нея. Какво се беше объркало? Колко бяха жертвите? Беше ли предизвикана в Калисто масова паника?

Когато гневът я завладя, тя тръгна по лявото разклонение, без да се грижи да приглуши тропота на токчетата си. Поне имаше очилата и това ѝ даваше някакво предимство. Щеше да открие това копеле, да го открие и да...

Сара рязко спря. Отпред, на следващия завой на лабиринта, стоеше Джон Доу.

Или поне тя си помисли, че е Джон Доу — през очилата образът се виждаше толкова слабо, че беше трудно да прецени. Тя ги свали и холограмата веднага придоби очертания.

Сара рязко си пое дъх. Виждаше го за пръв път, откакто се беше отбил в кабинета, седна върху бюрото, пи от чая ѝ и погали бузата ѝ. Мускулите на челюстта ѝ се стегнаха. Той изглеждаше още по-спокоен сега — отпуснал фините си ръце до тялото, с безупречния си скъп костюм и леката доволна усмивка, която разкриваше съвършените му зъби.

— Сара — чу гласа му, — колко мило от твоя страна, че дойде. — Чуваше се отдалеч, очевидно истинският Джон Доу беше някъде по-навътре в лабиринта.

Зачака неподвижно, загледана в изображението.

— Харесва ми как сте обзавели тази зала. Пробужда нарцисиста у мен.

Тя продължаваше да чака.

— Донесе ли диска, Сара?

Бавно и предпазливо Сара приближи до холограмата. Той стоеше неподвижно, странните му разноцветни очи погледнаха първо вляво, после вдясно. Вероятно една от камерите го беше снимала, докато е пресичал разклонение и се е колебаел накъде да поеме.

— Попитах носиш ли диска? — Устните на холограмата не се движеха.

— Да — отвърна тя. Внезапно ѝ се прииска да не гледа повече това лице. Сложи очилата и холограмата отново избледня.

— Добре. Тогава можем да действаме.

— Какво направихте, господин Доу?

— Моля?

— На Станция Омега в Калисто. Какво направихте? — Гласът ѝ трепереше от гняв.

— Защо? — В неговия се долавяха леки подигравателни нотки. — Станало ли е нещо?

— Направих всичко, което искахте! — извика тя. — Доверих ви се. Не се ебавайте с мен!

— Я гледай! А аз си мислех, че си добре възпитана.

Сара изсумтя и неволно сви юмруци.

— Почти приключихме, Сара. Да свършваме, за да можеш сама да се заемеш с проблемите и... Чакай малко, чакай малко! Сега виждам нова твоя холограма. Какъв е този моден аксесоар, който носиш? Аха, разбирам. Тези очила не ти отиват, Сара. Твърде масивни са за изящното ти лице. Ще трябва да направим нещо по въпроса.

Настъпи кратка тишина. После някъде далеч в мрака се чу изщракване.

За миг нищо не се промени, но после Сара забеляза лек зелен блясък по ръбовете на очилата си. В коридора пред нея холограмите, които допреди малко изглеждаха неясни, сега засветиха със засилващ се зелен блясък. Тя примигна и отмести поглед от болезненото сияние. Когато обърна глава, светли термични следи оцветиха в зелено полезрението ѝ.

Със силен вик тя смъкна очилата от очите си и вдигна радиостанцията.

— Кармен?

Няколко секунди цареше мълчание.

— Да, госпожо Боутрайт — изпраща радиото.

— Кармен, става ли нещо долу?

— Преди няколко секунди енергията към холографските генератори внезапно се учетвори. Направо пушат — до един.

— Можете ли да спрете това?

— Да, но ще отнеме време. Всичко е под контрол. Ще разберем откъде идва командата. Докато не я засечем, не смея дори да им дръпна шалтера.

— Действайте. — Сара свали радиостанцията.

„Той беше подготвен и за очилата. Готов е за всичко. Помислил е за всичко, което бихме могли да направим!“

— Разбра ли за какво говоря, Сара? — прозвуча мекият далечен глас на Джон Доу. Отново се чу щракане. — Как можеш да говориш за доверие, когато аз не мога да ти вярвам? Просто ми дай диска и ще изчезна от живота ти завинаги.

Сара не отговори. Нямаше какво повече да каже. Внезапно се почувства победена.

— На кой пост си в момента, Сара?

Тя не отговори.

— Сара?

— Да?

— На кой пост си?

— Не разбирам.

— Погледни рамката на най-близкото огледало. Лявата страна на горната част. Ще видиш отвътре номер.

Сара вдървено погледна натам. Беше ѝ нужна минута, за да го открие, но после забеляза поредица от цифри, прогорени в дървото.

— 7923 — промърмори тя.

— Моля?

— Казах 7923.

— Много добре. Сега слушай, Сара. Ще те насочвам към мястото, където чакам. През цялото време ще поддържаме звуков контакт. Ясно?

— Да.

— Добре. Ти трябва да си... на лявото разклонение на коридора. Иди до края. Обади ми се, когато стигнеш там.

Сара неохотно тръгна напред, наблюдавайки отраженията си. Внезапно образът на Джон Доу изникна отдясно. Тя замръзна — беше друга холограма. Той държеше нещо, което приличаше на купчина планове и гледаше ту нагоре, ту надолу, без да спира.

— В края на коридора съм — каза тя.

— Погледни огледалото отляво номер 784 ли е?

Пауза.

— Да.

— Завий пак наляво и тръгни по коридора. Отдясно има разклонение, прикрито с холограма. Гледай да не го пропуснеш.

Сара тръгна по коридора бавно и примирено. Джон Доу не се беше изгубил, очевидно познаваше залата по-добре и от дизайнерите. Знаеше за инфрачервените очила. Имаше планове за всичко, знаеше дори номерата на отделните огледала в коридорите.

Инстинктът ѝ крещеше да не продължава напред, но нямаше избор — трябваше да му даде диска независимо от всичко.

Внезапно тя отново спря. Собственият ѝ образ — отражения и холограми отпреди няколко секунди — я заобикаляше от всички страни. Но отпред и вляво имаше друго изображение — на мъж. И той не беше Джон Доу.

Тя се приближи, загледана в него, докато не го фокусира.

Беше Андрю Уорн.

Тя се завъртя. Андрю? Тук?

Нямаше време да мисли, а само да действа. Трябваше да е тук сама. Ако Уорн беше в залата, сигурно имаше причина — сериозна причина. Той трябваше да се намира някъде между нея и изхода. Тъй като Джон Доу беше навътре в лабиринта, щеше да мине още време, преди някой от сървърите да му покаже холограма на Уорн.

Тя бързо се върна до последното разклонение и зави натам, откъдето беше дошла. Някъде пред нея се чу шум от приближаващи стъпки.

— Сара? — чу гласа на Уорн — напрегнат, нетърпелив шепот. — Сара?

За миг гласът му отслабна, после отново се чу, този път по-силно.

— Сара, къде си?

— Тук — прошепна тя в отговор.

Точно пред У-образното разклонение се появи фигура и този път не беше нито холограма, нито огледално отражение. Беше Андрю Уорн с разхлабена превръзка на челото и явна тревога в погледа. Той също я видя. За миг се намръщи, сякаш се опитваше да разбере дали е реалност, или илюзия. Тя пристъпи към него и лицето му веднага се проясни.

— Сара! — каза той, спусна се към нея и стисна ръцете ѝ. — Слава богу!

За миг докосването на друго, съпричастно човешко същество, измести всички останали чувства. Тя затвори очи.

После рязко се отдръпна.

— Какво правиш тук? — прошепна ядосана. — Как влезе?

— Трябваше да те спра — отвърна той. — В опасност си.

— Не можеш да стоиш тук. Трябва да предам диска на Джон Доу сама.

Уорн сграбчи ръцете ѝ.

— Това е капан.

Думите му прозвучаха като ехо на най-кошмарните ѝ страхове и Сара изтръпна.

— Откъде знаеш?

Почувства, че прегръдката му се затяга.

— Това няма да ти хареса, Сара, но открихме къртицата. Вътрешния човек на Джон Доу.

Тя зачака, без да смее дори да диша.

— Барксдейл.

Първият ѝ импулс беше да зашлеви Уорн. Рязко се изтръгна от него.

— Лъжец!

Той отново пристъпи напред.

— Сара, моля те. Трябва да ме изслушаш. Не е имало проверка на компютърната система от СКП. Те не са идвали в Утопия. Барксдейл го е измислил. Техниците, които са дошли да инспектират

защитите на парка миналия месец, са били хора на Джон Доу. Така са проникнали в системата ви и са заложили капани.

Тя яростно разтърси глава. Не можеше да бъде истина! Беше невъзможно. Трябваше да има друго обяснение.

— Не — каза Сара. — Не ти вярвам.

— Не те карам да ми вярваш. Просто те моля да излезеш оттук веднага и сама да разбереш истината. Помниш ли диска, който сте намерили под краката на убития охранител? Беше празен. Това означава, че Джон Доу е взел истинския и го е заместил с празен. Всичко е било капан. Защо мислиш, че Джон Доу иска втори диск? Защо поиска точно ти да му го занесеш? Трябва да...

— Сара? — чу се гласът на Джон Доу.

Уорн веднага млъкна. Погледна остро към Сара, която сложи пръст на устните си.

— Сара, казах ти, че ще поддържаме гласов контакт. Защо млъкна? — Гласът сега се чуваше по-отдалеч. Между отраженията по коридора се появи ново. — Джон Доу, сгънал плановете, се заслушваше.

Тя мълчаливо наблюдаваше как холограмите повтарят отражението му до безкрайност.

— Сара, знаеш ли какво мисля? Мисля, че вече не си сама.

Тя чакаше.

— Всъщност вече знам, че не сме сами. Виждам трета холограма, Сара — не е твоя, нито моя. Кой е този мъж?

Залата млъкеше.

— Мисля, че се досещам. Досадният доктор Уорн. Доктор Уорн, който обича да се меси в чужди работи. Прав ли съм?

Сара погледна към Уорн. Той я гледаше.

— Не сме се разбирали така, Сара. Първо очилата, а сега това. Много съм огорчен.

Холограмата на Джон Доу трепна, после се промени, когато предавателят я замени с нова — отново на Джон Доу, хванал пистолет с рязана цев.

От далечината на лабиринта се чу шум от тичащи стъпки.

— Идва за нас! — настоятелно прошепна Уорн.

Тя му направи знак да я последва и хукна по коридора покрай отраженията и холограмите, далеч от гласа на Джон Доу. Виждаше

смътно как отраженията се разпръсват, докато минаваше край тях. Тракането на токетата ѝ и задъханото ѝ дишане отекваха в тесния коридор. Зави зад един ъгъл, после зад втори.

И отново спря.

— Спри! — заповяда на Уорн.

Нещо в нея се променяше. Може би беше заради шока от невероятната история на Уорн, може би от факта, че беше видяла пистолета на Джон Доу. Но бурята от емоции затихваше, оставяйки след себе си само яростен леден гняв.

Тя извади радиостанцията от джоба си.

— Кармен? — каза задъхано. — Кармен, там ли си?

— Да, госпожо Боутрайт — дойде отговор. — Ще ми кажете ли какво става?

— По-късно. Можеш ли да направиш нещо за мен? Искам да угасиш светлините в залата.

— Да угася светлините?

— Всичките. Веднага. Можеш ли да го направиш?

— Да... Да, мога.

— Тогава действай.

Тя мушна радиото отново в джоба си. После се наведе към най-близкото огледало и прочете номера, пирографиран в рамката му. Извади новия диск от джоба си и го сложи в основата на огледалото. Направи знак на Уорн да я последва и тръгна обратно, този път побавно, към стаята с шестте стени. Само оттам можеше да намери пътя навън. Дори в тъмното.

Пое си дълбоко дъх, после заговори с най-силния и властен тон, който успя да си наложи.

— Господин Доу, спрете! Ако искате диска, спрете на място.

Тя млъкна, за да се вслуша, но единственият отговор беше мълчание.

— Казахте ми, че съм предала доверието ви. Този път вие предадохте моето.

— Така ли? — чу се гласът му. Беше по-наблизо. — Заинтригуван съм.

— Вие саботирахте още една обиколка, наранихте други хора. Без причина. Изпълних исканията ви, донесох диска. Защо тогава ви трябва пистолет?

Тишина.

— Аз мога да отговоря — остро каза Уорн. — Планирал си да вземеш диска, а с него и Сара. Като заложница. Или просто щеше да я убиеш и да избягаш в суматохата. Нали? Дотук с твоя елемент на изненада.

— Изненада ли, доктор Уорн? — стигна до тях коприненият глас. — Моите изненади още не са свършили.

— Тогава ме изненадай с нещо неочаквано. Остави я да си отиде. Покажи ни, че можеш да се адаптираш.

Внезапно светлините угаснаха и коридорът потъна в мрак. Сара сграбчи лакътя на Андрю.

— Господин Доу! — извика тя, докато отстъпваше. — Чуйте ме! Дискът е тук. При огледало 6942. Чувате ли ме? Номер 6942. Ще го намерите под рамката. Но сега си тръгвам. Вие нарушихте правилата и аз няма да играя повече. Тъмнината може малко да ви забави, но съм сигурна, че ще го намерите. Няма да пускам посетители още двадесет минути. Направете каквото обещахте. Вземете диска и се разкарайте от парка ми. Или ще ви открия и ще ви убия лично.

При тези думи от тъмнината се разнесе смях — тих, циничен, доволен.

— Точно такива игри обичам, Сара. Ще участвам.

Може би той каза още нещо, но Сара не го чу, защото бяха завили по коридора към преддверието и стълбището, което щеше да ги изведе от това зловещо място.

Тери стоеше до вратата, парализирана от страх и нерешителност, докато мъжът с гащеризона се приближаваше. Вече минаваше покрай първата кабинка със спуснати завеси. Още миг и щеше да стигне до тази на Джорджия, да разбере, че леглото е още топло, и...

— Извинете! Господине!

Беше един от охранителите. Тя откrehна вратата още малко, за да може да вижда. Почувства как сърцето ѝ се блъска в ребрата. Пазачите бяха спрели да разговарят и гледаха към новодошлия. Той спря с ръка на завесата на третата кабинка и бавно се обърна с лице към тях.

— Извинете, сър, вашето име? — попита единият, докато вървяха срещу посетителя.

Тери ги наблюдаваше с облекчение. Може би бяха инструктирани специално да проверяват онези, които търсеха Джорджия. Щяха да заловят копелето. Сега всичко щеше да бъде наред.

Чу как Джорджия отново се размърда зад нея. Обърна се и сърцето ѝ отново подскочи. Момичето се беше събудило и примигваше въпросително.

Тери бързо се дръпна от вратата и изтича към болничната количка.

— Слушай, Джорджия — прошепна тя и коленичи. — Тук съм, за да те заведа при татко ти. Разбра ли? Трябва да изчакаме малко — само минутка. После можем да вървим.

Джорджия я погледна. Обърканите ѝ очи блестяха в полумрака.

Тери ободрително стисна ръката ѝ, после се върна до вратата. Пазачите бяха заобиколили непознатия.

— Чудесно, господин Уорн — казваше един от тях, докато оглеждаше гащеризона му любопитно. — Но преди да вземете дъщеря си, трябва да ни покажете някакъв документ за самоличност.

— За самоличност? — пита мъжът. Докато говореше, той небрежно дръпна завесите на кабинката и надникна вътре.

— Ако обичате.

Стори й се, че непознатият наднича в кабинката твърде дълго. После се отдръпна и пусна завесите.

— Мога ли да попитам защо? — попита той. Говореше бавно, сякаш обмисляше нещо.

— Съжалявам, сър — каза първият пазач, — такива са заповедите. Да проверяваме документите на всички посетители и външни специалисти, които влизат или излизат от Медицинския център.

По дяволите, по дяволите! Значи не се грижеха за Джорджия, просто беше обявена тревога първа степен. Разбира се. Иначе щяха да държат под наблюдение кабинката на Джорджия, да я видят, че влиза и излиза с количка. Глупачка! Сега бе приклещена тук, полудяла от клаустрофобия в този килер.

Мислите й прекъснаха, когато непознатият се завъртя рязко и огледа коридора в двете посоки. Пак й се стори, че я вижда, и отскочи назад.

— Много добре, господа — каза той, намести по-добре сака върху рамото си и мина между тях. — Щом настоявате.

И се запъти с уверена стъпка към вратата на склада. Тери се препъна, отстъпвайки назад. Завъртя се и отчаяно се огледа. Имаше само едно място, където биха могли да се скрият — тъмната тясна ниша под тръбата на пералнята.

Само мисълта да се напъха на такова тясно място я накара почти да припадне от ужас. Но нямаше друг избор.

Обърна се към момичето.

— Слушай, Джорджия — каза възможно най-спокойно. — Слушай ме много внимателно. Отвън има един лош човек, много опасен човек. Трябва да се крием тук, докато не си тръгне.

Джорджия мълчаливо я гледаше, сякаш беше в шок. В коридора се чуваха приближаващ шум от стъпки и протестиращи гласове.

— Можем ли да го направим, Джорджия?

Момичето продължаваше да я гледа мълчаливо.

— Можеш ли да ми помогнеш? Моля те?

— Добре — тихо прошепна Джорджия.

Тери насочи количката към задната част от стаята, мушна я под тръбата на пералнята и я избута до най-тъмното кътче, което можа да открие. После се сви до нея и притисна Джорджия към себе си.

— Бъди много тиха — прошепна тя. — Не издавай звук, докато не си тръгнат. Независимо какво ще стане.

Сега тръбата на пералнята беше точно пред нея — метър широка и метър висока тя минаваше през цялата стая, прикрепена с дебели метални пръстени на местата, където изчезваше в стените. Чуваше бученето на въздуха под налягане, който сухо свиреше вътре.

После вратата се отвори и светлината от коридора заля стаята. Тери приклекна още по-ниско, прегърнала Джорджия. Сърцето ѝ биеше все по-силно. Видя сенките, които паднаха върху стената, когато първо един човек, а после още двама влязоха в стаята.

— Какво е това? — казваше един от пазачите.

— Голяма досада, ето какво — отвърна мъжът със странния акцент. — Да трябва да си показвам документите, за да видя собствената си дъщеря. Портфейлът ми е на дъното на сака. Трябва ми място, където да го сложа, за да намеря документите си.

Нещо тежко се стовари върху една от масите. Тери предпазливо се наведе встрани, за да погледне.

— Съжалявам, господин Уорн — чу гласа на единия пазач, — но както ви казах, имаме заповеди...

— Съмнявам се, че заповедите ви включват да тормозите един от собствените си специалисти. Не стига, че дъщеря ми попадна тук изцяло заради калпавото управление на този парк. Смятам да си поговоря за това с началниците ви.

Изкривила глава, сега Тери виждаше добре: охранителите отново бяха заобиколили мъжа с бадемовите очи, който беше сложил сака си на масата и дърпаше ципа.

— Това е ваше право, господин Уорн — отново се обади първият пазач. — Но настоявам да продължим този разговор навън...

С бързо плавно движение мъжът бръкна и извади нещо от сака. За миг Тери не го разпозна — дълго и тънко, с тесен конус, прикрепен в единия край. Мъжът го насочи към пазачите и от края му излезе пламък. Първият рязко залитна назад, от дупките в униформата му изблигнаха струи кръв. Тери сподави вика си и закри очите на Джорджия.

Мъжът мина до вратата, затвори я с тока на ботуша си и насочи картечницата към втория пазач. Чу се звук сякаш някой правеше тегел на огромна шевна машина. Прах и парчета мазилка отхвъркнаха от

стената и се посипаха върху Тери и Джорджия. Пазачът безмълвно падна назад, драскайки гърлото си; палката и радиостанцията му се хлъзнаха по пода.

Количката изскърца, когато Джорджия се скова, стиснала ръката на Тери. Азиатката я държеше още по-здраво, замръзнала от ужас.

Мъжът отстъпи встрани. После насочи оръжието надолу и обсипа с куршуми неподвижните пазачи. Телата им се загърчиха под бликация огън. Не се чуваше нищо, тя не разбираше — защо нямаше шум? Нима шокът и паниката я бяха оглушили и парализирали? Единствените звуци бяха сухо механично щракане — като тракането на адска шевна машина — и трополенето върху бетона, когато празните гилзи падаха на пода.

И изведнъж всичко свърши. Тишината се завърна в стаята, докато облак барутен дим се издигаше към тавана. Тери гледаше, неспособна дори да диша, как мъжът свали димящото оръжие и погледна към касапницата. С бързо професионално движение прибра отново картечницата в сака, после открехна вратата — както самата тя беше направила преди малко — и надникна в коридора.

Зад Тери количката отново изскърца и Джорджия изхлипа от ужас.

Тери покри устата ѝ с ръка, когато мъжът се обърна и огледа стаята. В полумрака очите му блестяха като на котка.

Чу се звук от излизащ въздух и дрънчене на метал, когато един от пазачите трепна, а после се отпусна сред разпилените по пода гилзи. Тери видя как бляскавите очи на мъжа се насочиха към тялото.

Внезапно в стаята се разнесе дрезгав пукот. Непознатият затвори вратата, бръкна в сака и извади радиостанция.

— Гадняр слуша — каза той.

— Тук е Първи фактор — чу се изкривен глас. — Позиция?

— Медицинския център.

— Статус?

— Момичето го няма.

— Къде е?

— Неизвестно.

Настъпи тишина.

— Не можем да губим повече време. — Отново се чу гласът от радиостанцията. — Имаме проблем със Снежанка. Трябваш ми на

сборния пункт. Веднага. Ясно?

— Прието. — Радиото заглъхна.

Мъжът се отдръпна от вратата и избута труповете под масата с върха на ботуша си. После посегна към един от рафтовете и събори купчина кърпи на пода, за да прикрие локвите кръв. Съблече работния гащеризон и остана в сребриstopлатинен костюм на пилот от совалката на Калисто, който беше в идеална хармония със сребристия му сак. Гащеризона хвърли върху съборените кърпи.

С последен поглед наоколо мъжът взе сака и го преметна през рамото си, без да закопчава докрай ципа. После отвори вратата и излезе в коридора.

Чу се леко изщракване, когато вратата се затвори и вътре отново настана мрак. За миг зацари тишина. После с нисък шумолящ звук купчина дрехи слезе по тръбата към пералнята. След тях се чу свистенето на компресирания въздух. Най-накрая и този шум заглъхна. Тери почувства как крайниците ѝ затрепериha — отначало слабо, после неудържимо. В прегръдките ѝ Джорджия не издаваше нито звук, дори не плачеше. Просто държеше ръката ѝ толкова силно, сякаш никога няма да я пусне.

Когато видя пред себе си входа на комплекса на охраната, Пул рязко спря. На Фред Барксдейл, който вървеше отпред, му трябваше един миг, за да го осъзнае. После и той спря.

— Слушай сега. — Пул се приближи зад Барксдейл и зашепна на ухото му: — Ще го направим леко и нежно. Не говори, освен ако не ти кажа. И не се опитвай да ми играеш номера. Ако се наложи, първо ще те застрелям и после ще се оправям с бюрократите.

Дори да го беше чул, Барксдейл не реагира. Отново тръгна напред. Пул безмълвно закрачи редом с него.

Дотук всичко беше минало гладко. Кратката демонстрация на сила и пистолетът се бяха оказали достатъчни. Пул беше виждал ефекта им и преди, особено при хора, които бяха затънали до гуша. Младите войници бунтари — незапознати с автоматичното оръжие, парализирани от страх при мисълта за битка — понякога изглеждаха почти успокоени при мисълта да ги пленят. Барксдейл беше реагирал по същия начин, предавайки се без бой. Или поне такова впечатление създаваше. Но най-трудното тепърва предстоеше: да убеди Алоко и неговата дружина, че Фредерик Барксдейл, шеф на компютърните системи в цяла Утопия, е в съюз с врага. Ако Барксдейл поискаше, можеше да му създаде много неприятности. Щеше да се изправи срещу един досаден посетител. Пул се намръщи, загледан в русокосата глава пред себе си. Чудеше се какво ли става в нея.

Преди по-малко от час в комплекса на охраната се развиваше трескава дейност. Десетина специалисти оживено сновяха из помещенията — приемаха съобщения за инцидента, отговаряха на телефонните обаждания, надничаха любопитно към затворения в килията. Но сега, когато Пул отвори вратите и поведе Барксдейл през светлата, боядисана в ярки цветове чакалня, беше изненадан от онова, което видя. Сградата беше почти празна. Виждаха се само трима

пазачи зад рецепцията, които говореха едновременно — двама по телефона, а един по радиото.

С една ръка между копчетата на кадифеното си сако, а с другата върху лакътя на Барксдейл, Пул твърдо побутна англичанина към рецепцията. Колкото по-бързо приключеше с него, толкова по-добре. Разпозна един от пазачите при предишното си посещение: Линдберг, младока с черна коса, бледосиви очи и гъсти белези от акне. Пазачът очевидно също го позна. Пул разбра това по погледа му и от начина, по който затвори телефона, когато приближиха. Мъжът отвори уста.

— Къде е Алоко? — изпревари го Пул.

— В Калисто — отвърна Линдберг, гледайки ту единия, ту другия. — На мястото на злополуката.

— Злополука?

Пазачът кимна.

— На една от атракциите на Космодрума. Станция Омега.

— Какво е станало?

— Не знам подробности. Нещо се повредило.

— Мили боже! — Пул си спомни за братовчедка си Соня Клем, за съпруга ѝ Мартин и трите им цапнати в устата момчета. Беше ги изпратил обратно на Космодрума, беше настоял да опитат и другите атракции. Шансовете бяха малки, ужасно малки... но все пак трябваше да попита. — Има ли жертви?

— Доколкото разбрах — много. Там е истинска суматоха.

Пул се обърна към Барксдейл.

— Чу ли това, негоднико? — промърмори той и го дръпна силно. — Знаеше ли за него?

Но Барксдейл беше смъртноблед. Не отговори нито с дума, нито с жест. Сякаш внезапно се беше пренесъл някъде далеч оттук.

Пул отново се обърна към Линдберг, който не преставаше да шари с поглед между двамата.

— Трябва да говоря с Алоко.

Пазачът продължи да ги гледа, без да отговори.

— Казах, свържи ме с Алоко.

Този път Линдберг се обърна към пазача, който говореше по радиостанцията.

— Ей! С кого говориш?

— С Таненбаум.

— Кажи му, че искаме да говорим с господин Алоко.

Вторият пазач каза нещо по радиостанцията, после я подаде на Линдберг.

— По-бързо — каза той, докато я подаваше на Пул. — Там има доста работа.

Пул взе радиостанцията.

— Какво има пък сега? — избоботи Алоко.

Около него се чуваха най-различни шумове — викове, стенания, неясни писъци. „По-бързо! По-бързо!“ — викаше някой.

— Господин Алоко, обажда се Пул. Ангъс Пул. Помниш ли ме?

— Да. В момента не мога да говоря, Пул.

— Какво е станало? Какъв е проблемът?

Нова буря от шум погълна първите думи на Алоко.

— ... не знам все още. Тук е истинска кланица.

— Какво? Искаш да кажеш, че има убити? Колко?

— Още ги броим. Лекарите току-що дойдоха.

— Слушай, може би е там имало мои роднини. Жена с магьосническа шапка, мъж със зелена фланелка, три момчета...

— Сега нямам време — прекъсна го Алоко нетърпеливо. Пул чу силна въздишка. — Слушай, не съм виждал такива хора. Ако разбере нещо, ще те уведомя. За това ли се обаждаш?

— Не. — Пул се поколеба, обмисляйки какво да каже. — Не знам как да ти го кажа, но тук съм с Фред Барксдейл и...

— Знам всичко.

Пул млъкна изненадан.

— Така ли?

— Да. Андрю Уорн се свърза с мен по радиото преди няколко минути, докато идвах насам, и ми разказа всичко.

— И?

— Звучи ми налудничаво, но сега нямам време да го обмисля. Затворете го, докато се върна, тогава ще видим. Бог да ти е на помощ, ако сте сгрешили.

— Ще дадеш ли заповеди на хората си? Ще бъде по-добре ти да им кажеш.

— Предай радиостанцията. По-бързо, човече. Побързай.

Пул подаде радиото на Линдберг.

— Тук е Ерик Линдберг — каза той.

Пул чуваше гласа на Алоко, който инструктиреше пазача. Докато слушаше, сивите очи на младежа се разшириха и той отново погледна към Барксдейл.

— Да — каза Линдберг. — Разбирам. Ще бъде изпълнено, сър.

Той свали радиостанцията, после бавно я подаде на втория пазач. През цялото време не сваляше очи от Барксдейл.

— Чу ли заповедта? — попита Пул.

Линдберг кимна.

— Тогава знаеш какво да правиш. Затвори го в килията за всеки случай.

Пазачът отново кимна. Изглеждаше също толкова отнесен, колкото и Барксдейл.

Пул се обърна и подкара англичанина пред себе си. Като направи знак на колегата си да го последва, Линдберг взе палката си, заобиколи бюрото, отвори вратата и пристъпи напред да ги посрещне.

Извън публичната зона на сградата ярките цветове и удобните канапета бяха заменени със сиви тухлени стени и покрити с линолеум подове.

— Тъкмо ще видиш приятелчето си — каза Пул и побутна отново Барксдейл по коридора, който тръгваше от чакалнята. — Ще бъде като среща на випуска.

Коридорът свършваше с правоъгълно помещение, заобиколено от всички страни с врати. Една от тях, вляво, беше по-различна от останалите — от дебела стомана, с решетъчно прозорче в нея. Вторият пазач приближи до вратата, надникна през прозорчето, после отключи и предпазливо отвори. Линдберг застана от другата страна на вратата, стиснал палката. Пул погледна вътре. Младият хакер все още лежеше на нара. При щракването на ключалката той се беше изправил на лакът и гледаше незаинтересовано към вратата.

Докато вървяха, Барксдейл не излезе от унеса си, очевидно беше в шок. Но в момента когато вратата на килията се отвори, у него настъпи промяна. Той погледна вътре, видя затворника и очевидно се стресна. Затворникът седна на нара и на подутото му лице се появи крива усмивка.

— Влизай — каза Пул и побутна Барксдейл към вратата. После отстъпи, когато вторият пазач я затръшна, заключи и прибра ключа.

Шефът на компютърните системи се долепи за малкото прозорче.

— Не искам да ме затваряте! — извика той отвътре. — Моля ви!
— Не се тревожи — отвърна му Пул. — Ще стоя тук и ще те наблюдавам. Ще бъда зорък като ястреб!

Той отстъпи от вратата, скръсти ръце и впери поглед в прозорчето. Двамата пазачи също се отдръпнаха. С периферното си зрение Пул ги видя да си разменят погледи.

Щеше да бъде интересно да наблюдава реакцията на Барксдейл към хакера. Взаимоотношенията им можеха да разкрият още нещо. Цялата работа се беше оказала много по-лесна, отколкото беше очаквал, особено фактът, че Алоко вече беше разбрал за случилото се от Уорн. В противен случай нещата можеха да вземат много неприятен обрат. Уорн беше постъпил мъдро, това говореше за далновидност. Може би все пак го беше подценил.

Сега Барксдейл тревожно крачеше покрай стената на килията, хвърляйки от време на време поглед към хакера. Пул наблюдаваше през прозореца с учудване. Би се забавлявал, ако в ума му все още се въртяха съмнения. Шансовете братовчедка му и семейството ѝ да са били близо до Станция Омега бяха почти нулеви. Пък и така да беше, не би могъл да направи нищо. Но нямаше да се успокои, докато не разбере, че...

— Ей! — Беше третият пазач. Беше дошъл до средата на коридора и махаше с ръка. — Ти ли си Пул?

— Да. — Пул се извърна, забравил временно за Барксдейл.

— Търсят те по радиото.

Ангъс се върна в чакалнята и взе радиостанцията.

— Пул слуша.

Той слуша известно време разтревожен неясен глас през плач.

— Кой се обажда? — попита. — Какво? Успокой се, успокой се, Тери! Къде точно се намираш? Ранена ли си? Не, не мърдай. Идвам веднага.

Пул се обърна и пусна радиото на бюрото. Спусна се към вратата и извика по коридора.

— Линдберг! Линдберг!

Черният перчем се показва зад ъгъла.

— Да?

— Трябва да тръгвам. Ще се върна веднага щом мога. Пази тези двамата, чуваш ли? Пази ги.

Линдберг объркано почеса бузата си.
— Ще ги пазя — отвърна той. — Господин Алоко каза...
Но Пул вече беше излязъл.

Най-неприятна беше музиката: стерилната неземна музика в стил ню ейдж, която бликаше от стотици скрити колони, заливайки Калисто с обещанието за спокойно бъдеще. Обикновено тя едва се долавяше сред врявата на безбройните посетители. Но на Космодрума вече нямаше гости. Опашките бяха разпръснати, кандидатите за атракциите — помолени да се прехвърлят на друго място. Сребриста завеса — част от системата за изолиране на райони от парка при аварии — висеше в края на булеварда и скриваше Космодрума от погледа на минувачите. Макар да изглеждаше прозрачна и ефирна като есенна паяжина, тя беше напълно непрозрачна и подсилена с пластове звукоизолираща материя. Двама специалисти от охраната, облечени във футуристичните костюми на Калисто, пазеха пред нея.

Боб Алоко премина през космодрума под звуците на стъпките си върху отразяващите сини павета и ледените звуци на вездесъщата музика. Тя беше ужасно неподходяща за момента и ако можеше, той би я изключил от съзнанието си. Ако можеше, би избил от главата си и нещо друго — първия си поглед към онова, което допреди час беше Станция Омега — но вече знаеше, че гледката се е запечатала в ума му завинаги.

Нощем, когато паркът беше затворен и нямаше опашки от посетители, преминаването през Космодрума винаги му се струваше дълго. Тази вечер разстоянието изглеждаше още по-голямо. Алоко се огледа и видя, че един от старши охранителите се приближава към него.

— Какво е положението? — попита го отдалеч.

— Направихме още един оглед, сър — отвърна мъжът, леко задъхан. — Никъде вече няма посетители. Космодрумът е напълно подсигурен.

След онова, което беше видял високо в „Кулата на грифоните“, Алоко вече не вярваше, че което да е място в Утопия е напълно обезопасено, но кимна одобрително. При съществуващите обстоятелства евакуацията на района беше минала изключително

гладко. Нямаше паника, нито скандални откази за напускане на Космодрума. Всички посетители — на опашките, влизащи или излизащи от атракциите — изглежда бяха приели сериозно историята, че федералните власти са настояли за провеждане на акция по гражданска защита. Преградната завеса беше спусната без проблеми, пазачите изпълняваха задачата си. Подобна процедура преди беше разигравана само при симулация и най-доброто време, за което беше осъществена, беше четири минути. Днес истинската евакуация беше отнела може би половин минута повече. При друг повод Алоко би бил изключително доволен.

Но тази отлично проведена операция вече с нищо не можеше да помогне на жертвите от Станция Омега.

— Искam три обходни патрула от по шест души — каза той на старши охранителя. — Къде е командният пост?

— На входа до „Полет към Луната“.

— Добре. Нека патрулите поддържат радиовръзка с него на десет минути. Да обикалят Космодрума, докато операцията не приключи. — Той се огледа. — Видял ли е някой нещо необичайно преди инцидента?

Охранителят поклати глава.

— Една от разпоредителките на стартовата площадка видяла служител, когото не познава. Толкова.

Алоко се замисли.

— Не го е познала?

— Сторило ѝ се странно да види член на екипа в униформа на пилот на совалка да напуска площадката.

— Как е името ѝ?

— Пайпър, сър. Тя е още отзад... с другите.

Алоко помисли за миг.

— Искam цивилни екипи да се разпръснат из останалата част от Калисто и в другите светове. Малки групи, без да се набиват на очи, по две във всеки свят. И в Атлантида.

— И в другите светове ли, сър? — Охранителят изглеждаше изненадан. — Какво да търсят?

— Да си отварят очите. Ще ми докладват лично след половин час, после ще помислим.

По пътя до „Полет към Луната“ Алоко погледна часовника си. Беше 16:09. Господи, възможно ли беше да е дошъл тук само преди седем минути? Имаше чувството, че е остарял поне с година.

Когато пристигна първоначално на мястото на инцидента, тичайки по служебното стълбище, изходната зона на Станция Омега, която за щастие не се виждаше от Космодрума, представляваше хаос от трескава дейност: отчаяни спасители, плачещи или вцепенени от ужас разпоредители. Но тогава беше различно — все още мислеха, че могат да спасят някого. Сега, само след седем минути, атмосферата напълно се беше променила. Сякаш мрачен, призрачен покров беше паднал над Космодрума.

Като изключим проклетата музика.

Малка група се беше събрала до набързо сформирания преден команден пост. Докато се приближаваше, Алоко видя представителите от Обслужване, Операции, Човешки ресурси. Всички се бяха скупчили тук, далеч от сцената на инцидента, като дами без кавалери на студентски купон. По еднакво бледите им лица беше изписано едно и също изражение на недоумение. Когато Сара дойдеше тук, щеше да...

Той осъзна, че беше забравил за Сара и Холоогледалата и за миг го прониза тревога за нея. Но тя изчезна, когато няколко телефона върху едно от преносимите бюра зазвъняха едновременно и Малкълм Гриф, шефът на Обслужване, го дръпна за ръкава.

— Да? — попита Алоко, обръщайки се към него.

— Получих доклада за отцепването на района — надвика мъжът звъненето на телефоните.

— Казвай.

— Очевидно версията за учебна тревога се приема. Няма никакви съобщения за паника или скандали.

— Добре. — Докато слушаше, очите на Алоко непрекъснато шареха. Наблюдаваше как охранителите се обаждат по телефоните, как техник развива голяма макара с фиброоптичен кабел, как старши охранителят инструктира първия обходен патрул.

— С помощта на Операции насочваме посетителите към другите светове. Забавихме пропускането навътре при порталите, за да ускорим разпръскването на свидетелите и да намалим възможността от възникване на слухове.

— Да, да. — Разпръсване на свидетели, възникване на слухове. Шефът на Обслужване си служеше повече с вътрешен жаргон, отколкото със социологическа терминология, но въпреки това Алоко усети, че не му казва всичко. Погледна го в очите. — Какво друго?

Мъжът се поколеба.

— Внедrixме някои от хората сред напускащите Космодрума посетители. За да преценят настроението и да чуят какво се говори.

— Продължавай.

— Един от нашите дочул разговор между двама посетители. Очевидно някаква туристка се озовала в близост до служебните зони, търсейки тоалетна. Успяла да надзърне в изходния коридор на Станция Омега, преди да отцепим района.

— Да надзърне?

— Ами да. Но от това, което чул нашият човек, е видяла доста неща.

„Исусе Христе, точно това ни трябва!“

— Имаш ли описание на свидетелката?

Гриф поклати глава.

— Има ли други подобни доклади?

— Не, само този.

Очите на Алоко отново зашариха. Видя Том Роуз, шефа на Инфраструктури, който излизаше от служебния вход на Космодрума.

— Да се надяваме, че слухът няма да се разпространи. Хората непрекъснато чуват такива неща — ако имаме късмет, някой ще замаже историята със собствена версия. Но нека хората ти продължават да се смесват с посетителите и да си държат ушите отворени. Искам да разбера, ако тази история се чуе и на друго място.

Гриф кимна, после се обърна и бързо тръгна към редицата телефони.

Сега Том Роуз приближаваше към Алоко. Вървеше бавно, лицето му беше бледо. Яката на ризата му беше потъмняла от пот.

Алоко мрачно кимна за поздрав.

Шефът на Инфраструктури го погледна безизразно.

— Имаш ли представа как е могло да се случи това?

Роуз прехапа устни.

— В момента инспекторите на атракцията и инженерите го проучват — каза той и млъкна. Алоко изчака да продължи. — Още не

са сигурни какво е станало, но няма нищо общо с устройствата за температурен контрол, както мислехме. Изглежда е свързано със системите за обезопасяване.

— За обезопасяване?

Роуз кимна. Изглеждаше сякаш всеки момент ще избухне в плач.

— Знаеш, че хидравличната задържаща система на Станция Омега се включва след тридесет метра свободно падане, нали? Тя е свръхбезопасена, защото падането се контролира от инжектор. — Сега Роуз говореше по-бързо, сякаш искаше по-скоро да приключи с неприятните новини.

— Виждал съм техническите ѝ характеристики. Продължавай.

— Изглежда нормалното ѝ функциониране е било обърнато. Контролиращата система не се е включила в края на падането, както е проектирана, а в началото, точно когато инжекторът се е опитвал да „пусне“ асансьора.

— И?

— В този случай съществува налягането, което бута асансьора надолу, но възниква задържащо обратно налягане... Този сблъсък е генерирал огромно количество топлина.

— Колко? — Веднага щом зададе въпроса, Алоко съжали.

Роуз също изглеждаше нещастен.

— Моите инженери прецениха, че е била около 500 градуса по Целзий. И тя е проникнала... проникнала е... — Той внезапно млъкна.

— В асансьорната кабина — довърши Алоко вместо него.

Настъпи кратка злокобна тишина.

— Но как е могло да се случи? — попита Алоко.

Устните на Том Роуз потръпнаха.

— Проектирахме атракцията така, че да бъде напълно обезопасена. Три пъти повече, отколкото изискваха оригиналните ѝ характеристики.

— И?

— Не разбираш ли? Главната ни грижа беше сигурността. Проектирахме я така, че да бъде възможно най-безопасна. Но не бяхме помислили за чужда намеса.

Внезапно Алоко разбра какво Роуз не искаше да каже направо. Самата безопасност на атракцията беше използвана срещу нея. Ужасяваща ирония!

— Как би могло да се направи подобно нещо? — попита той.

— Ако някой е знаел какво точно да направи, му е било относително лесно. Да постави пет-шест ключа в обратна позиция и да смени жиците на контролния панел. Работа за минута, може би две. Но сензорът за сигурност е трябвало да бъде изключен. Това вече е било свързано с проникване в компютрите и е много по-сложно. Изисква се високо ниво на достъп и какво ли не. Направено е било от разстояние.

Алоко стисна зъби. Представяше си Джон Доу, който прелиства откраднатите инженерни схеми и обмисля коя атракция най-лесно може да бъде обърната срещу себе си. Сети се за неизвестния човек в костюм на пилот, когото разпоредителката беше забелязала да се отдалечава от Станция Омега точно преди ужасяващото падане. Спомни си и какво му беше казал Пул за хакера, как стоял в Концентратора и пишел на клавиатурата, докато се приближавали към него. Сякаш трябвало да довърши нещо важно, преди... Смътно осъзна, че Том Роуз му задава някакъв въпрос.

— Моля? — попита той.

Сега вече Роуз наистина плачеше.

— Кой? — попита той шепнешком. — Кой би направил подобно нещо и защо?

Алоко не можеше да понесе умолителния израз на лицето му и отново се обърна.

Джон Доу беше отговорен за това! Мамка му!

— Приятелю — тихо каза Алоко, — днес в парка има много лоши хора.

Когато се обърна, Роуз си беше тръгнал.

Алоко въздъхна, примигна и изтри чело с ръка. Докато Сара не се появи, той отговаряше за текущите операции. Поне за пети път преговори наум инструкциите за аварийно произшествие. Едва беше започнал с Охрана, Инфраструктура и Обслужване. Трябваше да се погрижи и за Медицинския център и за Аварии.

Но това означаваше да иде пак в Станция Омега. Вече беше ходил там и никак не му се искаше да се връща.

Той въздъхна, извади ароматизирания гланц и намаза устните си. Огледа се бавно, сякаш се опитваше да поеме част от измамното спокойствие на Космодрума край себе си. После премина изходния коридор на Станция Омега и отново влезе в ада.

Коридорът миришеше на печено месо. Огромна пластмасова палатка беше набързо издигната около шахтата на асансьора. Когато обезопасяващите механизми най-после са били изключени, атракцията, позната под името Станция Омега, се беше стоварила на земята и бе отворила вратите си. Беше благодарен за палатката. Тук музиката се чуваше по-слабо и от това също му ставаше малко по-леко. Неволно си спомни първия миг, когато беше видял отворените врати на асансьора и неговия товар, безжалостно изложен на показ — река от стърчащи крайници, гротескни на фона на опърлени ризи, панталони и обувки...

Когато образът изникна в съзнанието му, той спря. После си наложи да продължи към палатката. Сега щеше да бъде по-леко. Щеше да има някакъв ред.

От едната страна на входа виждаше закачалка на колелца. Десетки плътни найлонови чували, огромни и черни, висяха от нея. Почти половината вече липсваха.

От другата страна имаше редици от животоспасителна апаратура. До тях стояха празни и ненужни няколко болнични колички. Видеотехник премина край него с позеленяло лице, бързайки да излезе. На раменете му висяха камера и видеокасетелефон. Малки групи хора бяха разпръснати около площадката за слизване — разпоредители, механици, охранители. Чуваше се плач, но не толкова силен, колкото преди. Повечето от работещите на Станция Омега стояха заедно с наведени глави. Алоко разпозна Дикинсън, контролора от кулата, и Стивънс, старши разпоредителя на атракцията. Няколко пазачи от охраната ги бяха наобиколили. Напомни си да потърси разпоредителката Пайпър и да чуе какво точно е видяла, преди да си тръгне. Докато вървеше, чу как младата жена, която поемаше слизащите пътници, с пресекващ от хлипане глас повтаряше същата история, която вече беше чул няколко пъти. Погледна натам. Една сестра, коленичила до разпоредителката, почистваше ръцете и лицето ѝ с мокра кърпа.

— Беше тихо, толкова ужасно тихо, когато слезе — казваше тя. Ръкавът на сребристия ѝ костюм беше навит и около ръката ѝ беше увит апарат за кръвно налягане. — Не се чуваше нищо, нищичко, след

всички писъци, и аз не можех да разбера защо. Те просто се сипеха покрай мен... покрай мен и не се чуваше нищо, но те се сипеха и... О, боже!...

Тя млъкна и захлипа тихо и накъсано. Сестрата погали наведената ѝ глава и ѝ прошепна нещо. Един от групата се изправи и тръгна с подкосени крака към отдалечения край на площадката. Звуци от повръщане стигнаха до ушите на Алоко.

Със стисната челюст той премина покрай охраната, вдигна платнището и влезе в медицинската палатка.

Тук, в изолираното от найлона пространство, миризмата на изгоряла плът беше много по-силна. Носилки и колички стояха в две редици, за да бъде улеснено максимално опаковането на труповете. Когато Алоко беше дошъл за пръв път тук, това едва започваше. Персоналът на Медицинския център, уведомен за огромния брой пострадали, беше подготвен да отделя живи от мъртви. Но сега лекарите, санитарите и сестрите, които бяха дошли, за да спасяват живот, подреждаха само трупове по възможно най-почтителен начин.

Доктор Финч, началникът на Медицинския център, стоеше в края на лявата редица, наведен над един от огромните найлонови чували. И той като другите носеше латексови ръкавици и двойна хирургическа маска. Алоко тръгна към него, като внимаваше да не поглежда към огромната издута мушама, която покриваше пода в края на палатката пред отворените врати на асансьора.

— Какво е положението, докторе? — попита той, когато се приближи.

Доктор Финч затвори ципа на чувала, отбеляза нещо на една карта и се обърна към него.

— Чакаме медицински екипи да долетят от Колумбия Райз и Лейк Мийд.

— Кога?

Очите на лекаря над маската бяха измъчени и зачервени.

— След около двадесет и две минути.

И да бяха дошли вече, не би имало никакво значение, помисли Алоко. Трябва ни по-скоро отряд съдебни лекари.

— Свързахме се с шерифа и патолозите в окръг Кларк — каза лекарят, сякаш прочел мислите му. — И те ще бъдат тук през следващия половин час, най-много до четиридесет минути.

Алоко кимна. Чудеше се какво ще си помисли Джон Доу, когато види половината от униформените служители в Невада да кацат в парка. После осъзна, че това не го интересува особено.

— Какво правите в момента? — попита той, махайки с ръка към редиците носилки. Макар че наръчниците за аварийни ситуации на Утопия бяха досадно подробни, нямаше указания за подобни случаи.

— Просто стабилизираме района и подготвяме телата за идентифициране.

— Преброихте ли ги вече?

Автоматичният брояч показваше, че шестдесет и един души бяха влезли в Станция Омега, преди вратите да се затворят, но винаги имаше надежда, че бройката е объркана, че хората са били по-малко.

— Не. Не и в това състояние. — Лекарят съвсем леко посочи с глава към огромната издута мушама. — Дотук сме обработили двадесет и седем.

Дотук двадесет и седем, помисли Алоко. През деветдесетте години имаше общо 21 загинали във всички увеселителни паркове в петдесетте щата. Миналата година бяха само пет. А тук, в една безподобна трагедия, броят им беше повече от десет пъти по-голям. Той щеше да влезе в историята и завинаги да обвие парка в зловеща слава. Хората винаги щяха да се чудят, когато вратата на някоя вълнуваща атракция тихо се затваря след тях, дали няма пак да се случи същото: внезапно спиране, мрак, паника, неопишуема безмилостна жегата...

Той се отдръпна.

— Благодаря, докторе. Няма да ви преча повече. Докато не дойдат официалните власти, ще наблюдавам операцията от командния пост. Ако имате нужда от нещо, само ме уведомете.

Лекарят го погледна за миг, после кимна и се върна към работата си. Алоко се обърна и за пръв път огледа палатката изцяло. В далечния край мъж с облекло на служител от казиното вдигаше затворен чувал от една носилка. Очевидно чувалът беше лек, може би двадесетина килограма. Докато Алоко наблюдаваше, мъжът се отдръпна, завъртя се и внимателно постави продълговатата торба в края на дълга редица от други такива. После отново се обърна към широката мушама, която покриваше изхода на атракцията, и повдигна края ѝ с облечената си в

дебела ръкавица ръка. Алоко зърна нещо — яркочервено като варен рак — преди да се обърне и да изскочи от палатката.

16:10

Струваше му се, че беше крачил така — осем крачки напред, обръщане, осем крачки обратно — вече цял час. Всъщност едва ли имаше повече от пет минути. Докато вървеше, Фред Барксдейл се опитваше да не мисли. Това би било твърде болезнено. Но въпреки изключителните му усилия, срамът и гневът, страхът, объркването и унижението бяха започнали да обгръщат раменете му като мантия.

Другият обитател на килията лежеше със затворени очи. Макар че се бяха виждали при планирането на операцията пет-шест пъти, Барксдейл не знаеше името му. Казваха му Хакер Джак. Но той не знаеше името на който и да е от тях, а само прякори като Воден бик, Кеңдимен или онзи ужасяващ Гадняр. Барксдейл винаги се беше чувствал по-уверен заради тази анонимност, сякаш фактът, че не знае имената им, му осигуряваше някаква защита. Сега не беше толкова сигурен в това.

Когато странният непознат с рипсеното яке се беше появил внезапно и го беше подвел с историята за СКП, а после му беше показал пистолет, Барксдейл просто беше изключил. Тревогата, която растеше у него през последната седмица, рязко беше преминала в странно облекчение. Свършено беше. За добро или лошо, най-после всичко беше свършило.

Но когато влязоха в комплекса на охраната, тази безчувственост беше отстъпила място на ужасен вътрешен конфликт. Той се мразеше, че е започнал всичко това: че е оставил нещата да излязат вън от контрол, че е позволил на Джон Доу последователно да го очарова и заплашва, за да изпадне в такова недостойно положение. А слухът за жертвите в Калисто, макар и смътен, пронизваше като нож сърцето му. И все пак той се беше помъчил с всички сили да потисне изненадата си, когато отвори вратата на килията и видя Хакер Джак на нара — и най-малкият знак, че го познава, щеше да се обърне срещу него. Въпреки болката и самоомразата Барксдейл все още се надяваше да се измъкне.

Хакер Джак отвори очи и го загледа.

— Какво ще кажеш за „Лейкърс“? — попита той.

Шегата му остана без отговор. Барксдейл просто ускори ход — напред-назад и обратно.

— Аз съм човек, когото съдбата жестоко измами — каза си той, достатъчно тихо, за да не го чуе Хакер Джак.

В Медицинския център не беше откровен със Сара. Всъщност се беше сетил един стих от Шекспир, който отговаряше на ситуацията. *Дано да бъде всичко пак добро.* Но тази реплика беше произнесена в неподходящо време и от неподходящ човек — от краля, убиеца на бащата на Хамлет — и той не можа да се насили да я цитира.

О, моят смраден грях достига Бога!

Той отблъсна тези мисли. Днес не би могъл да намери утеха в Шекспир.

Как така всичко се беше объркало! Навремето му се беше сторило съвсем просто. Всички елементи с лекота бяха застанали по местата си, сякаш някой друг редеше пъзела вместо него.

И в известен смисъл беше точно така — само да го беше разбрал. Този някой беше Джон Доу.

Всичко беше започнало с непримиримия му гняв. Въпреки че беше идеалният кандидат, не го бяха издигнали за шеф на парка. Още по-неприятно — шефовете бяха назначили човек от Карнеги-Мелън на негово място. Безупречните препоръки на Сара Боутрайт — работа като висш служител в Буш Гардънс и вицепрезидент в администрацията на компания за микрочипове в Силиконовата долина — не бяха уталожили гнева му. Въпросът беше, че назначиха външен човек. Чък Емъри, арогантната свиня, никога не го беше харесвал. Барксдейл едва не си подаде оставката от отвращение.

Но после му хрумна нещо по-добро от мисълта да напусне.

Отначало това беше просто идея, с която му беше приятно да си играе; интелектуално предизвикателство, с което му беше интересно да се справи. Едва когато осъзна колко хитро и същевременно елементарно е разрешението и че той като шеф на Системи е единственият, който може да го приложи — започна да се замисля по-сериозно.

Отговорът се криеше във високата степен на автоматизация на всички процеси и звена в Утопияленд — от сензорите за движение, проследяващи движението на тълпите из парка, и компютрите, които

наблюдаваха и променяха светлината, температурата, влажността, налягането на водата и безброй други фактори на средата, чак до системата за събиране и обработка на парите.

Обработващата финансова система беше наистина перфектна. За усъвършенстването и внедряването ѝ той беше използвал като модел мрежата от римски пътища, обхващала някога Европа и Азия. Спомни си колко беше завладян като дете от тях. Прави, павирани, еднакви — Пътят на Домициан, Пътят на Аврелий, Пътят Апия и безброй други, които водеха до *milliarium aureum*, до Златния крайъгълен камък на римския форум.

Със своите индивидуални значки и кредитни карти за посетителите Утопия се опитваше да избегне допира до парите в брой. Но из парка имаше безброй места, където те се използваша — при продавачите на храна и сувенири, в холографските фотоателиета, на сергиите за фланели и будките за билети. А за разлика от останалите увеселителни паркове, Утопияленд имаше още нещо — четирите огромни казина, чиито игрални автомати, покермашини, маси за блекджек и рулетка, се бяха оказали могъщи магнити, привличащи пари в брой.

Системата за обработка на финансите, създадена от Барксдейл, събираше парите от безброй отдалечени места из парка, насочваше ги без човешка намеса към различни събирателни и обработващи подстанции и най-накрая ги депозираше в централния сейф на ниво В: собственият финансов римски форум на Утопия. Оттам веднъж в седмицата като по часовник те биваха изнасяни от охранявана бронирана кола. Всичко ставаше автоматично, анонимно и под компютърен контрол. Всъщност нищо и никой не можеше да прекъсне този ежеседмичен цикъл на събиране и изпращане, освен шефа на парка. Единствено при обаждане на Сара Боутрайт можеше да се отложи идването на бронираната кола. А тя би се обадила само ако би разбрала за някаква заплаха срещу безопасността на парка.

Но какво ще стане, беше се запитал Барксдейл, ако колата дойде въпреки това?

Редовната кола от избраната транспортна компания „Американски въоръжен транспорт“ можеше да бъде върната от Сара Боутрайт. Но Барксдейл беше този, който трябваше да прекрати вътрешния процес. Ако действаше умно, персоналът, обслужващ

системата на ниво В, никога нямаше да разбере, че няма да дойде истинската бронирана кола, защото нямаше откъде да узнае за нареждането на Сара. Само Барксдейл щеше да знае за него. И когато се появи друга бронирана кола, ще бъде напълнена за минути, както обикновено, с приходите, които през последните два месеца се изчисляваха средно на невероятните сто милиона долара седмично...

Барксдейл спря да се разхожда. Сто милиона долара. Ако трябваше да бъде напълно честен пред себе си, трябваше да си признае, че не само благородният гняв го беше мотивирал, а и самата сума.

Фасадата, която винаги беше представял пред подчинените и шефовете си — Фредерик Барксдейл, английски аристократ от най-високо потекло — беше фалшива. Беше израснал в мизерна къща близнак в Клапхъм, самообразова се с мечтата да е един от привилегированите младежи, завършващи Итън, Хароу или Сандхърст. Идеята да работи, за да си изкарва хляба, му се струваше отвратителна и под достойнството му. Истинското му призвание със сигурност беше да играе на сцената в Шекспировите пиеси като Гилгуд или Оливие. Разбира се, родителите му нямаха пари за детската му мечта въпреки очевидния му актьорски талант. Затова той спечели стипендия за техническия колеж в Кентърбъри, където скоро осъзна, че притежава и друга дарба — за компютърен дизайн. След като се дипломира, той си осигури място на системен оператор в Щатите и звездата му бързо изгря. Скоро разбра, че умее още нещо — да играе безупречно ролята на английски благородник. С дарбата му да имитира гласове и вродената любов към красивото това беше лесно. Постепенно се вживя напълно в ролята си. Никой никога не се усъмни в него и след време самият той забрави за истинския си произход. И започна да си угажда така, както смяташе, че заслужава.

Това обаче се оказа твърде скъпо. Дълговете му нарастваха с плашеща бързина. А нещата, които искаше най-много — онзи луксозен и изтънчен живот, който ценеше — все още си оставаха извън възможностите му.

Сто милиона долара.

Разбира се, това никога не би могло да стане. Не и наистина. Барксдейл не можеше да допусне да го видят, че бърника в компютърната система. Пък и не беше работа за сам човек. Трябваше

да има опитен екип, който знаеше откъде да се сдобие с униформи, с бронирана кола и всичко останало, което беше необходимо. Неща, които самият Барксдейл нямаше никаква представа откъде да намери.

Макар че беше предприемчив, отчаяно се нуждаеше от пари и го изпълваше справедлив гняв, той не беше особено смел. Дискретните загадъчни обяви в лондонския „Таймс“, „Пънч“ и няколко други вестника, за които се знаеше, че се четат от бивши членове на пети отдел на военното разузнаване, бяха пуснати по-скоро на шега. Необичайна възможност за инвестиции. Подходящият кандидат трябва да се е проявил отлично в някой от специалните отдели. Хладнокръвието, отличните организационни и лидерски качества са задължителни. Малка първоначална вноска с възможна огромна възвръщаемост. Жалостиви и затормозени от морални скрупули не се приемат. Обявата на Барксдейл беше протест срещу оскърблението: *вижте какво можех да направя, ако исках* — говореше тя.

Но тогава той получи отговор. И нещата се завъртяха. А сега беше тук, затворен в тази килия.

Затворен в тази килия...

Зад вратата сякаш ставаше нещо — Барксдейл спря да крачи и се послуша. Очевидно и други охранители трябваше да отидат, за да се справят с онова, което се беше случило в Калисто. Пазачът, който се виждаше през малкото прозорче на вратата, изчезна. При мисълта за Калисто и охранителя на име Крис Грийн Барксдейл почувства нова болка. *Никой нямаше да пострада*. Така му бяха обещали.

Хакер Джак също беше заинтригуван от шума и стана от нара. Пристъпи към прозорчето и се огледа, после почука на вратата.

— Ей! — извика той.

Никой не му отговори.

— Ей! — повтори той, този път по-силно.

Младежкото лице на Линдберг с белези от акне се появи на прозореца.

— Къде е тоалетната? — попита Хакер Джак.

— Не сега.

— Стига, човече. Трябва да отида сега. Какво искаш, да нацапам гащите ли?

От другата страна на прозорчето Линдберг погледна първо вляво, после вдясно. В ключалката изщрака ключ и вратата бавно се отвори.

— Дръж ръцете си отпред, за да ги виждам — каза пазачът. Държеше полицейската палка вдигната. — И без номера. Не искам да използвам това върху теб, но ако се наложи, ще го направя.

Барксдейл видя как вратата отново се затвори и чу изщракването на ключалката. Обърна се с въздишка. За разлика от Хакер Джак той не знаеше, че сега Линдберг е единственият пазач в сградата.

Продължи да крачи нервно напред-назад. Сега виждаше съвсем ясно как беше станало всичко — това, че планът се беше осъществил почти от само себе си, беше илюзия. Като онези ужасни сънища, в които някое невинно на вид събитие води естествено до друго и до трето, а ти продължаваш, без да мислиш, докато внезапно не се окажеш заклещен в кошмар, единственото измъкване от който е да се събудиш. Кошмар, който беше внимателно и подлъгващо създаден от Джон Доу.

Барксдейл отново рязко спря. Обърна се до вратата и леко допря глава до стената — веднъж, два пъти. Ако можеше да се събуди сега!

И все пак трябваше да се получи. На всеки малък проблем, който изникваше, на всяка потенциална клопка бързо се намираше решение. Мъжът, отговорил на обявата му, който наричаше себе си Джон Доу, макар и твърде потаен, се оказа изключително умен и проникателен. Очевидно беше добре възпитан и много образован, почитател на Бах, Рафаело и Шекспир, когото Барксдейл добре разбираше. Джон Доу изглежда искрено му симпатизираше. Докато планираха удара, Доу взимаше все по-голямо надмощие и нареждаше на Барксдейл кои системи да му разясни по-подробно или от коя схема иска копия. Беше се погрижил да привлече и подкупи Том Тиболд за някои по-леки вътрешни задачи. Именно Джон Доу видя реалния потенциал на операцията, който многократно надвишаваше плана на Барксдейл. Отначало ставаше въпрос само за парите, но скоро се оказа, че могат да получат много повече. Джон Доу му показва как самата уловка, която щеше да накара Сара Боутрайт да приложи аварийните процедури — включително да се обади на компанията и да отложи идването на бронираната кола — може да бъде използвана, за да получат технологията на Люпилнята, която струваше много повече от сто милиона долара. Всичко щеше да стане бързо и почти без усилия. А най-хубавото беше, че нямаше да има насилие.

Всъщност на онзи етап единственото възражение на Барксдейл не беше свързано изобщо с плана, а със Сара Боутрайт, жената, която толкова мразеше, защото беше получила мечтаната от него длъжност. Той никога не беше допускал, че може да я хареса. Дори сега не знаеше как беше станало това. Тя изобщо не беше негов тип — толкова самоуверена, типична американка. Не се беше опитвал да я очарова, просто се беше държал както обикновено. Но колкото и странно да беше, именно това беше свършило работа. Смешно как тяхната връзка беше съвпаднала с осъществяването на планове му за парка. Ако едно от двете — чувствата му към нея или планът да забогатее — беше изпреварило другото, той щеше да спре дотук. А така вътрешният му конфликт непрекъснато се засилваше. Но всеки път, когато решише да отложи операцията, Джон Доу спореше с него, ласкаеше го, напомняше му колко много ще спечелят, доказваше му, че страховете му са нелепи. И Барксдейл разбираше, че е прав. Може би когато всичко свършеше, щеше да намери начин да се свърже със Сара и да ѝ обясни. Може би — поне така му се искаше да вярва — дори щеше да успее да я убеди да замине с него. Мадейра беше прекрасно местенце, рай от зеленина сред лазурното море и...

Но тук мислите му станаха много болезнени. Барксдейл поклати глава и продължи да се разхожда.

За малко щеше да ѝ каже, докато стояха до леглото на Джорджия Уорн. Беше на път да я помоли да му прости и да тръгне с него. Но сега, затворен в голата килия, той осъзна, че се е самозаблуждавал. Сара никога нямаше да му прости, че е предал нея и онова, което за нея беше може би най-важно — нейния парк. Можеше само да се надява, че тя ще успее да намери щастие на друго място, дори може би, въпреки възраженията ѝ, с Андрю Уорн.

Отново се сети какво му беше казала за Джон Доу — как сякаш прониквал в душата ѝ и казвал точно онова, което тя искала да чуе. Същото се беше случило и с него. Джон Доу беше добре възпитаният британец, какъвто Барксдейл винаги тайно беше искал да бъде. Препоръките му бяха безупречни. Беше се отнасял с Барксдейл като с равен по социално положение и интелект. Но каква изненада беше за Барксдейл да открие, че това представление е било толкова измамно, колкото са били истински препоръките.

Последваха още изненади. Момчето, което пострада на „Преследване в Нотинг Хил“ — това не беше предвидено. Джон Доу се разкайваше, убеждаваше го, че няма да има други подобни инциденти. Но най-голямата изненада беше пристигането на Андрю Уорн седмица по-рано от очакваното.

Разбира се, това беше предвидено. Според плана той щеше да се появи рано или късно, за да поправи Метанет. Да се допуснат хората на Джон Доу да вкарат необходимия софтуер в компютърната мрежа на Утопия, представяйки се за екип от СКП, беше идея на Барксдейл. А Джон Доу беше се сетил да използва Хакер Джак да симулира опит за проникване през защитата на Утопия, но не особено сериозен. Естествено, не беше успял, но това предизвика желания резултат — бордът на Утопия настоя незабавно да се вземат мерки. Това беше позволило на Барксдейл да доведе СКП, фалшивата СКП, по заповед на друг. Така той оставаше извън подозрение. А обичайната дискретност на борда му позволи да осъществи сам всички необходими контакти. В Утопия сметките идваха след около десет седмици и в крайна сметка някой щеше да се запита защо СКП не е поискала да платят за услугите ѝ. Но по това време операцията и ролята на Барксдейл в нея отдавна щяха да бъдат известни, а самият той щеше да бъде далеч-далеч оттук.

Уорн се беше появил в изключително неудобен момент за изненади. И точно тогава първите опасения бяха започнали да пълзят по гръбнака на Барксдейл. Това беше естествено, защото Джон Доу беше заменил вежливите си аргументи със страховити заплахи. Вече не се опитваше да прикрие явното си презрение към Барксдейл. Дори цитатите от Шекспир, които използваше, бяха приели циничен и презрителен оттенък. Така че Барксдейл нямаше друг изход, освен да продължи операцията въпреки усещането си за...

В коридора се чу шум. Хакер Джак се връщаше от тоалетната. Ключът се завъртя в ключалката, вратата се отвори. Барксдейл се обърна и видя Линдберг в рамката на вратата, хванал с една ръка полицейската палка, а с другата дръжката. До него стоеше Хакер Джак, но сега ръцете му не бяха пред него, а зад гърба.

В този момент хакерът бързо изпъна ръце напред и ги вдигна над главата на Линдберг. Между тях беше опъната тънка метална жица, която проблесна за миг на светлината.

Времето сякаш спря и Варксдейл изведнъж ясно осъзна, че не иска да мисли къде е била скрита тази жица.

И тогава ръцете на Хакер Джак се спуснаха рязко надолу и жицата се впи във врата на Линдберг.

Пазачът инстинктивно вдигна ръце, давайки се. Палката му падна на пода, търкулна се по плочите и спря в средата на килията. Барксдейл наблюдаваше, замръзнал от ужас. Пазачът се дърпаше ту на една страна, ту на друга, но Хакер Джак стоеше близо зад него с кръстосани длани и все повече затягаше гаротата.

После леко я отпусна. Кашляйки, пазачът си пое дъх.

Без да маха ръцете си, Хакер Джак се наведе към ухото му.

— Къде е сакът ми? — попита той.

— В шкафчето — изхриптя Линдберг. — В шкафчето.

— Къде?

Пазачът завъртя очи към края на коридора.

— Заключено ли е?

Зачервеното лице кимна едва забележимо.

— Ключовете?

— ... в джоба.

— Извади ги.

Линдберг посегна към джоба си. Не можеше да погледне надолу и това го забави. Барксдейл гледаше потресен как пръстите му опипват колана. Нова надежда, безумно сладка, защото беше неочаквана, се вля у него. Все пак щеше да се измъкне. Щеше да успее.

Линдберг беше намерил халката и я държеше между палеца и показалеца си. Ключовете шумно издрънчаха в треперещата му ръка.

— Кой ключ?

Пазачът с усилие вдигна връзката към очите си и показва малък бронзов на цвят ключ.

Хакер Джак внимателно го огледа.

— Не ме лъжеш, нали?

Пазачът кимна с глава отрицателно.

— Добре. — И хакерът рязко стегна гаротата отново.

Линдберг бясно се загърчи, впил ръце във врата си; краката му се пързалиха по пода. Хакер Джак с усилие задържаше извиващото се тяло и го дърпаше назад. В тишината отекна шуртене на течност.

Барксдейл се вцепени от ужас и изненада.

— Не! — прошепна той.

Хакер Джак безмилостно затягаше хватката си с разкривено от усилие лице. Линдберг се беше обърнал към отворената врата на килията. Гледаше вътре с разширени умоляващи очи и уста, пълна с кръв.

— Това не е редно — каза по-силно Барксдейл.

Очите на пазача се извъртяха нагоре, зловещо бели в кървавите си орбити.

— Не! — изкрещя Барксдейл и без да съзнава какво прави, скочи напред, взе палката и силно удари Хакер Джак по слепоочието.

С глух удар дървото срещна костта, палката изхвъркна от ръцете на Барксдейл и падна на земята. За един ужасен миг Хакер Джак успя да задържи стегнатата гаротата, после се свлече на земята. Линдберг падна върху него с разперени ръце и спазматично гърчещи се пръсти.

Барксдейл коленичи до пазача и внимателно го обърна настрани. Гаротата така дълбоко се беше впила във врата му, че не помръдна дори след като той падна. Беше хлъзгава от кръвта и това правеше трудно разхлабването ѝ. Барксдейл успя да я измъкне, разкопча яката на пазача и докосна челото му.

— Хайде, стари приятелю — промърмори той и леко го разтърси. — Хайде, ще се оправяш.

Внезапно усети силен удар и в гръбнака му избухна болка, сякаш го беше уцелила мина. Той падна встрани с вик. Хакер Джак се изправяше, леко залитайки. После се огледа. Барксдейл проследи погледа му, но докато разбере какви са намеренията му, хакерът вече беше открил полицейската палка. Спусна се към нея, изблъсквайки ръката на Фред. После отново се изправи, този път по-бързо. Погледна към пазача, видя връзката ключове и посегна към тях.

Барксдейл пропълзя назад. Доловил движението му, Хакер Джак отново се обърна към него. Опипа слепоочието си и примигна от болка. Барксдейл видя как кокалчетата на ръката му побеляха, когато стисна палката.

— Копеле! — изсъска хакерът, пристъпвайки към шефа на Информационни технологии.

16:12

Докато бронираната кола и ескортиращият я седан пътуваха по отклонението към Утопияленд, насрещното движение бавно се усилваше. Огромни камиони и високи хладилни микробуси профучаваха покрай тях, оставили огромните си товари в бездънните недра на парка. Наред с тях се движеха и множество микробуси и коли — персоналът на Утопия от първа смяна се прибираше. Лицата на пътниците бяха щастливи и необезпокоявани, докато се връщаха към северните предградия на Вегас или близкото селце Креозот.

Когато завиха за последен път и масивната задна стена на Утопия се изправи пред тях, шофьорът погледна часовника си — 16:12. Точно навреме за парите.

Той бръкна в специалното отделение и извади радиостанция. Следейки с едно око пътя, а с другото клавишите, набра необходимия код и вдигна предавателя до устните си.

— Първи фактор, тук е Кендимен, чуваш ли ме?

После дръпна пръста си от предавателния бутон и заслуша. След миг променен глас с металически нюанс прозвуча през пукота.

— Чувам те, Кендимен. Виждаш ли ни.

— Точно зад парка сме.

— Отлично. — Звукът беше още слаб, но скоро щеше да се засили. — Осъществи контакт. Ще се срещнем на сборния пункт.

— Край. — Мъжът остави радиостанцията встрани. За миг хвърли поглед върху списъка с инструкции, залепен под таблото. После натисна бутона на слушалките си. — Утопия, тук е бронирана кола Девет Ехо Браво, край.

В ушите му прозвуча съвсем различен глас.

— Утопия слуша.

— Пред входа сме, чакаме разрешение за влизане.

— Девет Ехо Браво, изчакайте.

Слушалките замлъкнаха и шофьорът намали скоростта. Втора смяна беше започнала работа и притокът на коли беше намалял. Отпред, след будката на пазачите, пътят се разширяваше в безкраен

океан от асфалт. Служебните коли на Утопия стояха от едната страна в дълги редици. От другата имаше разнообразен асортимент от камиони и други обслужващи превозни средства. Далеч встрани беше паркиран микробус без прозорци, кафяв на светлината на безжалостното слънце. „Дресьори на екзотични птици от Лас Вегас“ беше изписано върху едната му страна с декоративни букви. Сякаш за реклама огромен мишелов беше кацнал с разтворени криле и изпънат врат на покрива му и от време на време клъвваше по нещо.

Зад служебния паркинг и товарните рампи се издигаше огромният силует на Утопия. Официално наречена Зона за обслужване и администрация, тази гледка не се появяваше в туристическите брошури или рекламните видеофилми и рядко се промъкваше по страниците на списанията и уебсайтовете на феновете. И все пак по свой собствен начин тя беше впечатляваща. Задната фасада на парка плавно свързваше двете стени на каньона като стена на огромен язовир, непрекъсната, ако се изключи проблясването на малките прозорчета. Над нея се извисяваше изящният купол на Утопия, блестящ под лъчите на следобедното слънце. Огромната му сянка едва беше започнала да поляга върху лявата част на паркинга.

— Център Утопия потвърждаваме — чу се глас в слушалките. — Можете да влезете. Коридорът за достъп е свободен.

— Девет Ехо Браво потвърждавам — каза шофьорът. — Благодаря. Край.

На пропускателния пост пазачът направи знак на бронираната кола да спре. Шофьорът отвърна с пуфтение на въздушните спирачки, после подкара към огромната междинна зона между двете товарни рампи. Над нея с черна боя беше изписана двуметрова буква Б. Макар зоната да беше достатъчно голяма, за да се събере бронираната кола, тя изглеждаше като мишка в сравнение със стената на парка, която се извисяваше над нея.

Ескортиращият седан се изтегли встрани и зачака, без да изключва двигателя, а лампата на покрива му продължи леко да проблясва в кехлибарен цвят. Шофьорът погледна в огледалото за обратно виждане и потърси погледа на пазача в задното отделение. Въоръженият мъж стисна пушката си и му кимна в отговор.

Трябваше да минат оттук без проблеми — всяка грешка или отклонение от обикновеното веднага щяха да бъдат забелязани. Но

откакто беше спрял да кара бронирани коли за тази компания бяха изминали едва осем месеца и той много бързо беше си върнал формата. Пък и тази маневра беше упражнявана десетки пъти между редици конуси в сухите дерета на окръг Есмералда и той я владееше до съвършенство. Шофьорът стисна волана и леко завъртя огромния форд. После плавно насочи задната му част към входа. Когато навлезе в недрата на Утопия, ръмженето на мотора отекна остро в тунела.

Синьото небе бавно изчезна и покривът на ниво В го измести. Сега бронираната кола беше изцяло вътре и внимателно се движеше назад по широката, плавно извиваща покрита алея. Когато кабинката премина покрай пазача, шофьорът леко кимна.

— Провери маслото и спирачките! — извика той към постовата кабинка.

Пазачът се усмихна, вдигна палци в отговор и му направи знак да продължи.

16:15

Забързани, те тичаха през ниво Б — Сара водеше, а Уорн с мъка я догонваше. Тя гледаше право напред със стиснати устни и втренчен поглед. В дясната си ръка размахваше радиостанцията, която я свързваше с Кармен Флорес. При вида и изражението ѝ членовете на персонала, които срещаха по пътя си, се притискаха до стената, за да ѝ направят път.

— Разкажи ми пак — каза тя рязко през рамо.

— Няма нищо друго — задъхано отвърна Уорн. — Още не знам всички отговори. Знам само, че дискът, който сте намерили, беше празен...

— Откъде знаеш?

— Тери ми каза.

— Тери може и да греши. — Обърканото изражение, което беше видял на лицето на Сара сред бледия блясък на Холоогледалата, вече беше изчезнало.

— Но ако е права, това означава, че Джон Доу вече има един диск. Защо Барксдейл би ти дал празен диск, особено щом е замесен? Тогава ми хрумна, че може би Джон Доу не иска нов диск, а теб.

— Мен? — Гласът на Сара беше напрегнат, проникнат от скептицизъм.

— Очевидно е имал нужда от теб за нещо. Все пак ти си шеф на парка. Несъмнено е възнамерявал да те отвлече... или нещо по-лошо. Дезориентиращият лабиринт беше идеалното място. Защо ти позволи да го видиш отблизо в кабинета си? Не ми прилича на човек, който би оставил зад себе си такъв свидетел.

Разговорът не вървеше, както го беше планирал. Внезапно с неприятно чувство на празнота Уорн усети, че е действал импулсивно, че всъщност не може да докаже нито едно от обвиненията си. Но те бяха единственото разумно обяснение.

— И защо точно сега? — скептично попита Сара, докато завиваха по нов коридор.

— Може би това е критична точка в плановете им. Сигурно става нещо, за което не знаем, и им е необходимо да ни отвлечат вниманието. Защо иначе биха повредили тази атракция — как беше... Станция Омега — след като се съгласихте да им дадете втори диск?

— Да, защо? — Но в устата ѝ това не прозвуча като въпрос. — След като заловихме един от хората им благодарение на теб? Впрочем точно там би трябвало да бъда сега — на Станция Омега. А вместо това гоня вятъра.

Уорн беше разтревожен. Преди тази лавина от въпроси Сара почти не беше проговорила, откакто напуснаха Газените фенери.

— Защо смяташ, че гониш вятъра? — попита той.

— Защото точно това правя. Малката ти теория има един проблем — вината на Фред. Ако това не е вярно, тя отива на кино. А аз не вярвам и за миг.

— Но аз ти обясних за СКП и че не е имало...

— Да, чух те. Разбирам, че ревнуваш, Андрю, но това е напълно неприемливо. — Тя ускори стъпките си. — Ще спра при охраната, колкото да чуя обясненията на Фред. След около пет минути Чък Емъри ще се обади на федералните. И когато те дойдат тук, всички твои теории ще станат на пух и прах. — Тя хвърли кратък заплашителен поглед към Уорн.

Тревогата му се задълбочаваше. Беше почувствал облекчение и дори — ако трябваше да си признае — леко самодоволство. Беше разкрил всичко, беше разгадал плановете им. Беше спасил Сара от неизвестна съдба в ръцете на Джон Доу. Притесняваше се само къде ли са Джорджия и Тери. Този ужасяващ изблик на гняв и недоверие беше последното, което очакваше.

Пред тях се появили двойните врати на комплекса на охраната. *Тя не иска да го приеме, помисли си Уорн. Не може да приеме, че Фред Барксдейл е виновен.* Но в главата му звучеше и друг глас, по-тих, но по-студен и настойчив. *Ами ако ти си сгрешил? Ами ако има някакво друго обяснение, което си пропуснал? Не позволи ли на чувствата да замъглят преценката ти?*

Сара бутна вратите и пристъпи вътре. После спря и се намръщи.

Преддверието беше празно, зад дългото лъскаво бюро на рецепцията нямаше никого. Странна напрегната тишина сякаш обвиваше помещението. В далечината звънеше телефон.

— Какво... — започна Сара, пристъпи напред и се огледа.

Уорн я последва. Къде беше Пул? Защо Тери не се беше върнала тук с Джорджия? Възможно ли беше всички те да чакат в някой от кабинетите?

Той отвори вратата зад рецепцията и погледна в коридора. Нито следа от някого, нито звук от присъствие. Объркването му започна да преминава в тревога.

Отново огледа коридора. Пак нищо. Тракането на часовник, ниското бръмчене на климатика. Телефонът отново зазвъня. В далечния край на коридора една от вратите беше открехната и вътре се виждаха редица големи стоманени гардеробчета. Едно беше отворено и от ключалката му висеше връзка ключове.

Уорн замря. Инстинктът го беше накарал да спре.

На стената на коридора нещо блестеше. Той предпазливо го доближи. Беше петно от кръв, още влажно, яркочервено на фона на сивите тухли.

Сърцето му биеше в гърлото, докато се промъкваше напред, за да огледа разширението встрани. Тук имаше още кръв по столовете и бюрото, тесни дълги пръски личаха по стените.

Нима Джон Доу беше дошъл да освободи затворниците? Какво ужасно нещо се беше случило тук?

Все още не долавяше нито звук. После чу леки стъпки зад себе си.

Съвсем беше забравил за Сара, която бързаше към него.

— Сара! — извика той и се опита да я спре. — Не!

Тя се промъкна покрай него в разширението и спря, когато видя кръвта.

— Исусе! — прошепна.

Уорн отново се огледа, опитвайки да се овладее. Очите му попаднаха върху вратата на килията. Тя беше открехната и пред нея имаше локва кръв.

Бавно, почти механично той се приближи и погледна през прозорчето.

Две тела лежаха неподвижно по лице на пода. Виждаше само главите и раменете им. И двете бяха в черни блейзъри на охранители.

Избягали са, помисли той. И двамата. Барксдейл и хакерът. Убили са пазачите и са избягали.

Ами Пул? Да не би да бяха скрили тялото му някъде? И къде — внезапно смразяваща тръпка го прониза — къде бяха Тери и Джорджия?

Някой го блъсна встрани. Сара погледна през прозорчето и Уорн чу как рязко си пое дъх. Тя отвори вратата, влезе вътре и извика, сякаш изпита физическа болка. Без да мисли, Уорн я последва.

Тя беше коленичила до един от пазачите. Едва сега Андрю видя, че блейзърът му не е черен — беше облечен в светъл костюм, но горната част на самото му беше така пропита с кръв, че изглеждаше черна. Сара се приведе, обърна тялото и положи русата глава в скута си.

Беше Барксдейл.

Уорн замръзна от ужас.

Сара рязко се обърна към него.

— Помогни ми, за бога! — изкрещя тя. — Донеси вода, кърпа. Повикай лекар!

Той хукна по коридора към рецепцията.

В преддверието видя движение — беше Пул, прегърнал Тери. Точно ѝ помагаше нежно да влезе през двойната врата, а с другата буташе болнична количка.

Погледът на Уорн се насочи към нея. Там седеше Джорджия със затворени очи, завита с болнично одеяло.

За миг облекчението измести всички други емоции. После Уорн погледна Тери. Бронзовата ѝ кожа беше преbledняла. Очите ѝ уловиха погледа му и рязко се отместиха. После с усилие се върнаха обратно. Дясната ѝ ръка беше окървавена.

— Ранена ли си? — веднага попита той.

— Нищо ѝ няма — отвърна Пул. — На радиостанцията, по която се свърза с мен, имаше кръв.

— Какво е станало?

— Скрихме се — каза Тери — в един килер за дрехи. — Гласът ѝ трепереше и тя се насили да се овладее.

— Ще говорим за това по-късно — прекъсна я Пул. — Мисля, че сега по-важно е ти да ми кажеш какво става тук. — И той умишлено погледна към земята.

Следвайки погледа му, Уорн видя, че е изцапал обувките си с кръв, а зад него кървава следа води през вратата към коридора. Дръпна

Пул настрани.

— Барксдейл е отзад — прошепна той в ухото му. — Мисля, че е мъртъв. Той и един от пазачите. А хакерът е избягал.

С кратка яростна ругатня Пул хукна покрай него към килията.

Уорн отиде при Тери и я прегърна през раменете.

— Добре ли си? — попита я. Погали я по бузата и повдигна главата ѝ към себе си. Не искаше да гледа към кървавите следи.

Тя кимна.

— Добре съм.

— Ами Джорджия? — Нещо в очите на Тери го накара да млъкне.

— Събуди се за кратко. Сега отново спи.

Двойните врати се отвориха и един младеж застана в рамката им. Уорн разпозна Пекъм, видеотехника на Алоко.

— Къде бяхте? — попита Пекъм. — Навсякъде ви търсих. В Калисто е истински ад и тук никой не остана, затова аз... — Той млъкна, внезапно съзрял кървавите следи.

— Пул е отзад — каза Уорн, посочвайки през рамо. — Той ще ти разкаже всичко. Може би ще си полезен. Аз трябва да се обадя по телефона.

Докато Пекъм се отдалечаваше, Уорн поведе Тери към две по-малки помещения — кабинет и тоалетна. Внимателно закара количката с Джорджия в кабинета. Тя неспокойно се мяташе в съня си. Извика веднъж, той успокоително я погали по косата и целуна горещото ѝ чело. Джорджия промърмори нещо и сякаш се успокои.

— Обичам те, принцесо — прошепна той, после отиде отново при Тери.

Тя го погледна.

— Не плака — каза му. Гласът ѝ беше монотонен, все още под въздействието на шока. — След като онзи с пушката излезе. Там беше много тъмно и тя отново задряма. Мисля, че е... от лекарството.

— Благодаря ти — каза Уорн почти шепнешком и хвана ръката ѝ. — Никога няма да забравя какво направи за мен днес.

Тери го погледна.

— Можеш ли да направиш още нещо? — Уорн съсредоточено я огледа, опитвайки се да разчете чувствата, изписани на лицето ѝ, чудейки се как най-уместно да ѝ разкаже всичко.

— Двама души са били тежко ранени тук. Единият е охранител, другият — Фред Барксдейл. Можеш ли да се обадиш в Медицинския център да изпратят някого?

Когато чу името на Барксдейл, Тери примигна и сякаш пребледня още по-силно. Но без да каже нищо, тя се обърна и тръгна към рецепцията. Намери телефон и вдигна слушалката. Ръката ѝ леко трепереше.

Уорн влезе в банята, грабна половин дузина кърпи и ги намокри в мивката. После затича по коридора.

Сара и Пул бяха коленичили до Барксдейл и килията изглеждаше претъпкана. Уорн мълчаливо подаде две от кърпите на Сара, после се върна до вратата при Пекъм. Пазачът беше обърнат по гръб — вероятно от Пул, който проверяваше състоянието му. Лицето на младежа беше ужасно разранено, върхът на почернелия му език се подаваше леко между полуотворените устни. Сара, която още държеше Барксдейл в скута си, започна леко да почиства лицето му. Англичанинът беше така ужасно пребит, че красивите му черти почти не можеха да се разпознаят.

— Тери се обажда в Медицинския център — каза Уорн.

Пул взе останалите кърпи от него и му подаде окървавените, които Сара беше използвала.

— Още е жив — каза той на Уорн. — Засега.

С безкрайна нежност Сара почистваше лицето му. Барксдейл се размърда и леко изстена.

— Фреди — каза тя и се наведе над него. — Аз съм, Сара. При теб съм.

Барксдейл отново се размърда.

— Просто се отпусни.

Устата му се разкриви.

— Сара — едва произнесе той.

— Не се опитвай да говориш. Всичко ще се оправи.

— Не. Трябва. Сара... много съжалявам...

Кърпите бяха свършили и Уорн отиде за още. На рецепцията Тери говореше по телефона с тих настоятелен глас. Уорн отвори няколко шкафчета, търсейки аптечка. Когато не намери, отиде в банята за нови кърпи. После тръгна обратно по коридора. За негова изненада Пул и Ралф Пекъм го пресрещнаха.

— Мисля, че трябва да знаеш — каза Пул. — Той си призна.

— Какво каза?

— Засега немного. Ужасно го боли.

— Да вървим. — Уорн тръгна по коридора, но Пул го задържа. —
Какво има?

— Слушай, не съм лекар, но и не е нужно, за да разбере, че този тип няма да живее.

Уорн го погледна.

— Какво искаш да кажеш?

— Да я оставиш няколко минути насаме с него.

Уорн се поколеба за миг.

— Каквото и да й каже, тя ще ни го предаде, когато е готова. Ако ни засяга.

— Прав си. — Уорн се обърна и бавно тръгна към преддверието.

Пекъм стоеше и примигваше глупаво, неспособен да помръдне.

Когато Уорн се върна, Тери точно затваряше телефона. Седнала в огромното кожено кресло, тя изглеждаше дребна и уязвима. Очите й бяха зачервени, но сухи. Макар да не беше сигурен какво се е случило в Медицинския център, кръвта по ръката й говореше много. Уорн се почувства виновен. Щеше да й се реваншира по някакъв начин.

Коленичи до стола и почисти с кърпа засъхналата кръв от ръката й. Тя се наведе към него и се подпря на рамото му. Уорн вдигна ръка и я прегърна. Раменете й се разтресоха в беззвучни ридания.

— Няма нищо — каза той. — Всичко свърши.

Коленичи до нея и я прегърна. Не знаеше колко време останаха така. Почувства, че риданията й заглъхват, усещаше аромата на балсама в косата й. Беше свършило. За добро или лошо, всичко беше приключило. Трябваше да е така.

После чу глас — гласът на Сара — който крещеше името му.

— Андрю! Андрю!

Колкото можеше по-внимателно той се отдръпна от Тери. Погали я по бузата, обърна се и хукна към килията.

Пул беше вече там, отново наведен над Барксдейл, заслушан в думите му.

— Бронираната кола — каза Сара, докато галеше косата на Барксдейл. — Това е била истинската им цел. Заедно с технологията на

Люпилнята. Всичко останало — проблемите с роботите — е било, за да ни уплаши.

Докато говореше, Сара леко се полюляваше напред-назад.

— И да ви попречи да разберете какво всъщност става — каза ѝ Пул, кимайки. Лицето му изразяваше съчувствие. — Какво беше това за бронираната кола?

— Тя идва веднъж седмично — в понеделник. — Сара не поглеждаше никого от тях. Очите ѝ бяха приковани върху Барксдейл, гласът ѝ звучеше безизразно. Кръв беше попила в ръкавите на самото ѝ и те прилепваха към ръцете ѝ. — Целият процес е автоматизиран. Само аз или Чък Емъри от Ню Йорк може да отложим идването ѝ. Имаме право да го направим само ако има спешен случай или заплаха за обществената безопасност. Тази сутрин аз отмених идването ѝ, но Фреди не е предал това на персонала. Хората при сейфа я очакват. Той казва, че кола ще дойде. Къде се бави проклетият лекар?

— Идва насам — отвърна Уорн.

— Кога трябва да дойде колата? — попита Пул.

— Всеки момент.

— Сега? — изненадано попита Пул и погледна към Уорн. — Това обяснява защо не са изключили видеокамерите на ниво В — не са искали да предизвикват подозренията на хората при сейфа. Ясно е и защо им е била аварията на Космодрума. Още едно отвличане на вниманието, но този път не на шега.

Сара рязко се обърна.

— Фреди не е знаел за това — каза тя, пронизвайки го с поглед. — Измамили са го. Обещали са му, че няма да има никакви жертви. Току-що ми го каза. — Тя се обърна отново към мълчаливия Барксдейл.

Настъпи кратка тишина.

— Не те викнах за това. — Гласът ѝ потрепери, но тя бързо го овладя. — Заредили са купола с експлозиви.

Килията закънтя, когато двамата мъже заговориха едновременно.

— Какво? — извика Уорн.

— Откъде знаеш? — попита Пул и скочи.

— Онова копеле решило, че Фреди е мъртъв, но той го чул да говори по радиостанцията. Всички ще се срещнат при фалшивата бронирана кола.

За миг те се вкамениха от ужас и недоверие. После Пул изхвъркна от килията, правейки знак на Уорн да го последва.

Пекъм, който стоеше в коридора, веднага се приближи.

— Помниш ли онова мощно дистанционно, което намерихме в сака? — попита го Пул. — Онова, дето му се чудеше?

Ралф кимна.

— Каза, че може да изпрати сигнал на относително голямо разстояние. — Пул се обърна към Уорн. — Но за да стане това, трябва да има пълна видимост към обекта. Не може да минава през стени.

— Да, да, помня.

Пул се приведе напред изненадан.

— Е, не разбираш ли?

Уорн с мъка се опита да се съсредоточи.

— Не.

— Щом излязат от парка, ще го използват, за да взривят купола. Цялата тази маса ще се срути върху посетителите, а те ще се измъкнат незабелязано в суматохата. — На лицето му се появи странна усмивка. — Навярно от самото начало са възнамерявали да го направят. Охраната и служителите на закона, ако изобщо пристигнат, ще се заемат с жертвите. Това наричам аз истинска диверсия.

Светът около Уорн сякаш потрепери. Да взривят купола? После се пребори с новата изненада.

— Говориш като че ли им се възхищаваш — каза той.

Пул сви рамене, после се обърна и отново се вмъкна в килията. Уорн го последва. Още не можеше да се съвземе. Да взривят купола... За миг единствената му мисъл беше да грабне Джорджия и Тери и да бяга надалеч. Но веднага осъзна, че дори да знае накъде да бяга, просто няма време.

— Какво друго каза? — чу Пул да пита Сара.

— Това е всичко. Сега си почива. — И Сара леко залюля обезобразената глава на Барксдейл в ръцете си.

— Колко време е нужно, за да се натовари бронираната кола?

— Не знам. Фред отговаряше за това. Може би около десет минути.

Пул погледна към Уорн.

— Десет минути. Яко сме го загазили, братко.

Той хукна към преддверието, следван по петите от Уорн и Пекъм. Там се огледа за миг, после грабна вътрешния указател и го запрелиства.

— Отдел Финансови операции — промърмори той. Когато намери номера, посегна към телефона на стената и го избра. Миг по-късно го остави обратно и изруга. — Не мога да се свържа — каза той. — Разбира се.

— Но Тери преди малко разговаря с Медицинския център?

— Какво му е чудното? Очевидно Джон Доу е прекъснал телефонните връзки с отделението, където е сейфът.

— Но вече знаем за бронираната кола. Можем да я спрем.

— Ключовата дума тук е „бронирана“, приятел. Те имат пушки, помниш ли? Много и хубави пушки. А аз имам пистолет с няколко патрона.

— Ами Алоко? — Уорн осъзна, че гласът му звучи отчаяно.

— Няма да стигне дотам навреме.

— Охраната?

— Ще ни трябва повече време само за да ги убедим. Пък и пазачите на Утопия не са въоръжени. Какво предлагаш? Да ги плюят? Или да направят жива верига?

— Трябва да направим нещо — отвърна Уорн. Чувството за нереалност беше изчезнало и след него беше останала само мрачна решимост. — Не можем да оставим колата да излезе от парка. Трябва да се справим сами.

— Направо ми вдигна самочувствието.

— Пекъм каза, че за дистанционното действа само при пряка видимост — продължи Уорн. — Нали? Значи трябва да са във вън от парка. Ако колата не излезе от сградата, няма да могат да го използват. Няма да взривят купола, докато са под него, а едва когато са в безопасност.

Пул обмисли думите му.

— Звучи разумно, но нямам намерение да се хвърлям пред бронирана кола с надеждата, че ще спре. Защо не накараш онова куче-робот да я изпохапе до смърт?

— Може и да опитам. — Уорн мислеше бързо. — Разбираш ли от експлозивни?

— Ооо! Сещам се накъде води това.

— Отговори ми. Разбираш ли от експлозиви?

— А ти как мислиш? Много повече от баба ти.

— Остави семейството ми на мира. Защо не се качиш горе и не видиш дали не можеш да ги обезвредиш.

— Мога да ти посоча поне четиридесет причини защо не мога. Защото са необходими много заряди, за да се срути този купол. Не знам как са свързани, на какво разстояние са поставени...

— По-добре, отколкото да стоим тук.

— Не знам. Тук поне сме в безопасност.

— В безопасност? — извика Уорн. — Защо си толкова сигурен, че куполът няма да унищожи и Подземието? Пък и ти сам си предложи услугите на телохранител, помниш ли? Само че сега не става дума за мен, а за седемдесет хиляди души. Включително неколцина, които познаваш.

Пул остро го изгледа.

— Добре, имаш право. — Той замълча. — Ако използват заряди със стандартна форма, може да успея да обезвредя достатъчно детонатори, за да намаля силата на взрива и куполът да не се срути. Но това изисква време. Ти трябва да намериш начин да спреш бронираната кола. Всичко зависи от това колко време ще успееш да ми спечелиш. Разбираш ли?

Уорн кимна.

— Добре. Защото ако ти се провалиш и аз отлети към небето, духът ми ще те преследва до края на вечността.

— Съвсем справедливо.

— В такъв случай само си губим времето в приказки.

Пул прекоси преддверието, но на вратата се обърна отново.

— И се пази, приятел.

— Ти също — отвърна Уорн.

После вратите се затвориха зад Пул и той изчезна.

Уорн се върна при Пекъм.

— Изчакай ме за минутка — каза той.

После бързо заобиколи рецепцията. Коженият стол беше празен и той почувства внезапен пристъп на страх. Но после видя Тери през отворената врата на кабинета отзад. Тя стоеше до Джорджия.

Когато той влезе, Тери се обърна и веднага разбра, че нещо не е наред.

— Какво има? — попита го.

Той се поколеба за миг.

— Сгреших, когато казах, че всичко е свършило. Трябва да направя нещо.

Тери мъчително преглътна и стисна дръжката на количката. При звука на гласовете им Джорджия въздъхна и се размърда.

Той сложи ръка на рамото на Тери.

— Слушай, още веднъж ще разчитам на теб. Трябва да бъдеш силна още веднъж заради мен.

Тери го гледаше безмълвно.

— Пази Джорджия, докато ме няма. Няма време да ви измъкна от парка, но мисля, че тук ще бъдете в безопасност. — Той се поколеба. — Тери, обичам дъщеря си повече от всичко на света, повече от живота си. Толкова ми е трудно да я оставя сега, че не можеш да си представиш. Но помниш ли какво ти разказах — как толкова се боях, че нещо ще се случи на Джорджия, и наистина стана така. Е, сега не се страхувам. И мога да тръгна, защото ти имам доверие, че ще се грижиш за нея. Тук няма друг човек, на когото да вярвам повече. Затова би ли го направила за мен — би ли се грижила за Джорджия, бихте ли се наглеждали взаимно, каквото и да се случи? Ще го направиш ли?

Тери отново кимна. Кафявите ѝ очи не слизаха от лицето му.

— Разбра ме, нали? Каквото и да се случи?

Тя приближи лице към неговото. Той я прегърна силно, затвори очи и прошепна молитва. После хукна към преддверието, където го чакаше Пекъм.

— Трябва да ме заведеш на едно място — каза му Уорн. — Можеш ли да ми покажеш най-прекия път?

— Накъде? — попита Пекъм, докато излизаха в коридора.

Вратата се затвори след тях и комплексът на охраната потъна в пълна тишина.

16:15

В Ню Йорк Чарлз Емъри III беше вдигнал телефона и се обаждаше в отдела на ФБР в Лас Вегас. Движенията му бяха бавни и механични, а обикновено загорялото му лице изглеждаше сиво и остаряло.

В сърцето на пустинята на юг от военновъздушна база Нелис, на върха на пясъчния склон, който заобикаляше Утопияленд, мъжът, известен като Воден бик, лежеше на сянка. Беше видял пристигането на бронираната кола точно навреме. Свали за миг поглед от хоризонта и погледна през рамо към планината от стомана и стъкло, която се издигаше в идеална логаритмична крива зад него. От това разстояние зарядите с експлозиви не се виждаха, но той мислено си припомни разположението им, търсейки скрити дефекти или структурни слабости. Куполът беше изключително здраво построен и теглото — идеално разпределено между елементите му. По принцип той би предпочел да разположи зарядите в три кръга и да ги програмира да се взривят по вертикала на интервали от четвърт секунда. Това винаги беше успешно при взривяването на подсилени стоманени мостове, когато работеше за чеченските бунтовници или конгоанците. Но предвид размера на този обект и ограниченото количество С-4, което беше успял да вкара в парка, беше търсил максимална ефективност. Един-единствен кръг от двадесет заряда, разпределени равномерно в основата, щеше да счупи гръбнака на купола. Втори комплект от елипсовидни заряди, подредени в по-малък кръг на половината височина, щеше да взриви върха, който ще се срути под собствената си тежест.

Отпи глътка от манерката, представяйки си разрушенията. Дизайнът му беше перфектен. Той доволно изсумтя. Унищожаването беше изкуство, притежаващо собствена красота. Като реверсивна архитектура. И също като стрелбата със снайпера то беше самотно изкуство, изкуство за самотници.

Той отмести поглед от купола и взе радиостанцията. Джон Доу трябваше да се обади всеки момент. Остави манерката в сака заедно с книгата на Пруст. После се спотаи отново в сянката и отправи поглед към хоризонта. Наблюдаваше, чакаше.

Далеч отдолу в просторното пространство на Космодрума в Калисто Боб Алоко седеше в импровизирания преден команден пост. В едната ръка държеше телефон, а в другата — радиостанция и говореше и по двете. Докато операциите по разследването и възстановяването напредваха, екипите от лекари, охрана и технически персонал се увеличаваха. Но въпреки множеството хора, струпани около входовете и изходите на Станция Омега, огромният Космодрум изглеждаше празен и всеки звук отекваше оглушително. Алоко приключи разговора и затвори телефона, но в същия момент иззвъня друг.

В суматохата той беше забравил напълно за Сара Боутрайт.

Недалеч оттам сред студената космическа светлина на булеварда стоеше Джон Доу. Беше се подпрял на една от множеството луминесцентни колони, които обрамчваха входа на „Страх от дишане“. Опашките бяха станали много по-дълги, откакто Космодрумът внезапно беше затворен. Скръстил ръце, той се приведе към най-близката, за да дочуе какво си говорят посетителите.

— Чух, че имало бомба — казваше някой. — Неутронна бомба, сложена от терористи.

— Аз разбрах, че е газова атака — обади се друг. — Като онази в Индия. Убила триста души. Още си лежат там.

— Глупости. Това е Утопия, тук никой не умира. Ако наистина се беше случило нещо, мислиш ли, че атракциите щяха да бъдат още отворени и ние да сме тук?

— Не знам. Виж колко хора се отправят към изходите. Изглеждат разтревожени, всъщност направо бягат. Може би знаят нещо. Може би е по-добре и ние да си тръгнем. И без това минава четири, а до хотела има доста път.

— Няма начин. Цял ден очаквам с нетърпение да гледам този холографски филм. Това са само някакви тъпи слухове. Вероятно

служители от някой друг увеселителен парк са дошли тук да разпространяват подобни дивотии.

Джон Доу широко се усмихна, докато слушаше. Бомбите и експлозиите бяха чудесно преживяване — нищо не можеше да се сравни с раздиращия им шум, внезапното овъгляване на дрехите и телата, дивата паника. Но слуховете също можеха да свършат добра работа. Беше удоволствие да видиш как действат. Все едно да пуснеш една-единствена капка кръв върху гладката спокойна повърхност на езеро. Тя се разпространява бавно, но неотменно. Точно както беше предвидено.

Той се загледа към група охранители, които шумно преминаха по булеварда и се отправиха към странната блестяща завеса, спусната пред входа на Космодрума. Бяха цивилни, разбира се, но за опитното око изпъкнаха като евнуси в турски харем. Кой посетител беше толкова намръщен или маршируваше из парка? Беше видял и хора от отдела за връзки с обществеността, които се смесваха с тълпата, наблюдаваха и си взимаха бележки. Когато слуховете започнаха да се разпространяват и посетителите станаха по-неспокойни, охранителите щяха да имат достатъчно работа. Именно това правеше всичко идеално. Можеш да потулиш една експлозия, но не можеш да спреш слуховете. Все едно да се опитваш да затъмниш луната.

Още от първото си проучване при срещата с пазача в Подземието той се беше убедил, че охраната реагира точно по заучения начин, както беше очаквал. При всеки следващ инцидент — експлозията в Уотърдарк, спирането на охранителните камери, неприятностите в Станция Омега — убеждението му, че те просто ще изпълняват заповеди, се беше засилвало. Погледна часовника си. След няколко минути подчинените на Алоко щяха да си имат далеч по-големи грижи и по този начин несъзнателно щяха да подпомогнат безпроблемното му оттегляне.

Той се отдръпна от колоната и се вля в тълпите от минаващи посетители. Отново усети нещо близко до разочарование. В крайна сметка всичко беше станало точно както се очакваше. Беше провел изтощителни проучвания, беше планирал безупречно, беше се представил различно пред поне десет души. Усмихна се на себе си. Ако знаеха истината, ако познаваха истинския Джон Доу, щяха да бъдат много изненадани!

Забави ход. Всъщност „точно, както се очакваше“ не беше съвсем вярно. Погледна към „Голямата мечка“, където отсъствието на Засечка продължаваше да разочарова посетителите. Доктор Уорн беше предизвикал повече проблеми от очакваното. Всъщност много повече. Несъмнено той беше виновен, пряко или косвено, за временното залавяне на Хакер Джак. Но фактът, че се беше появил внезапно и беше измъкнал Сара Боутрайт от Холоогледалата, беше направо вбесяващ.

Джон Доу особено се гордееше със Сара Боутрайт. По време на разговорите им Фред Барксдейл несъзнателно му беше предоставил подробен анализ на характера ѝ. Джон Доу познаваше този тип жени — упорити, свръхамбициозни, налагащи се и отстояващи принципите си. Беше сигурен, че ако я провокира успешно, ще я накара да предприеме необмислени действия. И се оказа прав. Поставянето на охранители в „Галактическо пътешествие“ му беше позволило да реагира, да демонстрира справедлив гняв, да подхвърли фалшивия диск и да прибере истинския. И нещо по-важно — това означаваше, че не е нужно да измисля причини, за да печели време, като например да твърди, че дискът е бил фалшив. Те щяха да мислят, че дискът не е у него и нямаше да му откажат да му дадат второ копие. Най-хубавото обаче беше, че Сара щеше да обвинява себе си за случилото се и със сигурност щеше да се съгласи да му предаде лично диска.

Джон Доу беше планирал смъртта ѝ — от собствените му ръце в тъмните коридори на Холоогледалата — за да предизвика последното объркване, криза в ръководството, която да улесни измъкването му от парка. Но Андрю Уорн, муха в меда, беше провалил великолепно му изпълнение.

Разбира се, от гледна точка на цялостния план това нямаше значение. Сега Хакер Джак отново беше в действие и загубите на екипа бяха нулеви. Е, Фред Барксдейл беше изчезнал малко по-рано от очакваното, но това просто им спестяваше бъдещи проблеми. А вече имаха два безценни диска, които можеха да продадат и да спечелят двойно. И като стана дума за печалба — бронираната кола се приближаваше към сейфа точно в този момент.

Джон Доу погледна към булеварда и отново въздъхна. Усети, че бърза да напусне това място. След цялата подготовка, планиране и изпълнение успешният край на операцията изглеждаше малко тъжен.

Разбира се, разликата беше, че за пръв и последен път той действаше за себе си, а не за клиент. И сумата, която щеше да получи, щеше да подсигури старините му, без да му се налага да работи повече.

Макар че оттеглянето му се струваше привлекателно, можеше да се върне още веднъж, за да посети Андрю Уорн. Да го възнагради за нежеланата му намеса в днешните събития. Времето щеше да покаже.

Той постоя още малко, попивайки с поглед тълпите, костюмираните актьори, неземната атмосфера на мястото. После се обърна и влезе в най-близката стая за отдих.

Приблужи редицата мивки и внимателно изми ръцете си, очаквайки единственият друг посетител да излезе. После отиде до служебната врата на задната стена. Набра кода за достъп и ключалката изщрака. Извади пропуск и нова значка — благодарение на покойния Том Тиболд — и ги прикрепи към сакото си. След това влезе и затвори здраво вратата след себе си.

Бетонният служебен коридор беше хладен и слабо миришеше на охладител. Джон Доу погледна първо вляво, после вдясно, извади радиостанцията от джоба си и набра една честота.

— Воден бик, тук е Първи фактор — каза той в микрофона. — Обади се.

Заслуша се за миг.

— Воден бик слуша.

— Как е гледката?

— Великолепна. Всичко приключи навреме.

— Така разбрах и аз. Нещо ново? Пристигнаха ли официалните гости?

— Не. Само обичайните доставки.

— Отлично. Работата ти там приключи. Ще се срещнем на сборния пункт в уреченото време.

— Разбрано, край.

Който и да пристигнеше вече — а това със сигурност щеше да стане, нямаше да има значение. След десет минути щяха да се отдалечават от Утопия със сто и двацет километра в час във възможно най-безопасното превозно средство.

Джон Доу прибра радиостанцията. Забеляза, че панталоните на ленения му костюм са измачкани. Сигурно беше станало в

Холоогледалата. Неприятно, но нямаше значение — и без това още тази вечер щеше да изгори костюма в пещта за смет на хотела.

Той се обърна и с наперена походка се отправи по служебния коридор към стълбището за ниво А.

16:16

Уилям Върн се прозя, после се облегна назад и лениво се протегна. През последния час почти не беше помръднал и усети как ставите в раменете му се разместиха и изпукаха. На някакво далечно несъзнателно ниво усещаше, че движенията му се следят на контролен монитор, но това нямаше значение. Протяганията от време на време не бяха изключени от длъжностната му характеристика. Пък и цялата работа беше станала толкова рутинна, че се съмняваше някой да го наблюдава. А дори да беше така, щеше да гледа колата, а не него.

Той отново се приведе напред и огледа контролното табло. Както винаги, всичко светеше в зелено. Състояние на трезора — нормално, на стаята за предаване също, финансовата мониторингова система работи. Добре, добре, добре. Понякога почти му се искаше нещо да се обърка. Щеше да бъде някаква промяна.

Бяха минали пет месеца, откакто Върн беше примамен от работата си на програмист в Палто Алто. Мястото му се беше видяло прекалено добро, за да го откаже. Не само щеше да работи в Утопия, и то в отдела за нови технологии, но и работата беше свързана с нещо секретно, което го заинтригува. Трябваше да подпише какви ли не откази от права и декларации за секретност, да се подложи на подробно проучване на миналото. Колко изненадан беше след това, когато разбра, че ще върши същата работа тук, каквато и в Пало Алто. Изглежда усъвършенстването и развитието на системите беше едно и също, независимо дали работиш за увеселителен парк или в малка новосъздадена компания. Тук имаха повече пари и по-модерни играчки, но отговорностите му не включваха никакво творчество.

А „строго секретната“ част от работата? Състоеше се в това да наблюдава контролното табло, да диша дизелови пари и да гледа задницата на бронирана кола по седем минути веднъж седмично.

Чу се тихо бръмчене, когато някой извън контролната кабина на трезора активира ретинния скенер. Тежката врата се отвори с щракане и влезе Том Причърд от отдел Одит и надзор.

Върн го погледна с досада.

— Как върви?

— Заклучени сме по-здраво от девствения пояс на сестра ти — каза Причърд, докато затваряше и заключваше вратата. Беше се върнал от задължителната визуална инспекция. За няколко минути, когато се предаваха парите, зоната от ниво В около трезора и коридора за достъп беше отрязана от останалата част на Подземието.

— Добре. Да приключваме с това.

Върн чу пронизителния предупредителен сигнал на бронираната кола, докато изминаваше заднешком тридесетте метра по коридора към тях. Натисна един бутон и включи мощните вентилатори, които щяха да пратят отработилите газове обратно в пустинята, където им беше мястото.

— Къде е бавачката? — попита Причърд и пристъпи към прозореца за наблюдение. Макар че за предаването на парите се изискваха само двама членове на персонала — специалист от трезора и представител на ръководството — обикновено поне един охранител стоеше при тях в определеното време.

— Май днес ще се оправяме сами — отвърна Върн. — Сигурно всички са пак на онази машина.

Предишната седмица един от охранителите беше спечелил осем хиляди на една покермашина с високи залози в казиното в Дървените тротоари. Парите бяха конфискувани, а пазачът — наказан за самоотлъчка, но това беше предизвикало голямо оживление сред помладите охранители.

— Може да са при инцидента в Калисто. Каквото и да е станало.

— Ако е станало, искаш да кажеш. Днес това е третата история за инцидент, която чувам. Чудя се кой ги измисля.

Дори да беше истина, едва ли щяха да разберат за нея дни наред, както бяха заключени в проклетото подземие. Върн беше чел една книга на Джоузеф Конрад, в която двама англичани се оказаха изоставени на някакъв далечен преден пост във вътрешността на Африка. Най-накрая не можаха да издържат, полудяха и се избиха взаимно. Поне така я помнеше. Винаги му се беше струвала доста пресилена, но може би не беше.

— Не знам. На мен ми прозвуча сериозно. Казаха, че някой умрял.

— Кой знае? Може да са и сто.

— Недей да се подиграваш. Чух даже, че имало терористи.

— Ти винаги чуваш за терористи — каза Върн, поглеждайки го с насмешка. — Сбъркал си си работата, приятелю, знаеш ли? Трябваше да работиш при дизайнерите и инженерите, които изграждат атракциите. Както и да е — продължи той с по-спокоен тон, — ако наистина имаше нещо такова, Негова светлост щеше да отложи предаването на парите.

Негова светлост служителите наричаха Фред Барксдейл, който беше известен като работлив и талантлив шеф, но и стриктно държеше на протокола. Барксдейл беше проектирал голяма част от системата за финансов контрол и винаги лично следеше процедурите между автоматичния трезор на Утопия и бронираната кола. По време на инструктажа Върн беше научил точната поредица от команди. Ако нещо се объркаше, Барксдейл щеше да ги уведоми, че ежеседмичното предаване на пари се отменя. Но досега нищо не се беше обърквало и Барксдейл не се беше обаждал. Звънеше по много други причини — да критикува бавно или нехайно предаване например, но не и за да го отложи.

Радиостанцията на контролното табло изпука.

— Утопия център, тук е Девет Ехо Браво. — Беше гласът на шофьора на бронираната кола. — Виждам контролната кабина.

Върн се наведе към микрофона:

— Утопия център потвърждава. Готови сме за предаването.

Погледна часовника си — 16:18. Точно навреме. Поне днес Барксдейл няма да се оплаква.

Върн се изправи и застана до Причърд до витрината за наблюдение. По плавната извивка на коридора за достъп се виждаше задницата на бронирана кола, която приближаваше бавно и плавно. „Американска въоръжена охрана“ беше изписано с големи златни букви отстрани. Върн гледаше безучастно. Кабината вече миришеше на дизелови пари въпреки вентилаторите. Миризмата щеше да се задържи двадесет минути след като колата замине. Зачуди се дали дизеловите изпарения са канцерогенни. Може би трябваше да иска да му плащат вредни.

Колата застана успоредно с контролната кабина и спря с рязък протест на спирачките. Остана за миг там, както обикновено, докато хората вътре преглеждаха списъците си. После шофьорът отключи и

вратата откъм страната на пътника се отвори. Един мъж скочи долу с пистолет в едната ръка и папка в другата. Обърна се към прозореца и махна.

Върн натисна бутона и малка врата към коридора за достъп се отключи. После слезе по десетте стъпала дотам. Виещият звук на дизела тук се чуваше много по-силно и му се прииска да изключат мотора. Но това беше против правилата.

Въоръженият пазач се приближаваше. Върн го погледна и леко се намръщи.

— Как е? — попита той.

Мъжът беше към четиридесетгодишен, усмихнат, с къси рижави мустаци и силен тен. В гласа му се долавяше привлечен тексаски акцент, който отговаряше и на поведението му.

— Бутаме го — каза Върн.

Мъжът се усмихна и кимна. Дъвчеше дъвка.

— Това не е редовният шофьор — отново се обади Върн.

Мъжът се усмихна.

— Аз съм Ърл Кроу, маршрутен надзорник. Пътувам с колите, за да се убедя, че всичко е наред и клиентите са доволни. А вие сте най-големият ни клиент.

Той подаде папката.

Върн я взе, като още гледаше мъжа.

— Всъщност и Джони е тук — продължи Кроу. — Навън. Някои от момчетата снощи се повеселили и той се почерпил здраво. Затова го оставих да кара ескортиращата кола, а не бронираната. Идеално ще изтрезнее, като ми диша четиридесет мили праха.

Тук Върн най-после се засмя. Извади от джоба си писалка, погледна към формуляра, без да го чете, и написа името си.

— Доволен ли сте от обслужването? — попита Кроу, докато Върн връщаше папката. — Да предам ли нещо на началниците?

Свикнал само да получава заповеди, Върн беше приятно изненадан от този въпрос.

— Не — отвърна той. — За нищо не се сецам.

— Много се радвам да го чуя. Дори да е нещо съвсем дребно, ще се радваме да ни го кажете, за да можем да ви обслужим по-добре.

— Ще го направя, благодаря — каза Върн и се постара гласът му да звучи по-началнически. — Ако сте готови, ще отворя

предавателната камера.

Той отстъпи назад към кабинката и бързо затвори вратата, за да не влизат шум и газове. Когато тя щракна, червената светлинка на таблото отново позеленя. Той се обърна към Причърд, който наблюдаваше през витрината. Кимнаха си: визуалното разпознаване на колата беше приключило.

— Включвам предавателната камера — каза Причърд и въведе серия команди върху клавиатурата.

Върн отиде зад контролното табло и вкара отделен код за достъп.

Чу се кратко бръмчене на машини и под контролната кабина вратата на трезора тихо се завъртя на безшумните си панти. И Причърд, и Върн се придвижиха до едно по-малко прозорче в страничната стена, за да наблюдават. На Върн тази част от работата никога не му омръзваше.

От мига, в който парите биваха поети от системата на Утопия за обработка на финансите — независимо дали това ставаше на касата на казиното в Газовите фенери, при някой продавач на сандвичи в Дървените тротоари или на сергия с магьоснически шапки в Камелот — те повече не попадаха в човешки ръце. Всички процедури — препращане до събирателните станции, сканиране, подреждане, броене, залепване на бандероли, прибиране в торби и най-накрая затваряне в трезора — бяха автоматизирани, а хората бяха държани далеч от пътя на изкушението. Сега тежката извита врата се премести встрани и затвори коридора, който водеше към вътрешността на Утопия, предоставяйки видимост на въоръжените пазачи към предавателната камера и трезора зад нея.

Върн погледна през малкото прозорче. Обикновено трезорът беше скрит от човешки очи зад голямата полукръгла врата, но щом те двамата вкараха индивидуалните си кодове, вратата се обръщаше на деветдесет градуса и превръщаше коридора в запушен тунел. Сега от едната страна се намираше дневната светлина, а от другата — огромни суми пари. Между тях стоеше бронираната кола.

Двамата мъже гледаха как Кроу влиза през предавателната камера в трезора с две празни платнени торби в лявата ръка. Появи се след двадесет секунди с вече издутите торби, които висяха на рамото му. Банкнотите се сортираха от машините в купчини по осемдесет и се увиваха в кафява хартия — Върн знаеше от инструктажа, че това е най-

удобният размер за обработка и транспортиране от автоматичната система.

Сега Кроу се връщаше за нов товар. Движеше се бързо, очевидно беше опитен в работата си. *Доста силен тен за администратор*, помисли си Върн разсеяно. *Сигурно много играе голф. Или дои крави, ако се съди по акцента*. Макар че не виждаше зад прозрачната броня, Върн знаеше, че шофьорът на колата внимателно наблюдава Кроу и поддържа непрекъсната визуална и радиовръзка.

Кроу се върна с нов товар, изчезна в колата и отново излезе. Пистолетът все още издуваше дрехата под дясната му ръка. Върн го погледна с безразличие. Беше много хитро измислено. Персоналът на Утопия никога не се занимаваше с пари, нито с оръжие. За тази цел можеха да си наемат външни специалисти, а те да се запечатат херметически по време на цялостното прехвърляне на парите. Несъмнено на застрахователите това много им харесваше.

Кроу отново се появи. Дори при енергичната му работа щяха да бъдат нужни няколко минути, за да прехвърли сто милиона долара. Когато любопитството му намаля, Върн се отдалечи от прозореца, тежко се отпусна на стола зад контролното табло и отново се протегна с удоволствие.

Ърл Кроу влезе в бронираната кола, промъкна се в задното отделение и остави тежките торби да се свлекат от раменете му. Шофьорът, който го чакаше вътре, ги обърна, десетки еднакви пакетчета се разпиляха по пода от стомана и гума. Това не беше стандартната процедура — шофьорът трябваше да остане на кормилото и да контролира натоварването, оглеждайки за евентуални крадци или похитители — но в този запечатан безлюден коридор никой не можеше да ги види.

Кроу праметна отново празните торби през рамо и се обърна към шофьора, който бързо прибираще пакетчетата в страничните отделения.

— Е, ето че пак караш бронирана кола? — попита той.

Шофьорът кимна, без да спира работа.

— Точно така. И за пръв път ще задържа товара.

Кроу тихо се засмя. После се обърна, слезе по стълбите и отново тръгна към трезора.

16:16

Фалангата от охранители в Медицинския център за VIP беше намаляла значително от последното посещение на Уорн. Когато се приближи, той видя само двама — единият наблюдаваше изхода, а другият стоеше в сянката на една алабастрова колона с ръце зад гърба. Меланхоличните звуци на струнен квартет се чуваха отвътре.

Пазачът на входа погледна значката на ревера на Уорн, кимна и ги пропусна вътре.

— Какво точно ще направим? — попита Пекъм, докато вървяха по мраморния под.

— Не знам — каза Уорн. — Питай ме пак след пет минути.

Но всъщност знаеше. Или поне се надяваше, че е така.

Думите на Пул изникнаха в съзнанието му на фона на музиката на квартета, лекия шепот на фонтаните и разговора на няколко неспокойни гости, седнали върху кожените дивани: *Онзи мощен преподавател, който намерихме в сака... Нужна е пълна видимост, не действа през стени... Щом излязат от сградата, ще взривят купола. Всичко ще се срути, а те ще изчезнат в суматоката.*

Може би Пул щеше да стигне до зарядите навреме, за да обезвреди достатъчно детонатори и куполът да не се срути. Но не можеха да разчитат на това. Оставаше им само едно. Да попречат на бронираната кола да напусне Подземието на Утопия.

Отново чу в ума си гласа на Пул: *Имат много хубави и големи пушки... Пазачите на Утопия са невъоръжени.*

Беше истина. Но може би имаха нещо друго.

Уорн премина през двойните врати и пое по покритите с килими коридори. Опита да си припомни разположението на центъра. Тогава бързаше и споменът за предишното му посещение беше доста мътен. Беше тази врата или поне така си мислеше. Без да си дава труд да почука, той завъртя дръжката и отвори.

Ниският слабичък мъж на име Смайт се обърна при звука от влизането им. Дебелите очила се бяха смъкнали на носа му, а редките му кичури коса — така внимателно сресани и намазани с брилянтин

във въздушното влакче сутринта — бяха разрошени. Очевидно от доста време той се разхождаше напред-назад из помещението.

Чу се шумолене, после нещо се раздвижи зад ниската масичка, на която беше кафеварката. Появи се Уингнът и любопитно завъртя глава. Като насочи камерите си към своя господар, роботът се спусна наред, издавайки силен лай, който напомняше на оригване. Уорн го погали по главата, доволен, че го вижда. Слава богу, че и мъжът беше все още тук!

— Господин Смайт — каза той, — аз съм Андрю Уорн. Помните ли ме?

Ниският мъж се намръщи иззад очилата.

— А, да. Тази сутрин пътувахме заедно във въздушното влакче. А после се видяхме тук. Госпожица Боутрайт ви повика, след като аз... след като...

— Точно така — прекъсна го Уорн. — А това е Ралф Пекъм. Той е видеотехник и работи за Боб Алоко. И той беше тук сутринта.

Десет минути, шепнеше някакъв глас в главата му. *Имаш десет минути, може би дори по-малко.* Тези учтивости и представяния бяха загуба на време, но той знаеше, че за да накара Смайт да му помогне, трябваше да спечели доверието му.

— Господин Смайт, надявам се ще ми простите, но много бързаме. Чудя се дали не бихте ни помогнал.

Мъжът свали очилата си и започна да ги лъска с вратовръзката си. Сега, когато нищо не ги защитаваше от околния свят, бледосините му очи изглеждаха уязвими и объркани.

— Разбира се — каза той, — стига да мога.

— Господин Смайт, какви фойерверки има в парка?

Смайт продължи да търка очилата си.

— Обикновените. Нали знаете, от клас Б.

— Клас Б?

— Разбира се. Според класификацията в Оранжевата книга — 1.3. — Думите му бяха посрещнати с тишина и Смайт добави: — Това е една от класификациите на ООН за опасни стоки. Степен на опасност 1.3. Професионални фойерверки. — Той изглеждаше шокиран от пълното им невежество.

— Много ли са?

— Много? А, говорите за фойерверките. О, да. Ще бъдете изненадан колко са много, защото всяка вечер има празнично шоу. Особено „Хризантемите“, „Кометите“ и...

— Разбирам? Кой от тях експлодират?

Той забави, а после спря да чисти очилата си.

— Да експлодират? — попита Смайт. Имаше дразнещия навик да повтаря последната дума от всеки въпрос. — Да видим. Всички фойерверки експлодират, затова са създадени. — Той започна да обяснява с бавния търпелив тон, който човек използва, когато разговаря с малко дете. — Разбира се, има различни видове барут — по-ситен и по-едър...

— Не, не — прекъсна го Уорн. — Искях да кажа кои избухват?

— Кой избухват? Зависи какво разбирате под избухване. Някои се разпръскват встрани, а други — спираловидно. Те са подвижни, затова избухват нагоре, надолу и встрани. Или „Цветните фонтани“, които...

— Не! — Уорн с усилие се овладя. — Кой вид причинява щети?

Смайт изглеждаше шокиран. Сложи си очилата.

— Трябва да кажа, че повечето от тях причиняват щети. Или биха причинили, ако не се използват според инструкциите. — Той се поколеба и погледна по-внимателно Уорн. — Но фойерверки като „Звездните кълба“ и „Титановият гръм“ вероятно биха... — Гласът му заглъхна.

— И къде са те? — попита Уорн, почти подскачайки от нетърпение.

— В складовете на ниво В.

— Имате ли достъп там?

— Разбира се. Аз контролирах поддръждането им.

Уорн погледна Пекъм, който слушаше разговора с нарастващо недоверие. После отново се обърна към Смайт.

— Вижте — каза той, — имаме нужда от помощта ви. Свързано е... с онова, което намерихте в барчето за специалисти. Ще ни заведете ли до тези складове?

Смайт отново се поколеба, този път по-дълго.

— Моля ви, господин Смайт, въпросът е на живот и смърт. Ще ви обясня по пътя. Трябва да бързаме.

Най-накрая Смайт кимна.

— Елате тогава — каза Уорн, хвана го за ръката и почти го избути през вратата. — Трябва да действате много бързо. — Уингнът — рязко добави, — след мен.

Със силно изсвирване като от клаксон доволният Уингнът се спусна напред, следвайки групата навън.

Ангъс Пул взимаше тесните метални стълби по две наведнъж, изтегляйки се по перилата. Бяха минали много години, откакто го бяха карали да марширува с пълна екипировка, и вече се беше задъхал. Отляво бетонната стена на стълбището завиваше и изчезваше над главата му, откъдето флуоресцентните лампи се спускаха към лицето му под все по-голям ъгъл. Вдясно, зад огледалното стъкло, зелените поляни и шарените палатки на Камелот оставаха все по-ниско — колоритен пейзаж от укрепления, знаменца и пищни средновековни ритуали. Пул не му обръщаше внимание.

Отне му доста време да намери стълбището — трябваше да убеди един актьор от Камелот да му отвори и да заблуди един от охранителите с пропуска на Уорн. Докато се качваше нагоре, не искаше да мисли колко минути е изгубил.

Не искаше да мисли и колко налудничаво беше всичко това. Идеята, че огромният купол е бил миниран, за да избухне и да затрупа с безброй парчета стъкло и метал вътрешността на парка, изглеждаше крайна дори за тип като Джон Доу. Пул се чудеше дали Сара Боутрайт е разбрала добре думите, излезли от разбитата уста на Барксдейл. И дали изобщо можеше да му се вярва. Може да е имал халюцинации. Или пък да се е опитвал по този начин да избяга, когато го оставят сам в Медицинския център. Но Пул отхвърли това. Барксдейл отчаяно се опитваше да говори, давеше се в собствената си кръв, за да предупреди шефката на парка. Само усилието да движи разбитите си челюсти вероятно е било убийствено. Сигурно беше казал истината.

Коридорът зави леко, Камелот изчезна и стълбите завършиха пред метална врата. Тънка ивица слънчева светлина очертаваше правоъгълник на фона на тъмната рамка. Работник с бежов гащеризон слизаше по стълбите с голям сак в ръка. Погледна го бегло, докато се разминаваха. Пул отвърна на погледа му, но продължи да се изкачва колкото можеше по-бързо — последното, което му трябваше сега, беше да спре и да отговаря на въпросите на някакъв глупак. За щастие никой

не му изкрещя да спре и той продължи да се изкачва, потънал в мисли за предстоящата си задача.

Ако куполът наистина беше миниран, какво би могъл да направи в малкото останали минути? *Тичаш в погрешна посока, глупако*, крещеше инстинктът му за самосъхранение. Тези типове явно бяха професионалисти — каквото и да го чакаше горе, със сигурност нямаше да е самоделна бомба, свързана с будилник. Това беше работа за сапъор с първокласна техника и много време...

И тогава си помисли за братовчедка си и нейното семейство — неприятни хора, но все пак негови роднини — и за хилядите други посетители, които в блажено неведение се усмихваха и разговаряха, докато се разхождаха под сянката на огромния купол... И Пул се втурна още по-бързо към вратата.

Може би не беше толкова безнадеждно. Тук не беше военна зона, сигурно са накарали един-двама души да внесат експлозивите и апаратурата, а това означаваше, че няма да има много заряди. А щом щяха да взривяват дистанционно, някъде имаше и приемник. Да го намери щеше да е по-сигурно, отколкото да обезвреди няколко детонатора, надявайки се да спаси купола. Приемникът беше разположен откъм задната страна, която гледаше към служебния изход от парка, беше сигурен в това — нали дистанционното действа само при пряк визуален контакт.

Още четири стъпала, две — и той стигна вратата. За един ужасен миг се уплаши, че ще е заключена, че ще има скенер за отпечатьци от пръсти, но с облекчение видя, че има само обикновена метална дръжка. Един здрав ритник беше достатъчен, за да разбие ключалката и да отвори вратата.

Ослепителна светлина и адска жегга моментално го обгърнаха. За миг Пул се поколеба с извърнато лице и стиснати очи, парализиран след хладния полумрак на стълбището. Пристъпи крачка напред, после още една, докато свикна с болезнената бяла светлина и успя да фокусира обстановката.

Служебното стълбище завършваше с малка метална козирка, която се издигаше като детска играчка върху огромното плоско плато. Рядка пустинна растителност — смрики и градински чай — беше провиснала от пукнатините и деретата, които разсичаха пясъчните пред него. Червеникавата им повърхност изглеждаше ожулена и

нацепена, сякаш белязана от някаква ужасна битка. Това беше горната част на платото, което заобикаляше кръглата вдлъбнатина, приютила Утопия. А над тази купа се издигаше куполът, покривът на парка, чиито стоманени ребра и шестоъгълни стъкла блестяха като криле на водни кончета под слънцето.

Когато го видя, Пул отново замръзна — излъчваше неземното съвършенство на приказна кула. Пул си наложи да отмести поглед към небето, за да се ориентира. После продължи.

Докато приближаваше купола, различи мрежа от стоманени пътеки и стълби, умело прикрепени към подпорните ребра и траверси. Никъде не се виждаше следа от намеса, нито подозрителни на вид устройства. Почти въздъхна от облекчение — може би Барксдейл в крайна сметка пак е сгрешил.

И тогава видя детонаторния шнур.

Беше опънат под най-ниската пътека и следваше метала в основата на купола. Пул се приближи към металната пътека, коленичи под нея и завъртя изолираната жица предпазливо между пръстите си. Беше професионално качество, тънка и лека, но много здрава. Устоя на импулса да я среже, сигурно беше свързана така, че всяка намеса да доведе до предварителна експлозия.

Отново стана и изтръпнал от страх хукна покрай основата на купола, следвайки жицата. След петнадесет метра откри първия заряд — малка купчина пластичен експлозив, умело прикрепена в основата на една конструкция. В друг случай би се възхитил на красотата на свързването. Професионалистът у него одобряваше икономията на материал. Експертът по унищожение — защото Пул вече не се съмняваше, че си има работа с такъв — очевидно беше подготвил хирургически прецизно взрива, наблюдайки на точното разположение, а не на количеството на експлозивите.

Продължи покрай основата на купола към задната част на парка. Там откри втори експлозив, после трети, всички умело разположени така, че да причинят най-много разрушения на структурата с минимално количество експлозив. Един човек беше свършил всичко това, най-много двама. Беше много професионална работа. Съвършена — тук нямаше да има калпаво свързване или слабости, от които да се възползва. Отчаянието му се засилваше.

Пул тичаше и държеше под око детонаторния шнур, който се виеше под металната пътека. Сега пред него се виждаше по-голяма контролна кутия, към която бяха привързани още жици. *Сигурно е приемникът*, помисли си той с нов прилив на надежда.

Внезапно съзря някакъв предмет на дъното на плитко дере и свърна, за да го избегне. После спря, бързо се върна и коленичи край него.

— Мили боже! — прошепна той.

Беше тяло на мъж — на около четиридесет, висок, с униформа на работник по поддръжката. Обувките му с гумени подметки бяха под тялото, а от колана му висеше някакво електронно устройство. Голямо кърваво петно беше разцъфнало върху бялата му работна дреха. Пул го докосна с пръст — беше засъхнало, смъртоносната рана беше отпреди няколко часа.

На по-малко от два метра от трупа внимателно беше положен друг заряд. Пул го огледа внимателно.

С периферното си зрение долови някакво движение. Старите му, полузабравени рефлексии внезапно заработиха и Пул моментално залегна върху камъните до трупа. После предпазливо погледна, използвайки го за прикритие.

Отначало не видя нищо — набраздената от стихии повърхност на платото изглеждаше напълно спокойна. Но после движението се повтори. Беше мъж, който вървеше под слънцето отвъд огромната сянка на купола. Движеше се бавно, плътно притиснат до основата, и от мястото си Пул виждаше само лявата част на тялото му. Носеше бежов гащеризон като работниците от инфраструктурата и Пул изпсува тихичко, защото разпозна мъжа, с когото се беше разминал по стълбището. Тогава беше толкова замислен какво му предстои, че дори не се запита кой би могъл да слиза по тези стълби. Беше приел, че всички хора на Джон Доу вече са се оттеглили, готови да заминат с бронираната кола. А трябваше да се досети, че Джон Доу е професионалист и ще остави човек, който да наблюдава мястото до последната минута. *Никога не предполагай*, бяха го учили. *Винаги задавай въпроси. Не приемай нищо за даденост.*

Неподвижно залегнал зад трупа, той наблюдаваше как мъжът бавно се придвижи, огледа се, после отново пристъпи напред. Пул

разпозна дебнещите движения — мъжът следеше някого. И беше напълно ясно кого.

Когато мъжът доближи сянката, за миг отстъпи от купола, за да заобиколи някакво невидимо препятствие. Тогава се показа изцяло и слънцето проблесна върху дулото на тежка пушка.

Пул отново яростно изруга под нос. Оръжие като това напълно променяше правилата на играта. Не можеше да си позволи да влезе в равен бой срещу снайпер. Нямаше избор, освен да заеме защитна позиция, за да не го видят отдалеч. Освен това нямаше време за игри и забави.

Можеше да направи само едно — да изненада мъжа, да го примами достатъчно близо и снайперът да не му дава никакво предимство.

Отново погледна — мъжът в гащеризона се канеше да навлезе в сянката на купола. Докато присъствието му все още не беше разкрито, Пул се сви зад трупа, нагаждайки се към скованите му извивки. Мъжът знаеше, че тук има тяло; несъмнено той беше причината то да е тук. Нямаше да очаква втори труп до него.

Пул бръкна в джоба си и извади пистолета на хакера. С пестеливи движения провери дали има патрон в магазина. После сложи ръка на гърдите си и зачака, ослушвайки се. Вече не можеше да вдигне глава — щеше да бъде забелязан. Затова изчака да чуе издайническия звук на приближаващи се стъпки. Острите камъни се забиваха в гърба му, а миризмата на евтин одеколон изпълваше ноздрите му. *Добър избор, Пул, помисли си. Можеше точно сега да си пиеш бирата в „Морето на спокойствието“. Вместо това си гушнал един труп и чакаш или да ти прострелят задника, или да те вдигнат във въздуха...*

Чу шум от стъпки. Забавиха се, спряха и отново продължиха ритмично и все по-близо. Пул чакаше, дишаше бавно. Пет секунди. И тогава сянка падна върху него.

Когато главата ѝ се появи, Пул вдигна пистолета и го подпря върху лявата си ръка.

— Стой! — каза той.

Мъжът рязко спря, после бавно отпусна вдигнатия си крак на земята. Пул лежеше в каменистата долчинка с пистолет, насочен към главата на мъжа. За един дълъг миг двамата просто се гледаха.

— Хубав ден, стига да не завали — най-накрая каза Пул.

Мъжът не отговори. Беше здрав, с къса коса, която падаше върху слепоочията и тила му на гъсти къдрици. Пушката беше в дясната му ръка, изнесена встрани от тялото, дулото ѝ сочеше към земята.

Пул внимателно се претърколи напред и се изправи, без да изпуска от прицел мъжа. Чувахе как полепналите по гърба му камъчета падат на земята. Отстъпи една-две крачки, опипвайки внимателно терена с крака, за да не изгуби равновесие. После кимна към снайпера.

— Само един тип хора предпочитат това оръжие. Служил ли си във флота?

Мъжът го погледна, без да отговаря.

— Аз бях в деветдесет и шести морски експедиционен корпус — продължи Пул. — Поне докато не се умориха от компанията ми. Това е историята на моя живот.

Мъжът пак нищо не каза, само гледаше безстрастно.

Пул въздъхна.

— Добре, щом не можеш да водиш цивилизован разговор, защо поне не пуснеш оръжието?

Мъжът остана неподвижен и след една-две секунди Пул насочи пистолета си към краката му. Нямаше време за любезности, щеше да го простреля в капачката, да го обездвижи и да получи информацията, която му беше нужна.

Дясната ръка на мъжа моментално се отпусна и пушката падна на земята с дулото напред. Пул се усмихна. Мъжът беше проследил погледа му — много умно.

— Това е все пак някакво начало — каза той. — Сега вдигни ръце над главата си, разтвори пръсти и ми кажи как най-бързо да дезактивирам този твой шедевър.

Безочливо бавно мъжът започна да вдига ръце. Пул се канеше да се оплаче, когато видя дясната ръка да отскача със скоростта на нападаща змия и да изчезва зад гърба на мъжа.

Вдигна пистолета и веднага стреля, но не чу звук от изстрел, а само тихо сухо щракане. Когато разбра, че патронът е засякъл и го изхвърли от дулото, ръката на мъжа отново се беше появила и държеше пистолет 45-и калибър, после нещо проблесна и Пул изпита чувството, че кон е стъпил върху стомаха му. Стреля, но вече падаше

назад, черният свод на купола и синевата на небето бясно се завъртяха над него, а после твърдият ръбест камък на платото се надигна, за да посрещне раменете му, дъхът излетя от дробовете му и изведнъж всичко почерня.

Тежката стоманена врата беше с надпис „Строго охраняван район: само за оторизиран персонал“. Уорн стоеше до нея, хвърляйки изнервени погледи надолу и нагоре по коридора, докато Смайт набра някакъв код, откачи пропуска от сакото си и го мушна в скенера, а после сложи дланта си върху съответното устройство. Чу се шумно изщракване и вратата се отвори. Сух въздух със свистене изскочи навън. Уорн забеляза, че ръбовете на вратата бяха обвити с гума.

— Тук е доста самотно — каза той.

Забележката му прозвуча нелепо, но имаше нужда да каже нещо, каквото и да е. По пътя беше успял да отклони повечето от въпросите на Смайт, като му каза само, че паркът е в огромна опасност и че той е единственият, който може да им помогне. По-добре да запълниш тишината с празни приказки, вместо да отговаряш на въпроси. От другата страна на вратата Пекъм чакаше. Изражението на пълно недоумение и мъка беше напуснало лицето му.

— Зоната е изолирана, докато бронираната кола е в сградата — каза Смайт. — Само специалисти или членове на персонала с поне второ ниво на достъп могат да влязат тук. — Той пристъпи напред, следван от Уорн и Пекъм.

Помещението беше забележително голямо — дължината и относителната му празнота напомниха на Уорн за гимнастически салон. Подът беше покрит с черна гумена изолация. Стените бяха голи, като изключим разнообразието от плакати и предупредителни надписи: „Синтетично облекло забранено“, „Излагането на кожа опасно“. В средата на помещението на разстояние от по двадесет метра стояха дълга редица метални контейнери. Бяха еднакви, всеки около два метра висок и пет метра дълъг, прикрепени за бетонната платформа, която се простираше по дължината на стаята. Тежки катинари държаха заключалките им. До всеки от тях имаше зелено пластмасово кошче за боклук, на което с черни букви пишеше „Органични остатъци“.

— Това ли са складовете за фойерверки? — попита Уорн, посочвайки контейнерите.

Смайт кимна.

— Както виждате, разположени са на разстоянието, определено от Комисията по тютюна, алкохола и взривните вещества. Всичко тук отговаря или дори надминава всички законни стандарти. С едно изключение. — Той се приближи до малка врата на отсрещната стена на помещението и натисна дръжката ѝ. — Видяхте ли? — каза намръщено, докато се връщаше. — Заключена е.

— И какво?

— С електрическа ключалка. Предпазна мярка, когато бронираната кола се товари. Пълно нарушение на изискванията за съхранение, узаконени от Комисията за безопасност на труда. Оплаках се на няколко пъти, но ми казват, че е само за десет минути на седмица. Щом трезорът се затвори и колата поеме по пътя си, електрическата ключалка се изключва. Но все пак това си е нарушение. — Внезапно Смайт погледна към Уорн, сякаш нова мисъл му мина през главата. — Може би вие можете да съобщите за това на когото трябва?

Значи колата е още тук, помисли си Уорн. Обърна се към Смайт с подновена настойчивост.

— Моля ви, покажете ми фойерверките. Онези, които...

— Са много опасни — довърши Смайт вместо него.

Уорн кимна. Смайт неодобрително стисна устни, но поведе двамата мъже по гумения под към редицата контейнери за фойерверки. Уингнът ги следваше по-предпазливо от обичайното, камерите му обхождаха стените и тавана, докато процесорите му съставяха топологична карта на огромното пространство.

Смайт спря при четвъртия контейнер и бръкна в джоба за ключовете си. Пред контейнера имаше изтривалка и към предната му част беше насочен водонепроницаем прожектор.

Смайт отключи катинара, запали прожектора, после отвори тежката метална врата и влезе вътре. Уорн го последва. На пода имаше хигрометър, а от тавана висяха ивици попивателна хартия. Високи дървени платформи се издигаха по стените на склада. По рафтовете им имаше десетки картонени кутии с едни и същи етикети: „Фойерверки ОН 0771. Внимание — огнеопасно!“. Дълги серии номера бяха изписани на стената на всяка кутия с черен маркер. В отсрещния край на склада Уорн видя безброй тръби, направени сякаш от дебел черен

картон. Върхът на всяка беше оцветен различно — според височината, на която изстрелваха.

Смайт се обърна към един близък шкаф и прокара пръст по серията номера върху една от кутиите. После я свали на пода и внимателно я отвори. Вътре имаше няколко пакета със сферична форма, запечатани в отделни пластмасови пликосе, увити в кафява хартия.

— Това са „външните“ фойерверки — каза Смайт. — За шоуто, което правим над купола, когато затваряме парка.

Той разви един от пакетите и внимателно го извади от найлоновия плик. Поднесе го към светлината, завъртя го, за да види дали е непокътнат, или има дефекти. После го поднесе на Уорн.

Беше изненадващо тежък. Докато го разглеждаше, Уорн забеляза, че фитил от усукана хартия беше прикрепен от страни с бяла връв. Няколко малки етикета бяха залепени за корпуса. „Внимание! — пишеше на един от тях. — Изключително опасно. Само за професионална употреба!“

— Това е „Златна върба“ — каза Смайт. — Не е особено ярка, но излита нависоко — на триста метра, преди да избухне. И е много красива. Има голям стартов заряд, поне двадесет кубически сантиметра от онзи черен барут.

Уорн бързо му го върна и Смайт го постави на пода до кутията, после влезе по-навътре.

— А тук имаме „Двойни хризантеми“, много големи фойерверки, които обикновено се използват към края на зарята. — Той отиде до противоположната редица рафтове и посочи друга купчина кутии. — Това са „Сребърни дракони“, пълни с магнезиев прах. Той дава много силна светлина и съставките изгарят при необичайно висока температура. И са чудесна комбинация към „Титанов гръм“...

— „Титанов гръм“ — повтори Уорн. — Ти спомена за него и преди.

Смайт примигна и изтри очилата си. После им направи знак да го последват, излезе и продължи по-нататък покрай редицата контейнери. Спря пред друг, отключи катинара и влязоха вътре. Уингнът остана навън, разхождайки се напред-назад сред какофония от електронни звуци.

Стените на този контейнер бяха облицовани с дървени панели. Нямаше платформи, нито рафтове. Вместо това на пода бяха подредени алуминиеви кутии в два реда.

— „Титанов гръм“ — каза Смайт, отваряйки най-близката кутия. — Вие, американците, обикновено ги наричате „салюти“. Няма звезди, нито блясък, просто гърмежи. Много силни и брутални. Любими са на испанските пиротехници.

— Барут — каза Уорн и погледна към цилиндричните пакети в кутията. — Чист барут.

— Да, чист барут.

В този миг ниско бръмчене прозвуча в стаята.

— Това е сигналът от трезора — каза Смайт. — Значи отново са го затворили и изходът е отключен. Предполагам, че след две минути ще чуем сигнал „свободно“, щом бронираната кола напусне Подземието.

Уорн рязко се обърна.

— Две минути? — После посочи към отворената кутия. — Трябва да заемем няколко от тези.

Смайт примигна през очилата.

— Моля?

— Както и някои от другите складове за всеки случай. „Златните върби“ и другите.

— Да заемете — повтори Смайт, все още примигвайки.

— По-бързо, човече! По-бързо!

Смайт внимателно извади няколко снаряда от кутията, после излезе от контейнера и пое нататък, откъдето бяха дошли.

Уорн се обърна към Пекъм.

— Колко време имаме?

Пекъм го погледна.

— Не знам, но не е много. Щом трезорът е затворен, значи колата вече е тръгнала.

— По дяволите! — За миг Уорн почувства, че го обзема отчаяние. — Слушай, ти знаеш какво смятам да направя, нали?

Пекъм присви очи.

— Предполагам.

— И си съгласен, че нямаме друг избор?

Пекъм бавно кимна.

— Трябва да отида със Смайт и да взема каквото ми трябва. Може би все още има време, да се надяваме. Но имам нужда от помощта ти.

Той разкопча ехолокатора от китката си.

— Това е устройството, което Уингнът следва — каза той, подавайки го на Пекъм. — Ако му го наредя, ще отиде при него, където и да е.

Видеотехникът го взе малко предпазливо, сякаш Уорн му подаваше някой от зарядите. Уингнът чакаше навън и с интерес наблюдаваше размяната.

— Знаеш ли какво да направиш с него?

Пекъм кимна.

— Тогава върви. Тичай. Не се излагай на повече опасност, отколкото сметнеш за необходимо. Ще накарам Смайт да ми покаже къде да сложа експлозивите. Ако има още време, ако не сме закъснели, ще се видим там.

Пекъм отново кимна. Лицето му беше пребледняло, а изражението мрачно, но решително. Обърна се и без да каже нито дума, изтича вън от склада към аварийния изход.

Уорн също го последва.

— Хайде, момче — подкани той мило Уингнът.

Погледна часовника си. Беше 16:24.

Последният товар от опаковани в кафява хартия банкноти беше вкаран в туловището на бронираната кола, списъкът беше пълен, сумата заверена и усмихнатият мустакал Ърл Кроу беше дал към дежурните в контролната кабина знак, че всичко е наред. Върн му отговори. Кроу се качи през вратата до шофьора, тя се затвори с тътен и след серия от команди от контролното табло огромната полукръгла врата се върна на място, отвори коридора и запечатаната предавателната камера и вече празния трезор.

С последно помахване шофьорът подкара колата и бавно пое обратно по коридора. След петнадесет метра зад плавния завой имаше разклонение. След още петнадесет метра беше охранителният пункт. А след това — служебният паркинг и пътят, който водеше към шосе 95 и безкрайните възможности.

Но колата не продължи по коридора, а след няколко метра спря. После пак тръгна много бавно, докато не излезе от обсега на двете охранителни камери. Там отново спря.

Почти веднага една част от близката стена се отмести. Вратата на бронираната кола се отвори и сгъстеният въздух със свистене излезе навън.

Джон Доу излезе пръв. Огледа се в двете посоки, пригладризата си и се качи в колата. После се появи Гадняра. Носеше същото кожено яке като при срещата си с Том Тиболд в микробуса сутринта. И той се огледа наляво и надясно с присвитите си и безизразни очи. После изкачи стъпалата и потъна в колата. Последен се измъкна младият Хакер Джак. Лицето му беше подутото и изранено, а кокалчетата на единия му юмрук окървавени, сякаш ги беше сцепил върху някакъв остър предмет — или може би зъби. Той извади голям сак и затвори панела зад себе си. После се качи по стъпалата и вратата на бронираната кола отново се затвори.

Вътре Джон Доу се провря покрай Ърл Кроу в задната част. Кроу го видя как отваря едно от страничните отделения, оглежда, а после опипва еднаквите пачки банкноти, които запълваха рафтовете.

— Както е казал Джордж Бърнард Шоу, липсата на пари е коренът на всички злини. — Джон Доу затвори преградата. — С това тук всички ние дълго време ще бъдем добри момчета.

— Взе ли дисковете? — попита Кроу.

Джон Доу кимна и поглади разсеяно джоба на лененото си сако. После погледна часовника си.

— Водния бик не се появи на уговореното място. Обаждал ли се е?

Шофьорът поклати глава. Слушалките му изпращаха и той протегна ръка към бутона на радиостанцията.

— Тук Девет Ехо Браво, край.

— Девет Ехо Браво, тук център Утопия. Виждаме, че сте спрели в коридора за достъп. Чухме сигнала от затварянето на сейфа и чакахме да подадем сигнал „Свободно“. Съобщете причината за забавянето ви, край.

— Утопия Център, нищо особено. Двигателят леко се задави. Мисля, че е от вентилацията. Сега ще го оправим.

— Девет Ехо Браво, разбрано. Ако проблемът е сериозен, моля да го отстраните навън. Повтарям, навън.

— Утопия Център, повтарям, не е сериозно. Всеки момент тръгваме.

Кендимен изключи радиостанцията и погледна назад към отделението за парите.

— Прослушах разговорите между охраната вътре — каза той. — Слухът за Станция Омега си пробива път към ниво В. Персоналът се изнервя.

— Не се притеснявай — каза Джон Доу. — Ще изчакаме Водния бик още няколко минути. После тръгваме.

— Да изляза ли да вдигна капака? — попита Кроу.

Джон Доу поклати глава.

— Няма нужда. Камерите не ни хващат, нали?

Шофьорът погледна през бронираното стъкло, после в огромното огледало за обратно виждане и най-накрая в страничното.

— Така е — каза той. После отместа поглед назад към скенера, който следеше движението.

Затова не видя мъжа — почти хлапак, луничав и уплашен, с насълзени очи и нос почти толкова червен, колкото косата му — който

се измъкна нервно от аварийния изход зад колата, прикрепи нещо, което приличаше на кайшка на часовник под задния амортизатор, и изчезна.

Уорн бързаше по коридора. Под едната си мишница носеше десетина празни, обвити в гума черни тръби с издълбани в края номера, описващи мощността на заряда. Под другата — няколко различни фойерверки, още в найлоновите им опаковки. Притисна ги внимателно към себе си — Смайт го беше предупредил най-подробно какво би могло да стане със съставките им, ако паднат отвисоко върху бетонния под.

Зад него вървеше самият Смайт, обхванал с две ръце големи, опаковани в кафява хартия фойерверки „Титанов гръм“ и други неща, които Уорн не разпозна. А зад Смайт с къси резки движения се носеше Уингнът. Четири големи „салюта“ бяха залепени за двигателния му корпус и дълги фитили от стегнато увита тъмна хартия висяха зад него.

Коридорът беше пуст. Уорн разсеяно поглеждаше вратите, покрай които минаваха — реквизит за сезонните представления, складове за холографска и видеотехника, водопречиствателна подстанция — все места, които не се посещаваха често и без проблем можеха да бъдат изолирани при ежеседмичните посещения на бронираните коли. Тъй като сигналът за колата беше прозвучал, влязоха със секретния пропуск на Смайт. Едва когато колата напуснеше коридора, служителите на Утопия щяха да бъдат допуснати в тези коридори.

— Сигурен ли си, че пътят е оттук? — подвижна Уорн през рамо.

Смайт, който задъхано се опитваше да държи здраво товара си, не отговори. Уорн погледна назад. На лицето на пиротехника бяха изписани различни чувства — смайване, неодобрение, загриженост. Какво ли щеше да направи Смайт, ако знаеше плана в подробности? Дали би се съгласил, че това е единствената им възможност, или направо щеше да му откаже?

Докато тичаха, постепенно чистият и стерилен въздух на Подземието се изпълваше с миризмата на дизелови пари. *Закъсняхме ли* — зачуди се той с внезапна тревога. Беше минало твърде много време, крайният сигнал вече трябваше да е прозвучал. Джон Доу и

хората му сигурно бързаха да си тръгнат. Щом вече бяха взели парите, какво още чакаха?

И тогава чу нещо през отекващия шум от стъпките им — звук на работещ двигател. Беше ниско и гърлено ръмжене, което звучеше не на място из бетонните коридори. Спомни си какво му беше казала Аманда Фрийман, докато го развеждаше: единственият неелектрически транспорт, допускан тук, е бронираната кола, която веднъж седмично прибира парите.

Уорн забави ход. Пред него коридорът се вливаше в друг, по-широк. Уорн видя или реши, че е видял отляво слаб отблясък дневна светлина по бетонните стени.

Обърна се към Смайт с безмълвен въпрос. Пиротехникът кимна в отговор: това беше коридорът, по който минаваше бронираната кола.

Уорн продължи към Т-образното разклонение по-бавно. Шумът на дизеловия мотор определено идваше от дясната страна на коридора. Това означаваше, че бронираната кола трябва да мине пред очите му, за да напусне Подземието.

Обзе го странна смесица от чувства. Едното беше облекчение, че въпреки всичко бяха пристигнали навреме. Другото — чист страх. Имаше и още едно — какво правеше тук той — теоретикът бунтар, свикнал с лаборатории и симпозиуми? Би трябвало да се опитва да възстанови западащата си кариера, да пише за някое научно списание, да прави лабораторни изследвания. Защо се намираше точно тук?

Беше си задавал и преди този въпрос. И отново си даде същия отговор. Не трябваше да бъде тук. Но нямаше кой да го замести. Само той имаше шанс да спре тези хора да не взривят купола. А за да го направи, трябваше да им попречи да излязат от Подземието.

На тридесетина метра преди кръстовището спря. Коленичи и с леко треперещи пръсти остави тръбите на пода. Уингнът чакаше наблизко, нормалните му зигзагообразни движения бяха по-ограничени. Изглежда още се опитваше да нагоди хода си към допълнителния товар.

Уорн остави зарядите до тръбите.

— А сега какво? — попита колкото можеше по-спокойно.

Дребното човече внимателно оставяше товара си на земята.

— Когато фойерверките се изстрелват ръчно, тръбите трябва да се укрепят. Провери дали от някоя не е изпадал барут. Ако има счупени

стабилизатори, трябва да ги оправиш, така че да прилегнат плътно в тръбата.

Уорн слушаше, скърцайки със зъби. Миризмата на изгорели газове и шумът на мотора сякаш се засилваха. Но знаеше, че няма начин да ускори нещата — Смайт трябваше да му обясни.

— А как насочваш фойерверка, ако искаш да го изстреляш хоризонтално, а не вертикално?

— Това не се прави. — Смайт изглеждаше изненадан, почти оскърбен, сякаш идеята никога досега не му беше минавала през ум. — Тези фойерверки имат стартови заряди, които ги издигат на десетки метри във въздуха — еквивалент на няколко пръчки динамит. Никой специалист не би го допуснал. Така разстоянието, на което ще се разпръснат, ще е по-голямо от нормалното...

— Господин Смайт — прекъсна го Уорн, — в случая нещата не са нормални. Кажете ми как да го направя.

Пръстите на Смайт замръзнаха, но изразът на изненада остана на лицето му.

— Ами предполагам, че процедурата ще бъде почти същата. Фойерверкът се поставя в тръбата и се проверява дали свободно се плъзга в нея. Трябва да е точно на дъното. После... — Смайт млъкна и на лицето му се появи огорчение. — После обръщаш тръбата настрани. Разбира се, не напълно хоризонтално. Това би... — Той поклати глава и изцъка при мисълта.

— Разбирам. — Уорн посочи към един от по-големите фойерверки. — Покажи ми с онзи.

— „Златна върба“.

— Да, с нея.

Смайт внимателно разкъса найлоновата опаковка, провери тежкия стартов заряд, прикрепен в основата, разви намотания бързогорящ фитил. После хвана фойерверка за края на фитила и внимателно го спусна в една от тесните тръби, повдигна го и пак го пусна. Доволен, че се движи свободно, праметна края на фитила през ръба. После взе една от най-тесните тръби, сложи я перпендикулярно на земята, много бавно обърна заредената тръба встрани и я подпря под ъгъл върху другата.

Уорн кимна.

— Разбирам. А как се пали?

— Как се пали?

Уорн отново кимна. Сега ревът на мотора беше по-силен, явно шофьорът форсираше.

— Защо искате да знаете?

— Защото ще го изстрелям, господин Смайт.

Пиротехникът се изуми.

— Ще го изстреляте? Но защо?

Имаше време за кратко обяснение или заплаха. Уорн избра първото.

— Защото няколко много опасни хора ще минат по коридора в бронираната кола. Ако им позволим да се измъкнат, ще взривят купола над Утопия. Ще унищожат парка. Няма да им позволим да избягат.

Наблизо се отвори аварийен люк и се появи Пекъм. Огледа се в двете посоки, после тръгна към тях. По коленете му имаше прах, в очите му — уплаха.

Смайт не си даде труд да го погледне.

— Каните се да изстреляте „Златна върба“ тук вътре?

— Ако се наложи, господин Смайт. Ако трябва, ще изстрелям и една... как се казваше „Двойна хризантема“. Но преди всичко тук е Уингнът, който е зареден с черен барут, както виждате. Ще го изпратя при колата.

Очите на Смайт се бяха разширили.

— Искате да кажете, че това може да бъде опасно?

Уорн млъкна. Изразът на изненада и недоверие върху лицето на пиротехника беше неописуем. Навярно човекът се беше самозаблуждавал, че това е някакво учение. Или пък го беше сметнал за таен тест от управата на Утопияленд. Какъвто и да беше случаят — въпреки ускореното си сърцебиене, миризмата на изгорели газове, които се отправяха към вентилационните шахти, скърцането на колата зад ъгъла — Уорн внезапно се разсмя. Смя се, докато звукът отекна между стените на Подземието и заглуши дори шума от мотора. И когато смехът му заглъхна, беше изместен от задавено ридание.

— Да, господин Смайт — каза той, докато бършеше очите си. — Предполагам, че би могло да бъде опасно.

Пекъм се появи зад пиротехника.

— Само му покажете как да ги запали, преди да избягат — каза той.

Смайт погледна видеотехника, после Уорн, кимна бързо няколко пъти, после свали очилата си и започна да ги трие с края на ризата си.

— Добре ли си? — попита Уорн Пекъм. — Закрепи ли ехолокатора?

Пекъм кимна.

— Хубаво.

Уорн отиде до Уингнът и завъртя няколко ключа върху контролния му панел, после отстъпи.

— Виждаш ли тези бутони върху горната част на корпуса му? Когато дам сигнал, натисни втория отляво. Обикновено следва своя господар — това съм аз. Но сега промених програмата му и когато натиснеш бутона, ще тръгне към ехолокатора, където и да се намира той. Тежките заряди на гърба му трябва да унищожат бронираната кола, а фойерверките ще използваме само за да попречим на хората, ако се опитат да избягат. — Той млъкна, забелязал изражението на Пекъм. — Какво има?

Пекъм посочи към разклонението.

— Тази кола ще мине покрай нас за секунда-две. Как ще се правиш за толкова кратко време?

Уорн го погледна преbledнял. В трескавото си планиране изобщо не беше замислил за това.

— Тогава трябва да намерим начин да я спрем — каза той. — И то точно когато стигне разклона.

С отчаяние установи, че няма начин това да стане. Сети се за думите на Пул: *Няма да се хвърля пред бронираната кола с тайната надежда, че ще спре.* Беше прав. *Нямаш никаква...*

Но внезапно си спомни нещо.

— Стойте тук — каза на Смайт, после се обърна към Пекъм и му направи знак да го последва. — Ела с мен.

Уорн хукна обратно по коридора, следван от техника, и спря пред вратата, която беше видял по-рано: „Склад за холографска и видеотехника“. Натисна дръжката — беше заключена. Пекъм прокара картата си през най-близкия скенер и вратата се отвори. Уорн се спусна вътре, запали лампите и трескаво заглежда препълнения склад. *През целия ден имаха предимство, помисли си той. Изобщо не ни дадоха шанс. Дано веднъж ни провърви за разнообразие!*

И тогава го видя — ниския цилиндричен корпус, който търсеше. Намираше се в най-далечния ъгъл, между други два — портативен холограмен преподавател като онзи, който Тери беше демонстрирала в кабинета си сутринта.

Той изтича до него и го побутна на големите му колела. Пекъм го наблюдаваше с любопитно присвити очи. Те внезапно се разшириха, когато разбра какво ще стане.

— Имаме ли време? — попита.

Уорн спря и се послуша. Тук звукът на мотора се чуваше по-тихо, но беше ясно, че все още работеше на празен ход.

— Трябва да опитаме! — каза той.

— Но ако колата тръгне преди...

Уорн му направи знак да млъкне.

— Всичко по реда си. Да вървим.

И бутайки цилиндъра пред себе си колкото се можеше по-бързо той излезе от склада и пое обратно по коридора.

Тери крачеше напред-назад из малката рецепция в комплекса на охраната. Несъзнателно свиваше и разпускате юмруци. Къде е Андрю? Какво става? Всичко наред ли е? Очакването и несигурността бяха мъчителни. Тя погледна към вратата към коридорите на ниво В. Лекарят я беше оставил широко отворена, когато беше изтичал вътре преди няколко минути. Усети, че отново свива юмруци. После погледна Джорджия, която неспокойно се размърда в количката.

Каквото и да става, припомни си тя. Каквото и да става.

Преди минута, може би две, беше дочула плач. Беше слаб и приглушен от стените. Макар че не можеше да си представи шефката на парка да пролива сълзи за когото и да било, Тери знаеше, че гласът би могъл да бъде само на Сара. Тревогата ѝ се усили и тя закричи по-бързо.

Зад нея се чу шумолене — Джорджия се беше изправила, подпирайки се на количката. Примигна веднъж-два пъти; погледът ѝ беше замаян. *Още не е на себе си*, помисли си филипинката. Не знаеше дали е от лекарството, или от шока.

Джорджия направи една несигурна стъпка напред, после втора. Вървеше към вратата, по посока на звука.

Тери нежно сложи ръка на рамото ѝ.

— Къде отиваш, Джорджия?

— Търся баща си. Мисля, че чух гласа му.

— Баща ти в момента не е тук.

Джорджия за пръв път я погледна. Очите ѝ бяха започнали да се проясняват.

— Къде е?

Тери облиза устни.

— Не съм съвсем сигурна. Той... трябваше да се погрижи за нещо.

Джорджия примигна.

— Помоли ме да ти предам, че ще се върне скоро. Каза, че дотогава трябва да се грижим една за друга.

Внезапно гласът на Сара прокънтя в тишината:

— Фреди, не можеш да умреш. Чуваш ли ме? Остани, Фреди, моля те.

Джорджия трепна.

— Кой плаче?

Тери мълча, докато плачът отново започна.

— Прилича ми на Сара. — Джорджия се обърна към нея. — Сара ли е? Какво е станало?

Тери още се колебаеше. Какво да ѝ каже? Нямаше представа как би отговорил Уорн, какво би искал да направи.

„Ако бях на нейно място, щях да искам да разбера истината.“

Тя леко притисна рамото на момичето и го обърна към себе си.

— Помниш ли срещата сутринта?

Джорджия кимна. Тери хвана и другата ѝ ръка.

— А мъжа, който говореше с акцент?

Момичето отново кимна.

— Ранен е тежко. Сара е разстроена. Опитва се да го спаси.

— Не трябва ли да им помогнем?

— Мисля, че в момента Сара има нужда да остане сама. Но е много мило от твоя страна. Тя би ти благодарила.

Плачът отново се усили. Беше мъчителен звук — неутешим и самотен. Джорджия послуша още малко и се обърна към Тери, която не успя да разбере изражението ѝ. После бавно сведе поглед.

През цялото време, дори при премеждието в склада за дрехи, Джорджия се беше държала стоически. Но сега красивото лице внезапно се разкриви, устните потръпнаха, после се разтвориха... Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Тери импулсивно я привлече към себе си, както Уорн бе постъпил с нея съвсем скоро. И тогава Джорджия внезапно избухна в плач. Сякаш някакъв бент, който дълго е бил под напрежение, най-после беше прелял. За минута-две Тери я остави да плаче, леко галейки косата ѝ.

— Възрастните не бива да плачат — най-накрая каза момичето.

— И възрастните плачат — отвърна Тери, без да престава да я гали. — Не си ли виждала баща си да плаче?

Джорджия още по-силно се разхлипа.

— Веднъж... Имаш ли сестри?

Въпросът беше толкова неочакван, че за миг Тери спря да гали косата ѝ.

— Не — каза тя след малко. — Единствено дете съм. В католическа страна като Филипините това е рядкост.

— Винаги съм искала да имам сестра — прошепна Джорджия.

Единственият отговор на Тери беше отново да погали косата ѝ.

— Какво поръча татко? — попита след малко Джорджия.

— Да стоим тук. Да се пазим взаимно, да бъдем нащрек, да се грижим за Сара.

Джорджия бързо се отдръпна.

— Да бъдем нащрек? — Страхът се беше върнал във влажните ѝ очи толкова бързо, че явно никога не беше я напуснал съвсем. — Мислиш ли, че той ще се върне — мъжът с пушката?

Тери отново я прегърна.

— Не, миличка, не вярвам. Но все пак трябва да бъдем нащрек.

Джорджия се размърда в прегръдките ѝ.

— Не трябва ли да затворим вратата?

Тери погледна през рамото ѝ — напълно беше забравила, че лекарят остави отворен главния вход на охранителния комплекс.

Тя кимна.

— Знаеш ли, това не е лоша идея.

Внимателно се отскубна от Джорджия и тръгна към чакалнята.

— Може би... е добре и да я заключиш.

Тери мина по яркия под на чакалнята, предпазливо надникна навън и огледа в двете посоки. Коридорът беше пуст. Някъде далеч се чуваше алармена сирена. Тя затвори вратата, заключи я грижливо и се увери, че никой не може да влезе.

Плачът беше престанал и над охранителния комплекс надвисна мъртва тишина.

16:25

Океан, бездънно син, искрящо лазурен, тук-таме обсипан с бели пръски. Беше спокоен, далечният шум от прибоя се усилваше и заглъхваше във вечния си ритъм — това беше съвършеният плаж, за който всички мечтатели знаят, че се намира от обратната страна на земята и стига да го открием, той ще бъде само наш.

После погледът на Пул се фокусира и илюзията изчезна.

За миг съжали за това. Нямаше спокоен океан, само синьочерния купол на Утопия, който се издигаше над него и ребрата в най-високата му точка проблясваха на следобедното слънце. Шумът на прибоя беше собствената му кръв, която биеше в ушите му. Нямаше алабастров плаж, само стръмни склонове от пясъчник, които притискаха гърба и врата му. Вместо това имаше остра болка, която пулсираше в слепоочията му, и друга — по-дълбока и пронизваща — в стомаха.

И тогава си спомни всичко и се опита да седне.

Болката прониза корема му като нажежено острие и той се отпусна обратно със стон.

Бяха го изиграли като пълен глупак. Допълнителен пистолет, затыкнат в колана на гърба беше най-старият номер на света. Самият той го беше използвал неведнъж. Явно беше твърде стар за тази игра.

Но нямаше време да лежи и да се самосъжалява.

Отново се надигна и пропълзя назад през дерето, подпирайки се на длани и стъпала. Болката в корема стана непоносима и с нещо средно между въздишка и стенание той най-накрая се отпусна между два дебели стълба в основата на купола под най-ниската метална пътека. Там беше сложен заряд и никой не би посмял да стреля по него, ако успееше да се доближи достатъчно.

Стиснал ръба на пътеката над главата си, той бавно се изправи. Пред очите му играеха черни петна, имаше чувството, че ще припадне, но знаеше, че трябва да го направи.

Прилепна към стената на купола и се огледа. Видя мъртвия техник, който лежеше в дерето на няколко метра от него. Зад дерето

мъжът с гащеризона и с многото оръжия лежеше проснат по гръб. От мястото си Пул виждаше само краката му и отпуснатата дясна ръка. Но крайниците му не помръдваха. Явно беше улучил експерта по взривовете, когато беше падал назад.

Опита се да мисли въпреки болката, която го обвиваше като мъгла. Сигурно имаше и други. Първо трябваше да се въоръжи. Но за да го направи, трябваше да се движи.

Погледни хубаво, спомни си думите на инструктора в палатката на тренировъчния лагер. Разбери колко тежка е раната ти. На екрана се беше появил образ — черно-бял кадър на старо бойно поле, където войници лежаха в окопите, а около тях бяха разхвърляни шапки, смешни ботуши и купчини дрехи. *Вижте тези мъртви конфедерати,* беше казал инструкторът. *Защо ризите им са разкъсани така? Не от мародерите, а от самите тях, за да огледат входа или изхода на раната. Знаели са, че ако ги улучат в корема, ще умрат. Огледайте се. Разберете колко тежка е раната. И след това действайте.*

Всичко това мина през ума на Пул за една десета от секундата.

С кратки нахъсани вдишвания той погледна надолу. Рипсеното му яке изглеждаше непокътнато. Тогава видя правилната малка дупчица на няколко сантиметра над левия джоб. Стиснал зъби, той хвана якето и внимателно го съблече.

Първото, което видя, беше кръвта — много кръв. Бе попила в долната част на ризата му и за миг от тази гледка му се зави свят. Прехапа устни и си наложи да се концентрира. Разкопча ризата и полака я свали. Рукна нова струя кръв.

Сега виждаше раната, малка наръбена дупчица в долната лява част на корема. Изглежда нито един от жизненоважните му органи не беше засегнат, но течеше много кръв. Знаеше, че изходната рана е много по-голяма. И ужасно го болеше. Пул беше обучаван в стрелба, знаеше какво да очаква. Но безмилостната всеобхватна болка надминаваше всичките му очаквания.

Ръката му се отдръпна от раната и той се плъзна на земята. Отново си спомни думите на инструктора: *Ако сте в битка, няма смисъл да лежите и да чакате лекар. Трябва да превъзмогнете болката. Болката е ваш приятел. Тя показва, че не сте мъртви. Затова затворете болката в кутия. Заклучете кутията и хвърлете ключа. После сложете тази кутия в друга, по-голяма. Заклучете и*

нея. И този ключ изхвърлете. Сложете тази кутия в още по-голяма. Заклучете, но този път не изхвърляйте ключа. Оставете го в джоба си. После отместете кутията встрани. Ще я отключите по-късно, когато имате време.

За миг Пул замря, дишайки тежко. После повдигна дясната си ръка и погледна часовника — беше 16:27.

Вкопчи се отново в металната пътека и се изправи първо на колене, а после с огромни усилия на крака. Светът около него застрашително се олюля и той затвори очи, стиснал здраво метала, докато нещата се стабилизират. След няколко секунди отвори очи и се огледа.

Тук, в сянката на купола, падините и възвишенията на платото приличаха на кухи лабиринти в кафяво и сиво. Той потърси пистолета си, но единственото, което можа да различи сред монохромния пейзаж, беше снайперът М24, който лежеше там, където го беше захвърлил собственикът му по негова команда. Като се изви надясно, той успя да види на петнадесет метра по извивката на купола малкия квадратен силует на контролната кутия, която беше забелязал точно преди да открие трупа в долчинката.

Направи една стъпка напред, после втора и отново притвори очи, за да не изгуби равновесие. Бавно като старец клекна, за да вземе пушката. Болката го накара да се свие на две и той прехапа устни, за да не извика от болка. Мракът заплашваше отново да го погълне и Пул изчака в сянката на долчинката, докато пристъпът отмине. После се изправи, залитна и с готова за стрелба пушка се приближи до мъжа в гащеризона.

Той лежеше проснат с разперена дясна ръка, а лявата бе праметната през гърдите. Никъде не се виждаше рана и Пул се чудеше дали не халюцинира, дали той не е онзи, който още лежи в дерето и умира, а умът му е избягал на хиляди мили от действителността.

И тогава забеляза червената дупка на мястото на дясното око, малката тъмна локвичка под главата, която се стичаше в сухите пукнатини на скалата.

Пул се озърна, дишаше плитко и начесто, опитвайки се да приглуши болката. Знаеше, че все още обилно кърви, но нямаше време да мисли за това. Пушката тежеше ненужна в ръцете му. Трябваше да обезвреди контролната кутия.

Той бавно тръгна към основата на купола. Хвана се за най-ниската метална пътека и започна да се изтегля напред — стъпка по стъпка, всяка от тях по-мъчителна от предишната, следвайки детонаторния шнур, който водеше до кутията. Точно пред него, на около десет метра от основата на купола, се виждаше горната част на задната стена на Утопия. Зад нея дълъг и плосък бетонен покрив се простираше от единия до другия край на каньона. Вентилационни тръби, високи комини, наблюдателни платформи, асансьорни шахти и антени набраздяваха повърхността му като изкуствена гора от мачти. Шестдесет метра по-ниско отвъд покрива се простираше служебният паркинг, а зад него се виеше служебният път от сърцето на пустинята към шосе 95.

Пул хвърли само бегъл поглед натам. Очите му бяха съсредоточени върху контролната кутия, която вече беше само на няколко метра от него. Опитваше се да не мисли за времето, за факта, че всеки момент бронираната кола ще се появи от Подземието и Джон Доу или някой от неговата кохорта ще активира предавателя, а после хората дълго-дълго ще събират късчета от Ангъс Пул. Ако успее да стигне до контролната кутия и да я неутрализира, може би имаха шанс.

Тя беше прикрепена здраво за долната част на металната пътека, където детонаторни шнурове поемаха в няколко различни посоки. Пул се опита да коленичи, но нов пристъп на болка го запрата в прахта заедно с пушката. Той се изправи и си наложи да удържи на агонията само колкото да извади приемника и да дезактивира вътрешното устройство.

Пръстите му безполезно се плъзгаха по гладката повърхност. Огледа по-внимателно кутията. Това изобщо не беше приемник, а просто реле, разпределителен възел за фазовите кабели.

Пул примигна, вцепенен от изненада.

На няколко метра от него една стълба се издигаше над металната пътека. По-тънък кабел водеше нагоре от релето. Очите на Пул го проследиха по купола... И там подигравателно му се хилеше приемникът, който търсеше. Терористът го беше завързал за долната част на втората метална пътека, която обикаляше купола на около петнадесет метра над първата, за да осигури видимост за предавателя на Джон Доу.

Коленете на Пул омекнаха и той отново падна върху каменистата земя.

— Исусе! — промърмори. — О, не! Не, не, не!

Петнадесет метра в този миг за него бяха като хиляда. Нямаше начин да се изкачи. Затвори очи. Беше твърде късно: твърде късно да обезвреди приемника, твърде късно, за да се отдалечи на безопасно разстояние. Всъщност твърде късно за каквото и да е.

На шофьорското място в бронираната кола Кендимен беше притиснал слушалките до главата си. На лицето му се четеше объркване. След няколко мига той свали ръка и бавно поклати глава.

— Какво има? — попита Ърл Кроу, който седеше зад него.

— Не знам. Мога да се закълна, че чух някой да се смее.

Кроу размени погледи с Гадняра и Хакер Джак, после сви рамене презрително.

Седнал сам в задната част на товарното отделение, Джон Доу беше извадил една банкнота от безбройните пачки и правеше жерав оригами. Инфрачервеният предавател лежеше в готовност до него. Погледна часовника си.

— Водния бик още ли не се е обадил?

Кендимен поклати глава.

— Чакаме още шестдесет секунди.

Във вътрешността на бронираната кола зацари мълчание. Джон Доу довърши сгъването на жерава, внимателно го постави встрани и извади нова банкнота. Минутата изтече. Той погледна напред.

— Тръгваме — каза той. — Водния бик може да се върне пеша до Вегас.

Кендимен намести слушалките и микрофона и заговори:

— Утопия Център, тук Девет Ехо Браво. Проблемът разрешен. Повтарям, проблемът разрешен. Тръгваме веднага.

— Утопия Център потвърждавам — изпраща отговорът в слушалките. — Време беше. Съобщете, когато се включите в шосе 95. Край.

Кендимен посегна и включи ниско- и високочестотни полицейски скенери. После погледна едно табло отдясно и натисна жълт бутон с надпис „Товарен надзор“. Звукът на мотора стана по-висок, докато мощността на електричеството се засилваше. Отпусна ръчната спирачка и отново погледна назад.

— Тръгваме, господа — каза той.

Звукът на мотора се промени точно когато Уорн и Пекъм затичаха обратно към Смайт. Стана по-силен, по-звучен. Изсвистяха въздушни спирачки, чу се протестиращ вой. Отпускане на съединителя, придвижване на скоростния лост на друга предавка. Уорн и Пекъм си размениха бързи погледи.

За миг единствените звуци бяха ревът на мотора и шумното дишане на Пекъм.

— Наистина ли ще го направим? — попита видеотехникът.

— Не знам. Предполагам. — Уорн се обърна към Смайт. — Е, как да ги изстреляме?

Устните на Смайт се движеха, но думите не се чуваха. Уорн се приведе към него.

— Нямаме разрешение да използваме фойерверки. Нямаме противопожарни средства. Нямаме обучен персонал, нито монитори и наблюдатели. — Броеше нещо на пръсти — най-вероятно всички местни, щатски и федерални закони, които щяха да бъдат нарушени.

Целият коридор сякаш беше оживял под бученето на приближаващата кола. Всеки момент тя щеше да се появи в полезрението им.

— Смайт! Покажи ми как!

Пиротехникът го погледна стреснато.

— Махаш предпазителите от фитилите.

Уорн скъса перфорираните краища на фитилите, които висяха под тръбата.

— Палиш фитила със запалка. Стой на една ръка разстояние. Ще гръмне след половин секунда, затова трябва да се дръпнеш назад. Обърни се с гръб, защото блясъкът ще те заслепи...

— С какво палиш фитила...

— С пиротехническа запалка.

Смайт посочи купчина малки червени предмети. Уорн грабна един и го завъртя в ръка.

— Не е запалена — каза той глуповато.

Смайт примигна срещу него.

— Не е запалена! — надвика Андрю нарастващия грохот.

— Естествено. Не се пали, докато не си готов да запалиш фойерверките.

— Тогава ми дай кибрит. Аз лично ще ги запаля.
Смайт го погледна безизразно. Внезапно ужасяващ страх обхвана Уорн.

— Кибрит, господин Смайт.

Пиротехникът отново примигна и разпери ръце, сякаш искаше да каже: *Защо аз трябва да нося кибрит?*

Уорн изстина. *О, господи! След всичко това...*

Облегна се на бетонната стена. Зрението му се замъгли. И тогава усети, че му слагат нещо в ръката.

Беше пластмасова запалка.

Погледна и видя Пекъм да се връща на мястото си до Уингнът. Видеотехникът сви рамене и нервно се разсмя.

— От време на време изпушвам по някоя пура — каза той.

Уорн се надвеси над пиротехническата запалка, така че краят ѝ да бъде точно над малкото пламъче. Тя веднага пламна и заискри, съскайки яростно. Той хвърли запалката на Пекъм и се обърна към редицата тръби точно когато носът на бронираната кола се появи пред тях.

На фона на тунела тя изглеждаше смайващо голяма, подобна на слон, неуязвима. Ивици дебела стомана, боядисани в червено, защитаваха колелата, амбразуриите и прозрачната броня на прозорците. Високи стоманени прътове с бели върхове се издигаха от подсилените амортизатори. Кехлибарените светлини на покрива и ревът на мотора заляха коридора със звук и светлина. Уорн гледаше, отпуснал запалката в ръката си. Появи се кабинката на шофьора, зелена в светлината на флуоресцентните отражения. Уорн затаи дъх в очакване. Сега цялото разклонение беше запълнено от грамадния корпус. За миг той се уплаши, че нещо се е объркало и че колата ще продължи напред. Но в този момент с протестиращо скърцане на спирачки тя спря, без да изключва мотора, тресейки се от мощността му.

— Да паля ли? — попита Пекъм зад Уингнът.

Уорн погледна. Истинският заряд беше върху робота — четири големи пити черен барут. Трябваше да изчисли дължината на фитила — не му се искаше да изгори предварително. Но сега нямаше време да се тревожи за това. Кимна и загледа как Пекъм запали фитила, после натисна копчето върху контролния панел на Уингнът. Главата на

робота се завъртя, търсейки сигнала от ехолокатора. После замръзна, насочена право към бронираната кола.

Уорн наблюдаваше. Въпреки всичко почувства вина и съжаление, че трябва да пожертва робота.

— Сбогом, Уингнът! — прошепна той. — Съжалявам.

Един миг Уингнът остана неподвижен, сензорите му бяха насочени към колата. Уорн изпита странното усещане, че може би роботът знае какво му предстои; че на някакво дълбоко, атавистично ниво ще откаже да последва команда, която е равностилна на самоубийство. И тогава с гърлено мъркане на мощните си мотори Уингнът се спусна към амортизатора от другата стана.

И също тъй бързо спря, докато фитилът още проблясваше на гърба му.

Уорн го погледна с ужас, опитвайки се да разбере какво се е объркало. Възможно ли беше да е прав и роботът да откаже да следва програмата си? После вдигна поглед към края на коридора и разбра всичко.

Върху бетонния под зад тресящата се кола лежеше нещо, което приличаше на голям пластмасов часовник, счупено на парчета. Вибрациите на колата бяха откачили ехолокатора и при падането той се беше счупил. И сега Уингнът беше замръзнал в коридора, с пет килограма мощни експлозивни на гърба, без инструкции как да изпълни задачата си.

— Какво има? — попита Джон Доу от задното отделение.

Облегнат на металното шкафче, той сложи ръце под главата си. В този момент сакото му се разтвори и под него се видя елегантна копринена подплата и кобурът под мишницата.

— Има някой в коридора пред нас — отвърна шофьорът. — Появи се иззад завоя.

— Изчакай го, ще се махне.

— Не се движи.

— Свирни му.

Кендимен се подчини.

— Още е там. Не иска да помръдне.

Джон Доу пусна ръце встрани и се наведе напред.

— Да не е глух?
— Гледа право към нас.
— Пазач ли е?
— Не, някакъв цивилен в костюм.
При тези думи Джон Доу се намръщи.
— Възможно е, допустимо ли е...

Той стана, хвана се за релсата над главата си и надникна през предното стъкло.

— Виждам съм този човек и преди — промърмори той. Внезапно чертите му се разкривиха от гняв изненада. — Това е Уорн! Настъпи газта! Смажи го веднага!

Когато моторът изрева и шофьорът отново потегли, Уорн отмести поглед от Уингнът към металните кутийки пред себе. Приблужи запалката към фитила на „Златна върба“. Щом като Уингнът не можеше да изпълни задачата си, знаеше какво трябва да направи — да стреля лично по колата. Но крайниците му бяха като парализирани. За миг времето сякаш спря.

Поредица от образи проблесна през съзнанието му като в забързано представление на магически фенери: Норман Пепър на въздушното влакче, жестикулиращ енергично, невъзможно широката му усмивка, докато доволно потрива ръце. Сара с ококорени очи в залата с огледалата. Тери Бонифацио, хлипаща на рамото му в охранителния комплекс. Джорджия, замръзнала в „Метаморфози“ срещу магически порасналото си отражение. И по-късно в реанимацията на Медицинския център...

С едно движение Уорн пристъпи напред и допря запалката до фитила.

За миг пламъкът проблесна в бяло, после с изненадваща бързина хукна нагоре по фитила, проблясвайки и пращайки. В последния момент Уорн си спомни, че трябва да отмести поглед. Чу се странен шум, сякаш от освободен под водата сгъстен въздух. И тогава с гневно свистене снарядът изскочи от тръбата. Уорн погледна и го видя да прелита по коридора с бясна скорост като комета с огромна опашка от дим, която се мятеше от стена към стена, докато не се заби в тавана над бронираната кола.

За частица от секундата не се случи нищо. А после целият свят побеля.

Остатъкът от стартовия заряд избухна с ужасяващ трясък. Стотици златисти езици лумнаха по коридора, съскайки по стените и тавана, обвивайки бронираната кола в огнена прегръдка. Чу се залп от необичайни звуци, сякаш безброй гранати избухваха бързо една след друга. Бялата светлина се засенчи от странна корона от златист дим, всяваща страхопочитание и ужас. Уорн се наведе, когато огнените къдрици профучаха над главата му, все по-ярки и по-ярки, докато внезапно помръкнаха.

Когато ехото заглъхна, Уорн чу друг звук — далечен вой на аварийни сирени. Разкъсаната димна завеса започна да оредява и Уорн напрегна очи, за да види през нея.

Предният край на бронираната кола се беше извъртял от взрива и сега тя стоеше напърно на коридора. Уорн виждаше как колелата се въртят — шофьорът отчаяно се опитваше да я върне в курса.

Беше се прицелил твърде високо и зарядът беше избухнал над колата.

Уорн погледна през рамо. Пиротехникът Смайт лежеше на пода зад него, свит на кълбо, закрил с ръце главата си.

Наблизо беше коленичил Пекъм със застинало изражение на неверие.

Уорн отново погледна напред. Използваната тръба лежеше пред него и димеше. Уингнът все още стоеше на няколко метра по коридора, а фитилът на гърба му беше станал съвсем къс. Видя как главата му се завърта към него, сякаш въпросително. Колата все още маневрираше и моторът ревеше, докато шофьорът я придвижваше напред-назад. След миг щеше да изчезне по коридора.

Той погледна отново оставащите тръби. Онази, която беше използвал за подпора, беше отхвъркнала встрани от силата на взрива и зарядите лежаха разпръснати по пода. Нямаше да успее да изстреля нов фойерверк навреме. А дори да успееше, беше се оказало невъзможно да се прицели точно. Погледна напред към Уингнът. Ако имаше начин да го достигне и да промени програмата му. Но нямаше време. И така роботът си стоеше там, без да знае какво да прави, а експлозивът, с който искаха да взривят бронираната кола, щеше да избухне всеки момент...

От една амбразура на бронираната кола се показва дуло на пушка.

Уорн залегна. Може би имаше команда, която Уингнът щеше да изпълни. Не му я беше давал никога; всъщност тя беше противоположна на всичко, което го бяха учили. И все пак може би...

— Уингнът! — изкрещя той и посочи към бронираната кола. — Гони!

Роботът не помръдна.

— Гони! — отново извика Уорн. — Гони!

Уингнът все още се колебаеше, сякаш се опитваше да обработи непознатата команда. После тръгна напред, отначало бавно, но постепенно набра скорост. Уорн чакаше онемял. Фитилът искреше между валчестите задни колела на робота. С приближаването до колата Уингнът сякаш набираше не само скорост, но и решимост.

Уорн затвори очи и се обърна.

Проблесна ослепяваща светлина, която изгори очите му дори през затворените клепачи, а последвалият взрив сякаш разтърси Утопия до самите ѝ основи. Уорн почувства как ударната вълна профуча над него. Въздъхна и се опита да се изправи. За миг мускулите му отказаха да се подчинят. После с усилие успя да се вдигне на ръце и колене.

Бронираната кола се беше преобърнала настрани, решетката на радиатора беше сплескана в една от стените на коридора. Горните колела мързеливо се въртяха, смачканите втулки обикаляха като пияни абитуриенти, страничните панели бяха почернели и димяха. Виждаше, че дебелият броня, която беше покривала вътрешността на колата, е разкъсана и разцепена, а на едно място — обелена като алуминиево фолио. Пръскачките в края на коридора бяха се включили и силни струи вода разцепваха кълбата барутни пари.

Уорн гледаше задъхан. Един дълъг миг чуваше само тежкото си дишане, далечно трополене на вода върху метал и бетон, вой на противопожарна аларма.

После вратата на бронираната кола се повдигна.

Уорн гледаше и се чудеше дали не е сгрешил — дали водната завеса и облаците дим не си играеха с уморените му очи. Но вратата отново помръдна, сякаш я бутаха отдолу.

Някой се опитваше да излезе.

Дишането на Уорн се ускори още повече. Погледна тръбите, които лежаха пред него, и провисналите като опашки фитили. Опита се да напъне мозъка си и да измисли нещо. Видя „Двойната хризантема“ и тежките, подобни на пити стартови заряди. Какво беше казал Смайт за тях? Еквивалент на няколко пръчки динамит.

Вратата на бронираната кола рязко се отвори и се блъсна в стената на коридора. Уорн видя отвътре да се подава мъжка глава, после горната част на торс, облечен в кожено яке. Мъжът се опитваше да излезе, борейки се с необичайния наклон на колата. В ръцете си държеше грозна на вид картечница.

Уорн отново залегна и отчаяно се огледа. Запалката лежеше отстрани, пукаше и искреше, алено пламъче на фона на бетонния под.

Нямаше време да мисли, нито да търси други възможности. Грабна я, после потърси най-близката празна тръба и пусна в нея един-два стартови заряда, трескаво намествайки фитилите им. Мъжът вдигна пушката и се подпря на рамката на вратата. Взрив от пламъци избухна от дулото, нещо изсвири над главата на Уорн.

Дишайки тежко, той пусна и огромната хризантема в тръбата, после я наклони и поднесе запалката към фитилите с вцепенени пръсти, които отказваха да му се подчинят. Последва нов оглушителен проблясък от картечницата, ново свистене на куршуми, късчета бетон полетяха към лицето му, но той насочи тръбата право към стрелеца и я отдалечи възможно най-много от себе си.

Чу се ново гневно свистене, от тръбата излезе облак дим и силният откат захвърли Уорн на пода. Нова комета от светлина, по-ярка от предишната, профуча по коридора, отскочи нагоре, после надолу и като пронизваща стрела се насочи право към отворената врата на бронираната кола. Уорн падна на земята, запуши уши и покри глава с ръцете си.

За миг зацари тишина, последвана от ужасен двоен тътен — разтърсващи последователни взривове, които се разпръснаха в блестящи искри — алени, жълти и тюркоазни, стотици миниатюрни слънца, които заслепяваха. Уорн имаше чувството, че светлината го наранява. Опита се да стане, но силната взривна вълна го блъсна отново на пода, където за миг остана вцепенен. Следващото, което почувства или си помисли, че чувства, беше как върху него се сипят

конфети и безшумно падат на земята. Той лежеше и трепереше с плътно затворени очи, неспособен да помръдне от страх.

Известно време не чуваше нищо, освен бученето в ушите си. Когато то заглъхна, останалите звуци бавно се завърнаха — продължителният гръм на салюта, отекващ от многобройните стени в коридорите на ниво В, далечният вой на стотици алармени уредби от колите на служебния паркинг.

— Не виждам! — крещеше Пекъм зад него. — Нищо не виждам!

Включиха се нови пръскачки, водата се стичаше по косата и врата на Уорн във вдлъбнатината между плешките му. И тогава, най-после, той се изправи, като се подпираше на стената, отвори очи и се огледа.

Колата лежеше по същия начин — водата се стичаше като паяжина по страните ѝ. Миризмата на барут и фосфор тежеше във въздуха. Късчета пари лежаха навсякъде, покриваха пода и стените, потъмнявайки от водата. Мъжът с картечницата беше изчезнал. Отворената врата на колата сега беше обляна в кръв и плът, а на стената върху нея имаше кървава завеса — огромна и с форма на ветрило. Уорн гледаше как струйките вода проправят бели ивици в аления цвят.

Той се облегна на стената, твърде шокиран, за да чувства каквото и да било — облекчение или страх — с изключение на неприятното усещане в ръцете. Погледна ги и с някаква далечна изненада забеляза, че те бяха жива рана — кожата им беше обгоряла от горещината на тръбата. Отпусна ги покрай тялото си, после погледна към коридора назад. Движеше се бавно, сякаш насън. Пекъм седеше до стената, покрил очите с ръце. Смайт не се виждаше никъде.

Уорн бавно издиша и облегна глава на хладната стена на коридора. Болката в дланите му се усилваше, чувстваше се ужасно уморен. Чуваше воя на алармите, усещаше струйките вода по лицето си сякаш някъде много отдалеч. Може би ако затвореше очи, щеше дори да заспи.

Още веднъж отправи поглед към бронираната кола. И сякаш го прониза ток — Джон Доу се подаваше от капака на колата. Лицето му беше почерняло, косата му — изгоряла. От раменете му се вдигаше дим. Изглежда не забеляза нито Уорн, нито разпилените пари. Погледът му беше вперен в изхода на тунела.

Уорн с мъка се изправи на крака, загледан в ръцете на Джон Доу. В едната имаше пистолет, а във втората — черно дистанционно устройство.

Андрю се огледа панически. Ръцете му бяха твърде обгорели, за да запали друг фитил. Дори да успееше, имаше твърде много вода и нищо нямаше да се запали. Не можеше да направи нищо.

Отчаяно погледна към колата, но Джон Доу вече беше изчезнал в тунела.

Джон Доу вървеше по коридора, надалеч от дима, водата, объркването и неописуемия ужас, който цареше в бронираната кола. Походката му беше нестабилна, но здраво стискаше дистанционното. Воят на сирените се усилваше, но той не го чуваше — и двете му тъпанчета бяха спукани при експлозията. Предницата на костюма му беше покрита с кръв, но повечето не беше негова, затова не ѝ обръщаше внимание.

Един пазач тичаше към него по коридора, лицето му изразяваше ужас и загриженост. Говореше нещо. Джон Доу вдигна пистолета и го застреля. Очите му кървяха и бяха обгорени от барута, но все още можеше да види полукръга от слънчева светлина в края на коридора. Оставаше още малко.

Друг пазач се появи в коридора, Джон Доу отново стреля и продължи. Мина покрай опустелия охранителен пункт — още няколко стъпки и вече беше навън, на асфалта. Високата задна стена на Утопия се издигаше зад него. Сянката на купола падаше върху паркинга, но дори така светлината беше твърде силна за ранените му очи. Той се заклатушка напред, чувствайки как кръвта тече от ушите му. Някои от служителите, които бяха притичали от най-близките атракции при звука от експлозиите, спряха и се вторачиха в него. Той продължи напред, без да ги поглежда. Една-две коли се движеха по асфалта като неясни силуети, но той се интересуваеше само от ескортиращата кола, за да го отведе от това място, от смъртоносната паника, която той щеше да причини в парка. Какъв беше онзи стих от Бхагавадгита? *Аз ще бъда смърт, унищожител на светове.* Или поне така му се струваше — умът му не беше толкова ясен, колкото му се искаше.

Да, с парите беше свършено, но имаше дисковете и това беше повече от достатъчна компенсация. Пред себе си вече виждаше голямата крива линия, където свършваше сянката на купола. Стисна дистанционното по-силно. Когато стигна до границата, се обърна. Оттук имаше цялата видимост, която му трябваше.

Още малко.

Свил обгорените си длани, Андрю Уорн с мъка се изкатери по капака на бронираната кола и със залитане продължи по коридора. Не знаеше какво ще стане — знаеше само, че трябва да направи всичко възможно, за да спре Джон Доу.

Портативният холографски проектор, който с Пекъм бяха използвали, за да спрат колата, лежеше настрани в коридора, повален от експлозиите. Все още проектираше неговата холограма — с разкрачени крака и скръстени ръце, но върху тавана. Отпред лежеше застрелян пазач, зад него — още един. Зад себе си чу объркани гласове и шум от тичащи крака. Продължи покрай охранителния пункт, покрай ревящите вентилатори на пречиствателната система и излезе на служебния паркинг.

За миг спря да се огледа, търсейки Джон Доу. И за свой ужас го видя точно отпред, може би на стотина метра — дългият му силует беше разделен на две от сянката на ръба на купола. Как беше успял да се придвижи толкова бързо?

Видя как окървавената ръка бавно и решително се вдига.

— Не! — извика Уорн и затича с последни сили.

Но още докато тичаше, видя как дистанционното се насочва към небето, съзря празната стъклена усмивка на лицето на Джон Доу и разбра, че е твърде късно.

Изведнъж главата на Джон Доу се превърна в облак от кръв и мозък.

Тялото падна назад, дистанционното изтрака върху асфалта. Едва тогава Уорн чу шума от изстрела. Той отекна над паркинга на фона на алармите, мятайки се като топка напред-назад между стените на каньона.

Андрю изтича до дистанционното и го смачка с крак. После се обърна и погледът му обходи бетонното пространство. Високо горе, в основата на покрива, очертана върху купола, една фигура с карирано кепе и рипсено яке се облягаше на пушка с дълго дуло. Тя леко му махна и рязко седна, а пушката изчезна от поглед.

Уорн също седна върху асфалта, горещ дори под сянката на купола. На няколко метра от него лежеше неподвижното тяло на Джон Доу.

Огледа се, отпусна ръце върху коленете си и примигна. Недалеч един седан последен модел с проблясваща лампа на покрива бързо се отдалечаваше към шосето. Уорн не му обърна внимание. Погледът му беше прикован върху една по-далечна точка — тънката червена линия на хоризонта, откъм която приближаваше колона полицейски коли, обвита в тънък облак прах. Когато се заслуша по-внимателно, долови пулсиращ звук, сякаш гигантски криле пляскаха във въздуха. Кавалерията пристигаше.

ЕПИЛОГ

Жарка слънчева светлина се лееше върху стените на каньона, оцветявайки пясъчника в червено, жълто и охра. Уорн седеше сам на прозореца, наслаждавайки се на отразената светлина върху лицето си. Този път не беше забравил тъмните си очила. Лекото полюляване на стола беше успокояващо, почти познато, като ранен детски спомен за люлката. Мелодичният глас, който се носеше от високоговорителите, беше същият, единствената разлика беше обявата, че Космодрумът на Калисто е бил отворен с нови атракции само преди две седмици.

Някой говореше зад гърба му, той изплува от мъглата на спомените и се огледа. Беше мъж на около четиридесет с орediaваща коса и румено лице.

— Извинете? — каза Уорн.

— Питам дали идвате тук за пръв път?

Уорн поклати глава, припомняйки си последния път, когато беше видял тези червеникави стени от медицинския хеликоптер, който летеше към Вегас, когато ръцете му бяха поставени в лед, а един полицаи му крещеше въпроси. За миг люлеенето на стола изгуби очарованието си.

— Аз идвам за пръв път. Още не мога да повярвам, че съм тук. — Думите на мъжа задъхано се лееха. — И всичко това заради статията, която написах.

Усещането премина и Уорн с усилие отблъсна спомените.

— Така ли?

— За тримесечното списание „Епикуреец“. За средновековната кухня. Аз съм историк на кулинарията.

— Историк на кулинарията!

Но мъжът нямаше нужда от поощрение.

— Да. И миналата седмица ми се обади Ли Дънуич, началникът на заведенията за хранене в Утопия — можете ли да повярвате, той се отказа от тризвезден парижки ресторант, за да дойде да работи в парка? Та както и да е, искаше да дойда и да оценя някои от менютата

на Камелот. Нали знаете, ще отворят два нови ресторанта, а очевидно анкетите сочат, че посетителите не са доволни от някои блюда. Средновековната кухня е малко... Господи, ето го!

Въздушното влакче беше завило към каньона и отпред се издигаше внушителната медна фасада на Утопия, проблясваща на слънцето като огромен мираж. Потокът от думи рязко секна и мъжът впери поглед в живописната гледка пред себе си.

Уорн се усмихна въпреки желанието си.

— Приятно прекарване! — каза той.

В Нексус всички часовници показваха 00:50. Дългите отекващи коридори сякаш очакваха стаени внезапното нахлуване на посетителите. Уорн застана на спирката и се загледа в огромната конструкция от полиран метал и светло дърво, празните ресторанти и бутици, изящната синева на купола високо горе. Пое си бавно дъх, после още веднъж. Кулинарният историк — Уорн вече беше забравил името му — бързаше към редицата посрещачи в бели блейзъри, застанали като на военен парад. Редицата се разкъса, когато външните специалисти и важните гости приближиха и Уорн видя как една млада жена пристъпи към историка. Стори му се, че разпознава Аманда Фрийман, която беше посрещнала и него преди девет месеца.

А после, точно когато се канеше да продължи, за свое учудване видя, че Сара Боутрайт се приближава енергично към него.

Както обикновено, почувства смайване от силните черти на лицето ѝ. Но когато тя наближи, забеляза и нещо друго. Леко отпуснатите ъгълчета на устата и едва забележимите тъмни кръгове под очите говореха за дълбока и несподелена мъка.

През седмиците след завръщането си в Питсбърг той беше говорил с безброй полицаи, представители на Комисията по алкохола, тютюна и взривните вещества, отговорници за връзките с обществеността на Утопия. След това беше провел десетки телефонни разговори с дизайнерите и системните техници на парка. Но за първи път щеше да говори със Сара, откакто я беше видял на пода на килията, прегърнала умиращия Фред Барксдейл.

Зачуди се дали да я прегърне, но реши да протегне ръка.

— Сара. Каква приятна изненада!

Тя разтърси ръката му кратко, но здраво.

— Видях името ти в списъка на специалистите, които пристигат днес, и реших да те посрещна лично.

— Не трябваше ли да си някъде по това време? — попита той. — На утринната среща, как я наричахте...

— Загрявката? Ще се справят и без мен.

Тръгнаха по рампата след колоната специалисти и техните придружители, които се разпръснаха из Нексус. Уорн зърна друг часовник. Беше 00:48.

— Всъщност е много приятно да се измъкнеш за малко — каза Сара. — Текаш трескави приготовления за празненството по случай втората годишнина на парка. А има и толкова нови документи за попълване — от службите за безопасност на Невада, от еколозите, от организацията за индустриална хигиена. Понякога имам чувството, че се надпреварват за бюрократ на годината.

— Толкова ли е лошо?

— По-лошо. Но не се отразява зле на работата. През последното тримесечие посещаемостта е нараснала с 15 процента. Трети сме в страната.

В този разговор имаше нещо успокояващо, в приказките за числа и данни. Нещо у Сара се беше променило, нещо зад горчивата сладост на очите ѝ, но той още не можеше да го определи.

Минаха покрай полукръг от фонтани, покрай входа за холограмните атракции и портала към Камелот. Служители и актьори кръжаха наоколо, излизаха от скритите врати или изчезваха през подвижни панели, съсредоточени върху последните минути от подготовката. По-нататък, близо до портала към Калисто, музикант в ярък гащеризон носеше нещо, което приличаше на футуристично чело.

— Ела — каза Сара, нарушавайки мълчанието, което заплашваше да стане неловко. — Искam да ти покажа нещо, което ще ти хареса.

Минаха покрай група казина и галерия „Въображение“, после Сара се запъти към отсрещната стена на Нексус и масивен шестоъгълен портал. Над него беше изписано Атлантида с букви, които сякаш прииждаха и се отдалечаваха като вода.

Когато се приближиха, група разпоредители се отдръпнаха встрани с усмивки и кимвания към Сара. Двамата минаха по широк

коридор с нисък таван и излязоха на място, което заприлича на Уорн на тропически плаж. Очевидно тук се провеждаха огромни археологически разкопки; той с изненада се загледа в мрежите и бариерите, барометрите и компасите, грижливо обозначените почвени профили — всички белези за провеждане на професионални разкопки. В този ранен час мястото беше пусто.

— Какво е всичко това? — попита Уорн.

Сара го погледна с любопитство.

— Не видя ли идейните проекти?

— Само кратки описания. Бях зает с техническите характеристики.

— Това е копие на текущите разкопки в Акротирия. Истински археологически разкопки до последна подробност. Идеята е посетителите първо да минат през съвременните разкопки на Атлантида. Това е „декомпресията“. После порталът ще ги върне във времето, в златното време на града. Опитавме се да направим този преход възможно най-достоверен. Илюзията е пълна — отложихме отварянето с месец само за да направим няколко... усъвършенствания. — Тя го стрелна с поглед.

— Закъснението не беше по моя вина — отвърна Уорн.

— Не те обвинявам. Привършваме третата фаза от тестването и всички доклади са невероятно ентусиазирани. — Тя кимна. — А сега нека ти покажа самия свят. Ако още не си виждал цветните снимки, чака те приятна изненада.

В другия край на разкопките влязоха в един от няколкото големи цилиндрични вагона. Когато вратите се затвориха зад тях, за миг настъпи мрак. После страничните панели от двете страни на цилиндъра се разтвориха и той осъзна, че са заобиколени от вода. По пода и тавана танцуваха синьо-зелени отражения. Чу се бръмчене, после усетиха леко разтърсване и покрай стените на цилиндъра се събраха мехурчета, когато започнаха да се спускат надолу.

Уорн се обърна към Сара.

— В действителност не се движим, нали?

— Тихо. Разваляш илюзията.

Далеч долу върху това, което приличаше на дъно на океан, Уорн различи смътни форми, които постепенно приближаваха. Притисна лице до плексигласовия прозорец. Бяха кули и минарета на

фантастичен град, чиито светлини примигваха като скъпоценни камъни, замъглени и обезформени от дълбоководните течения. Светлината отслабна и образът изчезна.

Цилиндърът леко се наклони и спря. Вратата в другия му край се отвори със свистене.

— Хайде — подкани го Сара с лека усмивка.

И Уорн пристъпи в рая.

Или поне така му се стори — ако някога се беше замислял как изглежда раят, щеше да си го представи точно така.

Стояха на просторен бисерносребрист кей. Пред краката им кротко се плискаше спокойно море и на Уорн му се прииска да натопи в ярката му синева четка и да рисува. Широки красиви алеи от същия материал се разпростираха в безброй посоки, извивайки се над водата към една или друга групи от сгради, кули и сребристи укрепления, които сякаш се простираха до безкрая. Екзотични палми и лехи с ярки цветя се виждаха между тях. Няколко дървени лодки се люлееха закотвени наблизо; носовете им бяха дълги и грациозни като лебедови шиш. Тук-там малки сребърни рибки подскачаха над водата и слънцето проблясваше върху люспите им. А над всичко се извисяваше куполът и ясното небе над него.

Сара безмълвно го поведе към близката мраморна пейка под клони на голяма палма.

Уорн седна, очарован от гледката, която ги заобикаляше. Духаше свеж ветрец, хладен и ободрителен, който сякаш носеше аромата на безкрайни обещания. Имаше чувството, че този вечен град е излязъл от вълните сякаш само заради него.

— Какво мислиш? — попита Сара.

Уорн поклати глава.

— Вълшебно е. Съвършено.

Сара се усмихна, очевидно доволна от комплимента.

— Това е хубаво, като се има предвид, че ще прекараш по-голямата част от седмицата тук. Не сме жалили средства. Някои от водните ефекти, които създадоха нашите инженери, са толкова невероятни, че трябва да ги видиш непременно. Едва от водните атракции, „Последните мигове на Помпей“, ще бъде съоръжена с портативните холографи, така че образът на Ерик Найтингейл ще пътува във всеки вагон и...

Внезапно във водата пред краката им нещо се размърда. Буря от мехурчета се издигна на повърхността, после се появи дълга тясна глава, по чиито люспести страни се стичаше пяна. Жълтите очи без клепачи се взираха нетрепващо в тях.

Уорн се усмихна.

— Ето те и теб — каза той.

Морското чудовище го погледна внимателно и започна да се издига още по-високо над водата като огромна лъскава змия. Люспите му блестяха с всички цветове на дъгата, отразявайки блестящата повърхност отдолу. Водни капки като скъпоценни камъни се сипеха от мрежата механични перки, които стърчаха по страните му. Още миг то остана неподвижно, задържайки се над пяната. После в миг се обърна, въртейки се и лудувайки във водата.

Уорн поклати глава. Беше успял да тества чудовището само в двойния олимпийски басейн в Карнеги-Мелън въпреки протестите на тренъора по плуване. Да го види тук, сред необятната водна шир, беше истинско откровение. Създаването на воден робот, достатъчно впечатляващ за Атлантида — с интелигентност на делфин и гладък като змиорка — беше най-голямото предизвикателство досега. Поне можеше да разчита на помощта на един много способен колега. И все пак имаше много фалстартове и дълги нощни маратони на програмиране. Но крайният резултат — Лейди Макбет, както бяха нарекли прототипа — беше най-успешната демонстрация за самообучаващите се възможности на машините досега. И когато го видя в работната му среда, се убеди, че работата си е заслужавала.

Внезапно роботът спря да лудува и изчезна под повърхността. Известно време всичко беше тихо. После чудовището изскочи над водата с отворена уста, в която се виждаха редици бисерни зъби. С див рев то изпусна дълъг език от пурпурен пламък. След това отново се потопи във водата и подскочи още няколко пъти в слънчевата светлина, преди най-накрая да се върне към пейката им, балансирайки сред пяната и насочило поглед към тях, сякаш очакваше аплодисменти. Тънки струйки дим излизаха от ноздрите му.

— Какво би била Атлантида без морска змия? — прошепна Уорн. Обърна са към Сара. — Добре ли се държи?

— Правим й бета-тестове, откакто е тук. От това, което чувам, едночасовите представления са минали без грешка. Само дето има

един лош навик.

— Лош навик ли? Какъв?

Сара кимна към змията.

— Продължавай да гледаш и скоро ще разбереш.

Уорн се намръщи.

— Хм. Както и да е, двата нови модела чакат на летището. Пристигнаха вчера с товарен самолет. Щом ги инсталираме, ще заведе Лейди Макбет в лабораторията и ще потърся следи за аномално поведение.

Той млъкна. Струваше му се невъзможно да е отново в Утопия, със Сара. По ирония на съдбата кръгът се беше затворил. Беше постигнал значителен напредък в работата си върху самообучаващите се машини. Теориите му, някога смятани за радикални, ставаха все по-популярни. А днес се връщаше, за да инсталира нови, по-добри и по-интелигентни работи.

Той прочисти гърлото си и махна с ръка към блестящия град.

— Великолепно е. Трябва да се гордееш.

Сара кимна.

— Направихме невероятна циркулираща система, която пречиства и подава 800 000 литра вода в минута — от Венеция ни поискаха проекта. Когато отворим Атлантида след месец, всички други аквапаркове на света ще бъдат забравени.

Тя млъкна и се огледа; кестенявата ѝ коса се развяваше на вятъра.

Уорн я погледна. Усмивката все още беше на лицето ѝ, тъжните очи бяха ясни. В този миг разбра кое беше различното. От първия ден, когато се запозна с нея, Сара винаги беше излъчвала почти агресивна самоувереност. И сега я усещаше като горещ полъх от мангал, но смекчена, сякаш приглушена от някакво горчиво преживяване.

По пътя от Питсбърг се беше чудил какво ще ѝ каже, когато настъпи този момент. Някак си тук, край величието на водната стихия, на устните му идваха само най-простичките думи.

— А ти как си, Сара? — попита той.

Тя продължи да се взира в сградите на Атлантида.

— Добре съм. Отначало не бях, но вече съм.

— Когато не ме потърси и не отговори на обажданията ми, се боях, че... — Той замълча за миг. — Боях се, че няма да ми простиш.

Заради Барксдейл.

— Отначало не можех, Дрю, но вече мога.

Най-после тя се обърна и го погледна.

— Ти ми помогна да спася всичко това. Сега този парк е моят живот, трябва да бъда благодарна. Но е трудно, понякога е много трудно...

Тя отново се извърна. Уорн я погледа известно време, после отмести поглед към водата, подскоците и гмурканията на Лейди Макбет.

— Знаеш ли — каза той бавно, — в крайна сметка не аз спасих Утопия, а Уингнът. — Млъкна, припомняйки си финалната сцена в коридора на ниво В.

Сара го погледна въпросително.

— Пекъм не ви ли е разказал? Бяхме сложили експлозивите на гърба му, а ехолокатора прикрепихме за бронираната кола, за да отиде при него.

Сара кимна.

— Но ехолокаторът спря да предава и Уингнът застина, когато изгуби сигнала му. Целият план се проваляше. Тогава почти без да мисля, наредих на Уингнът да гони. И той направи точно това. Подгони бронираната кола и я спря.

Сара отново кимна.

— Но, Сара, Уингнът не знаеше командата „гони“. Точно обратното — бях го програмирал да изпълнява командата „не гони“. И все пак той успя да я разбере сам и да извърши съответното действие. Не можах да разбера защо. Дали заради тона ми? Или заради жеста ми? Или все пак съществуваше необичайната възможност да е притежавал тази способност и да му е липсвал само някакъв неизвестен катализатор? Бях любопитен. Когато разбрах, че Засечка няма да бъде активиран отново, помолих Тери да ми изпрати логическия му блок. Разбираш ли, мислех, че причината да стане агресивен се крие в подривната програма на Джон Доу, която съм активирал предварително. За щастие успях да го изключа, преди да нарани мен или някой друг. Или поне така ми се струваше.

— Продължавай — каза Сара.

— Когато прегледах вътрешните му записи, открих, че съм бил прав. Програмата наистина съществуваше и я бях активирал

предварително. Но бях сгрешил за нещо друго. Сара, не съм го изключил аз. Не бях успял да натисна бутона. Стори ми се безсмислено. Засечка не би могъл сам да се изключи. Не беше способен на това.

— Но би могъл да претовари електронната си схема — отвърна Сара. — Да предизвика изключването си. Осъзнал е, че това, което прави, не е правилно, че противоречи на първоначалната му програма. И го е поправил. С други думи, научил се е.

Уорн я погледна смаян.

— Ти си знаела?

— Прочетох секретния доклад, който ни изпрати, и известната ти статия „Самообучението на машините в стресова ситуация“. — Тя кимна към Лейди Макбет. — Затова не бихме искали никой друг да я програмира.

— Така ли? А аз си мислех, че е заради статията за мен в „Журнал за роботика“.

Сара се усмихна.

Уорн протегна крака и бръкна в джобовете си. В прозрачната вода плуваше пасаж рибки. Лейди Макбет изпусна голям пламък и се спусна след тях, а те се разпиляха във всички посоки.

— Какво беше това? — изненадан попита Уорн. — Не е заложено в програмата ѝ.

— Това е недостатъкът, за който докладваха техниците — отвърна Сара. — Лошият навик, за който ти казах. Обича да гони рибите.

Светлото хромирано пространство на входната сграда се изпълваше с гости, които се редяха нетърпеливо пред гишетата за билети и чакаха да настъпи вълшебният час девет. Уорн вървеше със Сара между тях и търсеше Джорджия. Внезапно я забеляза до една метална колона близо до изхода. Люлееше крак напред-назад и се поклащаше в недоловимия ритъм от слушалките си.

До нея стоеше Тери Бонифацио. На ярката слънчева светлина, която нахлуваше през стъклата на прозореца, гъстата ѝ черна коса блестеше.

С ъгълчето на окото си Уорн видя, че Сара спира. И тя ги беше видяла.

С типичната си енергична походка Сара се отправи към Джорджия.

— Здравей! — каза тя и сложи ръка на рамото на момичето. — Как си?

— Не съм добре — дойде отговорът.

— И защо?

— Защото съм навън. Баща ми не ме пуска вътре.

Сара го погледна въпросително.

— Реших, че е добре първия ден да караме по-леко — обясни той. — Да видим как е, да стигнем само дотук. Явно не е имало от какво да се притеснявам. Затова утре ще дойдем и ще се позабавляваме както си му е редът.

Сара се обърна към Джорджия.

— Ако имаш свободно време, потърси ме. Стига да не съм на среща, ще ти покажа Атлантида.

Джорджия я погледна с интерес.

— Татко ми разказа за нея. Звучи гот.

Сара задържа ръката си върху рамото на Джорджия, когато се обърна към Тери.

— Радвам се да те видя — каза тя. — Харесва ли ти новата работа?

— В Карнеги-Мелън ме товарят повече, отколкото мога да поема — отвърна Тери с усмивка, от която цялото ѝ лице засия. — Харесва ми. Андрю ме е затрупал с проучвания. — Уорн почувства как тя тайно стисна ръката му. — Ако наблизо имаше казина и търговска улица, щях да се чувствам на седмото небе.

— Е, не можеш да имаш всичко.

— Знам. Затова ще се задоволя с три пропуска за парка утре.

— Имаш ги.

Уорн внимателно наблюдаваше разговора, но между двете жени не се усещаше неловкост.

Сега Сара с усмивка се обърна към него.

— Трябваше да те наругая, задето помогна на Карнеги-Мелън да ни откраднат Тери.

— Винаги можеш да си я вземеш обратно.

— Ще го запомня — каза тя и ги изгледа внимателно. — Дайте ни време.

На асфалта пред входната сграда разпоредителите от паркинга вече действаха, насочвайки стотици коли в минута. Армади жълти трамваи се виеха между редиците и се връщаха пълни с усмихнати лица с тъмни очила. Сара ги изпрати до наетата кола, бърбейки с Джорджия. Беше един от редките дни в Невада, когато времето е топло, но не горещо.

Докато вървяха, Уорн притегли Тери към себе си.

— Ти си програмирала Лейди Макбет да гони рибата, без да разбере, нали? Непослушно момиче. Щом се върнем в мотела, ще те напляскам.

— Само обещания. Пък и Уингнът би искал да е така.

Уорн се обърна към Сара.

— Слушай — каза той по-силно, — не разбрах какво стана с Пул.

— Преди няколко месеца получих картичка. Без име и обратен адрес, но с марка от Хуарес. Искаше да знае дали доживотният му пропуск е още в сила.

Уорн се засмя и поклати глава.

— По-добре седни отзад — каза Джорджия на Тери, когато наближиха колата. — Още не съм свършила.

— Какво? — попита Уорн.

— Убеждавам я утре да се качи с нас на „Машината за писъци“.

— В никакъв случай — веднага отвърна Тери.

— Трябва да дойдеш. Иначе няма да е забавно.

— Казах ти, не понасям увеселителни влакчета.

— Хайде!

Тери се поколеба и я стрелна с поглед.

— А ще ми върнеш ли онзи диск на Брубек, който ти дадох преди три месеца?

— Добре.

— И онзи на Арт Тейтъм.

Джорджия направи гримаса.

— Добре.

— Ще си помисля.

Сара се разсмя и отвори вратата на Джорджия. Изчака я да влезе, после се наведе и силно я прегърна.

— Довиждане, Джорджия.

— Сериозно ли говореше? — попита момичето. — За Атлантида?

— Разбира се. Отбий се в Обслужване. Баща ти ми знае вътрешния.

Сара заобиколи колата и се наведе към отворения прозорец на Уорн. Не беше гримирана и в ярката слънчева светлина очите ѝ имаха цвят на нефрит.

— Успех с инсталацията — каза тя.

Той се протегна и я целуна по бузата.

— Ще се видим в парка.

Тя се усмихна, изправи се и кимна.

Докато излизаше от паркинга към шосето за Лас Вегас, Уорн я виждаше в огледалото, неподвижна като позлатена статуя пред фасадата в стил арт деко, вдигнала ръка за сбогом.

Издание:

Автор: Линкълн Чайлд

Заглавие: Утопияленд

Преводач: Мариана Димитрова

Година на превод: 2003

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2003

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД — Хасково

Редактор: Радка Бояджиева

ISBN: 954-585-500-2; 978-954-585-500-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2302>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.